J.P. O'Connell

HOTELUL PORTOFINO

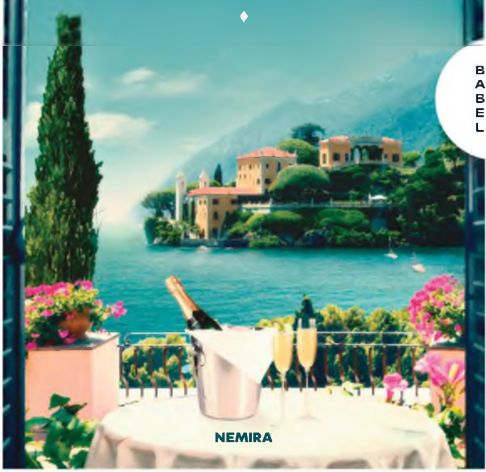

BABEL

NEMIRA

BABEL

J.P. O'Connell este un scriitor și jurnalist care a lucrat pentru diverse publicații precum *Time Out, The Guardian, The Times* și *The Daily Telegraph*. A publicat câteva cărți, printre care: un roman, o carte despre redactarea scrisorilor, o enciclopedie a mirodeniilor și o lucrare despre cărțile preferate ale lui David Bowie și despre modul în care acestea i-au influențat muzica. În prezent, locuiește la Londra.

J.P. O'Connell

HOTELUL PORTOFINO

Designul copertei: © Pip WATKINS / S&S Art Dept.
Ilustrațiile copertei: Villa on Como Lake, Italy / Shutterstock; Italian breakfast/ Shutterstock; Panoramic view from flower garden terrace on Capri bay, Italy/ Shutterstock
Prelucrarea copertei și caligrafia titlului: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactare: Filip STANDAVID
Tehnoredactare: Antonela IVAN
Corectură: Anca BACIU
ISBN 978-606-43-1607-3
J.P. O'Connell
HOTEL PORTOFINO
Text Copyright © J.P. O'Connell, 2021
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB.
A CBS Company.
All rights reserved.
No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.
Copyright © Nemira, 2023
Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

1

„Cum nu se poate mai bine", își zise Bella, în vreme ce pregătea camerele pentru noii oaspeți. După o scurtă discuție cu Cecil, se hotărâse să le instaleze pe femeile din familia Drummond-Ward în apartamentul Epsom. Nu numai că avea vedere la mare, dar era și luminos și aerisit, cu paturi solide de mahon și avea tapetul acela floral delicat, care nu te copleșea.

Modelele prea încărcate sunt o greșeală. Ești tentat să te oprești, ca să privești; să te căznești să le descifrezi jocul de linii și forme. Însă uneori – în viață și, la fel, în cazul decorațiunilor – e mai bine să nu observi modelele deloc.

În orice caz, Bella n-avea vreme să zăbovească. Avea prea multe de făcut. Trecu prin încăpere, spre locul unde Francesco și Billy se chinuiau să întoarcă o saltea.

— Ești un flăcău voinic, îi spuse Bella lui Billy, care era roșu la față și gâfâia. Mai încearcă o dată.

— Dar e-atât de grea, doamnă Ainsworth!

— Din cauza părului de cal, îi explică Bella. De-aceea e atât de confortabilă când dormi pe ea.

— Mai e și metal. Se simte.

— Acelea sunt arcurile, Billy.

Billy dădu din cap, nevenindu-i să creadă și, chiar în clipa aceea, intră repede în încăpere Paola, cu un teanc de cearșafuri scrobite, proaspăt călcate. Lenjeria de in fusese cumpărată de la Londra, nici mai mult, nici mai puțin decât de la Heal, de pe Tottenham Court Road! E drept, magazinul britanic din Bordighera vindea lenjerii de pat, pe lângă bunuri de larg consum, cum ar fi Gordon's Gin și biscuiți Huntley&Palmer. Multe dintre familiile de străini cumpărau de acolo.

Însă Hotelul Portofino nu se mulțumea decât cu ce era mai bun.

Iar asta însemna bumbac fin, cu firul gros. Genul de cearșafuri care pârâiau când le luai de pe sfoara de rufe.

Odată salteaua întoarsă, Billy o zbughi afară, ca să-i dea o mână de ajutor mamei sale, la bucătărie. Paola se puse pe treabă și făcu patul, în vreme ce Francesco mută o vază cu stânjenei pe o masă mai puțin folosită.

Bellei îi plăcea să aprovizioneze ea însăși baia. La Hotelul Portofino, cele mai bune apartamente aveau propriile băi. Ea și Cecil investiseră în tehnologie de ultimă oră pentru apa caldă. În vremea aceea, oamenii se așteptau să poată face o baie fără să fie deranjați de servitorii care puneau lemne pe foc. Iar unele dintre sistemele vechi erau de-a dreptul periculoase. Toată lumea auzise de explozia boilerului de la Castle Brown. Niște bieți turiști englezi îl opriseră la momentul nepotrivit și... ei bine, nici după trei luni nu terminaseră reparațiile.

Pășind ușor pe gresia lustruită, Bella puse un prosop alb curat lângă chiuvetă și o lumânare parfumată pe etajera de la cada imensă, cu picioare în formă de gheare. Foștii chiriași care stătuseră acolo până în aprilie – un cuplu mai în vârstă, îngrozitor de năzuros, din Guildford – se plânseseră de un miros neplăcut. Bella nu reușise să găsească nimic în neregulă. Însă nu voia să rișteze nicicum cu privire la familia Drummond-Ward.

Când a ieșit, Paula terminase de făcut patul și stătea alături, așteptând verdictul Bellei. Paola era o văduvă de război din sat. Avea ochii mari, negri, și părul ondulat, ca pana corbului, prins la spate, așa că i se revărsa lucitor la ceafă. Pe cât era de frumoasă, pe atât era de harnică. Însă Bella observase o schimbare în ultima vreme. O circumspecție nouă, combinată cu ceva primitiv, vădit. Greu de definit, dar dacă Paola ar fi fost bărbat, Bella ar fi zis că făcea pe grozavul.

Cuvertura nu mai trebuia decât un pic dichisită. Dându-se un pas îndărăt, Bella dădu din cap, mulțumită de treaba bună făcută de cameristă.

— *Eccellente*[1], zise ea zâmbind.

[1] „Excelent", în lb. italiană, în original (n. red.).

Surâse și Paola, evitând privirea pătrunzătoare a stăpânei sale.

De ce mi-oi face atâtea griji? își zise Bella. *De ce n-oi fi mai relaxată?*

Rațional vorbind, știa că răspunsul era evident. Erau atât de multe în joc, vara aceasta! Nu numai reputația hotelului, dar și viitorul lui Lucian și – să recunoaștem, o cam dădea peste cap, dar n-avea de ales – căsătoria ei cu Cecil. Uneori, i se părea că ar fi atârnat de un fir de păr.

Măcar în ceea ce privește personalul era norocoasă. Betty, bucătăreasa, și fiul ei, Billy, lucraseră pentru ei și înainte, la Londra și în Yorkshire. Făceau parte din familie, iar Bella învățase să aibă încredere în ei, deși, Dumnezeu știe, bâjbâiau încă în această lume nouă, străină lor. Avea speranțe mari în ceea ce-o privea pe Constance – noua dădacă a lui Lottie, recomandată de Betty.

Spre deosebire de aceștia, Paola rămânea o necunoscută. O singură oră petrecută cu ea o făcuse pe Bella să se îndoiască de cunoștințele ei de italiană. Își dorea, totuși, atât de mult să învețe această limbă!

Încă de tânără, Bella fusese obsedată de Italia. La internat, își atârnase lângă pat picturi italiene celebre, înfuriindu-se tăcut când călugărițele de acolo i-au cerut să dea jos *Nașterea lui Venus* a lui Botticelli, pe motiv că era obscenă. Pentru Bella, Italia însemna adevăr, frumusețe și bunătate. Era un far călăuzitor pe un promontoriu, iradiind raze de lumină mediteraneană pură, care străpungeau ca niște săgeți mohoreala londoneză umedă și năpădită de smog.

Și lui Cecil îi plăcea Italia. Cel puțin așa zicea. Dar a fost ideea Bellei să-și petreacă luna de miere la Portofino.

Oftă la amintirea acelor zile lipsite de griji. Ce ciudat era că fiica pe care o concepuseră în vacanța aceea era acum văduvă, iar fiul lor – un veteran rănit în războiul cel mai rău de care-și amintea lumea. La fel de ciudat era și faptul că acum, în 1926, împlinise deja patruzeci și opt de ani.

Anii trecuseră ca vântul.

Și mai pierduse un lucru, desigur. Dar îl respingea, cât putea de tare. Dacă și-ar fi permis să se agațe de el, nu s-ar mai fi gândit niciodată la altceva.

Lucrul cu care se lupta *cu adevărat* era faptul – și chiar era un fapt – că ea și Cecil fuseseră cândva tineri și îndrăgostiți: își petreceau nopțile blânde, stăruitoare, cu ochii ațintiți la apa scânteietoare, după care înotau goi în golf, la Paraggi, în timp ce soarele răsărea pe crestele munților.

În acea primă călătorie la Portofino se sărutaseră înflăcărat în lumina tăcută a lunii, pe străzile dosnice, și simțise izbucnindu-i pe limbă o învălmășeală de gusturi și de senzații noi – de sărat, de prosciuto greu de mestecat și de smochine.

În vreme ce Cecil juca tenis la hotel, Bella își lua un răgaz și cutreiera potecile străvechi, unde nu se putea merge decât cu asinii, sus, până la fermele de pe dealuri și la crângurile cu măslini. Se uita prin porțile ferecate la grădinile iradiind de flori și se întreba cine-o fi locuit acolo – și dacă avea să-i fie dat vreodată și ei să trăiască în locul acela. Le urmărea cu privirea pe femeile care croșetau dantelă în piața orășelului, apoi se sprijinea de pietrele calde bând ceva, în timp ce șopârlele i se cățărau pe picioarele goale.

Bineînțeles, era o altă epocă, mai formalistă, când o femeie singură stârnea exclamații și ridicări din sprânceană. Dar Bella nu s-a lăsat intimidată. Și de ce s-o fi făcut? Era Noua Femeie, ca acelea despre care citise în romane, și întrevedea o nouă realitate.

Într-o zi, ademenită de fațada cu dungi, urcase până la biserica San Martino, sus, deasupra portului. Nu mai era nimeni acolo, în afară de ea și de o bătrână în negru, cu un șal croșetat pe cap. În timp ce savura mireasma de tămâie, și-a cufundat degetele în apă și și-a făcut semnul crucii – nu era catolică, dar așa i s-a părut corect –, simțise că gestul ei formal implica și participare, iar asta o izbise ca fiind revelator și bun de păstrat în suflet pentru mai târziu.

Cât de mult își baza existența pe ritual și pe spectacol, mai ales acum, când conducea un hotel, jucând atât rolul directorului, cât și pe al hangiței. Era o prostie să numească tot ce făcea ea o vocație. Însă exista aici o dimensiune religioasă. Și se și pricepea la asta, era convinsă. Cu atât mai mult o durea reținerea inițială a lui Cecil.

— Să deschizi un hotel? În Portofino? Se aflau în salonul lor din casa înaltă și îngustă din Kensington, în vreme ce Cecil își umplea paharul cu whisky. De ce naiba ne-am dori așa ceva?

Știa exact cum s-o pună la punct. De data aceasta însă, ea a refuzat să se supună.

— Ar fi o aventură, a zis ea cu însuflețire. Un nou început. O cale să uităm de război și de toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a provocat familiei noastre.

— Să ții un hotel e o muncă de catâr. Gândește-te cu câte lucruri absurde o să ai de-a face. Să cumperi scaunele potrivite pentru terasă. Să organizezi excursii de-o zi la muzee. Totul e atât de...

— Burghez? Convențional?

— Păi, da. Ca să nu mai zicem de... (Cecil își țuguiase buzele, de parcă încerca să găsească *le mot juste*[2]) prozaic. Ceea ce-ar fi în regulă, numai că tu, Bellakins, tu nu ești niciodată prozaică. De-aia m-am căsătorit cu tine. Mă rog, e unul dintre motive. Se scufundase oftând în fotoliul său preferat: În plus, e-atâta competiție în zilele noastre. Asta dacă speri să atragi o clasă mai acătării de turiști.

2 - „Expresia corectă", în lb. franceză, în original (n. red.).

Nu putea să nege asta. Vedea an de an migrația bogătanilor britanici către locuri mai însorite, unde rămâneau până trecea iarna. Unii pariau pe Cannes, alții preferau Insula Lido din Veneția sau beneficiile unei stațiuni balneare ca Baden-Baden. Biarritz se transforma într-un adevărat sanctuar, când canicula de pe Riviera franceză devenea insuportabilă.

În schimb, Riviera italiană era relativ necunoscută. Exista o colonie britanică acolo, desigur – dar pe unde nu era câte una? –, iar hotelurile mai mari aveau chiar și terenuri de tenis și piscine. Însă nu era piața pe care spera Bella s-o cucerească.

— Îl văd ca pe un hotel de vară, a zis ea. Nu un refugiu pentru scursura societății.

Cecil mimă lipsa de aer.

— Măi, măi să fie! Snobismul pe invers nu e niciodată atrăgător.

— Nu sunt snoabă, nici pe invers, nici pe cinstite. Bella încercase să-și înăbușe furia pe care o simțea în glas. Nu vreau decât să atragă oameni interesanți. Oameni cu care aș putea să stau de vorbă.

— Cum ar fi artiștii.

— Da.

— Și scriitorii.

— Sper.

— Oameni cu *opinii radicale*.

Tonul zeflemitor al lui Cecil era evident.

— Nu neapărat.

— Oameni care să nu fie distinși, ca mine.

La asta, Bella își pierduse răbdarea.

— Nu fi ridicol!

— Sau săraci, ca mine. E corect dacă mă gândesc că tatăl tău va plăti pentru această aventură?

—Va fi fericit să ne ajute, sunt sigură.

Cecil ridică batjocoritor paharul.

— Atunci, să ținem un toast pentru majestatea sa mărinimoasă!

Bella se deprinsese de-a lungul anilor să ignore sarcasmul lui Cecil, dându-și seama că nu era decât o manifestare a nesiguranței lui. Asta o vlăguise. Însă acum încercase din răsputeri să îl implice și pe el, încurajându-l să caute anunțuri cu proprietăți de vânzare în ziare și reviste, în vreme ce ea răsfoia broșurile agențiilor de turism. În felul acesta, avea să

simtă că făcea și el parte din plan. Pe lângă asta, era surprinzător de priceput – chiar inventiv – când își punea mintea la contribuție.

Nu de case ducea Riviera lipsă. Însă nimic din ceea ce era prin broșuri nu li s-a părut tocmai potrivit. Proprietățile erau ori prea mari, ori prea mici, ori se aflau în stațiuni bine-cunoscute, foarte dezvoltate, de la Santa Margherita și Rapallo, când Bellei îi rămăsese inima la Portofino, care era ceva mai intim.

Au căutat vreme de mai multe luni și au fost pe punctul de a renunța, când, într-o seară de iarnă, Cecil și-a scos nonșalant de sub braț ziarul *Times* din ziua aceea, atrăgându-i atenția asupra unui anunț pe care îl încercuise cu cerneala lui preferată, de culoarea vinului:

Vilă istorică din Portofino, plasată într-un decor încântător, cu vedere spre mare. Aproape de oraș și de plajă. Excelentă pentru o pensiune. Numai solicitări serioase, la: Grosvenor Square, nr. 12, Mayfair.

Peste trei zile erau în Italia, tremurând de emoție, dar plini de neliniști că, după atâta efort – călătoria fusese un coșmar, cu rău de mare și cu legături pierdute –, casa s-ar fi putut să fie o dezamăgire sau să nu arate chiar atât de bine ca în fotografiile pe care proprietarul, un victorian mirosind a pudră de talc, li le arătase la o ceașcă de ceai.

O alee cu pietriș străjuită de palmieri îi condusese spre o vilă mare, galben pal, cu un turn solid ca o fermă din secolul al XV-lea. În stilul clasic din Toscana, ceea ce era ciudat, însă frumoasă – atât de frumoasă! Bella se simți năpădită de ușurare ca de un opiaceu. N-avea să uite niciodată liniștea profundă care i-a cuprins în clipa în care ușa de stejar s-a dat la o parte și s-au trezit pentru prima oară în holul răcoros, de marmură.

— *Vi piacera, vedrete,* insistase agentul. „O să vă placă."

Și uite-i acum, aici!

De pe coridor, Bella auzi deschizându-se o ușă și un bărbat dregându-și glasul. Prietenul lui Lucian, Nish; de la Anish. E deja de câteva săptămâni aici, o persoană plăcută, studioasă, care, fără nicio îndoială, îi salvase viața lui Lucian, după război.

Însă pe când Bella cobora scările, năvăli alt zgomot – glasuri feminine crescând în intensitate, furioase sau cel puțin consternate. Alice țâșni din bucătărie, izbindu-se, aproape, de mama ei, la picioarele scărilor. Părea agitată.

— E Betty, țipă ea. Are o criză de-ale ei. Mă poți ajuta s-o potolesc?

Cele două femei se îndreptară spre bucătărie, unde nenumărate cratițe din cupru scânteiau în lumina soarelui care se revărsa prin ușa deschisă, spre curte. Mirosul de pâine coaptă o înnebuni pe Bella. Furată de gânduri, uitase să ia micul-dejun în dimineața aceea.

Betty stătea lângă mașina de gătit, cu chipul ei rumen schimonosit într-o grimasă. Bella se duse spre ea și-i vorbi.

— Ce e, Betty? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, doamnă Ainsworth. Mă descurc eu cumva.

— Cum adică?

Fără să se întoarcă, Betty făcu un gest spre un ciolan de vacă ce zăcea pe masa dindărătul ei.

— Nu seamănă cu niciun fel de carne de vită pe care am gătit-o eu până acum.

— Dar e sigur vită?

Bella îi făcu semn lui Alice să se apropie. Se uitară amândouă la ciolan.

— O, da, e vită. Vită *italienească.*

— Și care-i problema cu vita *italienească*?

— N-are niciun pic de grăsime, observă sec Betty.

Alice zise timid:

— Și asta... e de rău?

Betty se holbă de parcă Alice era o proastă.

— N-o să am niciun pic de grăsime! Pentru budincile mele! Sau pentru cartofi! Și, dacă tot veni vorba, n-ați mai văzut așa ceva.

Alese un cartof din tigaie și îl ținu între două degete.

— Niște gloanțe mărunte de ceară. Nici nu seamănă cu niște cartofi.

— Sunt sigură c-ai s-o scoți la capăt minunat, zise Alice. Tu te descurci mereu.

— Am să-mi dau toată silința, doamnă Mays-Smith.

Alice o șterse de-acolo, lăsând-o pe Bella singură cu Betty. Nu era pentru prima dată când o uimea s-o vadă pe bătrână atât de copleșită și o trecu un fior de vinovăție. Nu fusese ușor s-o convingă pe Betty să se dezrădăcineze din Londra ca să-i urmeze pe soții Ainsworth în Italia, mai ales că doar cu câțiva ani în urmă se mutaseră din Yorkshire. Nu numai că Betty nu mai fusese în altă țară vreodată, dar pentru ea Londra era și acum periculos de străină.

Mutarea aceasta era aventura cea mai mare, cea mai îndrăzneață din viața ei, iar Bella nu contenise s-o laude pentru asta. Dar se temea câteodată că încurajările ei deveneau o formă de coerciție. Iar ea nu voia asta. Voise să fie drăguță mereu, mai ales față de cineva ca Betty.

La fel ca mulți alții, Betty nu-și revenise încă după război. Își pierduse doi fii pe Frontul de Vest. Doi fii! Îl mai avea încă pe Billy, bineînțeles – dar cum s-o simți de fiecare dată când dă cu ochii de Lucian? Trebuie să fie ca un ghimpe în talpă, zi de zi.

Cel mai greu a fost să-i explice farmecul Italiei, care pentru Bella era de la sine înțeles. A recurs la câteva cărți poștale pe care le avea din timpul lunii ei de miere și i le-a arătat lui Betty. Colorate de mână, amintindu-i de soare și de fericire. Strategia a părut să funcționeze – s-o liniștească pe Betty, convingând-o că Italia era un loc sigur, civilizat, potrivit pentru ea și pentru fiul ei orfan de tată, în ciuda unor știri care spuneau contrariul.

— Ce-o să facem cu mâncarea? întrebase Betty, bănuitoare peste măsură.

Bella scosese o carte din poșetă. Betty își șterse mâna dolofană de cârpa verde și moale, după care mijise ochii și citise titlul: *Știința culinară și arta de a mânca bine*, de Pellegrino Artusi.

— Asta o să-ți spună tot ce trebuie să știi, a zis Bella. Nimeni nu scrie mai bine despre mâncarea italiană decât omul acesta.

Betty zâmbi. Era, pe bună dreptate, mândră de faptul că știa să citească.

— Am s-o citesc chiar în seara aceasta.

La început, strădaniile lui Betty nu s-au ridicat la înălțimea realizărilor ei culinare. Notabilă fusese încercarea ei absolut nereușită de a prepara o supă *minestrone*.

— Ce naiba e asta? întrebase Cecil, amestecând legumele fleșcăite.

Bella gustase supa cu grijă. Gustul ei iute o luase pe neașteptate și își înăbușise tusea cu un șervețel.

— Cred c-a pus usturoi sălbatic. Și-a pus cam mult. Ooo, asta e, nu contează.

Lăsase lingura jos.

— Trebuie s-o încurajăm, Cecil. Și-apoi, n-o să gătească în fiecare zi mâncare italienească. Mulți dintre oaspeți o să vrea friptură și plăcintă de rinichi.

În câteva săptămâni, însă, lucrurile s-au schimbat. Betty era harnică și pricepută. În ceea ce-l privește pe Billy, el s-a transformat într-un tânăr impunător, loial, care promitea să devină un băiat de serviciu nemaipomenit. Curând, Bella plănuia să-l învețe cum să servească la mese, plutind reverențios.

Acum, Bella o prinse ușor de umăr pe Betty.

— Faci o treabă minunată, a zis ea. Mâncarea pe care o gătești tu e ireal de bună.

Betty roși de plăcere.

— Sunteți prea bună, doamnă Ainsworth.

— Iar Billy te ajută, nu-i așa?

Betty dădu din cap.

— Tocmai l-am trimis după niște smântână, pentru budinca de lămâie.

— Foarte bine. Și nu uita că o s-o ai și pe Constance aici, curând. Ea va avea destul timp să-ți dea o mână de ajutor la bucătărie, când nu va fi ocupată cu Lottie.

La aceste cuvinte, Betty își întoarse chipul spre Bella. Trupul i se încordă brusc.

— Ce zi e astăzi?

— Joi.

— Ooo, nu… Bătrâna își duse iute mâna la gură.

— Ce s-a întâmplat, Betty?

— Astăzi. Constance vine *astăzi.* Cu trenul de Genova.

— Păi e trenul pe care îl așteaptă Lucian. Trenul cu care vin doamnele din familia Drummond-Ward.

— Ooo, doamnă Ainsworth! Betty părea gata-gata să izbucnească în lacrimi. Iar dumneavoastră ați avut încredere c-am să fac toate aranjamentele! De vreme ce Constance e o prietenă de familie…

— Nu te speria, Betty. S-ar putea ca Lucian să nu fi plecat încă. Și atunci o poate lua și pe Constance.

Se strădui să pară încrezătoare și optimistă. Numai că situația era departe de a fi fost roz. Din câte știa Bella, Julia Drummond-Ward nu era genul de femeie care să reacționeze bine la gândul că avea să împartă trăsura cu o servitoare. În orice caz, în clipa aceasta, Lucian era, cu siguranță, deja la jumătatea drumului spre gara de la Mezzago. Bella stătuse de vorbă cu el mai devreme, pe când aștepta ca Francesco să înhame caii. Atunci ar fi fost momentul s-o menționeze pe Constance…

Bella se repezi în holul de la intrare, strigându-l pe Lucian – mai mult sperând decât așteptându-se că avea să-i răspundă. Nici nu pierise încă ecoul glasului ei, când Nish ieși din bibliotecă.

— Nu e aici, doamnă Ainsworth. Au plecat acum aproape o oră. Nu voia să ajungă târziu s-o întâmpine pe Rose.

— Și pe mama lui Rose, îi aminti Bella.

— Bineînțeles. Și pe ea, zâmbi Nish. Vă pot fi de ajutor cu ceva?

— Nu, nu, îi făcu Bella semn cu mâna să plece. Relaxează-te și simte-te bine. Ești oaspetele nostru aici…

— Dar e o săptămână importantă pentru hotel. O săptămână importantă pentru dumneavoastră.

Lucrul acesta era de necontestat. Oaspeții începuseră să vină încă de luni – mai întâi, Lady Latchmere și strănepoata ei, Melissa, apoi contele Albani și fiul său, Roberto. Până la sfârșitul săptămânii, hotelul avea să fie plin.

Pe Bella o încântase în mod deosebit când a primit cererea de rezervare a contelui. Aprobarea lui era un semnal adresat lumii întregi că Hotelul Portofino era și pentru italieni. Cecil nu era sigur că acesta era semnalul pe care ar fi trebuit să-l dea ei, dar, la urma urmei, prezența lui în hotel era din ce în ce mai rară și mai impredictibilă.

Pe unde naiba o fi fost acum? Oare avea să se întoarcă până când soseau doamnele Drummond-Ward? Bella nu voia să fie singură când avea să o întâlnească pe Julia pentru prima dată. Era la curent cu trecutul Juliei și al lui Cecil. Nu putea nega că avea sentimente puternice, complicate, față de această femeie. Curiozitate, pizmă, chiar frică. La ce era bun un soț, dacă nu-i era alături într-o asemenea situație?

— Sunteți bine, doamnă Ainsworth? întrerupse glasul lui Nish reveria Bellei.

— Îmi făceam griji în legătură cu Constance, zise ea. Noua dădacă. Se pare că e în trenul pe care îl așteaptă Lucian. Dar nu mai avem ce face acum. Va trebui să-și găsească singură drumul încoace.

— Sunt sigur că se va descurca, zise Nish. Nici nu puteam să mă mișc de strigătele taximetriștilor când am ajuns la Mezzago.

Bella începu să râdă.

— Oare de ce asta nu mă liniștește deloc?

Cu baioneta fixată la locul ei, Lucian își propti piciorul ferm pe treapta de trăgător, iar pe celălalt pe scara șubredă, sprijinită de peretele tranșeei. Își lăsă capul pe ultima stinghie, închise ochii și rosti o rugăciune.

Oare îl ascultă Dumnezeu? Nu vedea prea multe semne în acest sens. Înserarea se lăsase grea, unind cerul și pământul într-o masă cenușie, fără formă. Ploaia rece îi înțepa chipul lui Lucian, ca niște ace. Îi înghețaseră picioarele și mâinile, dar simțea cum i se prelingea sudoarea pe spate. De jur împrejurul lui se auzeau bubuituri de tun. Când mai fusese o clipă de liniște în tumultul acesta? Lucian renunțase să mai țină socoteala acelor clipe. Se obișnuise cu această spaimă rece, bolnăvicioasă.

Poate că o parte din el se obișnuise cu asta dintotdeauna. La școală, așteptând să fie pus la zid pentru cine știe ce năzbâtii banale, Lucian își perfecționase o strategie care să-l ajute să facă față. Se închidea atât de mult în sine, încât nu mai percepea durerea.

Încerca să aplice aceeași tactică și acum, străduindu-se să se concentreze asupra respirației și asupra pulsului care-i bubuia în urechi. Însă nu era în stare să ignore detunăturile mortierelor în depărtare, șuieratul și explozia grenadelor. Fiecare secundă care ticăia pe lângă el părea o eternitate.

Apoi s-a întâmplat – corul sinistru de șuierături, de-a lungul liniei frontului. Ordine lătrate să se pregătească. Lucian și-a

încleștat mâinile de malurile pline de noroi, ca să se liniștească. Înghețate bocnă. Când a explodat o grenadă, au zburat particule mici, ca așchiile de lemn.

Șuieratul unei explozii bruște îi străpunse urechea stângă. Asta însemna un singur lucru. Că era rândul lui. Rândul lui să-și facă treaba și să iasă…

Lucian deschise brusc ochii, nepregătiți pentru imaginea care se deschidea dinaintea lor: un bărbat zdravăn, cu mustață, cu un chipiu roșu și cu un veston lung, cu nasturi de alamă. Se apropie de Lucian și lătră, în italiană:

— *Signore! Il treno da Nervi sta arrivando!*[1]

[1] „Domnule! Sosește trenul din Nervi!", în lb. italiană, în original (n. red.).

Dar apoi omul se depărtă cu atenție, ridicând mâinile a implorare. Lucian se ridică în capul oaselor, cu inima bubuind. I se întâmplase din nou. Cu siguranță, adormise. Și, ca de obicei când adormea, visa despre Cambrai. Vise cumplite care îl duceau înapoi, drept pe linia frontului.

Zgomotul se repetă, iar Lucian tresări, ținându-se de scaunul pe care stătea. Unde era? Își aruncă privirea împrejur – și se liniști imediat la vederea plăcuțelor de teracotă și a posterelor luminoase, razele soarelui pătrunzând prin ferestre.

Bineînțeles.

Sala de așteptare a gării din Mezzago.

Spaima se risipi.

Silueta șefului de gară se contură mătăhăloasă în ușă. Își scoase fluierul din gură, se uită spre Lucian și-i făcu un semn cu degetul mare spre trenul care se oprise. Se ridică și îl urmă pe peron. Semăna neobișnuit de mult cu vechiul lui sergent-major. Din nou, acele stafii păreau să răsară peste tot.

Dintr-odată, simți valul de căldură minunat, liniștitor. Inspiră adânc, învăluit de mireasma de iasomie și de asfalt încins. Peronul era înțesat de pasageri, hamali, abur și glasuri. Își croi drum prin mulțime spre vagonul de clasa întâi.

Venise să le întâmpine pe vechea prietenă a tatălui său, Julia Drummond-Ward, și pe fata ei. Vechea prietenă… Lucian știa ce înseamnă lucrul acesta, deși se discuta rareori despre el, pe la colțuri.

— Am cunoscut-o vreodată pe doamna Drummond-Ward? își întrebase el mama.

— Doar o dată, când erai mic.

— Și cum am s-o recunosc?

Ea zâmbise enigmatic.

— Cred că va fi greu să faci vreo confuzie. Deși, dacă te temi că n-ai s-o recunoști, sunt sigură că tatăl tău are vreo fotografie vârâtă pe undeva.

Peronul era mai îngust decât își amintea Lucian. Spre el se bulucea un grup mare, blocându-i vederea. Trecu ceva vreme până când mulțimea se rări și Lucian văzu, la o oarecare distanță, silueta statuară a unei femei pe care o recunoscu imediat și fără dubii.

Doamna Julia Drummond-Ward.

Coborâse din vagon și stătea pe peron ținând strâns în mână o umbreluță de soare, încercând să-și păstreze cumpătul.

— *Scusi!*[4]

[4] „Pardon!", în lb. italiană, în original (n. red.).

Lucian grăbi pasul, se apropie de ea și-i oferi mâna. Dar ea nu i-o întinse pe a sa. Ci îl cercetă cu privirea, trecând de la chipul bronzat la cămașa lui albă, fără guler, cu mânecile suflecate.

— Fiica mea, zise ea, făcând semn înapoi, spre tren.

Iar în clipa aceea Lucian o văzu pe Rose pentru prima oară: stând lângă ușa vagonului, gata să coboare, într-o rochie cu mâneci lungi, de dantelă, cu un cordon care-i accentua subțirimea taliei. Pălăria de paie cu boruri largi abia de-i putea cuprinde buclele bogate de păr castaniu-auriu. Chiar dacă arăta ușor epuizată din cauza călătoriei, nu se putea să nu-i observe extraordinara frumusețe naturală. De fapt, oboseala i-o accentua, i-o făcea și mai firească, dacă așa ceva era posibil.

A văzut că se uita la ea și i-a întors zâmbetul. Lucian simți fluturi în stomac. Se intimidă și – neobișnuită senzație – se fâstâci.

Femeia mai în vârstă nu-și lua privirea de la el. Brusc, rosti *Nostri bagagli,* și arătă spre vagonul de bagaje. Apoi, la fel de tare, dar mai rar, de parcă i s-ar fi adresat unui copil:

— Bagajele noastre. Sunt opt geamantane.

Ridică opt degete:

— *Otto.*

Lucian își înăbuși râsul, dându-și seama că doamna Drummond-Ward habar n-avea cine era el. Și pe bună dreptate, chiar arăta oacheș, după cum s-ar fi exprimat ea, probabil.

Ei, bine, dacă îl credea italian, atunci italian să fie. Făcu o mică plecăciune.

— *Signora*[2], zise el.

[2] „Doamnă", în lb. italiană, în original (n. red.).

— Și să nu pierzi niciunul dintre ele!

Plecă fruntea.

— Nu, *signora.*

Lucian se răsuci pe călcâie și porni spre vagonul de bagaje. Răsuflând ușurat când văzu că geamantanele doamnelor erau deja puse unul peste altul pe peron, urmări încărcarea lor pe un cărucior. După aceea, păși atent lângă hamal, traversând gara, apoi întorcându-se în piațetă.

Mai multe taxiuri se tocmeau să facă transporturi. După ce s-au înțeles asupra unui preț care părea rezonabil, Lucian puse majoritatea valizelor pe cea mai puțin periculoasă platformă. Celelalte aveau să călătorească împreună cu doamnele Drummond-Ward, în trăsura Hotelului Portofino, pe care Lucian o aranjase el însuși și cu care venise la Mezzago în calitatea sa de vizitiu neoficial.

Lucian se întoarse la femeile care așteptau. Era conștient că nu pășea așa cum o făcea de obicei – mai degrabă, cum își imagina el că ar fi mers un țăran italian: țanțoș și vioi, atât cât îi permitea trupul lui frânt.

Ele găsiseră puțină umbră sub o tendă. Chiar și-așa, doamna Drummond-Ward era încruntată și își făcea vânt cu evantaiul. Hainele ei de lână erau mult prea călduroase pentru vremea aceasta. Rose nu părea atât de deranjată. Se uita admirativ la noile peisaje din jur. Doamne, cât era de frumoasă! Lucian nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ea – cel puțin, nu de aproape, în carne și oase. Parcă ieșise dintr-o revistă de cinema.

Pe de altă parte, lui Lucian îi stătea pe limbă să zică ceva – să se oprească din jocul acesta ridicol pe care îl inițiase. Dar îi era greu s-o facă fără să le ofenseze. Pe deasupra, trebuia să recunoască, era amuzant să vadă dacă-și putea susține jocul; dacă putea, de fapt, să câștige partida, pentru că era, fără îndoială, o competiție. Nu între Lucian și Rose – nimeni nu se putea întrece cu ea –, ci între el și mama ei trufașă și acră.

În cinci minute, Lucian le instală pe cele două în trăsură. Doamna Drummond-Ward făcu câteva nazuri apropo de bancheta care era prea tare, dar se potoli repede și, după ce se așeză confortabil, începu să turuie ca o moară stricată.

Porniră pe străzile pietruite care duceau spre drumul de coastă. Stând în față, Lucian ardea de nerăbdare să se întoarcă și să li se adreseze pasagerelor la fel ca un vizitiu neaoș. *Ecco la famosa chiesa! Attenta al vestito, per favore*[6]... Asta i-ar fi dat și ocazia să-i arunce ocheade divinei Rose. Dar italiana lui era rudimentară și, în orice caz, nu era ușor s-o întrerupi pe doamna Drummond-Ward.

[6] „Iată celebra biserică. Aveți grijă la rochie, vă rog", în lb. italiană, în original (n. red.).

Nu se mai oprea din trăncăneală. Și, dacă în șuvoiul de bârfă snoabă apărea rareori câte o breșă, iar Rose nu-i răspundea imediat, zicea, „Fii atentă!", așa că ei nu-i mai rămânea decât să spună „Da, mamă", placid, aproape sfidător.

După câteva curbe în ac de păr, drumul deveni drept, iar Lucian se trezi cu mintea aiurea. Însă, la un moment dat, conversația se axă asupra propriei familii, așa că ciuli urechile.

— Sunt una dintre cele mai vechi familii din ținut, a zis doamna Drummond-Ward. Îl cunosc pe Cecil de când eram o fetișcană.

— Și doamna Ainsworth?

O întrebare nevinovată, pusă cu nevinovăție.

— O, Doamne, nu. Ea e cu totul altceva.

— Altceva?

— Nu mai fi atât de prostuță, Rose. Știi foarte bine la ce mă refer.

— Nu prea cred că știu, mamă.

— E genul de femeie căreia nu i se pare nimic ciudat în a deschide un hotel.

Coborî glasul.

— Tatăl ei are o tăbăcărie. Și nu-i pasă că știe toată lumea!

Secretul cu mama ei – Rose descoperise demult – era să nu-i răspunzi la provocări. Dac-o făceai, rezultatul era furia, urmată imediat de bosumflare. Era mult mai bine să fie placidă și docilă. Ceea ce nu era același lucru cu pasivitatea – nu dacă o făcea intenționat. Ceea ce o surprindea pe Rose era cât de dureroase i se păreau încă observațiile mamei sale, cu toate că devenise acum femeie în toată firea, trecută de douăzeci de ani.

Curând – Doamne, dă să fie cât mai curând! – avea să se mărite. Așa că de ce să nu treacă peste remarcile și punerile la punct ale mamei sale?

Bunăoară, mai devreme, în tren. Când trăgea în gară, Rose se aplecase pe fereastră, ca să vadă mai bine peronul mic și drăgălaș și lumea care se îmbulzea acolo. Dar mama dezaprobase gestul atât de mult! A înghiontit-o – da, a înghiontit-o pur și simplu! – la locul ei, cu umbreluța aceea jalnică de soare. „Dă-te la o parte de la fereastră, Rose! O să-ți murdărești rochia de funingine!"

N-a avut încotro, a trebuit să se asculte și să facă ce i s-a cerut.

Ce bine ar fi fost ca ea, Rose, să fi venit în Italia singură! Ce minunat ar fi fost! Însă, bineînțeles, nici nu se punea

problema. Nu se punea niciodată problema. O doamnă tânără trebuia întotdeauna să fie însoțită. Iar însoțitoarea ei trebuia să fie... mama.

Dar de ce? Mama sa ura „străinătatea", după cum se exprima. Entuziasmul ei pentru această excursie a culminat devreme, din clipa în care ea și Rose au făcut escală în primul port din Roma.

Ea și Rose stătuseră câteva zile într-o pensiune respectabilă, de lângă Treptele Spaniei-. A fost primul contact al lui Rose cu Italia și tremurase de emoție, abia așteptând să mănânce *spaghetti* și să încerce să vorbească în italiana încropită cu greu dintr-o veche carte de gramatică, pe care o găsise la bibliotecă. Însă mama ei, în puținele ocazii când a consimțit s-o însoțească în expedițiile ei turistice, a fost mai îndârjită și mai lipsită de interes decât de obicei. Rose s-a simțit atât de frustrată, încât s-a hotărât să-și exprime, măcar o dată, dezamăgirea.

- Construite în secolul al XVIII-lea în Roma de către arhitecții Francesco de Sanctis și Alessandro Specchi, Treptele Spaniei sunt o atracție turistică. Baza lor este în Piața Spania, iar în vârf se află biserica și Piața Trinità dei Monti (n. tr.).

Bineînțeles, mama îi risipise imediat neliniștile rostite cu glas firav, tremurat.

— Prea ești chitită să dai valori romantice acestui loc. Când eram tânără, am făcut Marele Tur, așa că am cunoscut Italia foarte bine, poate prea bine. Nu uita, în general e o țară de țărani analfabeți.

— Dante a fost italian, obiectase Rose.

Spera să aibă dreptate. Ei așa i se păruse.

Mama râsese rece.

— Ce știi tu despre Dante? Dante n-o să te ajute să-ți găsești un soț potrivit.

Acum, Rose se simțea învăluită într-o mantie grea. Nu se putea mișca, nu putea respira. Își dorea atât de mult să scape de ea și... să fie ea însăși. Orice-ar fi însemnat asta. Poate că va reuși, la Hotelul Portofino.

Căci aveau să ajungă curând acolo. În vreme ce mama perora în urechea ei dreaptă despre situația oribilă a locuințelor sociale.

— N-ai să vezi așa ceva aici. În Italia săracii sunt săraci și se simt fericiți cu situația lor.

Rose sorbea din ochi priveliștile neobișnuite pentru ea din satele prin care treceau. Fete cu sprâncene negre ițindu-și capetele pe fereastră, bunicuțe tricotând în fața caselor, în timp ce copiii se jucau la picioarele lor. Totul avea atâta farmec! *Ca să înțelegi Italia, trebuie să te uiți la oameni și la artă deopotrivă.* Unde citise asta? Nu-și mai aducea aminte. Avea o memorie groaznică. Mama se plângea mereu din cauza aceasta.

Rose era fascinată de ceafa vizitiului. Zulufii lui castaniu închis se prelingeau pe gât. Nu puteai să nu-i remarci umerii largi, mușchii care se întrezăreau limpede prin cămașa lui albă, fără guler, cu o pată mare de sudoare în mijloc.

Rose îl îndemna în gând să se întoarcă, dar, bineînțeles, n-o făcea, n-avea cum. Trebuia să fie atent la drum, care numai drum nu era, mai degrabă un drumeag desfundat, brăzdat pe povârniș.

Totuși, își zise ea. Totuși. Ce bine-ar fi fost să-i vadă chipul!

Ajunseră la Portofino chiar când arșița zilei începea să se domolească. Trăsura urmase drumeagul întortocheat, în pantă, într-un vârtej de praf și pietriș.

În stânga era un crâng cu portocali – mai exact, cu *chinotto,* varietatea amară, folosită la aromarea Campari-ului, una dintre băuturile preferate ale lui Lucian. Rămăsese uimit când îi văzuse pentru prima oară, în călătoria lui prin Liguria, întărindu-i credința că Italia cea scăldată în soare contrasta, într-un fel, cu războiul. În timpul acelei ierni cumplite a anului 1917, în Franța, un camarad ofițer îi arătase două portocale înghețate, lipite una de alta. „Uită-te la ele! Tari, ca niște mingi de cricket!"

Ei bine, aici nu existau portocale înghețate.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse după ce ieșise din sanatoriu și se recuperase cât de cât, reușind să se concentreze mai mult de zece minute, a fost să citească vechiul ghid Baedeker al mamei sale, despre Italia. Adora schițele și hărțile acelea, aprecierile complete, critice, despre câte un restaurant sau despre câte un hotel sau altul.

A luat hotărârea să plece în Europa și să picteze, precum eroul său, David Bomberg. Căci asta era el – pictor – și la naiba cu tatăl său! Lucian nu suporta să primească lecții de la un om care nu muncise cu adevărat nici măcar o zi, în viața lui.

Toți prietenii lui plănuiau să evadeze din Anglia, care li se părea meschină și neimportantă. Cei mai buni scriitori și artiști își luaseră deja tălpășița, mai ales cei care chiar merseseră la război. La urma urmei, la ce bun să mai hălăduiască pe-acolo? Multe dintre fanfaronadele patriotice erau proferate de trișori care habar n-aveau de ceea ce se întâmplase cu adevărat pe câmpiile morții din Franța și din Belgia. „Anglia e o țară fățarnică", zicea Nish, „dar nu-și dă seama. Nu are deloc putere culturală. Din cauza asta imperiul ei e sortit pieirii." Bunul și vechiul lui prieten, Nish. Cu el te simțeai întotdeauna în siguranță.

Acum, Lucian opri trăsura înaintea ultimului povârniș, ca să le dea cailor un răgaz să-și tragă sufletul și pasagerelor o șansă se se bucure de peisaje: casele înalte, în culori pastelate, presărate în jurul golfului și ambarcațiunile săltând ușor pe apele perfect azurii. Se gândea că ele își doreau lucrul acesta, că avea să fie o priveliște la fel de impresionantă cum fusese cândva pentru el. Însă, dacă Rose reacționă cu un oftat tremurător, doamna Drummond-Ward păru absolut insensibilă.

— De ce-a oprit? o auzi el întrebând.

— Nu știu. Ca să ne arate priveliștea, cred.

— Dar eu nu vreau să ne oprim.

Lucian simți o bătaie ușoară pe umăr.

— Te rog, mergi mai departe.

Apoi, către Rose:

— Cum se spune *Mergi spre hotel*?

— Încerc să-mi amintesc, zise ea.

— Atunci, spune-i. Vizitiului.

— *Vai in albergo*?[1] rosti Rose cu răsuflarea tăiată...

[1] „Ne duci la hotel?", în lb. italiană, în original (n. red.).

— *Certo*[2], replică Lucian.

[2] „Sigur că da ", în lb. italiană, în original (n. red.).

Pentru prima oară de când plecaseră din gară, se întoarse și își încrucișă privirile cu ale lui Rose. Surâsurile scurte pe care le împărtășiră îl făcură să-i crească inima. *S-a prins cine sunt,* își zise el. *Sau chiar dacă nu, simte ea ceva.*

Surâzând larg, Lucian se întoarse și își îndemnă calul să pornească în jos, pe povârniș, spre hotel.

2

Billy veni în fugă pe hol, aranjându-și sacoul, pășind cu pantofii lui negri, lustruiți, pe dușumeaua de marmură.

— Când sosesc, doamnă Ainsworth?

Bella îl aștepta lângă ușă.

— Dintr-o clipă într-alta, Billy. Te jenează uniforma? zise ea, coborând glasul, ca întrebarea să nu-l facă să se simtă prost.

— Gulerul. Își vârî un deget pe sub gulerul scrobit, din bumbac. Nu reușesc să-l aranjez cum trebuie.

— Stai să te ajut.

Bella se aplecă și i-l aranjă. Ca să fie sigură, îi vârî mai bine cămașa în pantaloni și îi îndreptă cravata. De când era mic, avusese impulsul acesta matern față de el. Se îndreptă, înclinându-și capul într-o parte, și zise:

— Nu uita, Billy. Prima impresie.

Chipul lui se lumină într-un zâmbet.

— Prima impresie. Da, doamnă!

Dând de veste prin scârțâitul roții pe prundiș, trăsurica trase în fața intrării cu portic. Billy se repezi afară, ca să-l ajute pe Francesco cu bagajele. Bella alese să le întâmpine pe doamnele Drummond-Ward pe treptele din față și nu de dincolo de tejgheaua de la recepție. O văzu pe Julia deschizându-și poșeta și aruncându-i câteva monede în palmă lui Lucian.

— *Grazie*[10], o auzi ea spunând. Pentru tot ajutorul.

[10] „Mulțumesc", în lb. italiană, în original (n. red.).

I s-a părut ceva curios și își zise că urma să-l întrebe pe Lucian despre asta cu prima ocazie. Însă acum avea treabă. Făcu un pas în față.

— Doamnă Drummond-Ward. Rose. Bine ați venit!

— Doamna Ainsworth? Julia îi întinse mâna înmănușată, pe care Bella i-o strânse cu căldură.

— Vă rog, zise ea. Spuneți-mi Bella. Sper că pot să vă spun Julia, nu-i așa?

Julia consimți printr-o ușoară aplecare a capului.

— Cum a fost călătoria?

— Lungă, rosti Julia sec. Și peste măsură de obositoare.

— Păi, atunci, trebuie să ne dăm toată silința să fi meritat efortul. Făcu un gest spre fațada vilei, care strălucea în lumina soarelui. Bun venit la Hotel Portofino!

Clădirea părea s-o impresioneze pe Rose mai mult decât pe mama ei. Chipul i se lumină de încântare când întoarse capul ca să admire împrejurimile.

— Pur și simplu fermecător! zise ea.

Bella luă inițiativa și își trecu brațul pe sub al lui Rose.

— Sper că Lucian v-a pus la curent cu toate, în drum de la gară până aici.

— Lucian?

— Da.

Julia le prinse din urmă.

— Bărbatul care ne-a adus era Lucian?

— Bineînțeles.

— Dar eu am crezut... *Noi* am crezut...

— Ce?

Bella îl căută cu privirea pe Lucian, sperând să-i vină în ajutor. Dar el dispăruse.

Melissa lăsă cartea din mână ca să se uite la sosirea doamnelor Drummond-Ward de la fereastra camerei de zi a apartamentului Ascot. Era plăcut să le privești – atât de distinse, de fermecătoare! Toate zvonurile acelea despre frumusețea fetei erau adevărate.

Melissa se pierdu plăcut în contemplare. Câte haine își aduseseră cu ele? Aveau să rămână acolo toată vara?

Atunci, însă, străbătușa ei o strigă din dormitorul alăturat:

— Melissa, ce-i cu zarva aceea îngrozitoare?

— Cred c-au sosit niște oaspeți.

— Da? O, Doamne! Știam eu c-ar fi fost mai bine să închiriem o vilă.

Veșnica ei lamentare! Melissa se uită în jur la încăperea mare, elegant mobilată:

— Mă îndoiesc că ar fi fost la fel de confortabil ca aici.

Lady Latchmere apăru brusc în ușă, de parcă țâșnise prin trapa unei încăperi secrete.

— Dar un pic mai intim, poate?

Ce femeie ciudată! Avea părul grizonant (nu foarte tare) strâns în creștet, iar silueta ei impunătoare era înfășurată într-un capot negru, de catifea, cu un guler cu volănașe. Melissa nu știa câți ani avea și nici nu era ușor să afle: niciunul dintre cei câțiva oameni pe care ar fi putut să-i întrebe n-ar fi primit bine o asemenea impolitețe. Însă o intriga nepotrivirea aceea dintre conduita domoală a doamnei Latchmere și robustețea evidentă a fizicului ei; și dintre hainele demodate, care aparțineau, mai degrabă, unui magazin de costume pentru bal mascat, și pielea ei fină, fără vreun rid.

Sarcina Melissei, aici, în Italia, era să-i facă mofturile doamnei Latchmere, nu să i le pună la îndoială. Zâmbi larg.

— Cum te simți, mătușă?

— Absolut îngrozitor!

— Să anunț că nu vei putea coborî la cină?

— Doamne, nu, draga mea. Trebuie să-mi păstrez puterile.

Doamna Latchmere se apropie încet, sprijinindu-se în bastonul pe care Melissa bănuia că-l folosea doar de formă; nu descoperise nicio infirmitate la ea.

— Așadar, spune-mi. Se uită lung pe fereastră. Ce părere ai de fata Drummond-Ward?

Melissa tresări. Nu-i plăcea deloc să fie încolțită așa.

— Nu știu ce să zic, mătușă.

— Hai, hai. Trebuie să-ți fi format o opinie.

— Despre cum arată, da.

— S-auzim, atunci!

Melissa își alese cuvintele cu atenție.

— Păi, începu ea, are păr frumos. Și, cu siguranță, e la curent cu ultima modă.

— Crezi că băiatul acela, Lucian, are s-o placă?

— N-am nici cea mai mică idee, zise Melissa. De ce mă întrebi?

Doamna Latchmere oftă.

— Zău, Melissa. Ar trebui să fii mai atentă.

Se aplecă și șopti ca o actriță pe scenă.

— Părinții lor vor să-i căsătorească.

Apartamentul se numea Epsom, ceea ce-o făcu pe Rose să zâmbească.

Bella, care fusese atât de prietenoasă și de primitoare, a zis că soțul ei – prietenul special al mamei din vremea tinereții – avusese ideea să dea fiecărui apartament câte un nume de cursă celebră. Acesta consta din două camere cu câte o fereastră cu balconaș, care dădeau spre mare.

Era o priveliște spectaculoasă. Însă un pic cam plictisitoare, dacă Rose era să fie cinstită cu ea însăși. La urma urmei, marea nu-ți oferă prea mult. E... pur și simplu, mare. Arată la fel oriunde în lume.

Întâi, Rose și mama ei se odihniră după călătoria lor anevoioasă. Apoi, după ce se spălă cu buretele sub duș, Rose se strecură în noua ei rochie – din mătase Chanel împodobită cu dantelă metalică și cu șiruri de paiete suprapuse –, în vreme ce Julia se dichisea în baie.

Peste o oră, era tot acolo.

— Zău așa, își zise Rose. Pe cine crezi că vrea să impresioneze?

Îmboldită de dorința de a explora, trase un sertar, unde găsi o pungulița de muselină cu lavandă uscată. Cât de mult îi plăceau ei mărunțișurile de genul acesta! Vechea pensiune romană, care o emoționase, cu câteva zile în urmă, cu farmecul ei deosebit, i se păru acum foarte tristă.

— Mamă! strigă ea.

— Ce este?

— Uită-te și tu cât de drăguț și de încântător e totul! Crezi că doamna Ainsworth face singură totul?

Glasul mamei sale se auzi din baie.

— Sunt sigură că-i place să-și murdărească mâinile. I se trage din familie.

Apăru în pragul ușii.

— Ești gata de plecare?

— Sunt gata de o mie de ani!

Julia se repezi la Rose.

— Stai să te văd!

Rose stătu resemnată ca mama ei să-i aranjeze rochia, să-i potrivească bustul și s-o ciupească de obraji, ca să prindă culoare. După ce se foi pe lângă ea o eternitate, se declară mulțumită de înfățișarea lui Rose. O învârti pe fată, ca să se uite în oglinda oblongă, cu ramă aurită și studiară amândouă imaginea – Rose neștiind prea bine la ce trebuia să se uite, mama ei, absolut sigură pe ea. Julia își îndreptă umerii și îi atrase fiicei sale atenția să facă la fel.

— Ținuta, zise ea. Ținuta e totul. Amintește-ți ce-ți spunea fosta ta profesoară de dans.

Urmă o pauză lungă, străbătută doar de râsetele bărbaților din încăperea de dedesubt. Rose întrebă nonșalant:

— Crezi că Lucian va veni la cină?

— Cine știe? Trebuie să recunosc, purtarea lui din după-amiaza aceasta a fost neobișnuită.

Rose riscă:

— L-ai confundat cu un italian.

Amintirea aceasta o făcu să zâmbească.

— Iar el a avut destule ocazii să mă corecteze. Însă, din cine știe ce motiv, n-a făcut-o. E limpede că seamănă mult cu tatăl său. Julia se încruntă. Că veni vorba, unde-o fi Cecil?

Așadar, asta era, își zise Rose. *Din cauza asta ești mai agitată decât de obicei.*

Porniră pe scări în jos, încet, pășind cu atenție delicată.

— N-am să mănânc prea mult, șopti Julia, așa că te sfătuiesc și pe tine să faci la fel.

— Dar n-am mâncat toată ziua.

— Foamea contează mai puțin decât silueta.

Bella le întâmpină în ușa sălii de mese. Încăperea nu era ocupată decât pe jumătate, dar, chiar și-așa, Rose simți privirile mesenilor oprindu-se asupra ei, în vreme ce-o urma pe Julia prin zumzetul domol al conversațiilor, spre o masă de lângă ușile deschise care dădeau spre terasă.

Atenția pe care i-o acordau ceilalți o făcu să simtă cum stomacul chinuitor de gol i se umple de o căldură mocnită.

Încăperea fu străbătută de o briză care clătină candelabrul. Bella stătea în picioare, urmărind o servitoare – brunetă, italiancă – turnând fiecăruia câte un pahar de vin spumant. Mama Rosei nu-i spusese că Bella era frumoasă. Arăta destul de bine – naturală, fără zorzoane. Părul castaniu îi cădea în bucle pe umeri, deși lui Rose i se păru că zărește tristețe în ochii ei mari, de un albastru-cenușiu.

— Șampanie, observă Julia. Ce frumos!

Era primul lucru pozitiv pe care îl auzise Rose de când veniseră. Își ridică ochii spre Bella, ca să vadă dacă îi ajunsese la urechi această remarcă.

Bella confirmă complimentul cu un surâs.

— E prosecco, Julia. Mai ușor și mai fructat. De la o vie locală.

Julia sorbi o gură, testându-i gustul pe limbă câteva secunde.

— E destul de dulce. Dar nu e rău.

Bella nu păru să sesizeze maliția – sau dacă da, era o actriță bună.

— Mă bucur că ai această opinie. Cum vi se par camerele?

— Puțin cam mici, față de cele cu care suntem noi obișnuite.

Rose exclamă:

— Dar atât de elegant decorate! Ne întrebam dacă ați făcut totul singură. Nu-i așa, mamă?

— Draga mea Rose, zise Bella, cu chipul încrețindu-i-se într-un zâmbet. Sper ca toți oaspeții mei să fie la fel de drăguți și de buni observatori ca tine.

— Suntem printre primii? reuși Julia să confere întrebării o tentă de reproș.

Bellei nu-i scăpă nuanța.

— Am deschis încă de la Paști. Însă lucrurile au intrat pe făgaș cu adevărat cam în ultima lună.

În capătul celălalt al încăperii se produse brusc o agitație violentă. O femeie în haine demodate o certa pe servitoarea italiancă, pentru că, se pare, încercase să-i toarne un pahar de prosecco. Scuzându-se, Bella se duse într-acolo, unde altă femeie – să fi fost sora lui Lucian? – încerca să intervină.

O liniște mirată cuprinse întreaga încăpere.

— E vreo problemă, doamnă Latchmere? o auzi Rose pe Bella.

— Eu nu pun gura pe alcool niciodată, replică femeia. De câte ori trebuie să vă spun?

Sora, Alice, așa își amintea Rose c-o chema, făcu un gest către servitoare să-i ia paharul de-acolo.

— Îmi pare tare rău, doamnă Latchmere, zise ea. Vă promit că nu se va mai întâmpla.

Rose urmărea toate acestea cu interes, când atenția îi fu atrasă către ușă. Intrară doi italieni – unul, de vârstă mijlocie, cu alură regală, celălalt, ceva mai lejer îmbrăcat și mult mai tânăr, apropiat de vârsta ei, de douăzeci și trei de ani. Asemănarea fizică sugera că erau tată și fiu. Rose o bătu ușor pe mână pe mama ei.

— Cine sunt?

Julia îi observase și ea și le urmărea cu atenție traseul prin încăpere.

— Nu știu, zise ea. Hai să întrebăm.

Îi făcu semn Bellei cu mâna.

— Acela e...

Gazda lor se uită într-acolo.

— Contele Albani.

— Cu fiul său?

— Da. Îl cheamă Roberto.

Julia se încruntă.

— Am înțeles că toți oaspeții sunt englezi. Așa suna reclama voastră. „Un hotel tipic englezesc, pe Riviera italiană."

— Englezi sau vorbitori de engleză, clarifică Bella. Contele Albani a studiat la Oxford.

Julia arătă spre un tânăr cu pielea întunecată care stătea singur la o masă, într-un colț îndepărtat. Acesta citea o carte.

— Dar el?

Rose strânse din dinți. Mama era atât de directă!

— Domnul Sengupta e prieten cu fiul meu, îi explică Bella.

— Înțeleg, zise Julia, fără convingere.

În clipa aceea, apăru Lucian în cadrul ușii. Era mai dichisit decât mai devreme, în după-amiaza aceea, deși ceva din mândrețea lui anterioară, conferită de părul zburlit și de aerul acela de artist dezordonat și nonșalant, își mai pierduse din forță. Rose simți cum roșește și se uită în jos, la tăblia mesei. Nu era obișnuită cu asemenea emoții și nu dobândise încă știința de a și le stăpâni.

Văzându-l pe Lucian, Bella se însufleți.

— Vorbeam de lup și... Lucian! Vino aici, să-ți răscumperi greșeala. Povestește-le Juliei și lui Rose totul despre Portofino.

Lucian era în drum spre masa lui Nish, dar își schimbă traiectoria când auzi glasul mamei sale.

— Permiteți-mi să mă retrag, zise Bella și se pregăti să plece.

În drumul său, Lucian o opri pe servitoarea care trecea cu o tavă în mână și își luă un pahar cu prosseco. Îi făcu cu ochiul, ceea ce lui Rose i se păru înduioșător, deși spera ca mama ei să nu fi observat.

— Așa, zise el, așezându-se pe un scaun de la masa lor. Nici nu știu de unde să încep.

— Ce-ar fi să începi cu o scuză? îi sugeră Julia.

Lucian surâse – un surâs dezarmant, de școlar.

— Îmi pare rău, zise el. A fost o nebunie din partea mea. V-am creat o impresie total greșită în legătură cu ceea ce sunt eu de fapt.

— Și cum ești tu, de fapt?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Se lăsă o pauză semnificativ de lungă până să răspundă.

— Serios. Sunt o persoană serioasă. Cu ambiții serioase.

Se uită la Rose, de parc-ar fi implorat-o să-l creadă.

— Și ce vrei să devii?

— Pictor.

— Doamne! făcu Julia ridicând sprâcenele. Păi ce profesie e asta?

— Începe cu începutul, zise Rose, dornică să mute conversația pe un teren mai agreabil. În primul rând, cum de o familie ca a ta a ajuns aici?

Lucian luă o gură zdravănă din prosecco-ul lui.

— Simplu. Mama s-a îndrăgostit de locul acesta. În luna de miere.

Oare doar i se păruse lui Rose sau mama ei chiar pălise la auzul cuvintelor „luna de miere"?

— Era de așteptat. Dar ce-a făcut-o să se *mute* aici?

— S-a gândit că avem nevoie de un nou început. (Lucian o spuse cu atâta naturalețe!) O nouă aventură, după război. Pentru ea. Pentru Alice. Pentru Lottie și pentru mine. Chiar și pentru tata.

Julia interveni în conversație:

— Și tatăl tău ne va onora cu prezența în seara aceasta?

Doamne, Dumnezeule! își zise Rose. De ce trebuie să fie mereu atât de directă?

— Mă tem că vă transmite scuzele sale, zise Lucian, roșind ca focul. A fost reținut la Genova și nu are cum să ajungă.

Paola așează o tavă încărcată cu *crostini* în mijlocul mesei. Prea înfometată ca să mai aștepte, Rose luă unul și îl vârî în gură.

— Delicios!

Se aștepta ca mama ei s-o mustre. Însă Julia nu păru să fi observat.

Pe la zece, toți oaspeții terminară de mâncat și ieșiră din sala de mese, în căutarea altor distracții. Unii se așezară pe terasă ca să fumeze. Un grup mai mic, condus de Lady Latchmere, se apucă să joace bridge în bibliotecă. Nish se retrase în camera lui, ca să citească.

Bella profită de răgazul acesta ca să se așeze câteva clipe în sufragerie, în timp ce Alice își făcea de lucru aranjând mesele pentru micul-dejun. Seara se terminase, iar Bella își dădu seama cât se dăduse peste cap săptămâni de zile, în așteptarea Juliei și a lui Rose. Acum, în sfârșit, erau aici.

Julia era destul de rece; Bella se așteptase la asta. În ceea ce-o privește pe Rose, era, fără îndoială, frumoasă, poate un pic cam slabă. Oare o să-l atragă pe Lucian? Nu era convinsă pe de-a-ntregul.

Prin fața ochilor îi trecură imagini, ca niște diapozitive dintr-o lanternă magică. Ceafa lui Cecil, în pat, lângă ea. Pisica aceea vagaboandă, cu urechea zdrențuită, încolăcită în fața plitei de la bucătărie. Cerceii pendulându-i Juliei în urechi, atât de asemănători cu cei pe care i-i cumpărase Cecil mai demult.

În ciuda îngrijorării lui Betty, mâncarea fusese excepțională. Copsese carnea de vită italiană în ierburi, cu vin dulce – în mare parte, după o idee din cartea lui Artusi, deși Bella o văzuse pe Betty stând de vorbă cu măcelarul, care știa puțină engleză. Avusese un gust, după cum se exprimase contele Albani, divin.

Juliei îi plăcuse prosecco-ul. La fel și lui Lucian – poate prea mult. La un moment dat, îi făcuse semn lui Francesco să-i mai aducă o sticlă. Francesco se uitase întrebător la Bella, iar ea

clătinase din cap. Mai întâi, era scump, nu pentru consumul zilnic al unei familii. Iar ea știa foarte bine cât rău putea face alcoolul, felul în care influența comportamentul unora dintre bărbați. Se ruga în fiecare seară ca Lucian să nu fi moștenit slăbiciunea tatălui său.

Alice împăturea șervețelele în zigzag, ca să le dea formă de evantai. Era o treabă plictisitoare, iar Bella încercă s-o înveselească.

— Se pare că a fost cum nu se poate mai bine, zise ea.

— Cina? Alice ridică privirea.

— Da. Și prezentarea lui Rose.

Alice nu zise nimic.

— E foarte drăguță, observă Bella.

— Cred că da. Nu c-ar conta.

— Ai dreptate. Ceea ce contează e caracterul.

Alice pufni într-un râs disprețuitor.

— O, mamă. Ceea ce contează sunt cele șase mii de pogoane de pământ arabil.

Bella fu șocată de forța acestei înțepături. Dar era cinstit? Poate că Alice rostise ceea ce ea însăși n-ar fi îndrăznit.

— Nu fi cinică, Alice. Nu e frumos.

Dar Alice nu se lăsă.

— E-adevărat. Ar putea să fie pocită ca noaptea și tata tot s-ar da de ceasul morții ca Lucian să o ia de nevastă.

— Alice!

— Nu cred că s-ar chinui nici a zecea parte ca să-mi găsească mie un soț nou.

Bella nu avu putere să se ia la harță cu ea. Și-apoi, era un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea Alice. Terminară de aranjat mesele într-o tăcere încordată, apoi Bella se duse la bucătărie, unde Betty își dezlega șorțul.

— Încă mai ești aici, Betty?

— Tocmai plecam, doamnă Aintworth. Făcu o pauză. Doriți ceva, doamnă? Poate un ceai de mentă.

Fără tragere de inimă, Betty începu să-și lege iar șorțul.

— Nu, te rog. Nu asta-și dorea Bella. Te rog! Mă descurc eu.

Păși tiptil spre locul unde se afla un borcan cu crenguțe de mentă proaspătă și rupse o mână de frunze parfumate.

— Apropo, mulțumesc pentru cină.

Nici acum Betty nu zise nimic.

— Contele Albani îți transmite complimentele sale.

La auzul acestor vorbe, chipul lui Betty se lumină de un zâmbet obosit.

— Chiar așa?

— Mai ales pentru friptura de vită.

— Păi, eu niciodată...

Arăta de parcă plutea de plăcere.

Betty urcă agale treptele la etaj, ca să se culce. Bella luă ceainicul de pe etajera de deasupra sobei și se duse să-l umple la chiuvetă. Când să deschidă robinetul, observă o sticlă desfăcută de vin alb, îndărătul unor sticle de ulei. Șovăi doar o secundă, după care se gratulă cu un păhărel, la sfârșitul acestei zile lungi și epuizante.

Luă din cămară registrul de casă. De asemenea, o chiflă și un borcan cu pastă de măsline. Nu-i strica o gustare, în timp ce făcea casa – lucru pe care încerca să-l facă la sfârșitul fiecărei zile, pentru că, dacă nu ea, atunci cine? Cecil?

Se așeză la masa goală din bucătărie. Dar nici n-apucă bine să deschidă registrul, când bătu cineva la ușa din dos a bucătăriei.

Cine naiba să fi fost?

Balamalele scrâșniră, în timp ce Bella descuie și deschise larg ușa. În prag stătea o fată firavă, la vreo douăzeci de ani, cu ochi mari, rugători, și cu părul blond-cenușiu, strâns la spate sub o pălărie de paie. Ținea în mână o valijoară și părea frântă de oboseală.

Bella se uită lung la ea, observându-i pantofii scâlciați și rochia aspră de in.

— Cu ce te pot ajuta?

— Bună seara, doamnă, zise fata. Sunt Constance. Noua dădacă.

De ani și ani de zile nu se mai simțise Constance atât de obosită. Drumul fusese chinuitor, cu toate că pe ultimul kilometru mai mult coborâse. O usturau picioarele, erau pline de bășici, iar rochia îi era udă de transpirație.

Constance nu avea decât două rânduri de haine pe lumea asta. O rochie aspră, grea, intrată la apă de-atâta spălat, era unul dintre ele. Celălalt era rochia ei de duminică, pe care nu se îndurase să o poarte în călătorie, ca nu cumva să se rupă sau să se murdărească. Visul ei era să economisească destul din salariu ca să-și cumpere haine noi. Însă știa că erau slabe speranțe. Cea mai mare parte din ceea ce avea să câștige aici, în Italia, își promisese ea, avea s-o trimită mamei și copilașului ei.

Poate că știa Betty vreun magazin local mai ieftin. La Portofino se face dantelă, nu-i așa? Asta însemna, oare, că dantela e ieftină aici? Sau că e scumpă? I-ar fi plăcut să știe, să nu simtă cum lipsa ei de educație o punea mereu în încurcătură.

Betty fusese atât de drăguță să o recomande pentru postul acesta!

Constance era hotărâtă să n-o dezamăgească și nici să nu-i fie povară. Așa că era bine că sosise la Mezzago exact la momentul convenit.

Așteptase pe peronul prăfuit, uitându-se la agitația străinilor grăbiți, nepăsători, și la hamalii care împingeau cărucioarele încărcate cu bagaje. Din ghivecele de lut ruginii țâșneau flori roșii, strălucitoare. Pe lângă ea trecuse grăbit un bărbat tânăr – destul de frumușel, de altfel. Era limpede că aștepta pe cineva important. La Genova, văzuse o mamă englezoaică bine îmbrăcată care urcase, împreună cu fiica ei, în vagonul de clasa întâi, bombănind tot timpul. Îi trecuse prin minte că poate pe ele le aștepta.

Însă mulțimea începuse să se risipească, și, până la urmă, Constance rămăsese singurul pasager de acolo.

Nu contează, își zisese ea. Poate că cel pe care îl trimiseseră cei de la hotel aștepta afară. Betty îi spusese că avea să o aștepte băiatul patronilor, Lucian. Despături scrisoarea și citi:

Așteaptă pe peron. N-ai cum să nu-l recunoști pe Lucian. E înalt și arătos, cu părul castaniu-închis.

Gara Mezzago era micuță, în comparație cu aceea de la Genova, unde exista o sală mare, acoperită; șiruri de omnibuze așteptau să ia călătorii și să-i ducă la hotelurile lor. O șleahtă de bărbați neîngrijiți, fumând trabucuri rău-mirositoare, mișunau la intrare. Șoferi de taxi. Se holbaseră la Constance când trecuse pe lângă ei. Unul o fluierase, dar ea nu-l luase în seamă.

Cercetase atent gara, dar nu găsise pe nimeni care să se potrivească descrierii lui Betty.

Poate că directorul hotelului uitase că urma să vină. Sau poate că Lucian întârziase. Oricum, Constance trebuia să ajungă urgent la Hotel Portofino, înainte de sfârșitul zilei.

Simțise cum i se cuibărea spaima în piept. Se căznise s-o înăbușe, așa cum o făcea mereu – respirând conștient, rar, ca să domolească lumea și bătăile bubuitoare ale inimii și să-și folosească mintea, pe care toată lumea îi spusese că o avea.

Nu-i ajungeau banii pentru o trăsură. Nu vorbea italiana. Dar era o persoană puternică, trecuse prin altele și mai rele. În ultimă instanță, putea s-o ia la pas. A fost întotdeauna în stare să meargă. Mezzago n-avea cum să fie chiar atât de departe de Portofino. Pe când locuia în West Yorkshire, nu îi lua mai mult de trei minute să ajungă pe jos de la gara Menston acasă la ea...

Se îndreptase spre prima persoană care i se păruse cât de cât oficială – un hamal cu un chipiu.

— Scuzați-mă, îi spusese ea. Vorbiți englezește?

— Nu, îi răspunsese el, fără să-și ridice ochii de pe ziarul pe care îl citea.

Minunat!

Apoi încercase la casa de bilete. Funcționarul era cam de vârsta ei. Avea ochii migdalați și o mustață frumos aranjată. Ceva din el îi amintea de o vorbă a mamei sale: *Dacă ar fi făcut din ciocolată, s-ar mânca pe sine însuși.*

— Bună ziua, zisese el. Ești o fată frumoasă.

— Mulțumesc. Constance ignorase complimentul cu un surâs cât se poate de scurt. Poate că aveți cum să mă ajutați. Trebuie să ajung la Portofino.

— Portofino? De ce la Portofino? zisese funcționarul, întinzându-și brațele în lături. E foarte frumos aici, la Mezzago!

— Așa e, aprobă Constance. Dar treaba mea – *slujba* mea – e în Portofino. Trebuie s-ajung astăzi acolo. Și n-am bani deloc.

— Deloc?

— Absolut deloc.

— Dar ești englezoaică, nu?

— Da, dar nu avem toți bani.

Preț de o clipă, funcționarul căzu pe gânduri. Se ridică apoi de pe scaun.

— Așteaptă aici, spuse el, ridicând prevenitor degetul.Poate că rezolvăm problema.

Ieșise vioi din gară, în scuarul din față.

— Carlo! strigase el.

Auzindu-și numele, un bărbat mai în vârstă, cu părul alb, tuns scurt, ridicase privirea. Stătea lângă o caretă plină de fructe și de zarzavaturi. Cei doi discutaseră un moment, apoi funcționarul îi făcuse semn.

Soarele după-amiezii era fierbinte și încă orbitor. Cu sudoarea șiroindu-i pe frunte, Constance traversase scuarul unde se afla parcată careta, sub un petic de umbră, în fața unei tutungerii. Sigurul cal înhămat părea destul de amărât.

— Ăsta pietenul meu, îi explicase bărbatul. El duce la Portofino.

Un zâmbet îi luminase chipul lui Constance.

— Vă mulțumesc mult, zisese ea. Vreau să ajung la un hotel. Hotelul Portofino.

— Da, da.

— Prietenul dumneavoastră îl știe?

— Bineînțeles!

Constance urcase în caretă, alături de Carlo, așezând valijoara între ei. Încercase să facă abstracție de mirosul de vin și de ușorul balans al lui Carlo dintr-o parte într-alta. În vreme ce funcționarul le făcu semn cu mâna, îl surprinsese făcându-i pe furiș cu ochiul prietenului său.

— *Buon viaggio*![11] strigase el.

[11] „Drum bun!" în lb. italiană, în original (n. red.).

Carlo șfichiuise spinarea costelivă a calului, iar careta se urnise, ieșind din scuar, apoi pe drumul principal care ieșea din oraș.

În ciuda căldurii intense, Constance se adaptase călătoriei. Însă după vreo zece minute, Carlo se clătina tot mai tare și careta înainta din ce în ce mai haotic. Cu siguranță, avea dificultăți să țină drumul drept.

Sunetul despre care Constance bănuise că ar fi venit de la învârtirea vioaie a roților ieșea, de fapt, din gura deschisă a lui Carlo. Sforăia. Careta virase brusc la stânga, gata-gata să se izbească într-un copac. Înspăimântată, Constance înșfăcase frâiele din mâinile lui Carlo, încercând să controleze calul. Mișcarea îl trezise pe Carlo din somnul lui adânc. Smulgându-i frâiele cu un urlet indignat, oprise brusc careta.

— Ai adormit, zisese Constance. Era cât pe ce să ne izbim de copac.

Însă Carlo nu putea fi potolit. Începuse să strige la ea în italiană, cu chipul lui aspru roșu ca focul de mânie. Constance nu înțelegea ce spune, însă gesturile pe care le făcea cu mâna erau departe de a fi prietenoase și era limpede că voise să coboare din careta lui și să-și continue drumul pe jos.

Fiind crescută în ținuturile lacustre, era obișnuită să meargă mult. Dar nu într-o căldură ca aceasta și, cu siguranță, nu fără o hartă. Oricum, nu avea de ales.

Ținându-și strâns valijoara, pornise cotind și urcând dealul, încrezându-se în sentimentul că acela era drumul bun, singurul, de altfel. Măcar priveliștea era frumoasă. Cerul de deasupra era albastru, fără niciun nor, malurile de-o parte și de alta – o bogăție de anemone purpurii și de măcriș cu flori galbene. Trecuse pe lângă mai multe troițe cu lumânări aprinse și cu iconițe înrămate ale Fecioarei Maria. Se întrebase de ce-or fi fost puse acolo și pentru cine.

Deja i se făcuse foarte sete când, în față, venind spre ea, se conturase silueta rotofeie a unei bătrâne. Purta o eșarfă roșu-aprins în jurul gâtului, iar pe cap avea un coș cu niște sticle pline cu o licoare aurie, închisă la culoare, și mai multe pâini întregi.

Când ajunsese în dreptul lui Constance, femeia se oprise. Îi zâmbise, măsurând-o din cap până-n picioare. Constance îi zâmbise și ea. Și-atunci se întâmplase ceva remarcabil. De parcă bănuise nevoile ei, femeia scosese o ploscuță de la brâu și i-o întinsese.

— *Bevi un po' d'aqua*[12], îi spusese.

[12] „Bea puțină apă", în lb. italiană, în original (n. red.).

Constance băuse câteva înghițituri mari – nu voise să pară prea lacomă –, apoi i-o dăduse înapoi.

— *Grazie!*[13] zisese ea. Era singurul cuvânt în italiană pe care îl știa.

[13] „Mulțumesc!", în lb. italiană, în original (n. red.).

Femeia păruse încântată.

— *Prego.*[14]

[14] „Cu plăcere", în lb. italiană, în original (n. red.).

Constance își continuase drumul. În vreme ce soarele scăpăta dincolo de munți, drumul se povârnea tot mai mult și devenea mai primejdios. Pe lângă ea trecuseră câteva trăsuri și chiar un motocar, dar niciunul nu oprise să se ofere s-o ducă, nici măcar nu-i observaseră prezența. Începuse să se simtă însingurată, îi venise chiar să plângă; îi era dor de casă, atât de Yorkshire, cât și de familie, mai ales de micuțul Tommy.

Când zări marea, cenușie ca oțelul în apusul blând, se gândise că mai e puțin până la Portofino. Mireasma de cimbru o năpădise apoi. Pe dealurile de deasupra se zăreau vilele mari, dincolo de șiruri compacte de pini. Una dintre acestea trebuia să fie hotelul. Dar care? Tot ce știa Constance – tot ce-i spusese Betty – era că e o vilă galbenă, foarte frumoasă, cu grădini povârnite spre țărm.

Până la urmă, ajunsese la o poartă albă din fier forjat, încastrată într-un zid de piatră, nu prea înalt. Plăcuța de alamă de pe poartă confirma că era, într-adevăr, Hotelul Portofino. După ce o împinsese și văzuse că se deschide, Constance aproape că izbucnise în lacrimi de ușurare.

Casa se zărea mai sus, dinaintea ei, cu fațada de un galben pal, cald.

Chiar și în lumina aceea slabă, arăta extraordinar. Constance văzuse o mulțime de clădiri impunătoare în anii ei de muncă. Însă aceasta era deosebită – mai degrabă primitoare decât intangibilă, iar terasamentul vast, în trepte, îngreuna încercarea de a-i aprecia înălțimea. Niciuna dintre ferestre nu părea să fie la același nivel. În stânga era un foișor cu acoperiș plat, ca o pălărie pleoștită. Dar pe partea cealaltă, dincolo de un șir de obloane vopsite în verde, se zărea un soi de coridor. Constance nu îi prea vedea rostul. Ce se întâmpla când ploua? Sau în Italia nu ploua? Pentru că nu îndrăznea să sune la soneria de la ușa din față, ca să nu-i trezească pe toți, o luase pe poteca din jurul clădirii și văzuse lumină la fereastra bucătăriei, după presupunerile sale. Dăduse de o ușă și ciocănise ușor.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă o femeie înaltă și frumoasă, probabil doamna Ainsworth.

— Bună seara, zise ea. Sunt Constance March, doamnă. Noua dădacă.

Trăgându-se un pas îndărăt, pe chipul femeii înflori un zâmbet.

— Intră, intră. Cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns aici?

— Pe jos, doamnă. Câțiva kilometri, m-a dus cineva cu o caretă.

— N-am prea înțeles când urma să ajungi. Trebuia să fi trimis o telegramă de la Genova.

Constance fu tentată să spună că habar n-avea cum s-o facă, chiar dacă și-ar fi permis; de asemenea, n-ar fi trebuit să existe nicio nelămurire – îi scrisese limpede lui Betty, în ultima ei scrisoare. Dar n-avea cum să spună nimic din toate acestea. Treaba ei era să fie aptă, îndatoritoare, de nădejde.

— N-am vrut să irosesc banii, doamnă Ainsworth.

— Ți i-aș fi înapoiat eu.

— Sunteți foarte generoasă.

Constance se uită în jurul bucătăriei mari, răcoroase, și rămase cu ochii la pâinea Bellei de pe masă.

— Ți-e foame?

Lui Constance nu-i mai fusese niciodată atât de foame. Dar nu voia să deranjeze.

— Am să rezist până la micul-dejun doamnă.

Bella nu se lăsă.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Azi-dimineață, doamnă.

— Și-ai venit pe jos atâta drum...

Constance făcu semn că da.

Bella clătină din cap și dispăru în cămară. Se întoarse cu o chiflă și cu un pahar cu apă, pe care le puse pe masă. Se așezară una în fața celeilalte. În timp ce Constance golea paharul, Bella împinse un mic castron spre ea.

— Gustă din asta, zise ea. Unge-o pe pâine.

— Ce e?

— Se numește *tapenade*. E făcută din măsline și capere. Poftim, ia cuțitul acesta...

Constance luă niște *tapenade* pe pâine și mâncă înfometată, simțind explozia de sare pe limbă. Se afla în situația ciudată de a sta la masă cu angajatoarea ei, fiind servită, în loc să fie invers. Însă nu simțea nicio jenă. Se tot uita pe furiș la chipul

Bellei, deși nu era simplu, de vreme ce doamna mai în vârstă o urmărea cu atenție. Constance conchise că era o persoană angelică, cu părul atât de bogat. Ceva liniștitor, sculptat în stâncă.

— Îți place? o întrebă Bella.

Mestecând, Constance dădu din cap.

— Foarte mult, zise ea, de îndată ce reuși să înghită. Are gust de... se opri, căutând cuvântul potrivit.

— De ce?

Bella se lăsă pe spate, surâzând. Părea cu adevărat curioasă.

— De raze de soare, zise Constance. Are gust de raze de soare.

Cu capul proptit pe o pernă, Nish stătea întins pe patul lui și recitea ce scrisese în jurnal:

În ultimul deceniu, coasta aceasta s-a dezvoltat peste măsură. Bijuteria coroanei, ca să zicem așa, e satul Portofino, cuibărit în jurul golfului, pe partea de uscat a unui mic promontoriu. Vilele elegante cu grădini fermecătoare se înșesc pe povârnișurile dealurilor din jur. Pentru aerul acesta de lux edwardian, sobru, trebuie să le mulțumim englezilor, cărora le-a plăcut întotdeauna la Portofino și care continuă să-și petreacă vacanțele aici, cu duiumul.

Închise iute jurnalul și își mușcă unghia de la degetul mare, un obicei din copilărie. Pe de-o parte, nu voia să pară dur și nerecunoscător. Pe de alta, însă, idila aceasta trebuia analizată din afară, de cineva așa ca el.

Uneori, se convingea pe sine însuși că el era omul potrivit pentru această treabă. Iubise dintotdeauna cărțile și visase să scrie și el. Numai că avea pregătire medicală. Fusese dorința familiei. Și lui îi plăcea medicina, nu putea nega acest lucru – fiorul pe care îl simți oblojind trupurile frânte, ca să nu mai vorbim de disciplina muncii în echipă pe care-o implica această meserie...

Nish se distrase urmărindu-i pe oameni la cină. Dar sperase să stea mai mult cu Lucian; să se așeze alături de el și să

mănânce împreună, ca de obicei. Când Lucian se îndreptase spre masa lui Rose, Nish se simțise de parcă l-ar fi pălmuit. Încercase să treacă peste asta. La urma urmei, era caraghios ceea ce simțea el pentru Lucian. Singurul lucru corect era să-și reprime acele sentimente. Cu toate acestea, din când în când, se simțea îmboldit să creeze situații în care s-ar fi putut întâmpla ceva. Să încerce să forțeze lucrurile până la criză.

Jurnalul era un mod de a-și distrage atenția, poate chiar o evadare. Bineînțeles, exista ceva personal, în legătură cu ceea ce se putea întâmpla... dacă avea să se întâmple vreodată.

Se uită în jur, prin mansardă – decorată atât de englezește și de modest. Bella se îngrijise cu asupra de măsură și de încăperile mai mici, care nu se închiriau, ci erau păstrate pentru servitori și pentru prietenii familiei. Pe aceasta, Nish își pusese amprenta personală, observă el cu un surâs. O transformase, dintr-o bijuterie, într-un salonaș studențesc dezordonat, înțesat până la sufocare cu grămezi de romane – Conrad, Wells, și cel indian al lui Foster, apărut cu câțiva ani în urmă. Le păstrase special pentru vara aceasta.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Nish deschise un pic și-l văzu pe Lucian. Fără un cuvânt, prietenul lui intră și închise încetișor ușa.

Apoi, Lucian zise:

— Iartă-mă pentru mai devreme.

Nish tresări.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare.

— M-a chemat la datorie.

Nish făcu un gest spre jurnalul de pe pat.

— Mi-am găsit eu ceva de lucru.

— Mă gândeam c-ai avea chef de-o partidă de înot.

Nish râse.

— E foarte târziu. Mult peste ora de culcare a doamnei Latchmere.

Lucian luă un prosop de pe spătarul unui scaun și îl azvârli spre Nish.

Și chiar era convins. Din aproape toate punctele de vedere, Lucian era întruchiparea sănătății.

— Îți prieste Italia.

Lucian zâmbi timid. Nish se întrebă pentru a nu știu câta oară dacă Lucian bănuia ceva; dacă măcar știa că era posibil ca bărbații să se iubească între ei. Cu siguranță, Lucian fusese la internat și știe toată lumea ce se petrece în astfel de locuri. De asemenea, era pictor și începuse să se învârtă în ceea ce oamenii numeau eufemistic „cercuri artistice".

Nish tânjea să se deschidă față de prietenul lui, însă îi lipsea curajul. Exista un cod al tăcerii în această privință. Dacă îl încălcai față de cine nu trebuia, la momentul nepotrivit, atunci... Nici nu suporta să se gândească.

— Așadar, zise Lucian, ce crezi?

— În legătură cu ce?

Lucian izbucni în râs.

— În legătură cu fata, fraiere.

Fata. Desigur.

— Prima impresie? E cam frumușică.

— Serios? Chiar crezi asta?

— Absolut. Deși era cam greu de observat de la cinci metri depărtare. Și cu tine bălind pe lângă ea.

Lucian se aplecă și luă un pumn de nisip pe care îl azvârli în direcția lui Nish.

— Nu băleam!

— Sunt sigur că veți fi foarte fericiți.

— Nu s-a hotărât nimic deocamdată.

Lucian mai luă o dușcă de whisky din sticla pe care Nish n-o observase până acum. I-o oferi și lui, dar Nish clătină din cap. Nu-i plăcea când îl vedea bând pe prietenul lui. Porniră înapoi, spre hotel. Lucian avea cheia. Descuie ușa și se dădu îndărăt, ca să-l lase pe Nish să intre pe holul întunecat.

— Acum îți spun noapte bună.

Nish simți o dezamăgire sfâșietoare.

— Nu urci?

— La Parragi sau la stânci?

— La stânci, zise Nish. E mai aproape, mai intim.

Se strecurară pe scări în jos, apoi porniră pe o cărare sinuoasă spre locul unde niște trepte mici, de piatră, conduceau spre o poartă din zid, încuiată cu lacătul. Dincolo de ea, se întindea fâșia de plajă privată numită „La Stânci".

Nish se dezbrăcă repede și se avântă, gol, în valuri, savurând atingerea aerului răcoros al nopții pe trup, apa limpede, neagră, în timp ce-l absorbea în undele sale. Se întoarse și văzu că Lucian îl urmează. Ca de obicei, își păstrase tricoul pe el. Nish înotă în larg vreo sută de metri, apoi porni îndărăt, gândindu-se că lui Lucian îi va fi greu să țină pasul cu el.

Când ajunse la țărm, Lucian se ștergea cu prosopul, tot cu tricoul pe el.

Pe Nish îl năpădi un amestec jenant de grijă și dorință.

— Scoate-ți tricoul, zise el. E ud leoarcă.

— Și ce? Nu prea am șanse să răcesc.

— Nu fi copil! Te-am mai văzut așa. De sute de ori.

Lucian nu părea convins, așa că Nish încercă din nou.

— Serios. Scoate-ți-l. Aș vrea să văd cum s-a vindecat.

Fără nicio tragere de inimă, Lucian își dădu jos tricoul și se întoarse cu spatele. Nish îngenunche și se uită atent, de aproape, la o cicatrice care se întindea din talie, de pe partea stângă, până la gât. Experimentat, întinse degetul și o atinse. O făcuse cu grijă, dar, cu toate acestea, îl simți pe Lucian tresărind.

Nish își trase iute degetul. Înțelegea ce demoni îl bântuiau pe Lucian. Își aminti de starea în care fusese când îl văzuse pentru prima oară, pe o targă, cu uniforma îmbibată de sânge.

Lucian întrebă:

— Care-i prognosticul?

— Doar o zgârietură, zise Nish, și râseră amândoi. Era o glumă veche de-ale lor. Te deranjează?

— Nu prea. Au trecut opt ani de-atunci.

— Îți merge bine, zise Nish.

— Mă gândeam să dau o raită prin grădină.

— Vrei să vin cu tine?

Lucian dădu din cap.

— Nu, nu e nevoie.

Nish se uită cum prietenul lui se pierdea în întuneric.

Ezită o clipă, apoi se hotărî s-o ia pe urmele lui.

Puse o piatră la ușa din față, ca să nu se închidă de tot, se strecură peste straturile de flori și peste gardul viu, și se îndreptă spre grajdurile pe care familia Ainsworth le transformase în locuințe pentru servitorii italieni. Se ghemui îndărătul unui grup statuar, bazându-se pe faptul că întunericul avea să-l facă nevăzut.

Așa, deci! Ajunsese să-și spioneze prietenul!

Lucian se opri în fața ferestrei pe care Nish o știa ca fiind a Paolei. Avea jaluzelele închise, dar se vedeau clar raze de lumină pe margine. Se uită cum Lucian bătea ușor la ușa dărăpănată.

O vreme, care păru fără sfârșit, nu-i răspunse nimeni. Lucian se întoarse, gata să plece, când auzi zăngănitul jaluzelelor care erau deschise pe dinăuntru.

O rază slabă de lumină țâșni în curte. Prin jaluzeaua deschisă pe jumătate, Nish o văzu pe Paola în picioare, cu un cearșaf alb înfășurat neglijent în jurul trupului. Nu-i ascundea rotunjimile sânilor generoși și nici para întunecată de păr dintre picioare.

Se întoarse de la fereastră spre încăpere. Lucian aruncă o privire fugară în jur, ca să se asigure că nu fusese văzut, apoi o urmă în casă.

Aha, își zise Nish. *Deci avem fiecare secretele noastre.*

3

Cutia aparținuse mamei sale. Era din lemn, cu intarsii florale de sidef, iar Bella o păstra în sertarul de jos al măsuței de toaletă, ascunsă sub o bucată de catifea neagră, peste care își găsiseră locul o mulțime de tubulețe și de borcănașe.

Cutia se putea încuia – și o păstra mereu așa. Sertarul nu avea cheie, dar lucrul acesta s-a dovedit benefic. Nu trezea suspiciuni. Când un sertar nu e încuiat, înseamnă că nu conține nimic secret.

Cecil nu s-ar fi obosit niciodată să scotocească într-un sertar descuiat.

După masa lor frugală, Bella a condus-o pe Constance în camera ei. Era o fată drăgălașă, deschisă și nevinovată. Și, în felul ei, frumușică. Bella o pusese, în mare, la curent cu obiceiurile matinale ale lui Lottie, insistând că nimeni nu se aștepta ca ea să-și preia sarcinile încă de-a doua zi, însă era limpede că era mult prea obosită ca să absoarbă informațiile.

— Odihnește-te, copilă, zise ea, iar Constance dădu din cap. Vom sta de vorbă așa cum se cuvine mâine-dimineață.

Bella pornise pe coridor, spre apartamentul pe care îl împărțea cu Cecil, deși „a împărți" nu era tocmai cuvântul potrivit. Aveau camere separate și, cu excepția rarelor zile fericite, dormeau în paturi separate.

Unde naiba era Cecil? Poate că făcea o noapte albă, după cum zicea el.

Măcar în felul acesta se va bucura și ea de intimitatea liniștitoare a singurătății – oricum, pentru puțin timp.

Bella trase sertarul și înlătură mai întâi obiectele amăgitoare – borcănașele, catifeaua –, apoi scoase cutia în care își păstra bunurile ei cele mai tăinuite. O puse pe pat și o descuie cu cheița pe care o ținea la gât. Înăuntru era un teanc de scrisori, legat cu o panglică.

O căută direct pe cea pe care și-o dorea și o surprinse până și cum îi tremurau mâinile când o desfăcu.

Draga mea Bella, scria. Cât de mult m-a înfiorat ultima ta scrisoare! Cât de mult mi-aș dori să fiu acolo, alături de tine, ca să trăiesc și eu experiența tuturor minunățiilor pe care le are de oferit Italia!

Cecil nu avea nicio jenă să recunoască deschis că e beat. Nu față de el, în orice caz. Față de Bella… ei bine, era altceva. De vină fusese fernetul acela Branca – îi pusese capac. Oribilă băutură! Nu trebuie amestecată niciodată cu brandy. Însă îți liniștește nervii, în timpul unui joc de poker.

Cecil avusese grijă să nu fie de față la sosirea Juliei. I se părea că era prea mult pentru el să se confrunte cu această situație așa, dintr-odată. Agitația Bellei și calmul de gheață al Juliei. Ca în cazul ciocnirii a două sisteme meteo. Mai bine să stai deoparte. În ciuda acestui lucru, abia aștepta s-o vadă pe Julia după atâta amar de ani. Cine știe, poate că se reaprinde flacăra de altădată.

În ceea ce-o privește pe fiică, cea pe care i-o hărăziseră lui Lucian, toată lumea zicea că era o frumusețe. Deși – Doamne! – imaginați-vă ce însemna să ai o mamă ca Julia! Biata fată!

Ușa din față era întotdeauna încuiată, ceea ce îl irita. Cheia era uriașă, fapt pentru care Cecil nu se obosea niciodată s-o ia cu el. Așa că acum trebuia să bâjbâie prin întuneric până la ușa de la bucătărie, care avea o cheie mai mică. De fapt, era atât de mică, încât o pierdea mereu... Pe unde-o fi acum? După ce se scotoci frenetic, o găsi. Era în buzunarul sacoului.

Aprinse lumina. Pe masa de bucătărie se afla o farfurie murdară. *Tapenade?* Cecil o mirosi și gustă să vadă ce e.

— Pfuuu! făcu el și scuipă dezgustat.

Apoi zări cutia cu registrul de casă. Întinse mâna și văzu că avea capacul descuiat. Măi, să fie!

Aruncă o privire în jur. Nu se zărea nimeni. Rânjind, deschise cutia, alese bancnota cea mai mare pe care o găsi și și-o vârî în buzunarul sacoului. *Ce-i al tău e și al meu,* își zise.

Bella trebuia să fie deja în dormitor. O s-o ia prin surprindere. Îi plăceau surprizele – sau, cel puțin, așa era mai demult.

Noaptea micșorează vila, își zise, în timp ce urca scările. Fără căldură și fără priveliște era ca și cum te-ai fi aflat oriunde altundeva – doar cu mai mulți țânțari.

Intră în camera Bellei, fără să bată la ușă, după cum îi era obiceiul.

Ea stătea pe pat. Tresări și se întoarse. Cecil observă că era îmbujorată.

— Ce faci acolo?

Întrebarea sună mai acuzator decât avusese de gând.

— Mă demachiam, zise repede Bella. Ai venit foarte târziu.

— A întârziat trenul.

— Cum a fost la Genova?

— Păi… știi și tu. O clipă, Cecil își uită povestea. Genova e Genova.

Se uită fix la Bella. Era frumoasă încă. Păcat că nu-l lăsa să se apropie de ea. De cele mai multe ori, îl tolera. Își rezolva problemele în altă parte. Însă după câteva pahărele, nu prea putea lupta cu ispita. Căznindu-se să nu pară prea disperat, o întrebă:

— Pot să vin lângă tine?

Ea oftă.

— În seara asta, nu. Am avut o zi destul de lungă și de obositoare.

— A, desigur. Cum a mers?

— Julia era întoarsă pe dos că n-ai fost aici, ca s-o întâmpini. Iar Alice și-a cam luat nasul la purtare. În rest, a fost bine.

— Și fata?

— Rose e fermecătoare.

— E și frumoasă? Crezi c-o să i se aprindă călcâiele după ea?

Bella dădu ochii peste cap.

— Frumusețea nu e totul, Cecil.

— Nu. Dar îndulcește pastila.

Măcar Cecil nu zăbovi prea mult. Una dintre calitățile lui, își zicea uneori Bella, era că își dădea seama când nu era dorit. Totuși, aștepta să-l audă sforăind, după care încuie ușa dintre camerele lor – ușă a cărei cheie era numai a ei.

Cecil era cât pe ce să descopere mica ei ascunzătoare secretă. Însă Bella avusese grijă să pună cutia înapoi, în sertar, imediat ce luase scrisoarea. O scoase acum din buzunarul cămășii de noapte, unde o vârâse când îl auzise pe Cecil. O redesfăcu s-o citească iar, îndreptându-și atenția mai ales asupra ultimelor rânduri:

Nici acum nu mi-e nimeni mai dragă ca tine.

Al tău pentru vecie, cu dragoste,

Henry (sărutări)

Simți cum i se strângea stomacul citind aceste cuvinte și imaginându-și-l pe Henry scriindu-le. Păreau a nu-i fi de ajuns prin ele însele ca s-o trezească; s-o facă să simtă ceea ce-și dorea ea.

Bella se furișă la raftul cu cărți și scoase o Biblie. Răsfoi paginile ei mătăsoase, subțiri, până dădu de ceea ce căuta – o fotografie-portret a unui bărbat tânăr cu părul negru, cu buze fine și cu ochi îmbietori. Se uită lung la imaginea aceea, sorbind-o din ochi, fixându-și-o în memorie.

Dacă ar fi fost singură, ar fi luat fotografia în pat cu ea, împreună cu scrisoarea. Dar era prea periculos, chiar cu Cecil adormit și cu ușa încuiată, așa că le puse înapoi la locul lor secret, după care se urcă în pat.

Era o noapte fierbinte. Aruncă toate păturile grele, - bucurându-se doar de cearșaful care-i gâdila pielea. Își lăsă mâinile să alunece peste trup, redescoperindu-l, cu pliurile și cu încrețiturile lui tainice, lăsându-se pradă gândurilor care o bântuiseră toată ziua, tulburând-o. Simți un nod în gât. Și-l

imagină pe Henry cuprinzând-o cu brațele și sărutând-o delicat pe ceafă. Și-l imagină apucându-i mâna și conducând-o acolo unde-și dorea el.

Încăperea fu străbătută de un geamăt prelung, înăbușit.

La început, Bellei i se păru că sursa acestuia erau propriile-i buze. Însă ascultând mai bine, își dădu seama că venea de pe coridorul de afară – și că era un geamăt clar de durere, nu de plăcere.

Se încordă, iar îngrijorarea luă locul frustrării. Capotul îi atârna pe ușă. În timp ce păși să și-l ia, observă că uitase să închidă jaluzelele cum trebuie. Privirea îi fu atrasă de o mișcare de-afară, din curte. Ușa spre camera Paolei din vechiul grajd era deschisă și cineva pleca de acolo. Bella mijii ochii în lumina slabă.

Când îl văzu, se trase iute de la fereastră. Era Lucian, cu pantofii într-o mână și cu o sticlă goală în cealaltă.

Își duse automat mâna la gură. *Desigur,* își zise ea. *Era de așteptat.*

Cum însă alt geamăt străbătu liniștea, Bella se reculese. Nu era vreme acum să se cramponeze de întorsătura asta.

Coridorul era luminat ușor de lămpi electrice montate pe pereții laterali. Bella se opri o clipă ca să asculte. Strigătele veneau dinspre apartamentul Ascot – încăperile ocupate de Lady Latchmere.

Melissa, strănepoata, răspunse la ușă, cu o figură palidă și epuizată.

— O, doamnă Ainsworth, doamna are dureri mari.

— Unde?

— Nu pare în stare să spună.

— Avem nevoie de un doctor, decretă Bella. Numai că e atât de târziu.

Apoi, însă, îi veni o idee.

— Nish.

— Cine?

— Domnul Sengupta. Prietenul fiului meu. A fost sanitar în război. El i-a salvat viața lui Lucian.

Nish avu nevoie de câteva minute să se urnească. Era ciufulit și mirosea a apă de mare. Bella îi explică situația, dar el ezita să se amestece.

— Nu prea mai sunt în mână, zise el precaut.

Bella se grăbi să-l încurajeze.

— Te rog, Nish. Se duce totul de râpă înainte să înceapă dacă se va întâmpla ceva cu doamna.

Mansarda era înghesuită și sufocantă. Cum nu era vizitată de oaspeții care plăteau, era partea cel mai puțin agreată de Bella – singura care, simțea ea, mai avea nevoie de îmbunătățiri. Așteptă în fața ușii până când Nish își azvârli pe el o pijama și un jerseu, după care porniră amândoi pe scări și pe coridor spre apartamentul Ascot, unde, văzând reținerea doamnei Latchmere, Bella sublinie din nou credibilitatea medicală impecabilă a lui Nish.

Melissa era îngrozitor de înspăimântată. Se gândea sincer că doamna Latchmere era pe moarte, asta pentru că înălțimea sa însăși credea asta, iar siguranța ei era destul de zgomotoasă ca să devină contagioasă.

În lumina palidă aruncată de lampa obișnuită era greu să discerni silueta întinsă pe pat. Doar gemetele emise din când în când sugerau că mai trăiește și că respiră.

Bella îi urmă pe Nish și pe Melissa până la capul patului. Partea de jos era acoperită de un cearșaf, iar ea era îmbrăcată într-o cămașă de noapte din dantelă albă și purta un fel de scufie de noapte din mătase pe care până și bunica Bellei ar fi respins-o drept mult prea demodată. Își ținea mâinile fine încrucișate pe piept.

Nish se întoarse agitat spre Bella.

— Poate că ar fi mai bine să mă lăsați singur cu ea.

Bella dădu din cap. Melissa se uită lung, implorator, la ea.

— O să fie bine? întrebă. Chipul ei pistruiat era adorabil de tânăr.

Bella surâse.

— E pe mâini foarte bune.

Îi luă mâinile într-ale sale.

— Nu vrei o ceașcă de ceai? Sau ceva mai tare?

Melissa dădu din cap, surâzând printre lacrimi.

Bella nu-și mai amintea decât că era dimineață și că Nish încerca s-o trezească. Era ghemuită într-un fotoliu din salonul apartamentului, cu un pahar cu whisky pe jumătate golit alături. Trebuia să pună totul în ordine, înainte ca doamna Latchmere să vadă...

— Ați stat așa toată noaptea? întrebă el, amuzat și surprins deopotrivă.

— I-am spus domnișoarei De Vere c-am să mă culcușesc aici, își aminti Bella. În cazul în care strămătușii dumneaei i se face iarăși rău.

Căscă și se întinse, surprinsă de cât de tare o dureau mușchii. Dormitul în fotoliu era pentru persoane mai tinere și mai flexibile ca ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic ieșit din comun.

— E nevoie să chem un doctor? Se corectă: Un alt doctor, vreau să zic.

Nish trecu peste această scăpare a ei.

— Eu nu sunt chiar doctor și nu, nu cred că e nevoie. I-am domolit simptomele pentru moment. Dar, surâse el, ar fi bine să serviți prune uscate la micul-dejun.

— O, făcu Bella întorcându-i surâsul.

— Și v-aș sugera un digestiv pentru Înălțimea Sa. După fiecare masă.

— Te-ai gândit ce-ar putea fi?

— Poate un pic din excelentul limoncello pe care l-ați servit aseară?

— Doamna Latchmere nu bea alcool.

El zâmbi.

— Atunci, spuneți-i că e limonadă italiană!

Bella izbucni într-un hohot de râs complice. Ce conspirație încântătoare!

Doamna Latchmere și Melissa dormeau încă în camera lor. Sătulă de-atâta întuneric, Bella dădu în lături jaluzelele salonului, savurând întâia briză ușoară a zilei, dinspre mare. Încăperea va fi luminată și vie când se vor trezi.

Pe neașteptate, îi apăru în minte o imagine – aceea a lui Lucian părăsind camera Paolei, din noaptea precedentă. Cu sticla bălăngănindu-i-se în mână.

— Spune-mi, Nish, zise ea, cum îl găsești pe Lucian?

— E pe cale să se vindece. Cel puțin din punct de vedere fizic.

— Și în alte privințe?

Nish ridică din umeri.

— O umbră din ceea ce-a trăit el va rămâne pentru totdeauna.

— Știu, știu. Numai că-mi doresc... Se opri și mai făcu o încercare. Avea atâtea planuri și idealuri! Avea un rost.

— Îl va avea din nou, o asigură Nish. Dați-i un pic de timp.

Bella se uită la ceasul ei de mână. Șase și jumătate – un moment bun ca să-ți vezi de treburi. Se spălă și se îmbrăcă, încercând să-și ignore durerea de spate.

Nici n-apucă bine să ajungă la parter, că Alice se și apropie de ea, fluturându-i registrul și cutia de casă, ca pe niște trofee.

— Le-ai lăsat în bucătărie peste noapte, zise ea. Betty a fost foarte intrigată.

Deschise cutia, astfel că Bella văzu imediat ce se întâmplase. Un val de căldură îi năpădi fața, văzând că lipseau bani – din nou.

— Mulțumesc, Alice, zise ea înțepată.

— Cred că... începu Alice.

— Am zis mulțumesc. De-aici încolo, mă ocup eu.

Clocotind, Bella se retrase în cămăruța de lângă bucătărie pe care o folosea drept birou. Profitând de câteva minute de singurătate, scrise adresa pe un plic pentru scrisoarea pe care plănuia să i-o scrie lui Henry mai târziu.

Nici n-apucă să termine, că Cecil dădu buzna peste ea. Avea darul supărător de a arăta odihnit, chiar și după o noapte de beție. Tatăl destoinic al Bellei, care nu era mare fan al aristocrației, ar fi zis că lucrul acesta se datora automulțumirii care-i pătrunsese adânc în oase.

— 'Neața, zise el placid. Ridică plicul de pe birou. Și cine e acest Domn Henry Bowater?

Rosti numele în zeflemea.

— Unul dintre contabilii tatălui meu.

Bella spuse toate acestea atât de sigură pe sine, încât crezu până și ea.

— De la fabrica de textile?

— De la proprietatea lui funciară. Îl urmări atent pe soțul ei. Îi scriu în legătură cu fluxul de numerar.

Cuvintele acestea avură efectul scontat, făcându-l pe Cecil să dea înapoi, precum un vampir din fața unui crucifix.

— Aha, făcu el. Păi, mă gândeam să dau o raită prin oraș, mai târziu. Vrei s-o pun la poștă?

— Te caut eu când o termin.

De fapt, Bella avea de gând să-i ceară Paolei s-o ducă la poștă. Puteai să te bazezi pe Paola că va face treabă bună – nu însă și să-i lase fiul în pace, se pare.

— Excelent.

Cecil dădu să plece. Însă Bella nu-l lăsă să scape atât de ușor.

— Știu ce-ai făcut, Cecil.

El se opri și se întoarse, apropiindu-se iar de ea.

— Atunci, știi mai mult decât mine.

— E destul de rău c-ai luat din bani, zise ea. Te rog, măcar nu mă minți.

Închise ochii, ca și cum era el însuși copleșit.

— Aveam de gând să-ți spun.

— Chiar așa? Când?

— Atunci când puteam să ți-i dau înapoi.

— De ce n-ai luat din fondul familiei?

Ridică din umeri.

— Mă tem c-am cheltuit și ultimul bănuț.

Nu c-ar fi consolat-o, dar prevăzuse exact acest lucru. O cuprinse furia.

— Nu pot să mă ocup de hotel pe credit. Am nevoie de toți banii lichizi pe care pot pune mâna.

Cecil izbucni într-un hohot de râs.

— Și eu, iubito. Și eu.

Constance își potrivise deșteptătorul pentru ora șase.

După ce se spălă în baia pe care o împărțea cu Lottie – care era mai mare decât tot parterul familiei sale de la Yorkshire – își puse rochia bună, de duminică, luă pachetul pe care îl adusese pentru Betty și se îndreptă spre bucătărie.

Ușa la care bătuse cu atâta disperare noaptea trecută era larg deschisă.

Se opri în prag și inspiră miresmele răcoroase ale dimineții, de pin și de cimbrișor, mulțumită că îi revenise entuziasmul față de Italia.

Auzi pe cineva intrând și se întoarse brusc. O întâmpină un chip rotund, uluit, strălucitor.

— Tu ești, Constance? Doamne...

Betty – cel puțin, așa presupuse Constance – se repezi la ea și o învălui într-o îmbrățișare caldă. Apoi se desprinse și făcu un pas îndărăt.

— Stai să mă uit la tine. Nu te-am mai văzut de când erai o fărâmiță. Măi, măi, e o bucurie să te văd!

Constance se fâstâci sub privirea ei cercetătoare.

— Nici nu-mi vine să cred că sunt aici, zise ea.

— Ai fi ajuns mai devreme, dacă n-aș fi încurcat eu data. Când ai venit?

— Puțin după miezul nopții.

Betty își exprimă dezamăgirea printr-un țipăt ușor.

— Să nu-mi spui că n-ai găsit vreo trăsură la gară.

Constance zâmbi.

— Am găsit o căruță la gară.

— Păi, asta-i bine.

Ochii bucătăresei se îndreptară spre ceasul din perete, care arăta ora șase și un sfert.

— Oricum, te-ai trezit când s-a crăpat de ziuă.

— Obiceiurile vechi mor greu.

— Așa e. Cum ți se pare Portofino?

— E minunat. Nu mă satur să admir priveliștea.

— Da, toată lumea face la fel. Numai că, dacă mă întrebi pe mine, Whitby e la fel de frumos, din punctul acesta de vedere.

Îi făcu cu ochiul și se uită la pachetul înfășurat în hârtie maronie pe care i-l vârâse Constance în mâini.

— Ce-i ăsta? Doar nu l-ai purtat cu tine tot drumul, din Anglia.

— Nu sunt decât niște fleacuri. Mami s-a gândit că-ți vor plăcea. Și mai e și o scrisoare.

Betty îl puse pe masă și îl desfăcu iute. Când văzu conținutul, zâmbi larg.

— O, mulțumescu-Ți Ție, Doamne! Marmeladă! Și niște muștar adevărat, englezesc. Apoi luă scrisoarea, apropiind-o de ochi, ca să-și poată citi numele de pe plic. Cine s-ar fi gândit...

Constance îi văzu lacrimile și se apropie de ea ca s-o liniștească, dar Betty dădu din cap.

— Cine s-ar fi gândit atunci, când eu și Fanny Gray lucram amândouă ca servitoare, că am să mă aflu aici – treizeci de ani mai târziu – cu fata ei. Surâzând, o luă în brațe pe Constance. Tocmai în Italia!

Însă nu era vreme de aduceri aminte. Erau prea multe de făcut; multe de-nvățat pentru Constance.

De îndată ce-și legă șorțul împrumutat, se apucă s-o ajute pe Betty cu micul-dejun. Tăie fructele și umplu farfuriile cu omletă și cu slănină, ca să le ducă oaspeților. Două dintre femeile pe care le servise – una de vârstă mijlocie,

Constance fu gata-gata să protesteze, sau măcar să clarifice lucrurile, când apăru în ușă o tânără cum nu se poate mai drăguță. Bella îi făcu semn.

— Alice! Ea e Constance March, noua dădacă. Constance, ea e fiica mea, mama lui Lottie, doamna Mays-Smith.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă, zise Constance și făcu o plecăciune.

Într-un fel, femeia părea mai bătrână decât doamna Ainsworth. Trasă la față și blazată.

— Nu e nevoie de asta, zise Alice, mai tăios decât găsea Constance c-ar fi fost nevoie.

Întorcându-se spre Alice, Bella întrebă:

— Ar fi un moment potrivit s-o cunoască pe Lottie?

— Perfect, zise Alice. O s-o aduc jos.

Constance oftă ușurată când Bella și Alice plecară din încăpere. Se simțea ca și cum ar fi trecut printr-un test. Simțindu-i dispoziția, Betty veni alături de ea și îi puse mâna durdulie pe braț.

— N-o lua în seamă pe doamna Mays-Smith, zise ea. Nu e rea. Coborî glasul. Am găsit câteva clipe să mă uit peste scrisoare. Și nu mă feresc de tine, am plâns în hohote când am citit-o.

Constance înțelegea de ce.

— Binecuvântată să fii, inimă bună!

— Când mama ta mi-a scris și mi-a cerut să găsesc un loc pentru tine... Ei, bine, nu mi-am închipuit de ce.

— Nu trebuia să știi.

— Cât de greu ți-a fost! Biata de tine! Acum îmi dau eu seama de ce te-ai grăbit să profiți de șansa de a veni aici. Pentru un nou început. Undeva, departe.

Constance dădu din cap. Simți că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Așa că îți vom oferi un nou început! O șansă să lași în urmă toate necazurile.

neprietenoasă, și cealaltă frumoasă, dar inexpresivă, parcă o chema Rose? – fuseseră foarte pretențioase, și trimiseseră cafeaua înapoi, pe motiv că era prea amară, dar și fructele, pentru că erau prea „fleșcăite". Dar, în general, oamenii fuseseră foarte drăguți.

Spăla vasele în chiuveta mare, cât o cadă, când intră Bella în bucătărie și spuse că acum era momentul potrivit s-o pună pe Constance la curent cu îndatoririle sale.

— Bineînțeles, Lottie va fi sarcina ta principală, zise ea. Dar vei mai avea și altele de făcut. S-o ajuți pe Betty, așa cum ai făcut în dimineața aceasta. Să faci curățenie, dacă e cazul. Avem nevoie de tine ca să ne ușurezi munca. Zâmbi. Deși, se pare, faci treabă bună, cel puțin până acum.

— Voi fi fericită să dau o mână de ajutor la orice, doamnă Ainsworth.

Constance o spusese din suflet. Pur și simplu, era fericită să fie aici.

— Minunat! În biroul meu e o uniformă pe care s-o porți când nu ai grijă de Lottie.

Bella îi înmână un teanc de meniuri. Erau scrise de mână, cu niște litere sofisticate.

— Poți începe prin a le duce în sala de mese. Și asigură-te că vei răspunde oricăror întrebări puse de oaspeți.

Constance aruncă o privire la meniul de deasupra. Probabil că părea încurcată de toți termenii aceia străini, pentru că Bella o întrebă:

— Știi să scrii și să citești, copilă?

Nu era prea sigură de cum ar fi putut răspunde. N-avea nicio idee despre cum să pronunțe *stracciatella* și nici ce era. Ce fată englezoaică ar fi știut asta?

— Mă descurc eu, doamnă, zise ea, precaut.

Bella îi luă meniurile.

— Ne trebuie mai mult decât să ne descurcăm.

Betty îi cuprinse fața în mâini, trecându-și degetele mari peste lacrimile ei.

— Timpul le vindecă pe toate, draga mea. Timpul... truda... și mâncarea bună.

Pe la jumătatea drumului dintre Alassio și Portofino, Jack se încruntă deasupra ramei ochelarilor lui de șofat. Schimbarea din viteza a treia într-a doua era o manevră delicată, care necesita concentrare atentă.

Claudine îl urmărea cu zâmbetul pe buze. Se gândi, pentru a nu știu câta oară, că Jack conducea automobilul la fel cum făcea dragoste: lin și cu siguranță, ținând grijuliu cont de confortul pasagerilor. Întrebarea era cât de mult se bucura el de faptul că deținea controlul – și cât era de sigur că numai el știa drumul.

Automobilele n-o pasionaseră niciodată pe Claudine. Dar era greu să nu rămâi cu gura căscată în fața acestuia. Forța îi egala frumusețea. Alte vehicule gemeau și păcăneau când dădeau piept cu drumurile șerpuite ale Italiei. Însă Bugatti-ul nu se putea compara cu nimic.

Ea și Jack își petrecuseră vara întreagă călătorind cu mașina pe coasta franceză și pe cea italiană. Începuseră la Cannes, după care urmase un șir eclatant de petreceri, concerte, jocuri de blackjack și vile de odihnă cu fața spre soare, de-a lungul coastei, cu opriri la Nisa, la Monte Carlo, la San Remo și la Alassio. Următoarea escală urma să fie la Portofino, cel mai frumos oraș dintre toate – sau cel puțin așa zicea lumea.

Trecuse aproape un an de când Jack venise să vadă spectacolul lui Claudine, la Paris. „Cânți ca un înger", îi spusese el, cu accentul lui molcom de texan.

Claudine tocmai ieșise de pe scenă. Era înfierbântată și obosită, cam indispusă. Însă, deși Jack se apropia de cincizeci de ani și nu prea era genul ei – corpolent, cu părul nisipos, cu început de chelie și cu o mustață cam prea aranjată –, o cucerise cu farmecul acela de modă veche și cu aerul calm, atotștiutor.

— Ar fi o onoare să te scot la cină, zisese el, făcându-i o plecăciune grațioasă. Noi, americanii de la Paris, trebuie să fim uniți.

— Da, îi replicase ea, zâmbind. Dar voi hotărî eu unde.

Îl dusese la La Coupole, pe bulevardul Montparnasse. Se simțea întotdeauna bine acolo, printre expatriații fără căpătâi care formau clientela restaurantului, mulți dintre ei artiști și scriitori. O liniștea și faptul că vedea adesea alte persoane de culoare pe acolo.

Jack știa cu ce se ocupă Claudine. Îi spusese chiar ea despre rezidența ei la Lido, în Veneția, despre cum însuși Cole Porter o recomandase producătorilor de la Theatre des Champs-Élysées. Dar *el* cu ce se ocupa?

— O, știi tu, îi răspunsese el, în timp ce se ospăta cu varză à L'Alsacienne, cu una, cu alta.

— Vreau să știu mai multe detalii, Jack.

Se uitase la ea cu o mină nehotărâtă, neclară.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că sunt *commissionaire d'objets d'art*?[15]

[15] „Comerciant de opere de artă", în lb. franceză, în original (n. red.).

Claudine ridicase o sprânceană.

— E adevărat?

Jack zâmbise.

— Hai să zicem doar că nu-i așa.

După cum își dădu curând seama, această remarcă îl definea perfect pe iubitul ei. Jack exista undeva între adevăr și minciună, cinste și necinste. Însă asta n-o prea deranjase. Cel puțin, nu până acum.

De ce nu? Pentru că ultimul lucru pe care îl aștepta Claudine de la această relație era ca ea să dureze. Problema era că se dovedise a fi foarte durabilă. De asemenea, cu cât trecea timpul, cu atât mai conștientă devenea de faptul că își dorea mai mult decât putea Jack să-i ofere. Nu neapărat dăruire totală, cât siguranță, încrederea că, dacă se întorceau împreună

în America, Jack avea să fie la fel de fericit că era cu ea – la fel de fericit să fie *văzut* cu ea – cum fusese pe eternul teren de joacă european.

Lui Jack îi plăcea să călătorească. Dar dacă te plimbi mereu, începi să nu mai știi unde te afli. Viața devine plictisitoare și mecanică, o procesiune vagă de orașe și de oameni noi. Pentru prima oară în viața ei, Claudine tânjea să prindă rădăcini. Dar unde? Și cu cine?

Drumul de coastă șerpuia fără sfârșit printre promontorii de piatră, la poalele stâncilor și ale povârnișurilor abrupte. Pe măsură ce scăpăta soarele, aerul se umplea de mireasma de cimbrișor. Claudine își coborî ochelarii de soare, ca să vadă mai bine satele risipite și pădurile de pin.

Era greu să stai de vorbă în zgomotul motorului. Însă trecuse atâta timp de când nu-și mai spuseseră nimic, încât deveni jenant. Aplecându-se într-o parte, Claudine îi strigă lui Jack la ureche:

— Povestește-mi despre Hotelul Portofino.

El rânji:

— E un hotel, îi răspunse el strigând, cu ochii ațintiți la drumul de dinaintea lui. La Portofino.

— Foarte amuzant.

Îl înghionti ușor.

— Nu știu prea multe, recunoscu el. Doar că s-a deschis de curând. De mai puțin de un an. Se pare că e foarte confortabil. Apartamente mari. Băi moderne. Perspectivă minunată spre oraș și spre golf. E condus de un cuplu englez, Cecil și Bella Ainsworth. El face parte, cumva, din aristocrație, dar scăpătat, ca majoritatea în zilele noastre. Toți banii sunt ai ei.

— Ce ghinion, zise Claudine. Pentru el, vreau să spun.

Jack râse.

— Ai dreptate.

— De unde știi toate astea?

— Cecil e un prieten al unui prieten al unui prieten de-ai mei.

Veni rândul lui Claudine să râdă.

— La tine toți sunt prietenii unui prieten al unui prieten de-ai tăi.

Jack ridică din umeri.

— Așa e cel mai bine.

Îi aruncă o privire și-i făcu cu ochiul, după care se uită iar la drum.

— Trebuie să-ți faci relații, iubi. Dacă vrei să reușești în viață.

Rose stătea lângă balustradă privind marea, când se apropie Lucian. Așteptase, sperând ca el s-o găsească, încrezătoare că în îmbrăcămintea pe care i-o alesese mama ei – o rochie dreaptă, crem, cu mâneci de dantelă, cu un șirag lung de perle – arăta cum nu se poate mai bine. Ademenitoare, dar modestă. La modă, însă fără ostentație.

O trecu un fior, dându-și seama că și Lucian cam tot așa se gândise.

— Aici erai! strigă el, făcând-o în glumă pe supăratul.

Ea îi zâmbi timid.

— Aici eram, zise ea, apoi se întoarse spre mare.

Îl simți admirându-i o clipă frumusețea, una dintre calitățile ei de care nu se îndoia. Frumoasă fusese dintotdeauna, într-atât încât nu înceta să se întrebe dacă mai era nevoie și de altceva în viață.

Dimineața se încălzea plăcut. Rămaseră așa o vreme și se uitară lung la mare, recunoscători brizei care li se juca prin păr.

— Ce priveliște minunată! zise Lucian, apoi tăcu stângaci. Poate mergem pe plajă mai târziu? Spre sfârșitul după-amiezii se mai răcorește un pic. Sau am putea face o ieșire cu barca. Știi să înoți, nu-i așa?

— Nu sunt prea sigură.

— Atunci va fi plăcerea mea să te învăț.

Rose nu era convinsă că voia să învețe să înoate. Asta însemna să te bagi în apă și nimeni nu arată grozav când e ud.

— Nu știu, zise ea. Ar trebui s-o întreb pe mama.

Lucian se uită la ea amuzat, întrebându-se de ce-ar fi avut nevoie de permisiunea mamei sale ca să facă ceva atât de simplu.

— Sunt atâtea lucruri minunate de văzut și de făcut aici, Rose, zise el ademenitor. Florența și Pisa sunt la o zi distanță. Genova e ceva mai sus, pe coastă.

— Știu. Am luat trenul de acolo.

— Și mai sunt mici minuni mai aproape de casă. Se pare că fiecare biserică găzduiește o comoară. Parc-ai trăi într-un muzeu.

Rose nu-și putea imagina nimic mai rău. Se strâmbă și zise:

— Sper că nu e prea încărcat.

Remarca ei se voise o glumă, dar sună atât de plat încât Lucian păru că nu știa cum să reacționeze. Rose își amintea că nu era prea bună la glume. Oare de ce?

Se zăpăci iar. Nu doar din cauza acestei conversații jenante, ci și pentru că își dădea seama că vizitiul atrăgător la al cărui gât frumos se holbase ea atât de intens nu era un italian anonim, ci Lucian. Acum, confruntată cu *adevăratul* Lucian – acel Lucian despre care mama ei nu contenea să-i vorbească –, nu știa cum să se comporte. Îl găsea atrăgător? Măcar îi plăcea de el? Parcă-i era imposibil să răspundă acestor întrebări. Și totuși, ele nu erau grele în sine.

Un zgomot ciudat îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ce-i asta? întrebă ea, uitându-se în jur.

— Adică ce?

— Zumzăitul acesta îngrozitor.

Lucian se prefăcu că ascultă.

— A, cicadele.

— Cum?

— Sunt niște insecte. Cam ca lăcustele. Se uită la tufele și la lăstărișul dimprejur. Uite. Stai să văd dacă găsesc vreuna.

Rose țipă.

— Nu, Lucian! Te rog! Nu! Chiar nu suport gândacii!

Aruncă o privire la fereastra unde, dincolo de geam, zări silueta mamei sale urmărind-o.

Nu era nicio surpriză; era obișnuită. Dar cine era bărbatul care apăruse lângă ea? Cu siguranță, mama îl auzise, dar, în loc să se întoarcă, a închis ochii. Pe chip îi apăru o expresie ciudată, de seninătate, așa i se păru lui Rose. Sau să fi fost dorință?

Julia știu că era Cecil, chiar fără să se întoarcă. Când intră în încăpere, aerul păru că se schimbă în întregime. Până și mirosul lui era același ca întotdeauna – aroma de mosc, de apă de colonie amestecată cu tutun. Mereu i se păruse foarte ademenitor.

Se strecură să i se alăture la fereastră și privi peste umărul ei, stând mult prea aproape.

— Necazuri în Paradis, după câte văd.

Ea nu se mișcă.

— De unde-ai apărut? M-ai evitat?

— De parc-aș putea s-o fac. Sau mi-aș dori... Fiul meu se poartă frumos?

— Hai să zicem că începutul a cam dat greș.

— Am auzit.

— Presupun că ți s-a părut amuzant.

— Trebuie să recunosc că da, un pic. Dar fata? Va urma planul nostru?

— O, Rose e foarte docilă, zise ea, pe un ton de parcă întrebarea lui era absurdă. Va face ce i se spune.

Bella trecu pe lângă bibliotecă și, aruncând o privire întâmplătoare, îi zări pe Julia și pe Cecil într-o conversație intimă, lângă fereastră. I se strânse inima. Ce trăsnaie netoată o mai fi punând la cale?

Oricum, Julia se bucura să-l vadă. Însă, Doamne, ce figură mai era! Bella se ciocnise de ea și de Rose când se duceau să ia micul-dejun. Le întrebase cum au dormit, sincer dornică să

afle răspunsul, după toate eforturile pe care le făcuse ca să le aranjeze camerele. Însă replica Juliei fusese intenționat menită să rănească.

— Satisfăcător. A fost foarte cald în încăpere. Și destul de înghesuit, mă tem.

— Îmi pare tare rău că gândești așa.

Ca de obicei, Rose se grăbise să dreagă lucrurile.

— Am dormit ca un bebeluș. Seamănă mai degrabă cu o casă de țară decât cu un hotel.

Abia așteptând să scape, Bella le făcu semn spre sala de mese. Însă Julia nu se lăsase.

— Mă întrebam dacă n-ai ceva mai spațios.

— Toate camerele noastre sunt rezervate, îi răspunsese Bella, grijulie să-și păstreze tonul calculat și calm.

— Dar n-au fost ocupate încă. Poate că ar fi bine să vorbesc cu Cecil. Julia se uitase în jurul ei. Dacă e prin preajmă.

— Nu, nu. Să văd ce pot face.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Bella era implicarea incompetentă și inutilă a lui Cecil. Probabil că despre asta discutau acum. Însă intenția ei de a interveni fu întreruptă de un claxon vesel de afară.

Bineînțeles, își zise. *Familia Turner sosește în dimineața aceasta.*

Bella nu știa multe despre automobile, în afară de zgomotul infernal pe care îl făceau. Chiar și-așa, era greu să nu fii impresionat de mașina roșie, strălucitoare, care frânase și oprise, în timp ce ea ieșea afară, la soare.

— Doamne! exclamă ea. Ce apariție splendidă!

Șoferul își scoase ochelarii și zâmbi larg. Zise, cu un puternic accent american:

— Jack Turner. La dispoziția dumneavoastră.

Un mic grup se strânse în jurul automobilului.

— Un Bugatti, observă contele Albani, încântat. Frumos.

Însă imediat atenția tuturor se îndreptă spre femeia elegantă care cobora pe partea cealaltă a vehiculului, cu buclele ferme mângâiate de briză.

— Mulțumesc, zise ea, în vreme ce Billy se apropia s-o ajute.

Și ea avea un puternic accent american. Pe Billy îl lăsaseră paf hainele ei – un costum bărbătesc, croit să-i pună în valoare silueta uimitoare. Betty, care se grăbise să iasă din bucătărie ca să vadă ce se întâmpla, îl înghionti scurt.

— Nu mai căsca gura, flăcău! Ia-le bagajele!

Bella îi conduse pe nou-veniți în hol și le ceru să semneze în registru.

— Aici, vă rog, le arătă ea, înmânându-i lui Jack un stilou. Numele dumneavoastră și al... aruncă o privire discretă spre mâna femeii, fără niciun inel... doamnei Turner.

Jack semnă fără să spună un cuvânt, apoi o privi cu subînțeles pe companioana lui.

Ea zise, cu un surâs atotcunoscător:

— Poți să-mi spui Claudine.

Lucian descoperise în timpul adolescenței cât era de important să-și facă tot timpul de lucru. De fapt, fusese ideea doctorului său – să reducă la minimum orice meditație sau reflecție. În perioada aceea, nu era nevoie de mare lucru să ademenești câinele negru să iasă din cușca lui și-i simțise atacurile cu atât mai violente, cu cât erau mai aleatorii. De pildă, Lucian se plimba pe câmp, într-o zi de vară foarte plăcută, când, brusc, fără niciun motiv evident, se prăbușea într-un hău care i se căsca în suflet.

Cu timpul, învățase să-și nege aceste stări cu ajutorul penelului. Pentru că pictatul îl făcea pe Lucian să uite de el însuși. Nu numai actul automat de-a mâzgăli pe pânză cu vopsele colorate, ci și concentrarea absolută asupra a ceva din afară – un bol cu fructe sau un pod de cale ferată.

Problema era că încrederea lui Lucian în arta sa era spulberată chiar de cei pe care îi considera susținători ai săi.

Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la Italia – motivul pentru care își călcase pe mândrie și își urmase părinții acolo – era că peisajele de acolo se pretau la pictură.

Însă ostilitatea tatălui său față de artiști era atât de mare, încât ori de câte ori aducea vorba că voia să-și facă o carieră din asta, se trezea că-și susținea ambițiile cu glas pierit, neconvingător. Lucrul acesta s-a răsfrânt și asupra gândurilor sale celor mai intime, așa că, până și când își vorbea sieși, glasul lui avea o fărâmă de zeflemea.

Familia îi otrăvise încercările de a-și clădi propria-i fericire în viitor. Tot ceea ce-i interesa era să-l căsătorească și să scape de el.

Alt declanșator al proastei sale dispoziții fusese conversația cu Rose. Cum putea o ființă de o asemenea frumusețe să fie atât de lipsită de substanță? Își făcuse visuri când se întorsese de la gară, și-o imagina cu totul altfel – ironică, echilibrată și independentă. Buna dispoziție inițială fusese înlocuită de un fel de torpoare, când își dăduse seama de netemeinicia ei. Adevărata Rose era o promisiune prea exagerată ca să creadă în ea; era atât de sub papucul mamei sale, încât părea o smochină storcită, dintre cele pe care le găsea mereu prin grădină.

Fericit că biblioteca era goală, Lucian scoase repede o carte din raft și-o răsfoi la întâmplare. Trollope. De parcă o persoană în toate mințile ar fi bătut atâta cale până în Italia ca să-și spună: „Știu ce-am de făcut. Voi citi *Barchester Towers.*" Țin minte această observație, ca s-o împărtășească cu Nish. Și el avea s-o găsească amuzantă.

Încă reflecta la asta, când mama lui întră în încăpere.

— Unde sunt ceilalți?

— Dacă au cât de cât minte, dorm.

— Nu te-ai gândit să-ți faci și tu siesta? Ai stat treaz până târziu noaptea trecută.

Așadar, știa de partida de înot. Ridică privirea.

— De ce-ai venit aici? Ai nevoie de mine?

Se îndreptă spre el.

— Mă întrebam cum te simți. N-ai fost printre cei care i-au întâmpinat pe cei doi Turner.

Cuvintele ei păreau un discurs la vernisajul unei galerii de artă. Lucian ridică din umeri.

— Oaspeții vin și pleacă. E un hotel, la urma urmei.

— N-are rost să fii nepoliticos.

— Te-a trimis tata?

— Lucian! părea cu adevărat șocată.

— Ce e? Nu pierde nicio șansă să mă bată la cap. Spune-i că nu trebuie să-și facă griji.

Îl prinse duios de braț.

— Eu sunt cea îngrijorată.

— Pentru nunta aia blestemată?

— Pentru *tine*!

Se uită la ea și își dădu seama că era adevărat. Avea cearcăne adânci și întunecate în jurul ochilor, iar venele îi zvâcneau blând pe tâmpla dreaptă.

— Nu ai de ce, zise el.

— Dar sunt. Nu prea mai ești tu însuți.

— Cum adică?

— Adică se pare că-ți pierzi vremea. Într-un fel nesănătos.

Lucian păru jignit.

— Vorbești exact ca el: „Du-te acasă! Ia-ți o slujbă! Însoară-te!"

— Nu-mi pasă ce faci. Numai să faci *ceva.*

— Tu ai vrut să vin aici.

— Chiar vreau să fii aici. Cum să nu te vreau aici? Nu la asta mă refer.

În încăpere se lăsă o liniște mohorâtă. Lucian se hotărî s-o întrerupă.

— Și tu?

— Eu *am* proiectul meu de suflet! Bella făcu un gest larg.

— Iar asta te face să te simți împlinită?

— Asta și statutul meu de mamă.

— Și căsătoria cu tata?

— Bineînțeles, zise ea cu jumătate de gură. Și asta.

— Poți să-ți faci un scop din a iubi pe cineva?

— Dacă iubești cu adevărat, da.

— Dar dacă nu?

Tocmai când se pregătea să-i răspundă, Cecil dădu buzna.

— Ce puneți voi doi la cale aici?

Lucian observă că se dichisise. Își pusese un costum. Era limpede că voia să impresioneze pe cineva. Se uită lung la chipul cândva arătos al tatălui său. Din felul în care îi răspunse, se vedea clar că Bella îl ura.

— Vorbeam despre dragoste, rosti ea cu ochii la Lucian.

Cecil se strâmbă.

— Doamne ferește! zise el, întorcându-se și luând-o pe coridor.

Ca să-i facă plăcere lui Lucian, Bella atârnase câteva dintre picturile lui pe o porțiune discretă a peretelui, în dosul scărilor. Cecil fu surprins să-l găsească pe Jack Turner, noul oaspete american, examinându-le, după câte se părea, cu interes. Când văzuse automobilul lui Jack pe alee, Cecil își zisese că ar fi fost util să-l cunoască mai bine. Așa că pornise să-l caute. Din fericire, nu-i luă prea mult ca să dea de el.

— Nu sunt rele, nu-i așa? rosti el, apropiindu-se de Jack.

În realitate, habar n-avea dacă picturile valorau ceva.

— Mult mai bune decât „nu sunt rele", zise Jack.

Cecil îi întinse mâna.

— Cecil Ainsworth. Presupun că ați cunoscut-o deja pe soția mea.

Celălalt bărbat îi strânse mâna supărător de dominant.

— Jack Turner, zise el și se întoarse spre tabloul pe care îl contempla – un portret de femeie, într-o rochie de satin, ținând în mână un trandafir galben.

— E vreun artist local?

— Am putea spune asta. E pictat de fiul meu, Lucian.

Jack ridică din sprânceană.

— Are talent.

— Poate, dar ar fi bine s-o țineți pentru dumneavoastră. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să aibă impresia că poate să trăiască din pictat.

Râseră amândoi conspirativ.

— Sunt de vânzare? se interesă Jack.

Întrebarea îl lăsă pe Cecil cu gura căscată.

— S-ar putea, zise el. Nu se gândise la asta niciodată. Sunteți colecționar?

— Nu chiar. Dar cunosc vreo câțiva.

Cecil se pregătea să-i mai pună câteva întrebări, când auzi zgomotul unor papuci coborând scările. Aparținea tovarășei lui Jack – nu părea soție –, acea Claudine de care vorbea toată lumea. Pe sub chimonoul ei de mătase, Cecil văzu un costum de baie roșu-aprins, mulat pe partea de sus a piciorului. Avea pielea de un cafeniu intens.

— Iubito, acesta este domnul Ainsworth, zise Jack, fără să-și întoarcă privirea. Părea că știa exact cine venise, după gingășia pașilor.

Claudine nu-și scoase ochelarii de soare, nici pălăria, dar îi întinse mâna lui Cecil să i-o sărute.

— Încântat, zise el, sărutându-i-o. Apoi se întoarse spre Jack. Ai vreun plan important pentru astăzi?

— Ne-am gândit să facem o plimbare pe jos, până pe plajă, zise Jack.

Cecil le-o luă înainte, savurând și el o dată rolul de gazdă.

— Permiteți-mi să vă deschid ușa. E momentul cel mai bun pentru o baie.

Nici n-apucă bine Melissa să-i vadă pe Jack și pe Claudine plecând, că se și duse pe terasa unde picotea Lady Latchemere într-un șezlong. Furișându-se spre ea, șopti:

— Mătușă! Trezește-te! Trebuie să vezi asta!

Lady Latchmere scoase un sunet ușor, ca de curcan, tresărind ca să se trezească.

— Ce e?

Întinse bastonul spre capul Melissei, care se feri repede.

strâns în mână o umbrelă de soare. Înaintea lui mergea, cu pași mari, o femeie înaltă, neagră, cu o siluetă superbă, așa cum nu mai văzuse.

Ajunseră pe plajă, unde femeia își lăsă chimonoul să cadă, dezvăluind... Dumnezeule! A meritat s-aștepte! Roberto își scoase ochelarii, ca să vadă mai bine. Problema era că nu fusese singurul care observase. Pe plajă se strânse un mic grup de oameni, care se apropiau încet-încet de locul unde bărbatul întinsese un prosop pe nisip.

Îi blocau vederea!

Roberto se ridică, ițind capul. În timpul acesta, de masa lui se apropie un bărbat. Era însoțit de doi tineri. Se opriră în urma lui, cu brațele încrucișate și cu picioarele vânjoase ușor depărtate. Bărbatul mai în vârstă avea părul tuns scurt și umerii lăsați. Hainele lui erau elegante, dar ieftine. Întinse o mână.

— Danioni, zise el.

Avea un accent grosolan, rustic. Nu era nici măcar genovez.

— E o plăcere să vă cunosc, zise Roberto, încercând să-și ascundă iritarea că îi fusese blocată vederea spre plajă.

Danioni se trase înapoi.

— Îmi cer scuze că ți-am întrerupt... contemplarea. Dar aș vrea să știu: ești membru de partid?

— Mă gândesc să mă înscriu.

Roberto își păstră accentul îngrijit și rafinat. Danioni îi urmări privirile până la femeia întinsă pe plajă, atrăgând atenția asupra ei.

— E străină?

— Ar putea fi altfel?

— Stai la hotelul ăla englezesc?

Roberto dădu din cap și își aprinse o țigară.

— Sper că ai grijă.

Roberto rânji.

— E și tata acolo. Lui îi plac englezii.

— Liniștește-te, draga mea. Nu te mai agita.

— Dar uită-te!

Arătă spre Claudine, care pășea hotărât, ca pe o scenă, pe o potecă ce ducea spre plajă. În urma ei, Jack îi ducea poșeta și o umbrelă de soare.

Lady Latchmere iți capul în față, încordându-și toate tendoanele calcifiate, gata să afle motive de bârfă.

— Doamne Dumnezeule! făcu ea, observându-i costumul roșu de baie. Se lăsă iar pe spate și începu să-și facă vânt cu evantaiul. Simt că leșin.

Melissa se îngrijoră.

— Să-l chem pe domnul Sengupta?

— Nu e nevoie. Dar cred c-ar trebui să mai beau un pahar de limonadă, din aceea din care am luat la micul-dejun

— Să văd ce pot face, zise Melissa.

Cafenelele erau foarte scumpe la Portofino. Aveau toate aceleași mese de tablă și cești albe, de porțelan, la fel ca la Genova, dar cu un adaos de treizeci la sută pentru privilegiul de a te uita la matroanele englezoaice bălăcindu-se în valuri. Din când în când, rar, te putea lovi norocul să vezi un trandafir englezesc dezbrăcându-se...

Erau vreo doi trandafiri englezești la Hotel Portofino, medita Roberto. Cea mai tânără se numea chiar Rose. Ce amuzant! Avea pielea ca laptele, fină și delicată. Cam slăbuță, dar așa erau, în general, englezoaicele. Aveau nevoie să fie îndopate ca gâștele.

Englezoaica Rose venise atașată de o mamă. Roberto zâmbi lacom la gândul femeii mai în vârstă. Aprigă femeie! O supraveghea pe fiica ei de parcă era un prunc neîngrijit.

„Nu te duce acolo!

Unde-ai fost?“

Toată ziua, în fiecare zi. Nu înțelegea cum de suporta fata așa ceva.

Roberto sorbi din paharul cu Campari. Cineva venea pe poteca dinspre hotel. Era un bărbat de înălțime medie, ținând

Danioni își drese glasul și scuipă o flegmă exact la picioarele lui Roberto.

— Înseamnă că n-a luptat în război.

Roberto se holba la flegma galbenă, tremurătoare. Își ridică privirea încet spre chipul pământiu, jalnic al lui Danioni.

— Am înțeles că războiul s-a terminat, zise el.

— Așa ai auzit?

Danioni ridică sprâncenele. Își întoarse privirea spre cei doi tovarăși ai săi, care zâmbeau docil.

— Ciudat! Eu am auzit că nici n-a început încă.

Remarca finală a Bellei în discuția aprinsă pe care o purtase cu Lucian – sau, mai bine zis, în timpul confruntării lor – fusese că, dacă tot voia să facă ceva mai folositor decât să dea cu mopul, atunci s-o învețe pe Constance să citească.

— Cine e Constance? întrebase el.

— Noua dădacă.

— Fata pe care am văzut-o mai devreme în bucătărie? Purta o uniformă de cameristă.

— Va face câte puțin din toate.

— Biata Constance!

Bella zâmbise conciliant.

— Ești chiar atât de radical?

Era o aluzie la scandalul de pomină pe care îl avusese Lucian cu tatăl său.

— S-ar putea. Lucian făcuse o pauză. Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu putem angaja o bonă și o servitoare, dacă avem nevoie de amândouă.

Bella oftase. Lucian, Cecil, chiar și Alice habar n-aveau ce scump era să facă treburile să meargă; sau dacă da, nu le păsa.

— Pentru că nu ne dau banii afară din casă. Oricum, în zilele noastre e greu să găsești servitori ca lumea. Pe lângă asta, cred că e deosebită.

Lucian o găsi pe Constance răsfoind un exemplar uzat din *Iliada.*

— A, făcu el. Ce-i asta? Trollope?

Închise repede cartea și roși.

— Poftim, domnule?

— N-are importanță. E o glumă de-ale mele. Vrei să mi-o arăți?

Constance ținea cartea ca pe un scut, dar Lucian i-o luă, totuși.

— Ar fi, poate, mai înțelept să începi cu ceva mai puțin ambițios decât Homer, nu crezi?

I-o dădu înapoi. Ea se grăbi s-o pună la loc, acolo unde o găsise. Lucian zise:

— Înțeleg că ai nevoie de puțin ajutor cu literele.

— N-am putut citi meniul, asta-i tot. Era scris ciudat.

Avea un puternic accent din Yorkshire. Era fermecător, realmente fermecător.

— Păi, mama a insistat să te ajut.

— Știu, domnule. De aceea doamna Mays-Smith mi-a dat o oră liberă.

Lucian își scoase sacoul și se pregăti de lucru la masa de scris. Constance rămase lângă raftul de cărți. I se părea lui sau chiar se îmbufnase? Îi aruncă o privire nerăbdătoare.

Uite ce e, nici eu nu-mi doresc să fiu aici mai mult ca tine. Dar ar trebui să ne punem amândoi pe treabă.

După o clipă de ezitare, Constance se îndreptă spre masă. Trase un scaun și se așeză.

— Bine, zise ea. Domnule.

— Te rog, zi-mi Lucian.

— Lucian. Strâmbă din nas. Sună ciudat. Nu e vorba de nume, adăugă repede. Ci că mă aud pe mine rostindu-l.

Lucian surâse. Ce fată dulce!

— Să începem cu alfabetul, zise el.

Scoase un abecedar dintr-un ghiozdan de piele, o foaie de hârtie și un creion. Le puse pe masă atât de ordonat, de parcă aranjamentul acesta perfect trebuia să fie o lecție pentru ea.

— Să vedem cum te descurci cu aceste exerciții, zise el. Și să mă strigi când ai terminat.

În timp ce ea se apucă de lucru, Lucian se cufundă mai adânc în fotoliul lui preferat – cel din piele roșie, cu ținte – și încercă să se concentreze asupra ziarului. Citi despre greva generală de acasă, pentru că era ceva ce-l interesa. Dar nu se putu abține să arunce priviri furișe spre Constance. Nu era frumoasă la modul convențional, nu ca Rose. Avea ochii cam apropiați, sub sprâncenele groase. Desigur, hainele ei erau purtate și fără nicio formă. Totuși, avea ceva special.

Probabil că ațipise, pentru că o auzi dregându-și glasul. Ridică privirea, foindu-se în fotoliu ca să-și ascundă picoteala.

— Ai terminat? o întrebă, prefăcându-se interesat.

— Acum trebuie să plec, zise ea, uitându-se spre ușa bibliotecii. E nevoie de mine.

— Dă-mi să mă uit, atunci.

Îi înmână foaia, pe care o îndoise cu grijă.

— Mâine, la aceeași oră? sugeră el.

Constance șovăi.

— Să vorbesc cu doamna Mays-Smith.

— Sau aș putea să-i spun eu.

— Am s-o fac eu. E stăpâna mea. Făcu o pauză plină de respect: Dacă nu mai e nimic de făcut, domnule...

— Nu, nu mai e, zise Lucian.

Constance ieși din încăpere, dar privind-o cum se îndepărta, Lucian simți dorința ciudată s-o cheme înapoi, numai ca să experimenteze din nou senzația aceea delicată de a împărți locul cu ea. Însă nu avea nicio scuză plauzibilă și ar fi fost cea mai urâtă demonstrație de putere. Și-așa era destul de rușinos să aibă servitori, lucru pe care Lucian nu l-ar fi menționat nicicum în fața prietenilor săi artiști – nici măcar în fața celor care aveau propriii servitori acasă. Adică cea mai mare parte dintre ei, după cum pricepu el acum.

După ce termină de reflectat, ceea ce, știa, nu-l punea într-o lumină grozavă, Lucian despături foaia de hârtie pe care i-o dăduse Constance. Ceea ce citi îl făcu să izbucnească în râs:

S-ar putea să nu știu ce-i un ou Benedict, dar știu foarte bine alfabetul!

Cecil trecu pe lângă noua servitoare în drumul lui spre terasă. Ea ieșea din bibliotecă zâmbind încântător, obrăznicuță, în stilul fetelor de teapa ei. Ce făcea ea acolo? Era bona lui Lottie, parcă? Bella făcuse o alegere bună.

Avea o sticlă de brandy și avea o misiune – să-l găsească pe Jack și să aibă cu el o conversație adevărată. Îl reperase pe terasă, îmbrăcat elegant și fără Claudine. Ceea ce era, pe de o parte, o dezamăgire, pe de alta, ceva util.

Înșfăcă două pahare de pe bufetul din sufragerie, după care le puse pe masă.

— Te superi dacă îți țin companie?

Jack ridică privirea.

— Deloc.

Cecil turnă două porții generoase. Apoi scoase o casetă de argint din buzunar, pe care o deschise cu un gest larg, teatral, dezvăluind un șir de trabucuri dolofane. Îi oferi unul lui Jack, dar americanul ezită.

— Nu-ți face griji, îl liniști Cecil. Sunt de import. Există unele lucruri în privința cărora nu te poți baza pe italieni.

Zâmbind, Jack luă unul și acceptă focul oferit de Cecil. Trecură câteva minute într-o liniște tihnită, timp în care pufăiră amândoi. Cecil zise:

— Ziceai că ai cunoștințe în lumea artei.

— Da?

— Am văzut că te pricepi. Cu asta te ocupi?

— Mai cumpăr și vând câte ceva.

— Ai o galerie?

Jack clătină din cap.

— Clienți privați.

Cecil făcu o pauză, după care puse întrebarea la care își dorea cel mai mult un răspuns.

— Și crezi c-ar putea fi dispuși să cumpere o parte dintre lucrările lui Lucian?

— A fost numai și numai interesul meu personal, răspunse Jack cu glas egal.

— O! Cecil încercă să nu pară dezamăgit.

Jack continuă.

— Nu se fac prea mulți bani pentru lucrările pictate în secolul acesta. Doar dacă ești un Matisse, bineînțeles.

— Desigur.

— Așaaa, Renaștărea... zise Jack luminându-se la față.

Cecil observă că pronunțase „Reee-naaaș-tă-ria". Americani, ce să-i faci?! Asta-i altă mâncare de pește.

— Serios?

— Cu asta mi-am luat eu Bugatti.

Cecil simți cum îl furnică în piept. Un val de incitare animalică.

— Vechii maeștri?

— Se vând ca pâinea caldă în Statele Unite. Muzeele. Vechile familii cu bani. Bancherii de pe Wall Street. Nu se mai satură.

— Ce fascinant!

— Bineînțeles, banii adevărați sunt în autentificare. Dacă dai 100.000 pentru un Tintoretto... Na, vrei să fii sigur că obții lucrul pentru care ai plătit.

— Plătesc ca să le confirmi asta?

— Nu eu, puiule. Îl privi pe Cecil printre firișoarele de fum ale trabucului. Însă pentru asta am omul cel mai bun.

Bineînțeles, își zise Danioni, era un loc foarte elegant acest Hotel Portofino. Fără nicio îndoială, englezii înțelegeau piața. Mai bine, poate, decât unii hotelieri italieni.

Să tragem de clopoțel, își zise el, în timp ce acționa șnurul de la ușa din față. Câte hoteluri mai aveau o sonerie demodată ca aceasta? Se mândreau aproape toate cu sonerii electrice. „Ia te uită la noua mea sonerie electrică! Apăsați și minunați-vă!" Totuși, englezii... Fac lucrurile după moda veche, ziceau că e cel mai bine așa – iar lumea îi credea.

În timp ce se prezenta drept domnul Danioni de la Consiliul Municipal, se întrebă dacă doamna Ainsworth îi observase insigna de pe rever – însemnul Partidului Fascist Național, cu tricolorul italian și cu „fasciile" romane. I se păru că ochii ei se îndreptaseră în direcția aceea, dar era greu să-ți dai seama.

Presupunând că ea vorbea italiana cât de cât, o întrebă dacă există un loc unde ar putea discuta în particular. Păru luată prin surprindere.

— Mă tem că soțul meu nu e aici, zise ea. Se întoarce mai târziu.

Danioni se simți obligat să-i spună că nu pe soțul ei îl căuta, ci pe ea.

Îl conduse în încăperea pe care ea o numea bibliotecă, datorită rafturilor de cărți, unde citeau o doamnă tânără și o fetiță de vreo șase ani. Expresia de pe chipul doamnei Ainsworth trebuie să fi oglindit gravitatea situației, pentru că celelalte două plecară brusc.

— Fiica dumneavoastră? întrebă el.

— Dădaca noastră.

— Aaa! Marea Dădacă Englezoaică. Stânca pe care s-a construit un imperiu, nu-i așa?

Doamna Ainsworth nu luă comentariul în seamă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Danioni?

Bun, să trecem la treabă! Își vârî mâna în buzunarul interior al sacoului. Scoase o scrisoare – cea pe care o adresase bărbatului pe nume Henry – și o puse pe masă.

— E o chestiune delicată.

Doamna Ainsworth se uită cu prudență la plic, apoi îl luă în mână. Danioni îi simțea spaima.

— Cine v-a dat-o?

Danioni ridică din umeri. Dar știa foarte bine, fără doar și poate. O oprise pe Paola când se dusese spre cutia poștală. Era

o femeie cu bun-simț – ce păcat de soțul ei! – și nu avea cum să-i ascundă ceva. De ce să faci degeaba probleme propriei familii?

— Nu există nimic în locul acesta despre care eu să nu știu, zise el.

— E o scrisoare personală.

Doamna Ainsworth deveni agitată.

— Într-adevăr. Sentimente absolut personale. Ar fi *una granda disgrazia*[10], nu-i așa? Dacă asta... cum să mă exprim? Cade în mâinile cui nu trebuie.

[10] „Mai mare rușinea", în lb. italiană, în original (n. red.).

Se aștepta s-o vadă prăbușită. Numai că Bella se înălță în toată splendoarea ei și zise:

— Atunci, trebuie să vă mulțumesc, *signor* Danioni. Că mi-ați înapoiat-o.

Danioni se ridică și el, sesizând încercarea ei să pună capăt acestei întrevederi.

— Sper ca... numeroasele scrisori pe care le-ați trimis să fi ajuns la destinație.

La acestea, doamna Ainsworth închise ușa după ea. Se postă în fața lui cu brațele încrucișate.

— Spuneți-mi clar: ce doriți?

Chipul lui Danioni se destinse într-un zâmbet. Momentul acesta de înțelegere îi făcea mare plăcere. Unii pricepeau mai greu, alții mai ușor.

— Ce vrem cu toții, *signora* Ainsworth.

4

Bella stătea, în cămașa de noapte, la măsuța ei de toaletă și o ștergea cu o perie.

Noaptea trecută, în timp ce Cecil dormea buștean, se strecurase în camera ei și deschisese obloanele – ca să alunge duhurile rele, își zisese ea, și să se desfete cu miresmele nopții italiene.

Apoi se strecurase iar în pat, alături de el, știind că se va ofusca, dacă, într-una dintre rarele lor nopți petrecute împreună, n-o va găsi acolo dimineața.

Obloanele erau încă deschise, dar, de data aceasta, lăsau să pătrundă în casă soarele arzător și bâzâitul cicadelor. Pe perete se mișca leneș o muscă somnoroasă, care se opri la cornișă. Bella se uitase hipnotizată la ea. Apoi ochii îi alunecară iar spre oglindă. Văzu reflexia lui Cecil gol, îndărătul ei, conturându-se ca o umbră.

— Suntem iar prieteni, Bella?

În reveria ei, nu-l auzi prea bine.

— Am zis „suntem iar prieteni"?

— Da, Cecil.

Se întoarse spre el, fără nicio tragere de inimă.

— Atunci, spune-o și tu.

Glasul lui era rugător. Ea își înăbuși un oftat.

— Suntem iar prieteni.

— Buuuun. Știi că nu mă simt în apele mele când suntem supărați.

Își duse o țigară la gură și se pregăti să și-o aprindă. Bella se strâmbă.

— Chiar trebuie?

Vizibil deranjat, Cecil se supuse, totuși.

În vreme ce deschidea sertarul de sus să-și pună peria la locul ei, Bella văzu alarmată o scrisoare de la Henry. O vârâse

acolo din grabă, cu intenția s-o încuie în caseta ei, când găsea o clipă liberă. Nici n-apucă bine să închidă sertarul – printr-un gest firesc – că Cecil se și apropie de ea și începu s-o mângâie pe umăr și s-o sărute pe gât. Privirile li se întâlniră în oglindă.

— A fost plăcut, Bellakins, nu-i așa?

— Foarte plăcut, recunoscu ea.

Era un bun amant, temeinic, te puteai baza pe el.

— Atunci de ce arăți așa plouată?

— Nu știu. Mă frământă gândurile.

Cecil oftă și își luă mâna de pe umărul ei.

— Mai bine să nu-mi spui.

Nu putea suporta expresia de pe chipul lui.

— Știu că nu-ți place să vorbim despre bani.

— Nu că nu-mi place. Dar mă deranjează că lipsa lor produce atâtea neplăceri.

Bella se ridică, cu intenția de a se retrage în camera ei, însă el o opri și o luă în brațe.

— Bineînțeles, există o soluție, iubito.

Ea clătină din cap.

— Nu e deloc ușor să-i cerem bani tatălui meu.

— Iar începi.

— A fost peste măsură de generos. Mai mult decât generos, de fapt.

— Ne-a dat exact cât am stabilit cu toții la căsătoria noastră. Nici un bănuț în plus sau în minus.

— Bani care însă n-au ajuns la noi.

La acestea, Cecil o lăsă exasperat din brațe.

— Nu începe iar. Nu mă poți învinui c-am plătit taxele de moștenire. Averea, casa, totul... Toate vor ajunge, până la urmă, la Lucian.

— Presupunând că va voi vreodată să se ducă înapoi.

Și de ce s-ar întoarce acolo? își zise ea. Era un loc oribil. Ca un mausoleu.

Cecil încercă altă tactică.

— Tatăl tău... Tu ești tot ce are. Te adoră. Nu vrea decât să te vadă fericită. Pentru el, ce cheltui tu aici e-un fleac.

— Nu pot să mă tot duc cu mâna întinsă la el.

— Asta-i pur și simplu o prostie! Ridicase acum glasul și i se înroșise fața. Are bani cu ghiotura!

— De ce-ar fi o prostie să nu vrei să fii dator cuiva?

— Oricum ești datoare deja! Tatăl tău a plătit pentru fiecare perniță și sfeșnic din locul ăsta blestemat.

— Și i-am promis c-am să-i dau înapoi până la ultimul bănuț.

— Nu se așteaptă la nimic de la tine.

— Tocmai din acest motiv sunt hotărâtă s-o fac.

Ajunseseră în același impas, ca de obicei. Așadar, era ceva normal, își zise Bella, ca Cecil să reacționeze la fel ca totdeauna – dramatic, de parcă ieșise el triumfător, nu ea.

— Încetează cu mândria ta afurisită, Bella!

Scuipă aceste cuvinte cu un dispreț îndârjit, după care părăsi încăperea și trânti ușa în urma lui.

De ce? își zise ea, așezându-se pe marginea patului. *De ce nu poate să fie mai drăguț? Așa cum era când l-am cunoscut?*

Nish se plimba tacticos prin grădini, căutând un locșor liniștit unde să fumeze, când dădu cu ochii de Claudine – femeia de care vorbea toată lumea.

Stătea în capul oaselor pe o rogojină de ratan, cu picioarele încrucișate, într-o pijama lejeră de mătase. Rușinat că a surprins-o fără ca ea să știe, fu gata-gata să se retragă, când își dădu seama că îl observase. Își împreună mâinile și făcu o mică plecăciune în direcția lui.

Nish nu fusese printre cei care asistaseră la venirea ei. Însă auzise tot ce se întâmplase de la Lucian. „Cred că e cântăreață", îi spusese el. „Sau poate dansatoare. În orice caz, știe cum să facă impresie."

— *Namaste*[17], zise ea acum.

[17] Salut folosit frecvent de hinduși pentru a întâmpina politicos pe cineva sau pentru a-și lua la revedere (n. red.).

Cuvântul acesta îl făcu pe Nish să tresară.

— Poftim?

Chipul ei se umbri neliniștit.

— Am pronunțat greșit?

— Nu, nu! Absolut deloc! Numai că e primul cuvânt în hindi pe care-l aud... după multă vreme.

— Păi e singurul pe care îl știu. Zâmbi. Asta-i tot ce m-a învățat el.

Își luă poziția de yoga, în vreme ce Nish se așeză pe banca de lângă ea. O întrebă:

— Și cine e el, dacă-mi permiteți?

— Fratele maharajahului din Jaipur, zise ea, fără să se întoarcă, cu spatele drept.

— Ați fost la Jaipur?

Asta chiar depășea așteptările lui Nish, care își aminti, rușinat, că el nu ajunsese acolo.

— Nu, la naiba! zise ea, tot fără să se miște. A venit la spectacolul meu.

— În America?

— La Paris.

Claudine își schimbă, în sfârșit, poziția și se ridică în picioare. Se apropie și se așeză alături de Nish, cu mătăsurile revărsându-se pe bancă. Avea unghiile de la picioare vopsite într-un roșu-aprins. Pielea ei, mult mai închisă la culoare decât a lui, era fină și strălucitoare. Fără să ceară voie, îi smulse țigara dintre degetele, trase adânc în piept, după care slobozi un cerc perfect de fum în aer.

— N-am mai fost acasă de când s-a terminat războiul.

— Nici eu.

Îi înapoie țigara cu un zâmbet. Savurau amândoi atmosfera aceea lejeră, veselă, ca niște școlari chiulangii.

— Și ce părere aveți de Italia?

Ea râse.

— Vrei să zici ce părere are Italia despre mine. Italia m-ar aresta pe loc. N-au apucat însă să facă o lege împotriva mea.

Pe Nish îl trecu un fior.

— Mă tem că s-ar putea s-o facă în curând.

Se ridică și luă poziția câinelui, cu mâinile și cu picioarele ei lungi întinse perfect.

— Și nu e numai Italia, nu-i așa? Hai să nu ne mai mințim pe noi înșine.

Rosti aceste cuvinte printre dinți. Se opri în poziția aceea și se uită obraznic în sus, pe sub braț.

— Sunt sigură că nici tu nu te mai minți mai mult ca mine.

Era ciudat, își zise Nish. Majoritatea oamenilor – cel puțin așa presupunea el – ar fi fost înnebuniți de apropierea acestui trup extraordinar de elastic. Văzuse cu ochii lui că îndeplinea toate criteriile frumuseții. Și, cu toate acestea, simțurile lui erau, mai degrabă, fermecate de albastrul intens al mării și de foșnetul palmierilor în bătaia vântului.

Claudine se cuibări iar pe rogojină, încrucișându-și picioarele.

— În caz că te interesează, el mi-a fost mentor.

— Fratele maharajahului?

— Mi-a făcut cadou o perlă cât un ou de rață. Dar n-am putut să-l răsplătesc, așa că a fost nevoit să se limiteze la a-mi da lecții de yoga.

— Foarte onorabil din partea ta, conchise Nish, plecând capul. Deși nu era ispitit de ea, era amuzant să flirteze.

— Eu, onorabilă? râse Claudine. Asta-i bună! Dădu din cap, coborând privirea în lături. Nu vrei să vii lângă mine?

— Nu prea e stilul meu.

— Haide, îi făcu ea semn. O să te obișnuiești repede.

Nish șovăi o clipă, apoi, într-un acces de spontaneitate, își dădu ghetele jos și se puse în patru labe. Se temea să nu-și murdărească sau să-și sfâșie pantalonii, care erau noi.

— Ceea ce-am observat eu la Cannes, zise ea, e că toată lumea își dorește o piele ca a noastră.

— Cine?

— Albii. Se uită la pielea ei. Moda era cu totul alta, dar acum... Ridică din umeri. Acum se pare că s-a schimbat.

Femeile se întind la soare, se prăjesc ca friptura, unse cu uleiuri și vopsele. Când se ridică să se ducă să mănânce, nu vorbesc decât despre cât de tare le-a prins soarele sau le invidiază pe cele mai colorate. Sunt atât de disperate să se bronzeze, încât se ard. Într-o seară, Jack și cu mine ne-am dus la Restaurant des Ambassadeurs. Femeia de la masa alăturată avea porțiuni de carne vie pe brațe și picioarele bandajate. I-am spus: „Cred că te doare, nu-i așa?" Știi ce mi-a răspuns?

Nish clătină din cap.

— A zis: „Ție-ți convine!"

Izbucniră amândoi în râs.

— Bunica mea a fost sclavă pân-a murit, continuă Claudine. Și există un motiv pentru care pielea mea nu e mai întunecată. Dar, hei, mie-mi convine!

— Da, ele vor să fie negre, zise Nish. Dar nu vor să fie în locul nostru.

Ea dădu din cap.

— Exact.

Să fi ales un moment potrivit ca Lucian și Rose să-și facă apariția, în niciun caz n-ar fi fost acela. Numai că iată-i venind unul lângă altul.

Visul de dragoste al tinereții.

Rose era îmbrăcată sportiv, într-un tricou de golf, cu un ghiozdănel de pai atârnat de braț și cu o eșarfă albastră cu model în păr. Nish se duse cu gândul la un copil care-a scotocit prin șifonier.

— Ce-i asta? întrebă Lucian, ajungând lângă ei. Gimnastică suedeză?

Nish își dădu ochii peste cap.

— E yoga, fraiere.

— Mai aveți locuri și pentru noi?

Claudine zâmbi.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Lucian se uită la Rose.

— Ce zici?

Înainte să-i poată răspunde, se auzi glasul Juliei, ca un clopot la o înmormântare.

— Rose? Unde ești?

— Mai bine nu, zise ea.

— Serios? zise Claudine pe un ton politicos, nevenindu-i să creadă.

— Da.

Rose se întoarse și se îndreptă spre intrarea hotelului.

— Voi fi aici în fiecare dimineață, strigă Claudine după ea. În cazul în care te răzgândești.

Constance nu prea înțelegea de ce Julia și Rose se mutau din apartamentul Epsom. Ei i se părea frumos. Tapetul era evident nou, însă modelul lui delicat – pe care nu-l percepeai decât dacă te apropiai – dădea impresia că se decolorase de-a lungul a zeci de ani sub razele molcome ale soarelui. În felul acesta, încăperea avea un aer cald, primitor, în ciuda grandorii sale. Nu avea menirea s-o respingă, ca multe altele din casele mărețe în care lucrase. Acelea pe care le văzuse dintr-o poziție umilă – stând în genunchi, făcând curat și aprinzând focul dimineața devreme. Gata cu asta!

Bella îi ceruse să o acompanieze, ca să învețe cum se pregătește o cameră. Constance se întrebă cu glas tare dacă nu cumva doamnele Drummond-Ward nu voiau să plece. Bella îi replicase:

— Doamne ferește, nu! Nu mi-au cerut decât să le mutăm în altă cameră. Deși nu prea înțeleg de ce.

Constance se uită în jur.

— N-am mai văzut o încăpere atât de frumoasă, doamnă Ainsworth.

— Mulțumesc, Constance. Să sperăm că domnul și doamna Wingfield vor fi de acord cu tine.

Îngrijorată de expresia mâhnită de pe chipul Bellei, Constance se grăbi s-o liniștească.

— Sunt sigură că le va plăcea, zise ea.

Paola schimba deja paturile când veniră ele. În momentul în care Bella o salută, reacționă printr-o reverență scurtă, lipsită de eleganță. Constance se trezi că i se oprește respirația la vederea părului greu, negru și ondulat al femeii și a gurii ei voluptuoase. Era ceva ciudat cu ea. Încrederea Paolei în propriu-i trup părea că se concretiza într-un comportament provocator, dar era doar veselă și nepăsătoare. Îți spunea: *Asta-s eu, ăsta-i stilul meu de viață!*

Pentru prima oară în viața ei, Constance înțelese că fusese crescută astfel încât să nu aibă încredere în sine. Asta însemna să fii la cheremul altora, să faci parte din clasa muncitoare, în Anglia din acest moment al istoriei. Absolut fără niciun pic de încredere.

Paola era văduvă, îi explicase Bella mai devreme. Constance se întreba ce-o fi fost și ce-o fi făcut pe când trăia soțul ei. Era și pe atunci servitoare? Sau avusese o cu totul altfel de viață dinaintea ei? Având în vedere vârsta, până acum nu făcuse prea multe.

Bella vorbea cu Paola în italiană, apoi îi traducea lui Constance.

— I-am spus c-o vei ajuta. Se pare că-i place ideea. Nu prea știu cât înțelege ea engleza. Dar nu se știe niciodată.

De îndată ce Bella părăsi încăperea, Paola se uită la Constance și-i făcu pompos cu ochiul.

— Nu se știe niciodată, zise ea, într-o engleză cu accent italian.

Constance rămase cu gura căscată.

— Chiar vorbești englezește!

— Un picuț. *Signor* Lucian...

— Stăpânul Ainsworth?

— Mi-a dat...

Se opri încercând să găsească un cuvânt potrivit.

— Lecții?

— *Si.* Lecții de engleză.

Chicoti, iar Constance se trezi ea însăși râzând. Era ceva contagios în umorul Paolei.

Imediat, însă, își aminti de cuvintele mamei sale, care o prevenise că italienii sunt foarte schimbători, ca vremea din aprilie.

Constance apucă un colț al plăpumii de puf și o ajută pe Paola s-o scuture, când se trezi zicând:

— Și eu iau lecții.

Paola se opri și se uită la ea tăios.

— Lecții?

— *Si*.

— Cu *signor* Lucian?

— *Si*.

Atmosfera se răci brusc. Paola se încruntă și smuci dezaprobator plapuma – atât de tare, încât aproape că-i căzu lui Constance din mâini.

— Nu înțeleg, zise Constance, uitându-se de-a lungul patului. Ce-am zis?

Însă brusc Paola nu mai vorbi englezește.

Lucian se simți obligat s-o urmeze pe Rose înăuntru. Însă începu să-l obosească situația aceasta neobișnuită. Odată ce-ți dădeai seama că erai constrâns și minimalizat, cum puteai să accepți așa ceva? Oricât ar fi fost Rose de calmă la suprafață, își zise el, probabil că fierbea pe dinăuntru.

N-a fost, cu siguranță, nicio surpriză, s-o vadă, când intră în salon, stând oropsită lângă fereastră, cu costumul de tenis atârnând pe trupșorul ei firav. Se uita lung în grădină, unde Claudine și Nish râdeau, sporovăind despre lecția lor de yoga.

Julia stătea la o măsuță, citind un ghid de călătorie. Ochii ei reptilieni scăpărară.

— Te-ai îmbujorat, zise ea.

— Am luat o lecție de yoga.

— Yoga?

Reuși să dea cuvântului o conotație strengărească și grotescă, în același timp.

— Te-a învățat domnul Sengupta?

— De fapt, doamna Turner.

Ca la un semn, de afară izbucni râsul lui Claudine.

— Pare o femeie cu multe talente, observă Julia.

Așa se pare.

— Își coborî iar privirea la cartea pe care o citea, dar Lucian mai avea ceva de zis.

— Dacă pot îndrăzni...

— Da?

— Mă gândeam... speram... cu permisiunea dumneavoastră, ca Rose să mă însoțească prin oraș, ceva mai târziu. După care să vizităm plaja. Ca să facem o lecție de pictură.

Julia își întoarse iute capul spre Rose, care stătea la fereastră.

— Ați discutat asta dinainte?

— Nu, mama. Părea speriată.

— Sunteți binevenită și dumneavoastră cu noi, se oferi Lucian.

— Aș insista chiar. Închise cartea. Dar nu va fi ridicol de cald?

— Bate mereu briza dinspre mare. Și e multă umbră.

— Aș dori niște ceai acolo. Un ceai adevărat.

Lucian dădu din cap.

— Se poate aranja fără probleme.

— Și personal care să servească.

— Bineînțeles.

Julia se încruntă, de parcă ar fi cântărit opțiunile.

— Poate că i-ar plăcea copilei.

— Lui Rose? se încruntă Lucian, derutat.

— Mă gândeam la nepoata ta, Lottie.

— A, desigur. Ce idee drăguță! Am să vorbesc cu sora mea.

— Și lui Rose îi va plăcea, sunt sigură. Deși îți vei pierde vremea. E complet lipsită de talent artistic.

La această jignire, Rose roși de furie. Uitându-se cum își încordează degetele subțiri, Lucian își luă inima în dinți ca să

dea o ripostă pe care și-o dorea sfidătoare și care s-o pună la punct pe Julia. Replica ce veni într-un târziu fu rostită cu măsură. Dar reținerea ei avea un substrat.

— Ai spus întotdeauna, mamă, că ar trebui să nu pierd nicio ocazie ca să-mi îmbunătățesc personalitatea.

— Da, recunoscu Julia.

— Atunci, cred că ar trebui să mă duc. Cred că *mă voi duce*.

Se uită la Lucian. O făcea pentru el.

Liniștea care urmă fu încordată și grea. Părea că durează o eternitate, destul de mult ca Lucian să se simtă anapoda, pentru că îi displăceau conflictele dintre alte persoane, având în vedere scandalurile dintre părinții lui pe care le îndurase în copilărie.

Rose ridică privirea spre mama ei. Se uitară fix una în ochii alteia. Rose strânse din buze și între sprâncene îi apăru o cută încăpățânată.

Privirea scrutătoare a Juliei se izbea de chipul gata să izbucnească, precum un resort de oțel, al lui Rose. Apoi, brusc și cu un zâmbet sec, cedă și se uită în altă parte, spre ceasul de pe polița șemineului.

— Foarte bine, zise ea. Ești o femeie matură. Trebuie să-ți cauți căi de a te dezvolta acolo unde consideri că e cel mai bine.

— Minunat, zise Lucian. Atunci, s-a rezolvat.

Recunoscător că găsise o scuză să părăsească încăperea, se îndreptă direct spre debaraua de sub scară unde își ținea trusa de pictură.

În vreme ce trăgea lădița spre el, apucând-o cu ambele mâini, se izbi cu capul de cadrul de jos al ușii.

— La naiba! făcu el, apoi îl văzu pe tatăl lui privindu-l de pe scara de deasupra. În costumul lui crem, de in, călcat impecabil, părea ușor extravagant – cel mai bătrân filfizon din oraș.

— Tată, reuși el să rostească. Tu ești?

— Da, eu sunt. Cecil se uită la fiul lui, apoi la șevalet și la vopsele. Știi foarte bine că prostia asta va trebui să ia sfârșit mai devreme sau mai târziu, nu-i așa?

— Prostia?

Cecil făcu un gest spre tablourile de pe perete.

— Nu valorează nici două parale. Niciuna. Mi-a spus mie cineva care se pricepe.

— Sunt valoroase pentru mine, zise Lucian, apoi îi păru rău, pentru că lăsase impresia de slăbiciune și de inutilitate. Exact ce-și dorea tatăl lui să audă. O scot pe domnișoara Drummond-Ward pentru o lecție de pictură. Pe plajă. Credeam c-o să-ți facă plăcere.

Cecil reflectă asupra acestei informații, frecând cu mâna mahonul lustruit al balustradei.

— Cred că asta e ceva. Păi, atunci, ai face bine să n-o lași pe doamna s-aștepte.

Ouăle săltau molcom în apa înspumată. Constance puse iar capacul peste cratiță. Încă vreo câteva minute, își zise ea.

Își petrecuse mare parte din dimineață cu Lottie, care îi arătase jucăriile, cărțile și ciudățenii cum ar fi un fluture de noapte pe care îl prinsese ea însăși într-un borcan. Lottie îl ridicase ca să-i vadă aripile uriașe închise peste corpul acela plin de puf.

— Trebuie să faci o gaură în capac, i-a spus Constance. Altfel n-o să poată respira.

I-a arătat cum să perforeze capacul cu un cui și un ciocan, împrumutate de la Francesco.

— Nu e decât o molie obișnuită, zisese Lottie. Vreau să prind o molie cap de mort. Sunt uriașe, cât o pasăre colibri! Și au un craniu cu două oase încrucișate pe aripi.

Era o copilă dulce și lipicioasă, cu ochi rotunzi, sănătoasă, fără mari pretenții. Copiii de felul lui Lottie erau obișnuiți să nu-și prea vadă părinții. Și, desigur, nu avea frați și surori – ceea ce o scutea de griji, dar o și deruta, simțindu-se ca o regină a unui tărâm necunoscut.

Constance se întreba cum o fi să ai o cameră numai a ta la vârsta aceasta. O casă ca aceasta, prin care să poți hoinări cât vrei. Oare crești încredințată că Dumnezeu ți-a dat dreptul la spațiu și la libertate, indiferent de situație?

Mama, Alice, era ciudată. Rece și nervoasă. Poate că se va mai îmbuna, cu timpul.

Bucătăria era răcoroasă, ca o pivniță mobilată. Îi plăcea acolo, pentru că nu era obișnuită cu căldura din Italia. Fredonând pentru sine, Constance țopăia ritmic, de colo-colo, pe dușumeaua cu gresie roșie, lucioasă. Verifică iar ouăle. Aproape gata.

Îi plăcuse să-și petreacă timpul cu Lottie – nu i se prea păruse că muncește –, dar, inevitabil, se întristă, pentru că o făcuse să se gândească la Tommy. Sarcinile din bucătărie erau o abatere binevenită. Își aminti remarca lui Betty cum că truda și mâncarea bună îți fac bine. Era adevărat și întemeiat, având în vedere că venea de la Betty, care trecuse prin atâtea. Mama lui Constance zicea mereu: „Nu știu cum a făcut Betty. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu se poate compara cu ce-a pățit ea."

Betty tăia felii subțiri dintr-o pâine pe care o copsese mai devreme, de dimineață.

— Bună întrebare. *La lingua di...* Betty ezită. Acum, ia stai puțin. Mi-a scris mie doamna Ainsworth. Căută repede în buzunarul șorțului după lista de cumpărături pe care o scoase victorioasă. *La lingua di... vitello.*

— Și acasă cum se numește asta?

— „Limbă de vițel". E o delicatesă locală.

— Mâncăm și acasă limbă, uneori. Totuși, nu de vițel. De bou.

— Îmi place și mie câte o bucățică de limbă de bou, zise Betty. Spune-mi, ești încântată? De plajă?

Constance ridică din umeri.

— Păi nu mă duc pe-acolo decât ca să car și să servesc.

— Ai putea și tu să intri puțin cu picioarele prin apă.

— Sunt sigură că doamna Drummond-Ward mă va ține peste măsură de ocupată.

Betty tăia coaja de pâine de la sendvișuri.

— E o adevărată zmeoaică femeia aia.

— Betty! Constance își duse mâna la gură, ca să nu izbucnească în râs.

— Ce, nu-i așa? N-ai văzut cum o canonește pe biata fată?

— Rose e tare frumoasă.

— De, așa o fi. O nătăfleață. Se sperie și de umbra ei.

Înveli sendvișurile în hârtie cerată, apoi ridică pachetul, ca să-și dea și Constance cu părerea.

— Totuși, ar cam trebui să-mi țin gura. Poanta a fost neintenționată.

Bufni în râs la propria-i glumă – atât de hohotit, încât Constance nu se mai putu abține nici ea. Când se apucă însă de biscuiți, Betty căzu pe gânduri.

— Curând, o să fie stăpâna noastră.

— Vorbești de Rose?

— Nu te-ai prins? Ea și conașu' Lucian.

— Se iubesc?

Betty fornăi.

— O să aibă ei destul timp și pentru iubire. După ce s-or căsători.

Constance scoase ouăle din cratiță cu o spumieră și le puse într-un castron cu apă rece, ca să nu se întărească.

— E deja aranjată treaba?

— Nu. Dar o să fie, până la sfârșitul verii. În orice caz, dacă așa și-a pus domnul Ainsworth în cap...

Cecil păși apăsat, având grijă să nu-și strice pantofii prin pietroaie sau să calce în ceva neplăcut. Își alesese îmbrăcămintea cu mare grijă. La urma urmei, hainele comunică foarte multe. De exemplu, dădaca cea nouă. Era destul de drăguță, cam ascuțită la față, însă hainele ei păreau luate de la magazinele de vechituri.

Își croi drum pe străzile înguste, surprinzător de aglomerate, din Portofino, până ajunse la oficiul de telegrame, care se afla chiar dincolo de La Piazzeta, într-o clădire înghesuită, cu un singur etaj, de culoarea unui pișcot. Pe ușă era un carton pe care scria „Chiuso", însă Cecil știa din experiență că închis în Italia însemna adesea începutul negocierii, mai ales atunci când aveai portofelul plin cu bancnote. Bătu cu putere, dar nu-i răspunse nimeni.

Retrăgându-se, atent să evite porumbeii zburătăciți pe treptele de piatră, Cecil își aprinse o țigară, cântărind cum să acționeze mai departe.

Lentoarea aceasta a Italiei te putea scoate din sărite. Evident, italienii erau dependenți de somnul lor de după-amiază, de siestă. Dădeau vina pe canicula, deși toată lumea știa că nu e decât o scuză pentru a nu face nimic vreme de câteva ore. Dar – se uită la ceas – era încă dimineață. Unsprezece și douăzeci!

Era genul de lucruri de care prietenii lui din serviciul colonial se plângeau mereu. În locurile acestea, era imposibil să obții ceea ce doreai, la momentul potrivit. Absurd!

Pe lângă el trecu o femeie. De vârstă mijlocie, italiancă. Își târșâia un picior. Cecil zise *Telefono?* și mimă că-și duce receptorul la ureche, însă ea îl ignoră. Ce scârbă nepoliticoasă!

Atunci îl zări pe bărbatul mititel și vânjos stând în ușa clădirii municipale de vizavi. Se juca cu butonii de la mânșetă. Îi păru cunoscut. Oare trecuse pe la hotel dintr-un motiv sau altul? Cecil nu prea era sigur. Omul își scoase pălăria în semn de salut, iar Cecil observă doi bărbați mai tineri mișunând în spatele lui, cu mușchi puternici, conturându-se vizibil pe sub cămășile negre.

— Domnule Ainsworth, strigă omul. Aveți nevoie de *assistenza*?

— Speram să găsesc un telefon, îi răspunse el.

Omul râse și ridică exagerat din umeri.

— Suntem italieni amărâți. Stăm cu gura căscată în fața englezilor și a invențiilor voastre.

— Ia încercați să-i spuneți asta domnului Marconi, zise Cecil. Merita totdeauna să-i flatezi pe băștinași. Își ridică un pic pălăria și dădu să se întoarcă. Dar bărbatul nu se lăsă.

— O clipă, *signore*. Cecil se uită la el fără nicio tragere de inimă și îl văzu gesticulând spre ușa clădirii. Dacă veniți cu mine, poate vă ajut eu.

Făcându-le un semn de salut flăcăilor zdraveni cu cămăși negre, care rămaseră afară, Cecil îl urmă pe bărbat pe scări, apoi în biroul său surprinzător de spațios, cu o masă, un pupitru și un ventilator mare, pe un suport. Pe pervazul ferestrei se înșiruiau câteva ghivece cu plante veștede. Pe peretele din fața pupitrului se afla o fotografie înrămată a lui Benito Mussolini. Ca de obicei, prim-ministrul italian părea ușor răvășit, cu pumnii strânși și cu bărbia ițită sfidător.

— A, zise Cecil. Marele bărbat însuși.

— Într-adevăr, un om măreț.

— Presupun că nu vreți să ni-l împrumutați și nouă. Așa, ca să ne dea și pe noi, englezii, cap în cap.

Omul se uită la el fără nicio expresie. Cecil șovăi.

— Probabil că nu.

Pe masă se afla un telefon negru, strălucitor.

— Vă rog, zise omul. Vorbiți cât aveți nevoie.

Cecil se așeză comod în scaunul dindărătul biroului.

— Sunteți foarte drăguț. Vă voi plăti, bineînțeles.

Bărbatul făcu un adevărat circ, spunându-i că-l jignește cu o asemenea sugestie.

— Insist, zise Cecil.

— Insist și eu. La fel. Bătu scurt din călcâie și-i puse lui Cecil în față o carte de vizită. Vincenzo Danioni. La dispoziția dumneavoastră.

— Cecil Ainsworth. La dispoziția dumneavoastră.

Își strânseră mâinile, apoi Danioni părăsi încăperea. Cecil așteptă câteva momente să-și ia tălpășița, apoi scoase un carnețel legat în piele de vițel, ca să găsească numărul de telefon de care avea nevoie.

După conversația normală cu operatoarea, valetul ridică receptorul. Și după un timp ce părea că nu se mai sfârșește, ajunse și în mâna lui Edmund, fratele său – vicontele Hedddon, ca să-i atribuie titlul oficial din care se hrănea, pentru că, să fim cinstiți, ce altceva mai avea?

— Cecil? Tu ești? Se auzea fâșâit, glasul fratelui său era slab, parcă venea de sub apă.

— Eu sunt.

— Din Italia?

— Da, Edmund. Taman din Italia.

— Măi să fie!

Cecil se sprijini de spătar și își puse pcioarele pe birou.

— Ce mai e pe-acolo?

— Păi, știi tu. Cam scârțâie.

— Și Margot?

— E fericită când călărește. Edmund tăcu o clipă, surprins până la uluială de telefonul fratelui său. Cărui fapt datorez această plăcere?

— Am să trec direct la subiect.

— Așa să faci.

— Mai ai tabloul ăla de Rubens de la bunicul?

— Blonda aia mare cu oglinda? Din salonul din aripa de vest?

— Exact aia, zise Cecil, examinându-și unghiile.

— Ultima oară când l-am văzut, era tot plin de praf, împreună cu strămoșii.

— Păi, atunci, fii băiat bun, pune-l la cutie și trimite-mi-l aici.

— Și de ce-aș face-o?

— Pentru că s-ar putea să știu pe cineva care vrea să-l cumpere.

— Pentru mai mult decât mă costă să-l trimit?

— Cu mult mai mult. Destul încât să-i ții pe portărei departe un an sau doi.

Cecil se simți bine rostind aceste cuvine – faptul că era în situația să fie generos. Nu i se întâmpla prea des.

— Bineînțeles, nu ne putem baza decât pe vorbele bătrânului, sublinie Edmund. Cum c-ar fi un Rubens.

Cecil se așteptase la asta.

— Vom ști curând, sper.

— Cum adică?

— Am dat peste un american care știe multe despre lucrurile astea.

— Măi să fie! făcu Edmund. Să mă ții la curent.

Cecil îl asigură că așa avea să facă. Era cât pe ce să pună receptorul jos – fratele lui închisese deja – când auzi un clic ciudat pe circuit. Vreo conexiune proastă, probabil. N-avea de ce să-și facă griji.

La ieșire, se uită după Danioni, ca să-i mai mulțumească încă o dată pentru generozitatea lui. Dar nu părea să mai fie pe acolo, așa că Cecil se îndreptă spre barul de la colț. Cu siguranță, merita să se cinstească acum cu o dușcă.

În mijlocul holului se aflau nenumărate lucruri de care aveau nevoie pentru expediția de pe plajă. Alice văzu lopățica și găletușa și se gândi la cât se va bucura Lottie. Apoi remarcă și șevaletele și pânzele, pensulele, creioanele și caietele de schițe și i se lăsară colțurile gurii. Atâtea... nimicuri.

Împărtășea scepticismul tatălui său față de picturile lui Lucian. Era un obicei grosolan, lipsit de noblețe; acceptabil ca formă de terapie, nimic mai mult. În același timp, era destul de conștientă să suspecteze că lucrul acesta arăta și că dăduse greș, că era lipsită de vreun talent echivalent și că avea o rigiditate tot mai dogmatică. Incapabilă să se relaxeze, își făcuse o virtute din propriile-i metehne, punând acțiunile sale aspre,

lipsite de generozitate, pe seama doliului. Știa că părea mai bătrână decât era, așa că se înveșmânta ca atare, ceea ce o îmbătrânea și mai mult... Era un cerc vicios.

Întorcându-se, o văzu pe Lady Latchmere țâșnind din salon mult mai repede decât te-ai fi putut aștepta. Lui Alice i se făcu milă de ea, cu toată nepolitețea de la cină. Simțea că aveau ceva în comun: respectul față de etichetă; intoleranța față de noile modalități capricioase de a aborda lucrurile. Își propuse să se apropie de ea, să surprindă pe toată lumea reușind s-o implice pe femeia aceasta mai în vârstă în activități la care nu se aștepta nimeni.

O strigă:

— Lady Latchmere!

Aceasta se opri și se întoarse.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Ați dori să veniți într-o excursie pe plaja Paraggi, în după-amiaza aceasta? E minunată, după câte am auzit. Singura plajă nisipoasă din împrejurimi.

De fapt, Alice nu mai fusese la Paraggi și rezistase tuturor rugăminților stăruitoare ale lui Lottie de a o lua acolo.

Chipul doamnei Latchmere fu cuprins de oroare.

— Doamne, nu! Nu suport nisipul!

Alice zâmbi cu înțelegere.

— Poate o vizită la biserică, duminică, ni s-ar potrivi ceva mai bine.

Dar aceste cuvinte provocară o reacție și mai grozavă. Glasul lui Lady Latchmere mai urcă o octavă.

— La biserică? În Italia?

Alice se simți umilită.

— Îmi pare rău, zise ea. Credeam că...

— Nimic nu mă consolează mai mult ca religia, dragă. Dar numai cea corectă. Tot fumul acela și papistășia lor!

Claudine, care își făcu apariția pe hol într-o costisitoare seminuditate, prinsese, evident, ultimele cuvinte ale conversației lor.

— Mereu am zis că oricare port își are furtuna lui, spuse ea, făcându-i lui Alice cu ochiul.

Alice se hotărî să ignore această familiaritate exagerată, despre care auzise că e o trăsătură a americanilor.

— Vă duceți regulat la biserică, doamnă Turner?

— Nimic nu e regulat în cazul meu, drăguță!

Claudine se uită ostentativ la Lady Latchmere.

— Însă o fărâmă de spovedanie e totdeauna benefică pentru suflet. Nu-i așa?

Temându-se de reacția doamnei Latchmere, Alice se îndreptă spre locul unde Constance, Paola și Francesco începuseră să pună cutiile și alte câteva lucruri în trăsură. Lucian îi supraveghea, pretențios ca de obicei, la cum erau așezate șevaletele. Mai la o parte, stăteau Julia și Rose, cu umbrelele și cu nerăbdarea lor.

— Cine vine? întrebă Constance, ștergându-și fruntea de sudoare și făcând semn cu capul spre capătul aleii, unde apăruse o nouă trăsură. Întreg grupul tăcut și meditativ se întoarse.

Trăsura se opri la fix. Apoi vizitiul coborî și deschise portiera. Dinăuntru țâșni un tânăr cu o claie neagră de păr, cu ochi albaștri, pătrunzători. Apoi ieși o femeie – soția lui, presupuse Alice. Pomeții ascuțiți, proeminenți, contrastau cu simplitatea rochiei sale roșii.

Francesco se repezi să ia bagajele, în timp ce cuplul se grăbi să intre, înainte ca vreunul dintre cei prezenți să aibă măcar șansa să-i salute. Aveau un aer de victime, precum starurile de cinema hărțuite de fotografi, pe Croisette.

— Așadar, e vorba de familia Wingfield, zise Alice, care își aminti că le văzuse numele în registrul de rezervări.

Dintre toți, își zise ea, Lucian părea cel mai impresionat. Spre uluirea lui Rose și a Juliei, acesta exclamă:

— Nu-mi vine să cred că e el! Plum Wingfield!

— Cine? întrebă Rose.

— E din familia Wingfield, din Suffolk? întrebă Julia.

— Habar n-am, zise Lucian. Știu doar că e jucător de tenis. Și încă unul extraordinar.

Julia și Rose erau la fel de nedumerite ca Alice. Uneori, Lucian era atât de copilăros! Oare chiar îi păsa cuiva de tenis? Bineînțeles că nu. Totuși, el continuă entuziasmat.

— Acum câțiva ani, aproape că a câștigat Cupa Davis!

— Te cred pe cuvânt, zise Julia.

Bine măcar că cei din familia Wingfield păreau fericiți cu apartamentul Epsom!

— Priveliștea aceasta e uluitoare, zise Plum, aplecându-se peste fereastră.

Avea manierele impecabile deprinse la Eton[18] și te privea drept în ochi, ca un politician, când îți vorbea.

[18] Instituție de învățământ fondată în 1440 de Henric al VI-lea, la care sunt trimiși mai ales copiii familiilor aristocratice și din marea burghezie britanică (n. red.).

— Nu-i așa? zise și soția sa, care se prezentase drept Lizzie.

Ea era mai greu de descifrat, își zise Bella; posibil, mai bătrână decât Plum. Părea obosită de călătorie, în timp ce el era strălucitor și incitat.

— Și încăperea aceasta... Se uită în jur. Ce frumos e aranjată! N-ai cum să-ți dorești mai mult de-atât!

— Dacă te uiți mai bine, spuse Plum, probabil că e și un dulăpior cu băutură.

Lizzie nu zise nimic.

Bella trecu peste asta, de parcă n-ar fi auzit nimic. Ceea ce nu-i fu greu, pentru că se uitase pe fereastră și fusese cu totul și cu totul atrasă de Cecil, care venea pe alee însoțit de italianul acela, Danioni. Simți cum o năpădește panica.

Cum naiba de se întâlniseră? Dintr-o asemenea alianță nu putea ieși nimic bun.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea. Trebuie să vorbesc neapărat cu cineva.

— Nu vă faceți griji în privința noastră, zise Plum. O să ne distrăm și singuri.

Cecil și Danioni erau deja pe terasă, când Bella dădu peste ei. Îi displăcea profund că Danioni venise acolo, în hotel. Era ca un poluant.

— Aaa, bine c-ai venit, zise Cecil. Ți-l prezint pe domnul Danioni.

Italianul își scoase pălăria cu un gest ostentativ, care îi aminti Bellei de Uriah Heep[19].

[19] Personaj negativ din romanul *David Copperfield,* de Charles Dickens (n. red.).

— E o onoare pentru mine, *signora* Ainsworth.

Ea îi acordă un minim gest de politețe, fără entuziasm.

— Iertați-mă, domnule Danioni, voiam să-l întreb ceva pe Cecil.

Făcu un semn spre soțul ei cum că dorea să vorbească între patru ochi cu el, plecă de pe terasă și îl așteptă în sufragerie.

Când veni, în sfârșit, și Cecil, Bella șuieră:

— Ce caută ăsta aici?

— Danioni? Chiar mi-a fost de cel mai mare ajutor. M-am gândit să-i dăm și noi un semn de ospitalitate, în schimb.

— Ospitalitate?

— Știi tu... un păhărel, un sendviș, două. O prăjiturică de-ale lui Betty. Fă-l să se simtă și el englez, pentru o după-amiază.

Se uită afară, la Danioni, care pășea de colo-colo pe terasă, prefăcându-se că nu-l deranja nimic.

— Ți-a... cerut ceva?

— Absolut nimic. M-a lăsat să dau un telefon acasă, fără să-mi ceară vreun ban.

— Știi că e... Ridică din sprânceană, dar Cecil nu schiță niciun gest. E fascist, Cecil.

Își atinse reverul cu degetul, în locul unde s-ar fi putut afla o insignă cu simbolul mănunchiului de nuiele, cu o secure.

— Păi, e posibil. Dar știi tu cum zic eu mereu – mai bine decât afurisiții de comuniști.

— Am căzut de acord să facem tot posibilul să ne ținem departe de politica locală.

O privi dezaprobator.

— Nu se știe niciodată. S-ar putea să se dovedească util.

— Poate dă Lady Latchmere de el!

— S-ar putea ca ei doi să aibă mai multe în comun decât îți închipui. Așadar... Bătu din palme. Să fie un ceai! Ești drăguță să-l comanzi?

Ea dădu să plece.

— Oh, adăugă el, Bellakins! Roagă-l pe Albani să ni se alăture. Poate că mai înviorează conversația un pic.

Bella își dădu seama că nu-l mai văzuse pe contele Albani recent. Se hotărî să-l caute, dar spera ca Danioni să-și țină gura.

Pe plajă canicula era de-a dreptul insuportabilă. Din când în când, câte-o pală de vânt mai aducea alinare, în timp ce Constance, Francesco și Paola se străduiau să pună totul la punct pentru un picnic. Fusese nevoie să tot facă drumuri în sus și în jos pentru fiecare piesă de mobilier pe care le aduseseră din drum, de unde le lăsase trăsura.

Desfăcură masa și scaunele. Constance fixă umbrela la locul ei, în vreme ce Francesco săpă o groapă în nisip. Apoi Paola făcu un cuibar de pietre la bază, ca să o stabilizeze. Când ajunseră să pună masa pentru ceaiul de după-amiază, erau epuizați.

Lucian le luase pe Julia și pe Rose la Portofino, ca să le arate împrejurimile. Și le imagina plimbându-se prin grădinile pline de trandafiri, oprindu-se să admire câte un artist stradal, explorând bisericile răcoroase, umbroase, mirosind a lumânări și a rugăciuni străvechi. Oare lui Rose îi plăceau asemenea lucruri?

Fruntea i se umpluse de broboane de sudoare. Paola își făcea vânt cu mâna. I se părea, categoric, absurd că englezii își doreau să facă un picnic pe plajă pe căldura asta.

Curând, ajunseră și ceilalți, croindu-și drum cu greu pe cărare în jos, cu Lucian în frunte.

— Doamne, ce cald îmi e! exclamă Rose pe sub umbreluța ei de soare. Apoi observă masa pusă, cu tacâmurile de argint strălucind în soare. Ce încântător! Călătoria aceasta m-a înfometat.

— Mi-ar plăcea să spun și eu același lucru, zise Julia, așteptând ca Paola să-i tragă scaunul. Mie soarele mi-a tăiat pofta de mâncare.

Lottie alergă spre Constance. Radia de entuziasm.

— Mănânci și tu cu noi? întrebă ea. O să stai lângă mine?

— Nu chiar acum, șopti ea. Am treabă. Îi făcu cu ochiul.

— E ceva destul de neobișnuit, observă Julia, să ai o dădacă-servitoare.

— Da? Lucian se lăsă pe spate, în vreme ce Paola îi turnă un pahar cu limonadă. De ce ne-am crampona de vechile obiceiuri?

— Ca să știm fiecare unde ne e locul, zise Julia. La fel și servitorii.

Constance simți cum o năpădea furia. Câtă dreptate avusese Betty în legătură cu femeia asta!

— Am urcat până la biserică, îi spuse Lottie lui Constance, vârându-și mâna într-a ei. Înăuntru era rece și mirosea. Ce e mirosul acela dulce din biserici?

— Tămâie, zise Lucian.

— De ce nu avem și acasă așa ceva?

Julia își sorbi limonada, strâmbându-se când îi simți acreala.

— Pentru că acasă există niște restricții episcopale.

Lottie se încruntă.

— Cum adică?

— Noi nu suntem catolici, zise Lucian. Acum, hai să ne apucăm de sendvișuri.

După ce ajută la strângerea mesei după ceai, Constance se duse să se joace cu Lottie pe un petic de nisip. Lucian puse două șevalete unul lângă altul. Ideea era să picteze cu acuarele peisajul marin – apa sclipitoare, bărcile care se conturau în depărtare, promontoriul înverzit.

Rose se așeză alături de el, ținând pensula de parcă ar fi fost o armă încărcată. El se tot apleca să-i arate ce are de făcut. Constance trase cu urechea la ceea ce-i spunea.

— Mai întâi facem o schiță în creion, apoi aplicăm culoarea cu o trăsătură de penel. Pentru cer, e nevoie de un cobalt pal, apoi – aici – o tentă mai neutră ne va ajuta ca foliajul să respire puțin...

— Pare atât de complicat, zise Rose.

Lottie aruncă o minge care ateriză chiar în spatele șevaletelor. Când se duse s-o ia, Constance aruncă o privire furișă spre schița lui Rose și observă imediat că n-avea ochi pentru pictură, absolut deloc. Ceea ce făcuse ea era grosolan și naiv, ca un desen de copil.

Constance se gândea că această constatare avea să-i facă plăcere sau să îi dea o satisfacție ascunsă. Însă, spre surprinderea ei, nu era așa.

Între timp, Julia stătea precum o matroană, urmărind o barcă de pescuit ancorată la mică distanță de țărm. Paola îi aduse niște apă, pe care o acceptă fără să mulțumească. Julia întrebă:

— După ce fac scufundări?

Lucian îi urmări privirea spre barcă.

— Scoici? Poate arici de mare?

Scufundătorii ieșiră din apă și răsturnară prada în barcă. Constance se uita și ea la ei și observă ceva. Se întoarse și îi strigă lui Lucian:

— Acela nu e Billy?

Lucian se uită prin binoclu:

— Nu-mi vine să cred! Mă întrebam unde se tot duce toată ziua.

Dinspre barcă se auziră hohote de râs. Billy se luă la trântă cu unul dintre tovarășii săi, apoi se scufundară împreună. Părea că se distrează nemaipomenit, iar pe Constance n-o surprinse deloc când Lottie, care se uitase și ea, îl întrebă pe Lucian dacă nu vrea s-o ducă să înoate.

— Nu acum, Lots. Sunt ocupat.

— Mmm.

Lottie părea gata-gata să izbucnească în plâns. Constance interveni.

— Ce-ar fi să ne bălăcim un pic?

Lucian îi aruncă o privire recunoscătoare, în vreme ce ea se ghemui și începu să-și desfacă șireturile.

În Hotel Portofino, ceaiul lui Cecil în onoarea lui Danioni era în plină desfășurare. Bellei îi displăcea total atmosfera înțepenită și falsă. O simțea profund bărbătească, ca într-un club oribil din Pall Mall[20]. Cecil era în elementul lui, fumând unul dintre trabucurile lui mizerabile, rezervate ocaziilor speciale. Tocmai spusese un banc, unul fără sare și piper, desigur, și râdea zgomotos, în hohote, cu contele Albani.

[20] Celebră stradă din Londra unde funcționează mai multe cluburi private (n. red.).

În mod ironic, Danioni fu primul care o observă. Se ridică s-o salute, în ciuda îndemnurilor ei de a rămâne așezat, iar când o văzu și contele Albani, se ridică și el și o invită să li se alăture.

— Din păcate, nu, zise ea. N-am venit aici decât să mă conving că ați fost bine serviți.

— Ca de obicei, zise el. Danioni se dădea în vânt după fursecuri.

Făcu un semn spre farfuria goală, plină de firimituri. Danioni îl întrebă în italiană:

— Cum se numesc astea în engleză?

Contele Albani rosti clar cuvintele în engleză:

— *Fat rascal*[21], cred.

[21] „Șprengar dolofan", în original (n. red.).

Se uită la Cecil, ca să confirme. Însă acesta zise:

— Cât de potrivit!

Danioni își sărută degetele și-i transmise un pupic Bellei, ca să-și demonstreze aprecierea.

— *Squisito*[22], zise el.

[22] „Minunat", în lb. italiană, în original (n. red.).

Bella îi răspunse la compliment cu un surâs abia schițat.

— Crede c-am face o avere dacă le-ați servi ceaiul de după-amiază localnicilor, zise Cecil.

Contele Albani dădu din cap.

— Sunt absolut de acord cu el.

Bella se grăbi să închidă subiectul.

— Betty abia dacă apucă să pregătească totul pentru oaspeții noștri. Dar mă voi îngriji să afle complimentele dumneavoastră. Și acum, vă rog să mă scuzați, domnilor.

Lucian schițase liniile de bază, iar acum punea culorile pe pânză, câte puțin ici și colo, construind umbra și textura. Viza ceva imaterial, toropit de căldură, ca să evoce ceea ce simțea el acum: sete – rămăseseră fără apă –, o ușoară arsură, o venerare a elementelor.

Din când în când, se oprea și studia scena prin binoclu. Umbrele târându-se pe povârnișuri. Fâșia de alb unde marea întâlnea cerul albastru.

Julia pocni din degete.

— Pot să-ți împrumut binoclul?

Un „te rog" ar fi fost mai potrivit, își zise Lucian. Dar i-l înmână, ștergându-se mai întâi pe mâini de grosul vopselei. Ea își abandonase locul ferit de soare de sub umbrelă și stătea în picioare, studiind, se pare, cu mare interes capătul celălalt al plajei.

Lottie plecase cu Rose. Lucian nu-și putu înăbuși sentimentul de milă față de ea. Era clar incitată de această abundență de tovarăși de joacă adulți și avea să fie istovită până la sfârșitul zilei.

Constance se apropie în spatele lui. Mirosea a mare și a sudoare. Își dădu seama că se uită la pictura lui atât de intens, încât se simți jenat.

— Nu prea ai la ce să te uiți, zise el. Cel puțin, nu încă.

Ea zise:

— Aș muri fericită, dacă aș reuși să fac ceva pe jumătate atât de bun ca asta.

Îl intrigă patima din glasul ei. Arătă spre caietul lui de schițe și spre creioane, apoi zise:

— Ești binevenită să faci o încercare.

Era pe punctul de a zice da, era sigur, când Lottie se apropie în fugă de ei de pe plajă, cu Rose în spatele său. În timp ce se apropia, Lucian simți ceva, un soi de durere în abdomen, și își dădu seama că era dezamăgire.

— Uite, strigă Lottie. Uite ce-a găsit Rose!

Se strârci și îi puse în mână o cochilie de sidef.

— Doamne, făcu Lucian. Cred că valorează o avere, Lots.

În timp ce i-o înapoia, schimbă un zâmbet complice cu Rose. Arătă spre șevalet.

— Ești gata să continui?

— Cred că da, zise ea, fără entuziasm.

— Te descurci bine, se auzi Lucian insistând.

Rose roși.

— Dacă zici tu...

Constance se dădu înapoi.

— Hai, Lottie, zise ea. Să-i lăsăm pe Lucian și pe Rose să-și continue picturile.

În clipa aceea se auzi un strigăt dinspre Julia.

— Vai de mine!

Alarmat, Lucian lăsă pensula jos.

— Ce s-a-ntâmplat?

Îi făcu semn să se apropie și îi dădu binoclul. Ceea ce văzu el pe plajă, în depărtare, era un tablou confuz. Claudine întinsă pe un șezlong, cu membrele într-o postură languroasă, înconjurată de o mulțime de gură-cască.

— Credeți că are nevoie de ajutor? întrebă Lucian, lăsând binoclul jos.

— Doamne ferește, rosti Julia. N-o să treacă mult și-o să vândă și bilete!

Fără nicio îndoială, Claudine era întruchiparea superlativului în costumul ei decoltat și cu ochelarii rotunzi,

Foster Grant. Era obișnuită să atragă atenția. Din cauză că era negresă și femeie; mai ales într-un asemenea loc. Așa că de ce să nu intre în joc? Să câștige ceva din asta?

Se străduise pe cât posibil să ignore mulțimea care se formase în jurul ei. Dar acum, pentru că-i era sete, văzu doi băieți în rândul din față și le făcu semn. Îi sperie când își lăsă ochelarii în jos. Evident, se simțeau mai bine ca simpli privitori.

— Stați liniștiți, zise ea. Nu mușc pe nimeni.

Se uitară neliniștiți unul la altul, apoi se apropiară. Scoase două monede din poșetă și i le dădu celui mai înalt dintre ei. Avea un pufuleț de mustață și părul negru dat pe spate, dezvelindu-i fruntea.

— *Due Limonate*[23], zise ea. Arătă spre ea, apoi către ei doi. *Una per me. Una per voi.* „Una pentru mine, una pentru tine."

[23] „Două limonade", în lb. italiană, în original (n. red.).

Băiatul dădu din cap și plecă împreună cu tovarășul lui, pe povârniș, spre magazine.

Ea își împinse ochelarii la loc pe nas și se pregătea să se întindă din nou, când îl observă pe Roberto, tânărul italian de la hotel, stând pe o platformă de scufundare din lemn, la o oarecare distanță. În vreme ce-și coborî ochelarii ca să vadă mai bine trupul lui mlădios, atât de sumar îmbrăcat încât nu lăsa loc imaginației, acesta se cufundă într-o clipă în apa limpede și albastră.

Rămase acolo timp îndelungat, destul ca s-o facă pe Claudine să se îngrijoreze. Se îndreptă și își apropie genunchii de piept. Dar chiar în clipa aceea, miraculos, sau cel puțin așa păru, el reveni la suprafață. Se opinti, urcă pe platformă și rămase acolo, trecându-și degetele prin părul ud, cu apa șiroindu-i pe trup.

Știe că sunt aici, își zise ea zâmbind. Și că mă uit la el. Întrebarea e *ce am eu de făcut în legătură cu asta.*

5

Bella se uita pe fereastră cum Cecil și contele Albani își luau un rămas-bun prelungit de la Danioni. Râsul lor expansiv, baritonal îi făcea silă. Oare cum de se schimbă bărbații atât de tare – devin atât de necioplți și de exclusiviști – când se adună unii cu alții? Cecil fusese totdeauna mândru de talentul său de a se vârî pe sub pielea tuturor, cum nu se poate mai mult. Contelui Albani îi scuza atitudinea, având în vedere că Danioni îi era conațional. Oricum, era dezamăgită că nu-l pusese la punct pe șantajistul acela alunecos așa cum merita. Îi plăcea să creadă că era mai bun decât ceilalți. Contele fu primul care intră. Bella își zise că îi era, probabil, foarte cald în costumul acela al lui gri-închis, în spic, croit la Savile Row[1], după cum îi spusese el cu mândrie. Dar părea să nu transpire vreodată.

[1] Stradă din centrul Londrei, unde își au sediile mai multe croitorii de lux (n. tr.).

— Nu prea îl aveți la suflet pe Danioni, zise el, alăturându-i-se la fereastră.

— S-a văzut chiar așa de tare?

— V-ați comportat impecabil.

— Italia ar fi raiul pe pământ, dacă n-ar fi atât de plină de birocrați mărunți.

— Așa e, zise el cu un surâs. Totuși, ar fi înțelept să fiți îngăduitoare cu el.

— Din cauza politicii?

— Pentru că oamenii de genul lui nu simt plăcere mai mare decât să facă rău.

— Încep să înțeleg acest lucru.

Cecil dădu buzna, stricând atmosfera aceea de intimitate solemnă.

— Așadar, zise el, călcând-o pe nervi, ce-ai zice de joia viitoare?

— Joi? se încruntă Bella.

— Să chemăm pentru prima dată lumea la ceai. Danioni mi-a promis să prezinte niște obiceiuri de-ale lor.

— Vai de mine, Cecil! E cum nu se poate mai îndrăzneț!

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Bella – pe Danioni și gașca lui dând buzna în hotelul ei. Însă Cecil părea hotărât să facă asta.

— Prostii, zise el. Ce părere aveți, conte?

— Tot orașul o să-și facă potecă la ușa dumneavoastră. Noi, italienii, pretindem că disprețuim perfidia englezilor. Însă aspirăm să fim exact ca ei.

Cecil îi făcu Bellei cu ochiul.

— Exact cum mă gândeam și eu.

Se întoarse spre Contele Albani.

— Vreți să bem un păhărel?

— Poate un pic mai târziu.

Contele Albani avea felul lui special să nu dea impresia că spunea da. Pentru Cecil fu de ajuns, așa că plecă fără să observe cum celălalt bărbat se gudura pe lângă soția lui. Întorcându-se spre Bella, Contele o întrebă:

— Am spus ceva greșit?

— Nu, nu. E o idee minunată, zise ea, slab.

— Aș fi încântat să dau o mână de ajutor la realizarea micului dumneavoastră proiect.

— Sfatul dumneavoastră e întotdeauna binevenit.

— Poate doamna Mays-Smith și cu mine am putea plănui meniul împreună?

Urmări privirea fermecată a contelui Albani prin ușa deschisă spre recepție, care era deservită de Alice, cu chipul ei palid și serios, în vreme ce completa ultimul teanc de formulare cerute de guvernul italian.

Bella se mândrea cu atenția pe care o acorda sentimentelor copiilor ei. Cum de-i scăpase ce se întâmpla acum?

Îi vâjâia capul, dar reuși să îngaime:

— Sunt sigură că Alice va fi încântată.

Deși adevărul era că nu reușise niciodată să prevadă ce i-ar fi plăcut lui Alice. Faptul că observa câte ceva nu era totuna cu a rezolva lucrurile.

— Ar fi uniunea perfectă dintre avântul italian și rafinamentul englez, conchise contele.

Bella încercă să nu-și arate reticența.

— Abia aștept, zise ea.

Julia sforăia într-un șezlong, cu gura deschisă. Constance râse în sine, amintindu-și de una dintre vorbele mamei sale: „Vezi să nu-ți intre musca!" Ce ciudat era că somnul poate transforma astfel pe cineva; să priveze o persoană plină de forță, înfricoșătoare, de toată puterea și influența. Singurul moment când Rose reușea să fie singură cu ea însăși era, cu siguranță, atunci când mama ei era în pat.

Constance stătea la picioarele Juliei, desenând. Lottie adormise și ea, pe un prosop, sub o umbrelă de pe plajă, ținând strâns o păpușă la piept. Se uită spre Lucian, care stătea în spatele lui Rose, conducându-i încetișor mâna în timp ce ea mâzgălea pânza cu penelul. Apoi își mută privirea spre Paola, care debarasa zgomotos, smucit, vasele pentru ceai. Era ceva care-i scăpa în gesturile acelea. Simțea că avea legătură cu reacția Paolei din ziua precedentă, când îi spusese despre lecțiile ei cu Lucian.

Era Paola iubita lui Lucian?

Ideea o tulbură, deși abia dacă-i cunoștea pe amândoi.

Mai bine să încerce să se gândească la altceva.

Se întorsese la propria-i schiță, încercând să capteze felul în care buclele umede, pline de nisip, umbreau fruntea lui Lottie, când liniștea molcomă fu străpunsă de o exclamație. Venea dinspre Rose.

— Ai grijă! strigă ea, sărind de pe scaun.

— Rose, zise Lucian. Îmi pare atât de rău.

Pe mâneca rochiei lui Rose se vedea clar o dungă de un roșu-aprins. Aceasta se uita oripilată și, pentru o clipă, Constance se întrebă dacă nu cumva era sânge.

— E distrusă! N-o să iasă niciodată!

Întinse brațul acuzator. Zgomotul o trezi pe Julia. Deschise brusc ochii.

— Ce-i asta?

— Vopsea, mamă.

— Ți-am spus să fii atentă!

Lucian făcu un pas în față.

— A fost greșeala mea, doamnă Drummond-Ward. A atins paleta mea cu mâneca.

Brusc, Rose izbucni în lacrimi – lacrimi adevărate, care șiroiau nestăpânit pe obrajii ei schimonosiți de păpușă de porțelan. Constance se simți jenată pentru ea. Era o situație atât de stânjenitoare, ca atunci când asiști la criza unui copil.

— O să iasă, îți spun eu sigur, zise Lucian.

Căută în cutia cu vopsele după o sticlă cu terebentină și încercă să-i tamponeze pata de pe mânecă. Dar în secunda în care Rose văzu cârpa veche și murdară apropiindu-se de ea, se retrase oripilată.

— Simt că leșin, zise ea și, fără doar și poate, chipul îi deveni mai palid ca de obicei.

Constance se repezi și o ajută să se așeze iar pe scaun.

— Am face bine să ne întoarcem, zise Julia apăsat.

Lucian încuviință.

— Desigur.

— Imediat, vreau să zic!

Făcură un aranjament: Francesco avea să le ducă la hotel pe doamnele Drummond-Ward cu trăsura, împreună cu Paola și cu vasele pentru ceai; Constance avea să rămână cu Lucian și cu Lottie, ca să ajute la împachetarea echipamentului de pictură, după care aveau să se întoarcă toți trei pe jos.

Șevaletele erau ușoare, de tipul *plein air*. Constance le cără sub un braț, lăsându-și mâinile libere să țină cutia cu vopsele, care era ca o valijoară, precum și geanta cu caietele de schițe și cu pânzele.

Arșița se mai potolise. Cu toate acestea, străbătură drumul la pas, Lucian cu Lottie moțăindu-i la piept. Constance simți un fior de duioșie, văzându-i picioruşele cu săndăluțe atârnându-i în gol, cârlionții părului negru și des. Însă îi părea rău și de Lucian, care gâfâia mai mult decât s-ar fi așteptat ea. Era mohorât și epuizat.

— Atâta tapaj, zise el ca pentru sine. Din cauza unui strop de vopsea.

— Părea tare supărată.

— Cine poartă rochie de mătase pe plajă?

Constance simți un imbold aproape fratern s-o apere pe Rose.

— N-a vrut decât să arate foarte bine, zise ea.

— Am încurcat-o.

— Sunt sigur că vă va ierta.

— Nu mă refer la Rose, ci la tatăl meu.

Constance nu știa ce să-i răspundă. Simțindu-i jena, Lucian zise:

— Îmi pare rău. Nu e cinstit să te amestec și pe tine.

— Nu-i nimic. Serios.

Lucian făcu semn spre cutia cu vopsele și spre șevalete.

— Le poți duce?

— O, da. Nu vă faceți probleme pentru mine. Cu siguranță sunt mai ușoare decât Lottie.

— Tu trebuie să știi.

Ea surâse.

— N-am avut încă ocazia s-o ridic.

— Ești foarte bună cu ea.

— Mulțumesc.

— Ai multă experiență? În îngrijirea copiilor?

Era o întrebare nevinovată, rostită cu afecțiune. Poate că din acest motiv Constance simți un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se ruga ca Lucian să nu fi observat, dar tăcerea ei mai degrabă îi atrase atenția.

— Îmi pare rău, zise el, uitându-se la ea. N-am vrut să...

Își întoarse fața, ca să nu fie văzută.

— Nu-i nimic. E din cauza soarelui și a sării. Îmi irită ochii.

După o clipă, o întrebă cu blândețe:

— E mai mult de-atât, nu-i așa?

Din nou, intențiile sale erau bune. Dar era o greșeală, toate acestea erau greșite – Constance nu voia să vorbească despre astfel de lucruri. Slujba ei aici depindea de tăcerea ei. Așa că nu avu de ales și minți. Numai că ei nu-i plăcea să mintă. Oamenii o făceau prea des, prea ușor. O știa din experiență. Și, până la urmă, toate se întorceau împotriva ta.

— V-ați supăra dacă am schimba subiectul? zise ea.

Lucian stătea lungit în pat, jucându-se alene cu un fir ieșit din cuvertură, în vreme ce mama lui se îmbrăca pentru cină. Vizitele la mama lui în vreme ce ea se ocupa de această transformare nefirească erau un vechi obicei care se înfiripase încă din copilărie, la care nici Lucian, nici Bella nu erau încă dispuși să renunțe.

Lumina înserării care pătrundea pe fereastră era pâlpâitoare și misterioasă. Când Bella se întoarse, îi captă părul sub un asemenea unghi, încât părea că arde mocnit.

Trebuie s-o pictez, își zise el. *Așa cum Rembrandt și-a pictat mama.*

Dar gândurile la pictură nu făcură decât să-i reamintească de după-amiaza aceasta de pomină și de frustrările ei.

La întoarcere în hotel, el și Constance își urmaseră fiecare drumul său – ea, s-o îmbăieze pe Lottie (care s-a trezit de îndată ce-au intrat pe poartă), el, să spele pensulele și să facă ordine în toate mărunțișurile din trusa de pictură. Pusese caietul de schițe alături și îl luă cu el, apoi se îndreptă spre încăperea Bellei; își dădu seama că avea, de fapt, nevoie de sfatul mamei sale.

Îi povesti într-un suflet despre Rose, despre rochie și despre cum ea și Julia plecaseră mai devreme. Ascunse cu grijă conversația lui cu Constance.

— Atunci, succesul n-a prea fost deplin, nu-i așa?

Bella își aranja părul în oglindă.

— Cam așa s-ar spune.

— Nu-ți face griji, dragule. Paola o să facă minuni.

Speriat, rosti destul de tăios:

— Ce vrei să spui?

Bella își coborî privirea spre ochii lui.

— Doar că va curăța ea rochia.

— Așa e.

Lucian schimbă subiectul.

— Tata a zis ceva?

— Despre ce?

— Despre căsătorie.

— N-am stat de vorbă, zise ea. El a băut cu contele Albani.

— Vreau să știu mai limpede ce vrea el.

Bella se întoarse repede.

— De câte ori vrei să-ți repet? Nu e important ce vrea el.

— Ai încercat să-i spui asta?

— Tot ce contează sunteți tu și Rose. Și încredințarea voastră că ați putea fi fericiți împreună.

Lucian aprobă neconvingător din cap.

— Există vreo șansă în această privință? Făcu o mică pauză. Ați putea fi fericiți împreună?

Lucian oftă.

— E cam greu să-mi fac vreo impresie așa, cu mama ei pe capul nostru, ca o pacoste.

Bella zâmbi.

— Pare o figură.

El râse.

— Nu mă pot abține să-ți spun că mi-e greu să mi-i imaginez pe ea și pe tata împreună.

— Erau foarte tineri. Prea tineri ca să fi fost ceva serios.

— Deci n-au fost logodiți?

— Nu, nu în mod formal. Sau, cel puțin, așa cred.

— Eu îmi închipui că da. Altfel cum să se explice dorința lui arzătoare să ne combine pe mine și pe Rose?

Bella se încruntă.

— Cum adică?

— Știi tu, să-ți îndrepți greșelile din trecut. El și Julia n-au reușit să reunească cele două averi prin căsătorie. Acum, însă, i s-a ivit a doua șansă, cu Rose și cu mine.

— Păi, dacă-i așa, mie nu mi s-a destăinuit deloc.

Se ridică de pe taburet și întinse mâinile. O lăsă să-l îmbrățișeze, culcându-și capul pe umărul ei, inhalând mireasma parfumului ei de iasomie și de santal, care îi amintea mereu de copilărie.

— Ai răbdare cu Rose. Mai așteaptă, îi șopti ea, iar el dădu din cap.

În timp ce se despărțeau, ușor jenați, caietul de schițe al lui Lucian alunecă de pe pat pe podea. Bella se aplecă să-l ia. Îl răsfoi cu un interes politicos, până ce degetul i se opri la un desen care îi plăcu foarte mult.

— Măcar are ochi de artist, zise ea, făcând semn cu capul spre pagina respectivă. Cu siguranță e ceva, nu-i așa?

— Hmm?

Îi întinse caietul deschis și se întoarse în fața oglinzii.

Se uită la desen și văzu imediat ceea ce mama lui nu știa – și anume, că nu era nicidecum al lui Rose.

Rose nu avea deloc perspectivă artistică. Persoana care-l desenase era vizibil neinstruită, dar avea darul natural de a vedea obiectele în trei dimensiuni și știa să le redea. Mai ales umbrele erau extrem de bine făcute.

Constance, își zise el. *Constance l-a făcut.*

Descoperirea îl șocă și îl incită deopotrivă.

Luând caietul – se hotărâse să-l păstreze în sertarul biroului său de acum încolo –, Lucian se duse în cameră, să se schimbe.

La coborâre se opri s-o ia pe mama lui, așa cum conveniseră, și se duseră împreună pe terasă, unde începuseră să se adune oaspeții. Seara era înmiresmată și plăcută. Bella fu aproape imediat acostată de Lady Latchmere, care ținea un pahar cu limoncello strâns între degetul mare și arătător.

Surâzând, Lucian își croi drum prin mulțime spre locul unde Francesco, spilcuit, în uniforma lui, amesteca Bellini la o măsuță joasă. Dând din cap apreciativ, Lucian luă unul și îl goli imediat, savurând felul în care lichidul vâscos și dulce îl înțepa la limbă. Se mai servi cu încă unul, apoi se îndreptă spre Plum și Lizzie, care stăteau singuri la capătul celălalt al terasei.

— Sper că nu vă întrerup, zise el, după ce se prezentă așa cum se cuvine.

— Absolut deloc.

Plum era un bărbat slab, suplu, care radia farmec și încredere.

— Te-am văzut jucând la Queens, în douăzeci și trei, zise Lucian. L-ai bătut pe australianul acela. Parcă Tom și mai nu știu cum, ceva de genul acesta.

— Todd Philips.

— Da, pe acela. Șase-doi, șase-patru, șase-doi, parcă.

— Șase-trei, la al treilea.

Plum zâmbi cu regret, încurajându-l totuși pentru încercarea lui aproape perfectă.

— Dar ce contează o partidă între prieteni?

— Dar n-ai pierdut aproape nicio minge!

— Iar acum de-abia de mai atinge vreuna!

Această observație caustică veni din partea lui Lizzie, care stătea alături de Plum, cu privirea pierdută și, trebuie spus, plictisită. Lucian schimbă subiectul.

— Ce vă aduce la Portofino?

— Săptămâna trecută am jucat la Monte Carlo, zise Plum, cu entuziasm.

— A pierdut din prima rundă, adăugă Lizzie.

Plum încercă să dreagă lucrurile, uitându-se la Lucian ca de la bărbat la bărbat.

— Vreau să merg la Milano, la sfârșitul săptămânii. Campionatul local începe în lunea de după.

— Ceea ce înseamnă că marți vom lua trenul spre casă, dacă avem noroc, zise Lizzie, golindu-și paharul.

Brusc, Lucian se simți jenat și neliniștit. Se uită în jur după cineva cu care să stea de vorbă, să scape cumva. Dar nu văzu pe nimeni. Nish discuta cu contele Albani. Rose nu-și făcuse încă apariția – se certa, probabil, pe undeva, cu mama ei. Claudine și Jack se îndreptau spre sala de mese...

Claudine și Jack. Claudine era superbă. E drept, cu Jack nu stătuse încă de vorbă – dar trebuia să fie interesant, de vreme ce era cu Claudine.

După ce își ceru scuze de la familia Wingfield, îi urmă pe cei doi americani în tihna luminată de lumânări a sufrageriei.

Zărindu-l pe tatăl său, îngheță brusc. Bărbatul se îndrepta direct spre ei. Erau pe la jumătatea drumului spre masă, imposibil să-l evite, săracii!

Fără nicio dorință să se alăture și el acestui grup, Lucian se întoarse și o luă iar spre terasă, încercând să pară firesc – ca și cum și-ar fi lăsat paharul pe undeva și dorea să și-l găsească. Dar nu se putu abține să se întrebe... De ce-o fi fost tatăl lui atât de interesat de americani?

Cecil mișuna prin fața sufrageriei de câteva minute, când o auzi pe Claudine:

— Nu știu de tine, dar mie mi-e o foame de mor.

După telefonul acela, ardea de nerăbdare să întrebe despre tablou, așa că trebuia să-și pună planul în mișcare – un plan care necesita participarea discretă a lui Jack.

Reuși să pară că întâlnirea lor era întâmplătoare.

— Aaa, Jack! Ce bine-mi pare că te văd!

— Cecil!

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Cecil făcu o plecăciune spre Claudine. Își puse în joc tot farmecul de care era în stare.

— Tocmai ieșeam, dar ce-ar fi să vă ofer un păhărel înainte de culcare?

Claudine observă imediat că Cecil se uita la Jack, nu și la ea.

— Vrea să spună ție, nu vouă, zise ea, și porni mai departe, spre masa lor.

Jack încercă să scape.

— Nu te supăra, dar cred că o să trec peste.

— Poate mâine?

— Poate.

Dădu s-o urmeze pe Claudine.

— O, bine atunci, zise Cecil. Mai poate să aștepte.

— Ce poate să aștepte?

— Treaba cu Rubensul bunicului.

Jack se opri din drum. *Ți-am atras atenția, șmecherașule,* își zise Cecil.

— Bunicul tău are un Rubens?

— Avea, nu are, limpezi Cecil lucrurile. A dat ortul popii pe vremea când vechea regină era încă pe tron.

Dar lui Jack i se trezise interesul. Se întoarse, uitând brusc de mâncare.

— Așadar, unde este acum?

— Atârnă încă acasă, pe perete.

— Și ești sigur că e un Rubens?

Cecil râse.

— Aș prefera să-mi spui tu asta.

În jurul lor, încăperea începu să se umple, pe măsură ce oaspeții se strecurau înăuntru de pe terasă, adunându-se în grupuri mici, discutând. Mireasma ușoară de tutun și de parfum se intensifică. Jack se uită spre masa lui, unde Claudine stătea cu spatele la ei, refăcându-și rujul.

— Mâine, zise el. Hai să vorbim mâine. O să fie mai ușor.

Cei doi păreau niște pacienți în același salon de spital, își zise Cecil, alinându-și suferințele unul altuia.

— Foarte bine, spuse el. Mâine să fie.

Bella se trezi târziu, cu o ușoară durere de cap, ca urmare a mai multor păhărele de Bellini pe care și le permisese seara trecută. Câte fuseseră? Trei sau patru? În fine, îi făcuseră plăcere.

Se spălă, se îmbrăcă și porni pe scări, când, trecând pe lângă ușa apartamentului Ascot, auzi rumoare. Primul ei gând fu că

îi era iar rău lui Lady Latchmere. Apoi însă ușa se deschise, dezvăluind-o pe Melissa agitată, zicând că nu, era o cu totul altă problemă, și poate că Bella ar dori să intre puțin.

Lady Latchmere stătea în pat, în capul oaselor, cu o tavă pentru micul-dejun în fața ei, cu pieptul palpitând, abia trăgându-și răsuflarea. *Nu vreau să știu,* își zise Bella. *I-a fost adus gem de caise în loc de marmeladă.* Dar nici aceasta nu era problema. Nu, problema părea să fie pâinea, o felie unsă cu unt pe care Lady Latchmere o flutura în aer, ca pe un steguleț de jucărie.

— Absolut incredibil! zise ea. Aproape că mi-am rupt un dinte în ea.

Ca să-și mai aline durerea gata-gata să-i apară, luă o dușcă generoasă de limoncello, fără de care niciun mic-dejun din apartamentul Ascot nu mai era complet. Degetele ei lungi zvâcneau pe piciorul paharului, amintindu-i Bellei de un păianjen.

— Îmi pare tare rău, doamnă, zise ea, pe bună dreptate oripilată. Voi trimite pe cineva cu altă tavă. Imediat.

Scările răsunau sub pașii Bellei. Lângă ușa sufrageriei stătea Lucian, încurcat, de parcă o aștepta.

— E vreo problemă? întrebă el încruntându-se.

— Bună dimineața și ție, zise Bella. Ce problemă? De ce mă întrebi?

— Se pare că nu avem micul-dejun.

Mâinile Bellei se umeziră de panică. Ce se întâmpla?

În bucătărie, Betty stătea la o masă, odihnindu-și capul pe brațe. Constance stătea ghemuită alături de ea, îmbărbătând-o, sub privirile exasperate ale lui Alice. Văzând-o pe stăpâna ei, Betty îngăimă:

— O, doamnă Ainsworth!

Bella se întoarse spre Alice, dar fiica ei ridică din umeri.

— Nu reușesc să aflu nimic de la ea.

Bella așeză coșul cu pâinea necomestibilă pe masă, în fața lui Betty. Blând, dar sever, rosti:

— Am fost amândouă de acord când ți-am dat slujba aceasta. Întotdeauna alegem ce-i mai bun.

— Nu e vina ei, se răsti Constance.

Alice se uită furioasă la ea.

— Ține-ți gura!

Dar Constance insistă:

— N-are cum să facă micul-dejun din nimic.

— Din nimic? întrebă Bella.

— Nu mai sunt alimente, doamnă Ainsworth. Uitați-vă! Nu ni s-a livrat nimic. Nici pâine, nici lapte, nici ouă.

— Dulapul e gol! strigă Betty ridicând capul, după care și-l plecă din nou pe brațe.

Ușa se deschise. Billy dădu buzna înăuntru și puse pe masă două pâini mari și o roată de cașcaval. Apoi începu să-și golească buzunarele de ouă.

— O!, făcu Betty, văzând toate acestea. Frumusețe mică! Pune-le aici... Luă un castron de pe etajeră și îl așeză pe masă.

— Asta-i tot ce-am putut face, mami, zise Billy.

Betty se lumină și se puse pe treabă.

— Nimeni n-a vrut să-mi vândă nimic, doamnă Ainsworth. A trebuit să mă milogesc cât am putut eu.

— Trebuie să fie o neînțelegere, zise Bella.

— Îmi cer iertare, dar nu e, doamnă. Nu cred. Mi-au închis toți ușa-n nas!

— Dar n-are niciun sens. Nu suntem în urmă cu plata, după câte știu.

Bella tăcu, analizând situația. *Cu siguranță trebuie să fie mâna acelui Danioni. Intimidează un întreg oraș, ca să-și facă mendrele.*

Era ceva cu adevărat înspăimântător în asta, ceva dincolo de Hotel Portofino și de imposibilitatea de a se servi micul-dejun.

Alice întrebă:

— Ce e, mamă?

— La ce oră începe slujba?

Alice se uită la ceas.

— Peste două ore.

— Ciudat, zise Bella, dar cred că răspunsul s-ar putea găsi la biserică.

Aflase curând după sosirea lor la Portofino că mersul la biserică în Italia era chiar mai important decât în Anglia. Bineînțeles, congregația de aici era mai devotată, iar momentele de credință adevărată mai înălțătoare. Însă, la fel ca în Tonbridge sau în Leeds, slujbele erau mai ales evenimente sociale, unde se discutau afaceri și se făcea schimb de bârfe. Îți plăcea sau nu, biserica aduna societatea împreună. Nu mai puteai ignora ospețele nesfârșite, procesiunile și sărbătorile cu artificii, la fel cum nu puteai face abstracție de un proprietar de magazin sau de un membru problematic al consiliului local.

A fost ideea Bellei să se prezinte ca un front unit; să-și adune trupele, după cum se exprimase. Îl însărcină pe Lucian să scrie repede un anunț pe cea mai bună tăbliță de cupru pe care-o avea, informând oaspeții despre slujba de dimineață, recomandându-le să participe și ei, pe motiv că mesa reprezenta „o ocazie minunată de a-i observa pe italieni în habitatul lor natural". Bella îl înrămă și îl afișă pe biroul de la recepție din hol.

Nish îi atrase atenția asupra acestuia lui Claudine, explicându-i contextul. Ea fu de acord să se alăture grupului, dar zise că n-avea niciun rost să-i ceară lui Jack s-o facă, așa că Bella renunță. Contele Albani o asigură că avea să vină, în ciuda faptului că-l deranjau cuvintele „habitatul lor natural"! „Cum adică, suntem elefanți?" Alice și Lottie consimțiră imediat, la fel și Melissa. Spre întristarea Bellei, deși nu și spre surpriza ei, Lucian refuză fără drept de apel. Avea de curățat niște pensule, a zis.

Și mai puțin surprinzător a fost răspunsul lui Lady Latchmere, care a spus că numai la gândul că ar putea asista la o slujbă catolică i se făcea rău:

— N-aș fi ales să stau la Hotel Portofino dacă aș fi știut că e o vizuină de papistași nedrepți.

După o clipă, porniră cu toții împreună spre San Martino – o procesiune lăbărțată, gângavă, călcând pe pietriș, apoi urcând scările care nu erau menite pentru încălțăminte elegantă. Când ajunseră la terasa cu mozaic din fața bisericii, pe treptele acesteia așteptau tot felul de turiști, orășenii locali și ceea ce contele Albani numea „sărăcimea rurală".

În mijlocul acestei adunături se afla Danioni, care perora precum un avocat la bară, într-un proces. Când îl văzu pe conte, își scoase pălăria și făcu o plecăciune adâncă, ceea ce o înfurie pe Bella și o întări în convingerea de a rezolva treaba cu el – la un moment dat. Acum însă, avea să ia taurul de coarne.

Se îndreptă direct spre el, ținând-o atât de strâns de mână pe Lottie, încât aceasta ripostă.

— *Signor* Danioni!

Acesta se întoarse, oprindu-se din conversația cu un bărbat scund, cu un început de chelie, pe care Bella îl recunoscu: era farmacistul orașului.

— Aaa, doamna Ainsworth, schiță el un surâs uleios. Nu știam că sunteți o femeie religoasă.

— Nu vă faceți probleme, zise ea. Nu voi face o scenă în fața întregului oraș. Cel puțin, nu înainte de slujbă.

În timp ce-și ridica pălăria, Bella văzu cum îi zboară ochii de la ea la Claudine și Nish, care urcau treptele ca să intre în biserică. Se vedea clar pe chipul lui că nu-i convenea.

— Ai văzut? întrebă Nish.

El și Claudine o urmau pe Alice spre o strană cu destule locuri pentru ei toți. Claudine se uită în jur.

— Nu. Ce?

— Bărbatul acela. Felul în care s-a uitat la tine.

— A, ăla. Știi care-i treaba, dragă? Nici măcar nu mai observ așa ceva. Dacă aș face-o, mi-ar strica toată ziua. Și m-ar obosi.

Nish se așeză la capătul rândului, ca un ușier. Pe măsură ce se desfășura slujba, fu surprins de cât de mult îi plăcea misterul sonor, dar gol, al liturghiei latine, prin familiaritatea ei

liniștitoare. Era obișnuit cu mesa de când era la internat, la școala catolică, unde trebuia să participe indiferent de religia lui adevărată. Atmosfera de aici era cât se poate de diferită, față de capela rece de la Stonyforth. Copiii mișunau liberi, de colo-colo, cu jucării și candele în mâini, fără să bage în seamă cioporul bătrânelor lăcrimând și implorând în spate, pământii și uscate precum cenușa.

La ieșire, Alice veni iute spre el.

— Mulțumesc mult c-ai venit, Nish. Mi-era teamă că biserica nu e...

— De mine?

— Nu, zise ea roșind. Doar pentru că... Păi, Lucian e complet *împotriva* acestor lucruri.

— El zice că Dumnezeu a murit în tranșee. Mulți dintre cei pe care i-am îngrijit zic același lucru.

Claudine îl întrebă:

— Ai fost pe front?

— Da, în Serviciul Medical Indian.

Le salută discret, ca în armată.

— Și credeți că Dumnezeu nu s-a mai întors din război, domnule Sengupta?

Nish chibzui un pic.

— Poate Dumnezeul Angliei. Nu și al meu.

Alice și Claudine continuară să meargă. Nish scoase limba și se uită cruciș la un băiețel care se holba la el. Intenția lui fusese să-l facă să râdă, însă băiatul se sperie de-adevăratelea și își lipi fața de fusta mamei sale. Simțindu-se vinovat, Nish se uită rapid în altă parte, înainte să-l observe femeia și să-l ia la rost.

În fața bisericii, îi așteptă pe Bella și pe Carlo, împreună cu Melissa și cu Claudine. Își făcu apariția o femeie bine îmbrăcată, cu alură aristocratică, însoțită de alta. Alice o strigă:

— Lady Caroline!

Însă femeia de-abia catadicsi să-i arunce o privire, după care se îndepărtă.

— N-aș fi crezut una ca asta!

Alice părea jignită.

— Poate că nu te-a văzut, sugeră Melissa.

— Sau n-a vrut să te vadă, zise Claudine.

Bella li se alătură, aranjându-și pălăria.

— Ce s-a întâmplat? Ce-i așa de amuzant?

— Am fost pusă la punct, zise Alice.

Melissa adăugă:

— De Lady Caroline Haig!

Claudine păru încurcată.

— Ar trebui să știu cine e această doamnă?

Melissa o informă că era fata contelui de Harborne și că închiriaseră o vilă pe dealuri.

— I-am vizitat când au sosit, adăugă Alice. Atunci au fost foarte drăguți.

Claudine se încruntă.

— Sper că nu te-a ignorat din cauza mea.

— Sunt sigură că nu, zise Bella, un pic cam emfatic. Trebuie să existe o explicație perfect rezonabilă.

La capătul celălalt al terasei, Lady Caroline schimbă câteva cuvinte cu contele Albani. Acesta veni spre grupul de la hotel, iar ei se uitară la el întrebător.

— Mi-a scăpat ceva?

— Vorbeam de familia Haig, îl lămuri Bella.

— Se pare că o cunoașteți pe Lady Caroline, zise Alice.

— Am fost la Oxford cu unchiul ei, o informă contele.

Însă Bella părea distrată. Nish observă că pusese ochii pe cineva – pe bărbatul alunecos care se holbase la el și la Claudine, înainte de slujbă.

— Mă scuzați un moment, zise ea și își croi drum spre el, prin mulțimea forfotitoare.

— Ce se întâmplă? întrebă Nish.

Se pare, însă, că nimeni nu știa nimic.

E ciudat, își zise Cecil, *cum se schimbă lucrurile.* Acum o clipă, cineva nici nu voia s-audă ce-i spui. Apoi, brusc, se răzgândește. De exemplu, Jack. Venise pe capul lui în timp ce

citea ziarul în bibliotecă și îl salutase călduros, fără reținerea precaută de dinainte. Toată lumea plecase la biserică. Cecil nu se sinchisise niciodată de asemenea lucruri și, evident nici Jack, pentru că, în momentul în care a adus vorba de acest subiect, a zis:

— Nu îngenunchez decât în fața lui Mamona.

Exact așa simțea și Cecil.

Rânjind, Jack scoase cheia de la automobilul său Bugatti și o flutură în aer.

— Ce-ar fi să dăm un tur împreună?

— Păi, făcu Cecil împăturindu-și ziarul, e o idee excelentă.

Automobilul lua curbele admirabil, deși drumul era îngust, iar pe Cecil îl îngrozea gândul la ce s-ar fi putut întâmpla, dacă s-ar fi întâlnit cu alt vehicul. Dar se abținu să-și arate temerile. În plus, Jack părea că știe ce face.

Parcară pe marginea drumului dintre Rapallo și Camogli. Se uitară de pe marginea stâncii la pâlcul crestat de acoperișuri roșii, în pantă, și la castelul ruinat de pe țărm.

— La Rapallo sunt terenuri de tenis de primă clasă, observă Cecil; nu că le-ar fi frecventat vreodată. El doar pretinsese că-i place tenisul ca s-o impresioneze pe Bella în luna lor de miere.

— Voi vă vârâți peste tot, zise Jack. Surâse. Nu că noi am face altfel.

Apoi se întoarse la automobil. Jack se propti pe capotă, fumând, iar Cecil își trecu degetul peste tabla fierbinte.

— Asta trebuie să fi costat ceva.

— Un lucru frumos e o bucurie eternă.

— Așa se zice.

— E un 35, zise Jack. Are roți din aliaj și arcurile trec prin arborele din față. Bugatti a câștigat cu el Targa Florio, anul trecut. Tipu' e un geniu, ascultă-mă!

Cecil habar n-avea despre automobile, dar era pregătit să-l creadă pe Jack pe cuvânt. Totuși, simțea un fel de gelozie patriotică.

— Un geniu mai mare decât Bentley?

— Nu e ceva neobișnuit pentru perioada respectivă.

— Și aici intervin cei ca tine, nu-i așa?

Cecil deveni nerăbdător. Voia un răspuns clar, nu aprecieri echivoce și plictisitoare.

Jack îi dădu reproducerea înapoi.

— N-avem de unde să știm decât dacă-mi aduc expertul să arunce o privire.

— Bineînțeles, zise Cecil. Înțeleg asta. De aceea am pus să-mi fie trimis. Acum e pe drum.

Vestea aceasta avu efectul scontat asupra lui Jack.

— Vorbești serios?

— Întotdeauna vorbesc serios când e vorba de bani. Tu nu?

Jack tăcu. Apoi zise:

— Dacă nu e ceea ce zici, o să fie de rău. Pentru amândoi.

Cecil scoase o ploscuță din buzunar.

— Nu-ți face griji, bătrâne. Trase o dușcă și i-o întinse lui Jack. Sunt sigur că vom găsi noi o cale să merite efortul.

O fi fost doar în imaginația Bellei sau Danioni se micșora pe măsură ce ea se aproapia de el? Ca toți hărțuitorii, era un laș în sine și nu-i plăcea confruntarea directă.

— *Signore,* zise ea, încurajată de mulțimea ce o înconjura, de faptul că toate acestea se petreceau în public. Putem să stăm un pic de vorbă, vă rog?

Făcând o plecăciune, se scuză în fața tovarășilor săi, care se uitară semnificativ unul la altul.

— Profit de ocazie ca să vă mulțumesc pentru surpriza minunată pe care mi-ați făcut-o de dimineață, zise Bella.

— Nu înțeleg, *signora.*

— O, cred că înțelegeți foarte bine. Ați spus-o cu gura dumneavoastră. Nimic din ceea ce se întâmplă aici nu se face fără știrea dumneavoastră.

El își înclină capul într-o parte.

— Așa o fi.

— Atunci, poate că îmi puteți spune ce tebuie să facem ca să rezolvăm această problemă. N-am cum să-mi administrez hotelul fără să mă aprovizionez din oraș. Sau fără bunăvoința acestuia.

El se uită în altă parte. Bella îi urmări privirea înapoi, spre biserică, și văzu o femeie într-o rochie albastră, pe scări. Îi urmărea cu atenție. Danioni ridică mâna, semn c-o văzuse, iar ea făcu la fel.

— Soția mea, zise el.

— Știe că mă șantajați?

El tresări.

— Ce cuvânt urât! Noi, italienii, nu credem în șantaj, *signora*.

— Atunci în ce credeți?

— În *furbizia*.

— Nu înțeleg.

— În „perspicacitate". E ceea ce ne pune pâinea pe masă; și le cumpără rochii soțiilor noastre. Se uită îndărăt, spre soția lui, apoi iar la Bella. Rochii frumoase. Și bijuterii. Ca *zaffiro*.

— „Safire"?

Se uită la mâna Bellei, pe care strălucea un inel cu safir.

— *Si. Zaffiro*. Soției mele îi plac foarte mult.

Constance și Betty erau lângă chiuvetă când Bella intră în bucătărie. Râdeau și se distrau – Constance mișca fălcile unui pește în așa fel încât părea că vorbește.

Rămaseră nemișcate, atente, în momentul în care intră Bella, deși li se mai vedeau încrețirurile de râs pe chipuri, prea solemne acum.

— Îmi pare bine că ți-ai revenit, Betty.

— Vă mulțumesc, doamnă Ainsworth. Mă simt mult mai întremată.

Încă din primul moment, Constance își dădu seama că pe Bella o deranja ceva.

Avea o expresie iritată și absentă și își tot freca degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Femeia avea multe pe cap, își zise ea. Toată treaba aceea cu livrările de dimineață – de parcă administrarea hotelului nu era de ajuns.

În orice caz, păru că se luminează când văzu grămada lucitoare de pește proaspăt de pe masă.

— Cineva a fost foarte ocupat, zise ea.

— Billy, doamnă, zise Constance.

— Nemaipomenit. I-a prins el pe toți?

— Nu, doamnă Ainsworth. Cunoaște niște flăcăi în port. S-au ajutat unii pe alții.

— Trebuie să-i mulțumești din partea mea. O să avem o cină minunată.

— Am să-i transmit, doamnă Ainsworth.

— Mulțumesc, Constance. Și, Betty, mi s-a promis că livrările se reiau mâine-dimineață.

— Sunt foarte ușurată s-aud asta, domniță.

Bella dădu să plece, când observă peștele de care râdeau ele mai devreme.

— Doamne, ce urâțenie!

Constance îl ridică.

— Seamănă leit cu unchiul meu Albert, zise ea. Și el era așa.

— Sper să fie mai bun la gust decât arată.

— Tocmai îmi zdrobeam creierii să văd ce-aș putea face din el, mărturisi Betty. Mă pregăteam s-arunc o privire în cartea lui…

— Artusi?

— Ăsta e!

În timp ce vorbeau, Paola se tot agitase pe lângă debaraua bucătăriei, luând perii și cârpe. Tocmai era pe cale să iasă, când auzi ceva ce-o făcu să ciulească urechile.

— Artusi? Pfuui!

Pufni și clătină din cap agale și apăsat la atâta ignoranță englezească.

Bella o întrebă în italiană părerea ei despre Artusi, apoi le traduse și celorlalte. Se dovedi că Paolei îi displăcea Artusi, din cauză că era un „bătrân nebun care habar n-avea de nimic". Adăugă că peștele pe care îl prinseseră Billy și prietenii săi era un gurnard – bun de mâncat, mai ales dacă îl făceai tocană.

— Paola e gata să încerce ceva, zise Bella. Asta dacă nu te superi, Betty.

Bucătăreasa făcu un gest de acceptare cu brațul.

— Niciun pic.

La un semn al Bellei, Paola lăsă jos cutia pe care o căra și începu să scotocească printre pești, cercetând specimenele alunecoase unul câte unul, să vadă vreun semn de stricăciune. Din sunetele pe care le scotea, toate trei își dădură seama că era mulțumită de ceea ce vedea. Doar câțiva pești fură dați la o parte, ca necorespunzători. Bella și Betty schimbară priviri între ele.

— Poate că n-ar strica un ajutor de bucătar în seara aceasta, ce zici? sugeră Bella.

— Chiar mă gândeam la asta, doamnă.

— S-o întreb?

— Nu pare să fie greu de convins.

— Minunat! Bella bătu din palme. Părea încântată. Va fi o cină specială. O putem intitula „gustul Italiei".

Constance ajuta întotdeauna la servirea cinei după ce-o ducea pe Lottie la culcare. Angajatorul ei de dinainte o instruise în stilul englezesc al servirii mesei, însă, cum Bella prefera o versiune mai puțin pretențioasă, planul pentru seara aceasta era ca Betty să facă porțiile în bucătărie, iar Constance și Billy să care farfuriile în sufragerie.

Lottie auzise totul despre tocana de pește și era furioasă că nu i se permitea să stea trează până era gata.

— Copiii italieni au voie să stea până târziu, i se plânse ea lui Constance.

Pe la opt, oaspeții își terminaseră coctailurile și se așezaseră la locurile lor. Erau nerăbdători și plini se speranță, mai ales că nimeni nu știa ce urmează, conținutul exact al cinei fiind păstrat secret; totuși, adevărul era că aroma delicioasă din bucătărie plutise prin hotel toată după-amiaza.

Paola turnase porții generoase de tocană cu polonicul în niște boluri largi, nu prea înalte, pe care Constance și Billy le cărară atent în sala de mese. Primii fură serviți Roberto și contele Albani. Când le puse bolurile în față, contele trase în piept aburul ce se ridica din ele, apoi îi atinse ușor brațul, zicând:

— Acum, draga mea, trebuie să-mi spui despre ce e vorba.

Constance se aștepta la asta și știu exact ce să zică:

— E o tocană liguriană de pește, cu gurnard, chefal roșu și scoici.

Nu știa să spună langustine, așa că pe acestea le omise.

— Excelent, zise contele. Și am sesizat corect fenicul?

— N-ați greșit, domnule.

— Spune-mi... Îi făcu semn să vină mai aproape și coborî glasul, până la șoaptă. E opera doamnei Betty? Sau a doamnei Paola?

— E ceea ce s-ar numi un efort conjugat, domnule.

Izbucni în râs.

— Ce diplomată! Ești o adevărată comoară, sunt sigur, într-un hotel ca acesta.

Billy trase bățul scurt, să le servească pe Julia și pe Rose, deși părea că tocana le mulțumea. Constance o văzu pe Rose pescuind o langustină întreagă din bolul ei, după care i-o arătă Juliei, care făcu ochii mari, șocată.

Pe de altă parte, Lady Latchmere părea profund suspicioasă când își ridică lingura la gură. Însă expresia ei se transformă imediat într-una de neașteptată plăcere, după prima îmbucătură.

Spre sfârșitul cinei, Constance se dusese în bucătărie să-și schimbe șorțul, când îl văzu pe Billy strecurându-se pe ușă

— Dar tu nu ești italiancă, îi atrase Constance atenția. Noi facem lucrurile altfel. Pe lângă asta, nu e frumos să se împiedice lumea de tine când alergi de colo-colo, în timp ce servim oaspeții.

— N-am să alerg de colo-colo, zise Lottie cu ochii plini de lacrimi.

Până la urmă, Bella consimți ca Lottie să participe la aranjarea sălii de mese. Fetița era adorabilă în rochița ei albastră de in, cu gulerul paspoalat cu alb. Ea împreună cu Alice și cu Constance întinseră fețele de masă albe, impecabile, aranjară tacâmurile și platourile și așezară bolurile cu flori la mijloc, pe fiecare masă. Alice îi arătă fiicei sale cum să împăturească șervețelele.

În vreme ce ele își vedeau de treabă, cineva – să fi fost Lucian? – puse o placă pe gramofon. Muzica se revărsă senin prin casă. Era ceea ce Constance considerase mereu ca fiind muzica oamenilor de clasă: opera.

Auzise câte ceva la difuzor, dar n-o înțelesese niciodată, nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva ar putea s-o asculte de drag. Acum, pentru prima dată, și în ciuda faptului că limba era un mister pentru ea, i se părea că înțelegea dorul și melancolia nesfârșite, expresia înălțătoare a emoției tumultuoase. Cum i se topea inima pentru tot ce lăsase în urmă, Constance trebui să se străduiască din răsputeri să nu îngăduie acestor sentimente să se reverse.

Paola gătise toată după-amiaza. Betty era lângă ea și lua notițe, încercând să nu-i stea în cale.

— E pricepută, e bună, nu contenea să spună. Pune boia și tot ce trebuie.

Nu era ceva obișnuit ca toți oaspeții să vină la cină. Adesea, câte unul sau doi preferau să mănânce în altă parte, pentru că, în Portofino, nu duceau lipsă de restaurante bune. Dar mersese vorba că în seara aceea va fi ceva special – gustul Italiei cum nu se poate mai bun.

afară, în noapte. Se ducea să se vadă cu prietenii, probabil. Spera să nu-l ademenească la lucruri rele. O uimise pe Constance cât era de tânăr. Cunoscuse genul acesta acasă. Băieți de la țară. Gata mereu de aventură, fără însă să știe când să se oprească.

Nu-i vorbă, își zise ea, probabil că oamenii spuneau același lucru și despre ea.

Deși aproape numai ea gătise, Paola a dat o mână de ajutor și la spălatul vaselor, ceea ce era frumos din partea ei. Ea, Betty și Constance spălau și ștergeau într-o tăcere trudnică, dar mulțumită, până când bătrâna și-a pus șorțul în cui și-a zis:

— Bun. Mă duc la culcare.

— *Buona notte*[25], Elizabetta, zise Paola.

[25] „Noapte bună", în lb. italiană, în original (n. red.).

Betty radia.

— Am fost mândre de tine în seara aceasta, dragă.

Era limpede că Paola nu prea înțelesese, dar o îmbrățișă pe Betty.

Rămaseră acum numai ele două și răceala plutea în aer din nou. Era limpede că Paola credea că între Constance și Lucian exista ceva. Dar totul se baza pe o neînțelegere, căci nu era nimic, nu-i așa?

— *Buona notte,* Paola, zise Constance, pregătindu-se să urce la etaj.

Însă Paola nu-i răspunse.

Ajunsă în camera ei, Constance se așeză în fața măsuței de toaletă, în cămașa de noapte.

În oglindă, își examină chipul, judecându-se cu o severitate pe care alții ar fi numit-o nemeritată. Dar ei i se păruse întotdeauna mai ușor să-și găsească defectele decât virtuțile; sau, poate, i se părea mai potrivit să fie brutală, de parcă n-ar fi meritat nimic mai mult. Nu după ceea ce se întâmplase. Cu toate că nu fusese greșeala ei. Absolut deloc.

Având grijă să nu rupă încuietoarea, își scoase pandantivul pe care îl purta mereu pe un lanț în jurul gâtului și îl deschise. Înăuntru se afla o fotografie minusculă a lui Tommy, făcută pe

când acesta avea șase luni. Se duseseră special la Keighley și el plânsese tot timpul, mititelu'! Surâse, sărută mica fotografie, apoi – în ciuda oboselii din mădulare – începu să scrie o scrisoare pe care o plănuise toată ziua.

Mult iubită mamă, am atâtea să-ți spun...

Bella era în baie și se demachia cu un tampon moale, de vată. Cecil ieșise, nu se știe unde. El fusese singurul care nu mâncase din tocana de pește. Pe vremuri, i-ar fi plăcut. Ar fi fost o plăcere pe care s-o împărtășească amândoi.

Toate acestea însă țineau de trecut. Ea nu-și dorea deloc să-i împărtășească plăcerile de acum – pokerul și brandy-ul. Dar ceea ce a înfuriat-o mai mult decât orice a fost felul în care comportamentul lui care a făcut-o să joace un rol pe care nu și-l dorea – transformând-o într-o Doamnă Cumpătare acrită, care-l bătea întruna la cap cu demonul băuturii, precum un personaj din benzile desenate din secolul al XVIII-lea.

Și-a revenit la realitate când i-a ajuns la urechi un zgomot de jos, întrerupându-i gândurile – un trosnet violent de undeva, din apropierea bucătăriei.

Mintea îi zbură imediat la Cecil. Ce-o mai face de data aceasta? Dacă văzu că nu apare în următoarele minute, își puse capotul și coborî să vadă despre ce era vorba.

Bucătăria era în beznă. Aprinse lumina și, la prima vedere, încăperea era imaculată. Fetele făcuseră lună. Când să stingă lumina la loc, ca să se întoarcă iar în pat, auzi ceva. Era clar un geamăt.

Inima i se opri, apoi i-o luă iar la goană, încât i se făcu rău.

— Cine e?

Înarmându-se cu un polonic uriaș, făcu vreo doi pași șovăielnici în încăpere.

— Tu ești, Cecil?

O luă vitejește înainte, cu polonicul deasupra capului, gata să lovească – când văzu o formă ghemuită sub masă. Se uită mai bine. Erau două forme ghemuite, dintre care nu recunoscu decât una.

— Billy!

— Iertați-mă, doamnă.

Avea obrazul julit și hainele sfâșiate. În poală ținea capul unui băiat cam de vârsta lui. Era plin de sânge, cu părul năclăit. Avea toată fața rănită și umflată, ochii două dungi subțiri.

— Ce-i asta, Doamne? întrebă ea, șocată.

— Vă rog nu vă supărați pe mine, se rugă Billy. N-am știut ce să fac.

— Dar ce caută el aici, Billy? Ce-a pățit?

— O, doamnă Ainsworth, făcu el, cu glas frânt. Fasciștii l-au bătut măr.

6

În noaptea aceea se stârni o furtună violentă. Ploaia izbea palmierii și se revărsa prin burlane. Săgețile lungi ale fulgerelor plonjau pe dealuri, iluminând contururile Castelului Brown atât de strălucitor, încât părea în flăcări.

Constance nu era tocmai înfricoșată, însă era o furtună cum nu mai văzuse vreodată, așa că îi fu imposibil să adoarmă. Cu fiecare bubuitură, hotelul se zgâlțâia din temelii și ferestrele zăngăneau. Se întoarse pe-o parte, gândindu-se să deschidă obloanele ca să se uite la spectacolul înflăcărat. Până la urmă, ajunse la concluzia că era mai bine să n-o facă. Era gata să se întoarcă și să încerce să adoarmă, când auzi o bătaie fermă la ușă.

Era Billy, în hainele lui obișnuite, ținând o lumânare dinaintea feței pline de răni. Ea îngăimă:

— Billy! Ce, Doamne iartă-mă, s-a-ntâmplat?

Glasul lui răsună neutru, în încercarea de a și-l ține sub control.

— Doamna Ainsworth zice să vii acum la grajduri. Să aduci un lighean cu apă fierbinte. Și prosoape.

Se întoarse și plecă, înainte să mai apuce să-i pună vreo întrebare.

Constance își legă părul la spate și își puse capotul. Încă ploua când traversă curtea, aerul era încețoșat și plin de vapori. Luna azvârlea o lumină argintie tremurătoare pe caldarâmul umed. Aproape că se ciocni de Nish, care răspundea și el la solicitarea aceea categorică. Într-o mână, ținea o geantă cafenie de doctor; cu cealaltă se încheia la un nasture nărăvaș de la cămașa pe care se vedea limpede că și-o pusese în grabă.

— Ce e, domnule Sengupta? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise el, pierit. Dar trebuie să mărturisesc că visez la o noapte în care să dorm și eu fără să fiu întrerupt.

— Cum adică?

— Se pare că nu sunt tocmai oaspete aici, ci doctor de gardă. Se corectă repede. Nu că m-aș plânge, bineînțeles...

Billy mergea în față, conducându-i spre vechile grajduri unde erau adăpostiți caii de la trăsură. În timp ce deasupra lor bubui alt tunet, se auzi un glas de bărbat urlând înfundat, terorizat.

Nish fu primul care îl recunoscu. Se opri și zise întrebător:

— Lucian?

El și Constance se întoarseră ca unul spre sursa de unde venea strigătul – sectorul servitorilor de la celălalt capăt al curții.

— Detestă tunetele, le explică Nish, brusc jenat. Îi amintesc de Franța.

Da, își zise Constance. Și trebuie să fie groaznic, intolerabil. Dar ce făcea Lucian în sectorul grajdurilor în miez de noapte, când camera lui se afla în hotel?

Aproape că-i puse lui Nish această întrebare. Dar nici n-apucă să și-o formuleze în minte, că i se strânse inima, pentru că își dădu seama că știa foarte bine răspunsul. Era la mintea cocoșului, iar ea fusese prea fraieră și naivă – prea încrezătoare, probabil – ca să o recunoască. Nu-i de mirare că Paola o ura!

Totuși, nu era vreme acum să se cramponeze de asemenea lucruri, pentru că Bella o chemă blând, dar urgent, din cadrul ușii.

— Te rog! Vino iute!

Trecură prin prima boxă, unde un băiat cam de vârsta lui Billy zăcea pe un pat improvizat din paie. Băiatul gemea de durere. Străduindu-se să rămână calmă, Constance îngenunche alături de el. Muie o cârpă în apa din găleată. Pielea și hainele erau lipicioase de sânge, chipul lui palid era atât de umflat, încât, își zise ea, avea să fie greu de identificat, cu excepția jachetei lui uzate și a părului castaniu tuns scurt. Zăcea perfect nemișcat, de parcă orice gest i-ar fi cauzat un chin imens. Constance îi tamponă blând fața cu cârpa, căznindu-se să

înlăture grosul de sânge. Însă de fiecare dată când îl atingea, scâncea de durere. Îți rupea inima, pur și simplu. Cum putea cineva să-i facă un asemenea lucru unui biet băiat?

— Așteaptă o clipă, zise Nish, chircindu-se lângă ea. Să-i dau ceva care să-i potolească durerea.

Scoase din geantă o seringă, pe care o umplu cu un lichid dintr-o sticlă.

— Suflecă-i mâneca și ține-i brațul nemișcat.

Ridică ochii spre Bella, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea.

— Îi dau niște morfină. Foarte puțină.

— Fă ceea ce crezi tu că e nevoie, zise ea.

Brațul băiatului se încordă când acul îi pătruse în piele. În câteva minute, geamătul încetă, iar Constance își reluă treaba și îi curăță fața. După ce termină tot ce putu ea să facă, îl mângâie ușor pe păr. Era moale, ca blana de pisică.

Stătu cu el cam la vreo oră, îi era greu să aprecieze; până când Bella o chemă și-i șopti:

— Ai făcut destul, copilă.

Furtuna se oprise. Dinspre dealuri plutea cântec de păsărele. Se adunară cu toții în fața ușii grajdului – Nish, Constance și Bella. Bella îl trimisese pe Billy în oraș, să anunțe familia băiatului.

Acum se întoarse spre Nish:

— Cum e?

— Mai stabil, dar încă slăbit. A pierdut cam mult sânge.

— Va fi bine?

— E tânăr și puternic. Deși s-ar putea să rămână cu probleme de vedere.

În vreme ce Nish vorbea, Billy veni în fugă în curte, urmat de doi italieni de vârstă mijlocie care împingeau un cărucior, huruind pe pietrele caldarâmului. După ce-și scoaseră pălăriile spre Bella în semn de mulțumire, intrară tăcuți în grajd, trecând iute pe lângă Constance.

— Cine sunt oamenii aceștia? întrebă Bella.

Billy zise:

— Mai bine pentru dumneavoastră dacă nu vi-i prezint deloc, doamnă Ainsworth.

Constance îi urmă pe cei doi bărbați în grajd. Vorbeau răstit între ei, în italiană. Apoi îl ridicară pe băiatul adormit, apucându-l dur de picioare și de umeri, astfel încât trupul i se curbă la mijloc. Cu tot cu morfină, țipă de durere când cei doi îl puseră în căruciorul ruginit. Constance strigă la ei:

— Aveți grijă cu el!

Dar aceștia nu o luară în seamă și îl acoperiră cu o prelată, de parcă murise. Scena îl afectă și pe Nish.

— Trebuie dus la doctor, îi spuse el Bellei. Spuneți-le, e foarte important. Vă rog!

Ea le vorbi și păreau c-o ascultă. Unul dintre ei dădu din cap, ceea ce era încurajator. Apoi el și tovarășul său împinseră căruciorul, la fel de nepoliticoși precum veniseră. Bella se întoarse spre Billy.

— Du-te și te curăță, zise ea.

— Da, doamnă.

— Și, după aceea, aș vrea să veniți tu și Constance la mine în birou. Vei avea de dat multe explicații.

Billy o zbughi. Constance își strânse ligheanul și cârpele, căznindu-se să prindă ceva din conversația șoptită dintre Nish și Bella. Simțea o undă de neliniște în piept. De ce voia Bella să vină și ea? Cu ce greșise? Nu încercase decât să fie de ajutor... Oare nu venise destul de repede?

— Billy a mai spus ceva în plus? întreba Nish. Despre cum a ajuns băiatul să fie rănit?

— Doar ce ți-am spus. E vorba de ticăloșii lui Mussolini.

— Taman în orășelul ăsta adormit!

— O, Nish! zise ea exasperată. N-ai înțeles? Sunt peste tot!

Atmosfera din biroul Bellei avea încărcătura tensionată a unui tribunal. Cu pereții văruiți și cu cabinetul înalt, cu dosare, încăperea purta o amprentă tipic englezească și îi amintea lui Constance de toate oficiile servitoarelor prin care trecuse. Părea că lumea italiană fusese alungată afară, ca să se

apere de reguli, de bani și de emoții scorțoase, astfel încât soarele se căznea să pătrundă prin lucarna micuță, lăsând impresia de tristețe.

Își dădu brusc seama: *Bella nu e fericită când se află aici.* Ce obrăznicie din partea ei! Nu era ea în măsură să judece forța și libertatea relațiilor Bellei – cu familia, cu hotelul și cu Italia.

Constance își aminti de primul moment când se întâlniseră, amândouă stând la masa din bucătărie, cu Bella împingând borcanul cu *tapenade* spre ea. Își dădu seama că dorința ei de a controla totul o făcea să vrea ca toată această formalitate să dispară. Ca Bella să-și dezvăluie sinele față de ea printr-un gest singular și tainic. Ca și cum ar fi egală cu Bella, nu servitoarea ei.

Ea și Betty stăteau în spatele încăperii, în timp ce Bella, șezând la biroul ei, se străduia să înțeleagă ce se întâmplase noaptea trecută. Răbdarea ei controlată era mai înspăimântătoare decât ar fi fost mânia concretă.

— De ce l-ai adus aici, Billy?

— Cred că am intrat în panică, doamnă.

— Ați fost urmăriți?

— Da.

— De cine?

— De niște băieți. Vreo trei-patru.

— Știu că lucrezi aici?

— Nu, doamnă.

— Tot e ceva.

Bella tăcu vreo câteva clipe, de parcă și-ar fi căutat cuvintele potrivite pentru răspuns. Până la urmă, spuse:

— Știu că ai făcut ce-ai făcut cu cele mai bune intenții. Dar nu trebuie să se mai întâmple.

Billy lăsă capul în jos:

— Promit că nu se va mai întâmpla, doamnă.

— Situația din Italia e foarte complicată, iar noi nu trebuie să arătăm că am fi de partea cuiva. Înțelegi?

El dădu din cap.

— Bine. Poți pleca.

În drum spre ușă, aruncă o privire spre mama lui:

— Iartă-mă, mamă!

Însă Betty era rece și impasibilă.

— Nici nu-mi vine să mă uit la tine.

Inima lui Constance se îndreptă spre amândoi, dar mai ales spre Billy. Nu era decât un copil – acel gen de copil pe care îl simțea în ea însăși în diminețile acelea când nu-și dorea decât s-o ia la fugă și să danseze și să arunce cu ceva în slăvi. Ca să uite că avea douăzeci de ani și că era mamă. O mamă absentă, că tot veni vorba.

După ce Billy închise ușa, Betty zise:

— Nu știu ce să vă spun, doamnă.

— Nu trebuie să spui nimic, Betty. N-ai nicio vină.

— Frații lui îl urecheau când o lua razna. Dar acum... E greu pentru o femeie singură. Să stăpânești un băiat de vârsta lui.

Bella își înmuie tonul.

— Trebuie să fii înțelegătoare cu el, Betty. E disperat după aventură, asta-i tot.

În vreme ce Betty ieșea din încăpere, Constance își luă inima-n dinți. Era rândul ei. Era obișnuită ca lumea să țipe la ea în asemenea situații. Totuși, simțea o jenă nejustificată că o dezamăgise pe Bella, fără să-și dea seama.

Sau o fi luat-o ea razna? Surâsul care-i era adresat de dincolo de birou – cu siguranță, era un surâs – era cald și învăluitor.

— Vreau să-mi arăt recunoștința față de tine, zise Bella.

Constance n-ar fi fost mai uluită nici dacă Bella s-ar fi dezbrăcat în pielea goală în fața ei!

— N-am făcut mare lucru, doamnă Ainsworth, îngăimă ea.

— Și să-ți cer discreție.

— Puteți avea încredere, doamnă.

— Bineînțeles, cred că înțelegi, nu suport nedreptatea. Bella se uită pe fereastră. Mai ales pe cea impusă cu cizma sau cu pumnul.

— M-a ajutat pe mine, Alice. De fapt, m-a ajutat foarte mult.

— Oh, bine, atunci.

Alice se potoli, iar Constance își închipui ce copil morocănos și nemulțumit trebuie să fi fost.

— Problema e, continuă Alice, că mă îndoiesc că ideea cu petrecerea ceaiului ar fi una bună.

— Ne va aduce un succes în plus, zise Bella.

— Dar, și-așa, Betty nu-și mai vede capul de treabă!

— Sunt întotdeauna gata să-ncerc marea cu degetul, zise Betty, ușor jignită. Știi foarte bine ce mult îmi place să fac prăjituri.

Alice se strâmbă.

— Zilele trecute nu păreai prea fericită.

— Aș putea să dau și eu o mână de ajutor, se oferi repede Constance. Știu că nu sunt atât de bună ca Betty. Dar pot face biscuiți. Sau chiar un chec.

Alice nu zise nimic, dar Bella zâmbi încurajator.

— Nu cred că lumea bună din Portofino e gata pentru un chec. Dar îți mulțumesc, Constance.

— Primesc orice ajutor care mi se oferă, dragă, zise Betty.

Bella se întoarse spre Alice.

— Așadar, preiei tu sarcina?

— Da, mamă.

— Și-ai să vorbești cu contele Albani? În legătură cu ce-ar trebui să servim?

Alice oftă.

— *Chiar* trebuie? Aș prefer să iau propriile decizii.

— A insistat să se implice.

— Greu de imaginat că interesul lui față de prăjituri depășește faza mâncatului.

— Păi, făcu Bella, poate că nu prăjiturile îl interesează.

Liniștea ce urmă părea cavernoasă, te puteai pierde în ea dacă nu aveai un ghid să te scoată de acolo. Fu întreruptă de Betty, care încerca să-și înăbușe râsul cu mâna. Constance nu

— Nu, doamnă. Nici eu.

Era o conversație ciudată. Unde voia s-ajungă?

— În oricare altă situație, acum aș fi direct la ușa domnului Danioni! Și l-aș pune pe tăciuni.

— Sunt sigură c-ați face asta, doamnă Ainsworth.

— Dar am pus totul la bătaie pentru hotel. Pentru a face un succes din asta. Și dacă dau greș sau dacă mi l-ar lua cineva, nu știu ce-aș face.

— Nu, doamnă.

O clipă, Bella păru gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— Doamne! râse jenată. Ce-oi fi crezând despre mine? Că-ți împărtășesc necazurile mele. Și noi două suntem aproape străine!

— Nu vă faceți probleme, doamnă.

De fapt, Constance era în al nouălea cer văzând cât de repede dispăreau formalitățile dintre ele.

— Mulțumesc, Constance.

Bella se ridică, să schimbe atmosfera, adoptând un ton mai senin, mai frivol.

— Acum hai să mergem să vedem cum facem cu ceaiul nostru. Contele Albani insistă cel mai mult să organizăm unul. Să le prezentăm prăjiturile noastre englezești localnicilor.

O găsiră pe Betty stând de vorbă cu Alice în fața plitei de la bucătărie. Ele două împărțeau rolurile și stabileau meniul. Constance spera să fie trimisă în oraș, să cumpere ceva. I-ar fi plăcut să îndeplinească orice misiune; pe lângă acestea, simțea nevoia să fie singură – să reflecteze asupra a ceea ce-i spusese și ce-i ceruse Bella; cuvintele ei îi răsunau încă în minte.

Când o văzu pe Constance, Alice o întrebă:

— Unde e Lottie?

— Nu știu. Eu am fost…

— Ești dădaca ei, nu-i așa? Ce cauți aici? O cântări din cap până-n picioare. Și ești în capot?

Bella îi sări în ajutor.

știa unde să se uite, așa că-și îndreptă privirea spre propriile-i degete, care mai purtau încă urmele de sânge ale băiatului italian.

Roșind puternic, Alice se retrase din grup, furișându-se îndărăt, până se sprijini de masa plină de făină rămasă în urma eforturilor de mai devreme ale lui Betty de a face *gnocchi.*

Era ca și cum Bella uitase că servitoarele erau de față. Sau, poate, își zise Constance înfiorată, pur și simplu nu-i păsa.

Atât Lucian, cât și bietul vizitiu bătrân așteptaseră mai bine de o jumătate de oră după doamnele Drummond-Ward. În sfârșit, ieșiră din hotel într-un vârtej de genți și de umbrelușe de soare, învinovățindu-se una pe cealaltă.

Era vorba de obsesia lui Rose în legătură cu părul ei…

Nu, era din cauză că mama ei îi adusese pantofii greșiți…

În sinea lui, Lucian se întrebă dacă era înțelept să se înhame la o expediție la Genova doar în compania unui Baedeker. Își oferise serviciile ca ghid, dar fusese respins categoric. Mama și fiica doreau să experimenteze „Italia reală" de unele singure; deși Lucian suspecta că asta însemna Italia magazinelor și a saloanelor, mai degrabă decât cea preferată de el, a galeriilor și a muzeelor.

Nu contează. Le-a așteptat ca să le facă cu mâna, ca un ginere respectuos, așa cum își doreau părinții lui să devină.

— Ar trebui să încercați să vizitați Palazzo Bianco, dacă veți avea timp, zise el, ajutând-o pe Julia să urce scara în trăsură. Are un Caravaggio extraordinar.

Juliei îi fu greu să-și ascundă plictiseala.

— Avem multe cumpărături de făcut. Rose nu are nimic potrivit să poarte la ceaiul acela despre care vorbește toată lumea.

Dar Lucian nu se lăsă.

— Și la Palatul Dogilor merită să arunci o privire. Măcar de afară.

Rose se încruntă, ridicându-și năsucul încântător.

— Ce-i acela un doge? întrebă ea.

— Un fel de rege ales.

Ea mări ochii.

— Genova a avut propriu-i *rege*?

— În zilele ei bune, era cea mai temută republică mediteraneană, zise Lucian, încântat că reușise să provoace o brumă de interes. Bătrânul Joe Green a scris chiar o operă despre unul dintre cei mai vestiți dogi din Genova, dacă nu mă înșală memoria.

Julia se uită sceptică la el.

— Soțul meu are o lojă la Covent Garden, domnule Ainsworth. Și n-am auzit *niciodată* de Joe Green, tânărul sau bătrânul.

— Giuseppe Verdi?

Îi căzu fisa.

— Aaa, făcu ea nonșalant. O glumă.

— Nu înțeleg, zise Rose.

Căruța plecă huruind, lăsându-l pe Lucian năucit, într-o panică iritată.

Pe Rose, în sine, putea s-o placă, pentru că, dacă se plictisea, se uita pur și simplu la ea.

Pe Julia, în sine, putea s-o tolereze, pentru că mai întâlnise multe asemenea femei în cursul vieții sale, așa că dobândise un fel de imunitate.

Împreună, însă, erau epuizante.

Se întoarse spre hotel, chiar în clipa în care Plum ieșea pe ușa din față. Plum, eroul lui sportiv! Aici și acum, săltând de-a lungul pietrișului, spre el. În orice altă situație, s-ar fi simțit în al nouălea cer.

— Ainsworth! Pe tine te căutam. Ce zici, poți organiza un tur pentru mine?

— Să-ți găsesc un cal?

— Doamne ferește, nici vorbă! Aș vrea o bicicletă! Am fost infanterist, nu grăjdar.

— Greșeala mea, zise Lucian, uimit de țâfna lui Plum.

— Mă gândeam să mă antrenez cu bicicleta. Să pompez un pic de putere în bătrânii mei mușchi de la picioare. Pentru bătălia care m-așteaptă.

— Să văd ce pot face.

— Așa te vreau.

Lui Lucian îi veni o idee.

— Și poate îmi împrumuți și mie două rachete, în schimb.

— Rachete? Cu plăcere, bătrâne! Cu foarte mare plăcere. Călătoresc totdeaua cu câteva de rezervă la mine.

Se îndreptară înapoi, spre hotel. Plum se cam dezumflă când Lucian recunoscu modest că nu mai jucase tenis în ultima vreme. Bineînțeles, n-a intrat în detalii – oase rupte, chirurgie plastică experimentală. Oamenilor nu prea le place s-audă asemenea lucruri.

— Vreau să mă prostesc un pic cu nepoata mea, îi explică el.

— *Să te prostești un pic?*

Plum sări în sus, de parcă găsea conceptul dezgustător. Atenția îi fu atrasă de Bella, care era la recepție, sortând corespondența oaspeților pe care o adusese din biroul ei.

— Presupun că nu e nimic pentru mine, nu-i așa?

— Mă tem că nu, zâmbi ea. Așteptați ceva?

— O scrisoare de acasă.

— Sunt sigură că o să apară. Cu toate că poșta de aici nu e tocmai de încredere. Asta ca să vorbim eufemistic.

Plum avea un stil ciudat de a te privi intens atunci când îți vorbea, de parcă te bănuia că ești un magician care ascunde un truc. Acum o urmărea pe Bella – observă Lucian – cum punea cheia de la birou în sertarul biroului.

— Nu e nicio problemă, zise el. Poate că o să vină mâine.

— Cu siguranță.

După ce plecă, Bella îi înmână lui Lucian o scrisoare – „Una pentru tine" – și le flutură pe celelalte. „Și una... două... *trei* pentru tatăl tău." Una dintre ele avea gravat pe plic: *Casino di Sanremo.*

Se uitară unul la altul cu subînțeles.

— Dă-mi voie, zise Lucian și i le luă din mână.

— Nu te certa cu el.

— De ce-aș face-o? Ce rost ar avea?

Îl găsi pe tatăl său în bibliotecă, citind ziarul. Cecil ridică privirea și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama m-a rugat să-ți aduc astea.

Pusese scrisoarea de la cazinou la vedere. Îi făcu plăcere să se uite la Cecil cum o ia de la el, dându-și foarte bine seama că fiul lui știa despre ce era vorba.

Dar Cecil alese să continue să pretindă că nu se întâmplase nimic nelalocul lui. Își vârî scrisorile în buzunarul interior al sacoului.

— Mulțumesc, zise el. Nu te mai reții.

Bella împărți ea însăși restul scrisorilor, lăsând-o pe cea mai incitantă la urmă. Îi era adresată lui Alice – un plic crem, gros și greu, cu adresa scrisă caligrafic elegant, chiar mai frumos decât o făcea Lucian. Și de parcă asta nu era îndeajuns de ispititor, ștampila poștală era locală.

O găsi pe fiica ei în salon, stând acolo împreună cu Melissa și cu Lady Latchmere. Formau un trio ciudat, toate având o expresie sumbră identică, care-i reaminti Bellei de un bust pe care îl văzuse cândva pe un mormânt din St Paul's Cathedral[26].

[26] Catedrala Sfântul Pavel, monument de arhitectură din centrul Londrei (n. tr.).

Măcar chipul lui Alice se însenină când văzu scrisoarea.

— Doamne! zise ea, strângând-o îndelung în mâini, ca pe o relicvă sacră.

— N-o deschizi? zise Bella.

— Nu mă grăbi, o repezi Alice.

O dezlipi încet, încântată de audiența pe care o avea și de cea care își făcuse apariția – pentru că se ițise și contele Albani în ușă și se uita intens la ea.

Alice privi scrisul ordonat, compact.

— E de la Lady Caroline!

Se ridică, abia putând să-și stăpânească surpriza și încântarea.

— Ce zice? făcu Melissa, chelălăind de-a dreptul. Oh, nu ne mai ține în suspans, Alice!

— „Dragă doamnă Mays-Smith. Vă rog să-mi iertați impolitețea impardonabilă de a nu vă fi scris până acum ca să vă mulțumesc pentru vizita dumneavoastră la Villa Franchesi, acum două săptămâni."

— Nu e nevoie să ne citești cuvânt cu cuvânt, dragă, zise Bella.

Alice trecu repede cu privirea peste restul scrisorii, cu ochii mișcându-se iute de la stânga la dreapta.

— Mama ei ne invită la o cină ușoară!

— Pe toți?

— Pe tine, Melissa. Și pe mătușa ta...

— Ce amabil! exclamă Lady Latchmere, nesigură.

— Și pe mama și pe tata. Și pe contele Albani. Și pe doamnele Drummond-Ward.

— Îi cunosc pe oamenii aceștia? întrebă Lady Latchmere.

Melissa îi explică răbdătoare că Lady Caroline era fata contelui de Harborne.

— Contesa abia așteaptă să vă cunoască, domnia voastră, zise Alice.

— Hmm, făcu Lady Latchmere. E departe?

— O călătorie scurtă cu trăsura, pe dealuri, zise Bella.

— Numai că nu vă puteți aștepta ca eu să călătoresc după ce se lasă întunericul, indiferent de distanță.

— Oh, mătușă, te rog!

Glasul Melissei suna disperat. Contele Albani făcu un pas în față.

— Poate că mi-ați permite să călătoresc cu dumneavoastră, Lady Latchmere. Și să vă ofer protecția mea personală.

— Protecția dumneavoastră? Lady Latchmere scoase un geamăt ușor. Ei bine...

— Și când va fi această măreață ocazie? întrebă Bella.

Alice se uită iar la scrisoare.

— Pe douăzeci și unu. Scoase un țipăt scurt. Asta înseamnă joi!

— Păi, atunci, zise Bella, care nu-și amintea când o mai văzuse pe Alice atât de incitată, ai face bine să te duci și să-i spui lui Betty să nu pregătească mâncare degeaba.

— Și ar trebui să ne hotărâm ce vom purta, adăugă Alice.

Efectul scrisorii a fost extraordinar, își zise Bella. Alice și Melissa ieșiră iute din încăpere, braț la braț, mai-mai să se ciocnească de contele Albani, care surâdea și își mângâia bărbia cu degetele lui lungi și subțiri. Brusc, Bella înțelese și-i aruncă o privire jucăușă.

— Oare trebuie să vă mulțumim dumneavoastră pentru asta, conte?

— Ar trebui să-i mulțumiți lui Lady Caroline.

— Chiar așa? zise uitându-se în continuare lung la el, provocându-l s-o privească în ochi, dar el nu intră în joc. Ei bine, indiferent cine e în spatele acestei invitații, o persoană e foarte fericită.

— Atunci sunt și eu fericit.

Zâmbi și făcu o plecăciune, după care părăsi încăperea.

Acum nu mai rămăseseră decât Bella și Lady Latchmere. Femeia mai în vârstă se foia încă.

— Voi fi în siguranță dacă mă las pe mâinile lui? Știi ce se spune despre italieni.

— Nu prea știu, Lady Latchmere.

Cu siguranță, femeia aceasta avea niște idei ciudate.

— Sunt notorii în privința asta, așa mi s-a spus.

— Notorii în care privință, domnia voastră?

— Doamne, doamnă Ainsworth! Nu mă faceți să rostesc așa ceva în fața dumneavoastră!

Bella își mușcă buzele, ca să nu zâmbească.

— Contele Albani e, cu siguranță, o persoană atentă. Dar și foarte cuviincioasă. Cel puțin așa mi s-a părut mie întotdeauna.

— Și există vreo contesă Albani?

— E văduv.

— Aaa, făcu Lady Latchmere, sumbru. Atunci, *așa* se explică.

Când Constance coborî după ce se schimbă de cămașa de noapte, se simți brusc epuizată, din cauza nopții ei întrerupte. Dar hotărî să nu se dea bătută. O servitoare nu are voie să fie obosită niciodată. Vorba mamei sale: „Nu te plătește nimeni să fii obosită."

În dimineața aceasta era „de serviciu cu Lottie", își zise. Era partea ei preferată a zilei.

Prima persoană pe care o văzu a fost Lucian, pe fereastra bucătăriei. Era afară, în grădină, și prindea o plasă de două bețe înfipte în pământ. Alături de el stătea Lottie, care sălta o minge pe un fel de cadru oval, cu o împletitură strânsă. Părea că se pricepea la asta.

Când ieși, Constance o întrebă de unde avea obiectul acela.

— De la domnul Plum, zise ea.

Lucian râse, deși Constance îi vedea limpede umbrele întunecate din jurul ochilor.

— Adică domnul Wingfield. El ne-a împrumutat două rachete. Ca mulțumire că i-am făcut rost de o bicicletă.

Constance nu era foarte sigură cine era domnul Wingfield. Nu-i cunoscuse încă pe oaspeții nou-veniți.

— Și ce faceți acum?

— Aceasta va fi plasa, zise el, înnodând sfoara.

— Plasa?

— Știi tu, pentru tenis.

Nu mai auzise niciodată cuvântul acesta.

— Tenis?

Lucian păru la fel de nedumerit ca ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Să nu-mi spui că nu știi ce-i tenisul!

— Nu prea știu. De fapt, n-am nicio idee.

— N-ai auzit de Wimbledon?

Ea dădu din cap că nu. Lucian mijì ochii.

— Sper că nu mă iei peste picior, domnișoară March. Cum ai făcut cu cititul.

— Jur pe viața mea.

Chipul lui se lumină.

— Păi, atunci, iată ceva ce chiar te pot învăța.

Îi arătă lui Constance cum să țină racheta – pentru că obiectul acela oval așa se numea – și cum să servească. I-a explicat de ce era important să-și relaxeze brațul și să stea cu genunchii ușor îndoiți. Se tot apropia și-i corecta poziția, iar ea se trezi că abia așteaptă să simtă atingerea ușoară, respectuoasă, a degetelor lui pe brațul ei gol.

Interjecțiile lui Lottie o incitau. Constance își dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea transpirată. Ce minunat era să stai afară, în fierbințeala aceea plină de viață, strălucitoare și, pe deasupra, ca asta să mai fie și slujba ei!

Loveau întruna mingea înainte și înapoi. Se pare că asta se numea repriză. Sau voleu? La un moment dat, ea lovi mingea atât de tare, încât îl pocni drept în moalele capului, spre amuzamentul lui Lottie.

— Fault! zise ea și își îndreptă degetul spre Constance. Fault! Fault!

Constance habar n-avea despre ce vorbea micuța ei protejată. Dar era de neoprit. Începuse să se prindă care era treaba cu jocul ăsta!

Apoi încercă ceva ce se numea un rever invers, dar mingea trecu peste capul lui Lucian, drept pe fereastra bucătăriei...

Se auzi un clinchet ca de fereastră spartă.

— O, nu!

O trecură toate apele. Lăsă racheta din mână și alergă spre ușa bucătăriei.

— Nu-ți face griji! îi strigă Lucian, ajungând-o din urmă. Și nu-ți cere scuze. Iau eu vina asupra mea.

Când ajunseră acolo, Betty mătura deja cioburile de sticlă, sub privirile lui Alice.

— Ei bine, zise Alice, cu brațele încrucișate. Ați cam dat greș, nu-i așa?

— Te rog, ai grijă, îi spuse Constance lui Lottie, care intrase alergând după ei și care era gata-gata s-o ia prin bucătărie cu picioarele goale. O apucă pe fetiță strâns, de mână.

Rămaseră o clipă șocați, fără să rostească un cuvânt, uitându-se cum strângea mătura cioburile de sticlă într-o grămadă mărișoară.

Apoi, însă, apăru Bella, cu răsuflarea tăiată, urmată de Alice, care alergase s-o aducă din biroul ei.

— Ce, Doamne ferește, s-a mai întâmplat?

Se uită de la unul la altul.

— Am spart o fereastră, zise Lucian.

— Văd și eu!

Îi înmână mingea incriminatorie.

— Noi ne jucam tenis, îi explică Lucian.

— Care „noi"?

— Lottie și cu mine. Făcu o pauză. Și domnișoara March.

Se uită la Constance, care nu-și mai dorea decât să se despice pământul sub ea și s-o înghită.

— A fost o întâmplare.

— Una costisitoare și ușor de evitat.

Lottie începu să plângă.

— N-am fost eu, buni Bella!

În clipa aceea, Lucian și sora lui rostiră simultan:

— Eu am fost! dinspre Lucian.

— Constance a fost! dinspre Alice.

Constance simți cum începe să tremure. Văzuse, oare, Alice ce se întâmplase?

— A fost greșeala mea, repetă Lucian, de data aceasta ceva mai ferm. M-am prins în joc și lucrurile au scăpat de sub control.

Bella își duse iute mâna la gură; lui Constance i se păru că vede lacrimi în ochii obosiți ai femeii mai în vârstă.

— De parcă n-aveam destule pe cap!

— Îmi pare rău, mamă! zise Lucian. O să rezolv eu problema.

— Te rog s-o faci!

Se întoarse și ieși repede. Constance se uită la Lucian, încercând să-i transmită recunoștința ei, dar el alergă după mama lui, trântind ușa capitonată cu verde.

Rămase singură cu Alice, care se uita la ea clocotind. Constance avu impresia că, dacă n-ar fi fost Lottie de față, i-ar fi spus niște lucruri îngrozitoare, de neiertat. Tot ceea ce reuși Alice să-i spună, pentru că altfel i-ar fi atras prea mult atenția lui Lottie, fu:

— Să-ți vezi lungul nasului!

Biroul Bellei era neobișnuit de dezordonat. Pe pupitrul de mahon erau împrăștiate facturi, iar covorul era strâns. Dincolo de furia lui, Lucian simți îngrijorare pentru ea.

— S-a întâmplat ceva?

— N-am nimic.

Se apucă să strângă facturile și să le pună în teancuri ordonate.

— Mie mi se pare că ai.

— N-am nimic, Lucian! Te rog!

Părea agitată.

— E vorba de bani?

Își ridică brusc ochii.

— Ce te face să spui asta?

— Pari să faci prea mult tapaj pentru câteva lire pentru o fereastră spartă.

Bella nu zise nimic. Lucian se uită la mâinile mamei sale.

— Și n-am avut cum să nu observ că nu mai ai inelul. M-am gândit c-ai fost nevoită să-l vinzi.

Ea își puse instinctiv mâna stângă peste cea dreaptă – mult prea târziu.

— Ce imaginație bogată ai! Mi s-au umflat degetele de la căldură, asta-i tot. N-am vrut să se înțepenească. Așa că l-am scos.

Îl izbi minciuna ei sfruntată.

— Am văzut scrisoarea de la cazinou, în dimineața aceasta. Mi-ai dat-o mie, așa că nu pot să nu mă gândesc că, într-un fel, ai vrut s-o văd.

Chipul mamei sale împietri.

— Avem un mic deficit de bani lichizi, asta-i tot. Au fost multe cheltuieli, la început. Și m-am trezit cu o cerere pe care n-am anticipat-o.

Îngrijorat acum, Lucian se înmuie.

— Va fi bine?

— Sper. Dacă răzbim până la sfârșitul sezonului.

— Nu ne poate ajuta bunicul?

— O, Lucian! Nu și tu! Știi că nu suport să profit de el.

— Uită c-am zis asta.

Se simți jenat că-i făcuse această sugestie.

— Ți-am spus că deschiderea hotelului mă va împlini. Dar lucrul acesta e adevărat numai dacă ajunge să se susțină.

Lucian se așeză. Pe măsură ce se lăsa liniștea, el devenea tot mai mohorât.

— Poate că tata are dreptate. Poate că e momentul să mă duc acasă și să-mi iau o slujbă. Și să fac tot ce mai e necesar.

Dar Bella scutură din cap. Întinse brațele spre el. El se aplecă și îi cuprinse mâinile.

— Nu, nu! Nimeni nu te va forța să faci nimic, până nu ești pregătit.

— Poate că mai pregătit de-atât nu se poate.

— Eu sunt cea care hotărăște asta, zise Bella, în sfârșit chipul și tonul îmblânzindu-i-se. La urma urmei, sunt mama ta.

Pe măsură ce se lăsa dimineața, plaja Paraggi se umplu de turiști. Bărbații stăteau de vorbă în grupuri, în vreme ce femeile își fixau pălăriile cu pietre, își trăgeau costumele de baie și alergau râzând în mare. Era foarte cald și nu bătea vântul, iar cerul era imens și gol deasupra nisipului arzător.

Claudine stătea întinsă pe un șezlong, ascultând zbaterea molcomă a valurilor. Alături de ea era Lizzie. Se întâlniseră întâmplător în foaier. Lizzie o întrebase pe Claudine dacă n-o deranja s-o însoțească. Claudine îi spusese că nu, din toată inima. Îl lăsase pe Jack la hotel.

La drept vorbind, era unul dintre puținii oaspeți din hotel care știa cine era Plum Whitfield, pentru că trăsese cu urechea la multe conversații despre tenis în călătoriile ei, iar ea era interesată de bârfe, ca aproape oricine. Însă Lizzie părea agitată, nemulțumită, de parcă vremea fierbinte era o surpriză pentru ea.

Nu era cea mai plăcută companie, dacă era s-o spună pe a dreaptă.

— Am să arăt ca un homar, dacă n-am grijă, zise ea.

Claudine scoase o eșarfă de mătase cu ciucuri din geantă și-o puse pe umerii femeii.

— Ține asta, zise ea.

— Tu nu-l simți? întrebă Lizzie.

— Ce?

— Soarele.

— Cum să nu! Dacă stau prea mult afară.

— Dar... știi tu...

Claudine știa la ce se referă întrebarea ei.

— Dacă mă înnegresc și mai tare?

Lizzie dădu din cap.

— Cu *toții* ne schimbăm culoarea la soare, dragă.

— Nu te superi c-am întrebat, nu?

— La naiba, bineînțeles că nu! Mi s-au pus întrebări mai rele ca asta!

Și mai puțin politicoase, își zise Claudine. Era pregătită în situația dată să treacă peste naivitatea întrebărilor lui Lizzie. Faptul că englezoaica i le punea respectuos conta mult.

Lizzie chicoti, apoi se opri brusc, măsurând-o rece, deliberat, cu privirea pe Claudine, din cap până-n picoare.

— Trebuie să fie tare greu, zise ea.

— Uneori, da, admise Claudine. Alteori, nu.

Lizzie îi sorbi cuvintele – complexitatea lor, spera Claudine, mai degrabă decât aparenta lor simplitate. Apoi zise:

— Cred c-am să dau o raită. Poate iau ceva de băut...

În vreme ce vorbea, Claudine fu distrasă de imaginea lui Roberto. Stătea în picioare pe o grămadă de pietre bulbucate care-o făcea să se gândească, copilăros, la niște dinozauri ce se adăpau dintr-o baltă.

— Du-te tu înainte, zise ea. Te prind eu din urmă imediat.

— Cum zici, spuse Lizzie.

După ce se asigură că se îndepărtase îndeajuns ca să nu observe, Claudine își lăsă ochelarii mai jos, ca să vadă mai bine trupul uluitor al lui Roberto. În cotloanele cele mai tainice ale minții i se strecură o idee. I se uscă gura și pulsul i se înteți.

Așteptă să se scufunde din nou. Apoi se ridică și păși în valurile învăluitoare, adâncindu-se repede, ca el să n-o vadă. După primul șoc al scufundării, se simți într-o siguranță înălțătoare și senină. *Unii simt asta într-o biserică,* își zise; *eu, în mare – simțământul că te pierzi în ceva mai măreț, mai grandios decât tine.*

Era o înotătoare redutabilă, așa că ajunse la stânci în câteva clipe, aruncându-se pe ele, astfel încât când lui îi apăru capul din apă, ea era deja acolo. Se uită lung, în jos, la el, încrezătoare și imperioasă, perfect conștientă de cum arăta și de reacția pe care o provoca în cazul bărbaților de genul lui Roberto.

Acesta rânji.

— *Ciao,* zise el și urcă lângă ea.

— *Ciao*.

— *Signora* Turner?

Claudine dădu din cap.

— Te-am văzut la hotel.

Arătă spre sine.

— Roberto... Roberto Albani.

— O plăcere să te cunosc, Roberto Albani.

Când se sfârși, Claudine își trecu mâna peste mușchii tari ai spinării lui și pe sub elasticul slipului. Ea ridică chipul spre el, zâmbind, cu pielea înfiorată de dorință.

— *Bene*, zise ea. *Molto bene*[28].

[28] „Bine. Foarte bine", în lb. italiană, în original (n. red.).

Ea îi întinse mâna udă, pe care el i-o sărută.

— Engleza mea e... puțină, zise el.

— *Parlez-vous français?*[27]

[27] „Vorbiți franceza?", în lb. franceză, în original (n. red.).

El păru încurcat.

— Nu-ți face probleme, dragule. Nu e nevoie să vorbim.

Stăteau acolo, măsurându-se unul pe altul. Roberto mimă o scufundare.

— Place la tine?

— Sigur că-mi place.

Claudine se scufundă perfect în mare. Continuă să înoate pe sub apă cât putu ea de mult. Destul cât să-l îngrijoreze, spera ea, și astfel să fie tentat să sară s-o salveze.

Ieși să ia o gură de aer și se uită în jur, călcând apa. El nu mai era pe stânci. Atunci, unde era?

Până la urmă, capul lui apăru brusc, la mai mulți metri depărtare. Ștergându-și apa de pe față, o reperă și-i zâmbi larg.

Ea se îndepărtă înotând, sigură că el avea să o urmeze. În explorările ei anterioare, descoperise un golfuleț nisipos, adăpostit, nu departe de locul unde erau acum. Se îndreptă într-acolo, trecând de la craul la bras, apoi se lăsă în voia valurilor s-o poarte lin pe țărm.

Când ajunse acolo, se propti pe coate, așteptându-l pe Roberto, care se apropia vitejește din marea azurie. Se opri dinaintea ei, luminat din spate de razele soarelui, apoi căzu în genunchi.

Ea se lăsă relaxată pe nisip, invitându-l în tăcere să-i acopere trupul cu al lui.

Acum, Roberto era deasupra ei, cuprinzând-o cu brațele lui vânjoase; pieptul lui larg, fără păr, era la câțiva centimetri de sânii ei.

Fiecare por de pe pielea lui emana o fierbințeală uscată, îmbătătoare. Ea îi înconjură gâtul cu brațul, ca să-l tragă mai aproape. El își lipi gura de a ei și se sărutară – un sărut atât de insistent, încât părea implacabil, șocant, chiar. Buzele lui moi, gustul limbii lui – erau așa cum și le dorise, așa cum sperase.

7

Primul lucru pe care îl făcură Lucian și Nish când au ajuns în Portofino a fost să se ducă la *tabaccaio*[29], pe Via Roma, astfel încât Nish să-și facă un stoc din țigaretele lui preferate, Caporal.

[29] „Tutungerie", în lb. italiană, în original (n. red.).

Se gândiseră că o plimbare le-ar limpezi mintea. Fusese ideea lui Lucian – dar Nish acceptase entuziasmat.

Uneori, Lucian își făcea griji că nu era destul de atent cu vechiul lui prieten. Dar se străduise să se concentreze asupra lui Rose și a lui însuși. S-a frământat să afle ce-și dorește de la viață. Lucrul acesta presupunea un anumit egoism. Pe lângă acestea, își zicea el, Nish era genul de om care se simțea bine cu sine însuși, cu cărțile și cu politica lui. N-avea nevoie ca Lucian să-l dădăcească.

În drum, trecuseră pe lângă o copilă englezoaică cu picioare lungi, dintr-unul dintre hotelurile de pe deal, care citea în timp ce mergea. Ignorase sau, poate, nu auzise salutul lui Lucian, iar el se trezi că o invidiază – libertatea ei de a se refugia atât de categoric într-o carte, modul acela de a nu te mai gândi decât la satisfacția pe care ți-o dă povestea.

Încă nu aștepta nimeni nimic de la ea, deși, curând, nu avea să mai fie așa. Acesta era stilul englezesc. Lucian nu era sigur că Nish înțelegea cât de încorsetat se simțea el de planurile familiei, de copleșitoarele lor presupuneri în legătură cu cine să se căsătorească și cu felul în care să-și câștige existența. Ceea ce era o ironie, având în vedere situațiile similare în care se aflau.

Vorbiseră mult despre familiile lor în timpul convalescenței lui Lucian. Tatăl lui Nish voia ca el să se întoarcă în India, să se căsătorească cu o fată potrivită și să practice medicina occidentală.

Nish, însă, nu-și dorea acest lucru. De fapt, avea sentimente contradictorii față de serviciul medical indian, având încredințarea că era un instrument al Imperiului Britanic: „Vreau să spun", zisese el într-o seară, demult, pe când îi schimba pansamentele lui Lucian, „ce naiba fac oamenii de genul meu? Luptă într-un război european, cauzat de geopolitica europeană?"

Nish își dorea să devină scriitor la fel de amarnic precum își dorea Lucian să fie pictor. Așa că aveau o legătură de profundă înțelegere reciprocă. Cel puțin așa presupusese Nish mereu.

După ce părăsiră magazinul, cei doi rămaseră la discuții pe marginea trotuarului, așteptând să se mai liniștească traficul și să traverseze. Mirosea a arșiță uscată și a canal. Pe lângă ei, trecu un câine ca o umbră, lătrând din cine știe ce motive. În fața drogheriei, o bătrână își târșâia încet, cadențat, picioarele.

Se apropie de ei o motocicletă, condusă de un bărbat care părea mecanic, judecând după uleiul de pe mâini și de pe chip.

Pe măsură ce vehiculul se apropia, își făcu apariția din senin un membru al Cămășilor Negre, care păși în fața lui, forțându-l fie să oprească, fie să dea peste el.

Lucian și Nish profitară de situație și traversară drumul. Nish înclină capul drept mulțumire, încercând să fie mereu politicos. Însă italianul nu făcu decât să se holbeze la el. Apoi îi spuse ceva tovarășului său și râseră amândoi batjocoritor.

Unul dintre bărbați, un tip voinic, cu părul lins dat pe spate, întrebă:

— *Cosa stai fissando?* „La ce te holbezi?"

Lucian dădu să se repeadă la el, dar Nish îl trase de-o parte:

— Nu, Lucian.

— Dar ne-a insultat.

— Nu merită. Crede-mă.

Se auzi alt glas, strigând:

— *Ehi! Negretto!* „Hei! Tuciuriule!"

O luară amândoi repede pe stradă, trădând mai degrabă eficiența decât panica, sau, cel puțin, așa nădăjduiau. Ori de câte ori aruncau priviri înapoi îi vedeau pe bărbați urmărindu-i, rânjind răutăcios.

— *Venite qui, bei ragazzi.* „Veniți aici, drăgălașilor!"

Lucian se uită la Nish.

— Nu se lasă, nu-i așa?

Nish clătină din cap. Grăbiră pasul, împingându-se și cerându-și scuze trecătorilor, după care o luară la fugă când trotuarul se mai eliberă.

Un cărucior cu *gelato*[30] care apăru de pe o stradă lăturalnică le veni în ajutor cu secunde bune, blocându-le calea urmăritorilor. Strecurându-se pe lângă el, se ascunseră pe o alee și se lipiră cu spatele de zid. După câteva secunde, Cămășile Negre trecură agitat, vorbind tare și râzând, uitându-și, se pare, prada.

[30] „Înghețată", în lb. italiană, în original (n. red.).

Gâfâind, Nish se ghemui încet. Își șterse fața cu o batistă.

— Uneori, mă întreb când au să înceteze toate acestea.

Și Lucian era epuizat. Își lăsă mâinile să se odihnească pe genunchi. Apoi, auzi un glas profund, în italiană.

— *Signori?* Vă pot ajuta cu ceva?

Din umbră, se îndreptă spre ei un bărbat brunet, de vreo douăzeci și ceva de ani.

— E-n regulă, zise Lucian. Îl apucă protector, pe Nish, de braț. Nu avem nevoie de ajutor.

Omul ridică mâinile.

— Nu vă faceți probleme. Nu vă vor face rău la lumina zilei. Poate doar să vă umilească.

Lucian se uită la el suspicios.

— Și cine sunt ei?

— Mă numesc Gianluca. Le făcu semn să-l urmeze. Vă rog. Pe aici. Dacă vreți să fiți în siguranță.

Îl urmară fără șovăială, în liniște, pe lângă balcoane cu rufe puse la uscat și cu ferestre din care se strecurau sunete liniștitoare de bebeluși plângând și de cupluri certându-se.

După vreo cinci minute, ieșiră din acest labirint de străduțe dosnice, înguste, necunoscute, direct pe faleza mișunând de turiști bine îmbrăcați.

Lucian se simți transpirat și șleampăt, de parcă toată lumea se uita la ei.

— Hotelul e într-acolo, zise Gianluca, arătând cu degetul.

Lucian zise:

— De unde știi unde stăm?

Râse.

— Toată lumea știe unde stau englezii.

— Eu nu sunt englez, zise Nish.

— Atunci doar te comporți ca ei.

Nish păru ofensat. Observând acest lucru, Gianluca se grăbi să clarifice lucrurile:

— Prietenii mei te-au întâlnit în dimineața aceasta, la hotel. Nu mai e nimeni în Portofino care să se potrivească descrierii.

Desigur. Bărbații aceia cu căruciorul. Compasiunea și curiozitatea lui Nish fură mai puternice decât resentimentele.

— Ce face băiatul?

Gianluca se strâmbă de parc-ar fi zis: *Nu e bine.*

— L-a examinat cineva?

— Doctorii de-aici... nu sunt pentru oameni ca noi.

Lucian nu se putu abține și întrebă:

— Și cine sunt oamenii ca voi?

— Cei care luptă.

Gianluca scoase un pliant din buzunarul pantalonilor, pe care i-l înmână lui Nish. Pe o față era motivul craniului cu oase încrucișate, dar cu capul lui Mussolini. Lucian luă foița subțire de hârtie de la prietenul lui, se uită la ea, apoi i-o dădu înapoi.

— Am văzut amândoi ce se întâmplă când se iau bărbații la bătaie, zise Nish. Câtă oroare!

Gianluca nu păru impresionat de vorbele lui.

— Și-atunci, ce-ai să faci? Când vor veni la tine.

— În Anglia nu există *fasciști,* zise Lucian hotărât.

— Ba da, prietene. Doar că nu și-au arătat colții încă.

Gianluca se uită insistent la ei. Avea ochii limpezi – de un albastru dur, metalic –, dar în adâncul lor scăpăra ceva scânteietor.

Când se întoarseră la hotel, Nish urcă imediat la el în apartament. Se spălă în baia comună de la etajul al doilea – care, în sfârșit, nu era ocupată –, apoi trase un pui de somn.

Când se trezi, se ocupă de jurnalul lui. Se simțea mai furios și mai angajat politic decât ultima oară când pusese mâna pe stilou. Mai puțin dispus să-i cruțe pe italieni sau pe turiștii englezi.

Au trecut niște ani de la marșul asupra Romei. Iar vizitatorii englezi din Italia, în siguranță în hotelurile lor luxoase, se autoconving că fascismul nu are nimic de-a face cu ei. Numai că se înșală amarnic. Fascismul a penetrat toate aspectele vieții în Italia. Violența *squadrismo*[31] continuă să se răspândească în toate provinciile, împotriva celor pe care Cămășile Negre ale lui Mussolini îi consideră subversivi, din cauza ideilor lor socialiste. Sau din cauză că pielea lor se întâmplă să fie de altă culoare.

[31] De la *squadra* – „echipă, grupare". Așa-numitele *squadre d'azione* („grupările înarmate de acțiune") au funcționat în Italia, în afara autorității statale, în perioada fascistă, sub comanda unor lideri locali (n. red.).

Dacă mă întrebați de unde știu, am să vă răspund: mi s-a întâmplat chiar mie.

Nu-și putea lua gândul de la Gianluca. De la salutul lui cu pumnul strâns pe care li-l adresase înainte s-o ia la fugă. De la ochii, de la nasul lui acvilin. De la brațele acelea vânjoase. Se întrebă cum o fi arătat gol.

Oprește-te, oprește-te! Ce gând ridicol! Inutil.

Pliantul acela îl ademenea de pe birou. Îl ridică, savurând pericolul seducător al mesajului și senzația hârtiei ieftine între degetele sale – hârtie care fusese atinsă de Gianluca.

Scrisul era în italiană. Nish și-ar fi dorit să înțeleagă bine. Putea să caute cuvintele necunoscute în dicționarul lui italian-englez, care nu era rău.

Totuși, era mai bine să aibă o traducere idiomatică, de la cineva care își petrecuse mai mult timp în Italia.

Închise jurnalul și își puse jacheta pe umeri. Dar Lucian nu era în camera lui așa cum spusese. Ecoul vocii sale sonore îl călăuzi pe Nish la parter, în bibliotecă.

Se opri la ușă și ascultă. Constance îi citea lui Lucian atent, șovăitor. Îi preda o lecție oarecare.

— Atunci frumoasa Elena a ales un prinț, al cărui nume era Men... Men...

— Menelaus, o corectă Lucian cu blândețe.

— Fratele lui Aga... memnon, care domnea în... uuuf!

— Micene. Continuă. Te descurci minunat.

Nish bătu ușor la ușă.

— Îmi pare rău că vă întrerup.

— Nu-i nimic, zise Lucian ridicând privirea. Citim Homer.

— Versiunea pentru copii, adăugă Constance, care părea ușor sfioasă.

Lucian continuă să se uite în ochii lui.

— Voiai ceva?

— Nu e nicio grabă.

Dar Lucian văzu pliantul din mâna lui.

— Parcă l-am mai văzut.

Nish îndrăzni să mai avanseze cu un pas în bibliotecă.

— Mă gândeam că poate știi ce scrie aici, să-mi spui și mie.

Lucian pocni din degete.

— Atunci, dă-o-ncoa'!

Miji ochii la textul scris mărunt și citi cu glas tare:

— „Pentru iubitorii de dreptate și de libertate! Tăgăduim orice solidaritate cu fascismul și cu crimele sale..." Citi în continuare, traducându-și în gând, ca să sintetizeze: Mâine seară e o întrunire. Într-un atelier. Undeva, pe drumul spre Rapallo. Întoarse foaia, uitându-se la caricatura lui Mussolini. Cam pueril, nu-i așa?

Nish întinse mâna și i-o smulse. Lucian se încruntă.

— Să nu-mi spui că te duci.

— Îți bați joc de mine? Doar pentru că am vrut să mă informez?

— Bineînțeles că nu! Nu fi așa de sensibil!

— Ai impresia că Mussolini e doar o glumă?

— Cred că toți politicienii sunt vrednici de dispreț. Indiferent de apartenență.

Un răspuns tipic lui Lucian. Sigur pe el, dar vag. Neimplicat. Se priviră aspru. Încăperea păru că se înclină, mobila – că se contractă și se retrage în colțuri, iar Nish se simți nelalocul lui, și, în plus, singur. Asta însemna că trebuia să cedeze primul.

— Îmi pare rău. Am crezut că n-ar strica să știu ceva mai multe despre ce se întâmplă pe-aici, asta-i tot. Nu merită să facem atâta caz.

Lucian clătină din cap.

— Nu, nu! Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. Pentru că sunt un ignorant.

Se ridică și îl îmbrățișă pe Nish, după care îl bătu ușor pe spate.

Constance se foi pe scaun. Nish uitase cu totul de ce se afla ea acolo.

— Iartă-mă, îi spuse el. Ți-am stricat lecția.

— Absolut deloc, zise ea. Aproape că terminasem.

Începu să-și strângă lucrurile. Părea că nu se jenează, ceea ce fu o ușurare.

— Te rog, nu pleca din cauza mea, zise Nish.

— Trebuie. Alice va avea nevoie de mine, s-o preiau pe Lottie. După care am de pregătit cina.

— Nu trebuie să ne iei în seamă, zise Lucian. Facem și noi din țânțar armăsar.

— Nu mi se pare c-ar fi chiar un fleac. Constance făcu o pauză. Fratele meu, Arthur... Zice că în fiecare dintre noi pândește un fascist.

— Se pare că e un om înțelept, zise Nish.

— Nu tocmai. A emigrat în Canada. El, care nu suportă frigul!

Izbucniră cu toții în râs. Lucian întrebă:

— Ai o familie mare?

— Nu mai e mare. N-o mai am decât pe mama acasă. Și pe micuțul Tommy.

Glasul îi tremură când rosti acest nume.

— Cred că mamei i-a fost tare greu, zise Nish, să te lase să pleci.

Îi răspunse cu o francheță care îl surprinse pe Nish.

— Dar dumneavoastră, domnule Sengupta?

— Eu?

— Da, dumneavoastră.

— Nu mi-am mai văzut familia de aproape zece ani.

— De zece ani! rosti ea, uimită.

— Tatăl lui l-a făcut pachet și l-a trimis de-acasă la doisprezece ani, îi explică Lucian. Să fie educat ca un englez.

— Și cât durează asta?

Nish râse.

— Am să-ți spun după ce descopăr eu însumi.

— Unde-ai fost? o apostrofă Alice. Am sunat după tine de o mie de ori!

— Îmi pare rău. Am fost cu domnu' Lucian. Lecția a durat mai mult.

— Sunt sigură!

Alice și Francesco ieșeau din bucătărie când dădură nas în nas cu Constance – ea căra un lavoar pliant, el un lighean în care era o carafă cu apă fierbinte.

— Ia asta, zise Alice, dându-i lavoarul. Și du-te cu Francesco în apartamentul familiei Turner. Doamna se plânge că e cineva în baia comună, iar ea nu poate intra. Acum, zău așa, oftă ea, nu se poate ca fiecare apartament să aibă baia lui. Nu suntem la Savoy.

Ușa se deschise aproape imediat și apăru Claudine într-un furou de mătase atât de mulat pe trup, încât se confunda cu pielea.

— Minunat, zise ea, văzând ce-i aduceau servitorii. Puneți-le acolo! Lavoarul, lângă măsuța de toaletă, vă rog.

Luându-și ochii de la Claudine, Francesco duse carafa grea clătinându-se spre scrin. Constance nici n-apucă să aranjeze ligheanul în lavoar, că acesta o zbughi din încăpere.

— Cineva se grăbește, observă Claudine.

Se cocoțase pe un taburet de catifea din fața măsuței ei de toaletă, cu un burete în mâna stângă.

— Vrei să m-ajuți?

Îi înmână buretele și îi arătă lui Constance s-o spele pe gât și pe spate.

— M-am frecat peste tot. M-am cam înfierbântat pe plajă.

Claudine își lăsă capul în jos, stând liniștită, în vreme ce Constance o spăla pe gât cu mișcări molcome, blânde, fără să se poată abține să se uite în oglindă, la reflexia siluetei femeii mai în vârstă, acoperită doar de furou. Claudine își dădu capul într-o parte și ridică brusc privirea. Constance roși și coborî ochii.

— Fii liniștită. Nu e nimic rău să te uiți.

Constance surâse rușinată, reluându-și treaba.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— N-ai mai văzut o piele ca a mea, nu-i așa?

Constance clătină din cap.

— Îmi imaginez că Elena din Troia trebuie să fi arătat ca dumneavoastră.

— Și cine e această Elena din Troia?

— O femeie din cartea mea. Au pornit un război pentru ea. Grecii și troienii.

Claudine izbucni în râs.

— Atunci am să mă străduiesc cât pot să nu provoc și eu unul. Războaiele fac rău afacerilor!

Trăgând ușor furoul, Constance împinse buretele între omoplații lui Claudine, peste șira spinării. Începu să devină mai relaxată, să se simtă mai bine în compania aceea plăcută.

— Pot să vă întreb ceva, doamnă Turner?

— Sigur. Dar, întâi de toate, nu sunt „doamnă" și, la naiba, nu sunt o „Turner"!

— Dar credeam...

— Sigur că da! continuă ea cu un surâs. Sunt Claudine Pascal. Cel puțin așa eram la Paris.

— Dar acum?

— Presupun că tot Claudine sunt. De cele mai multe ori.

Da, e limpede ca noaptea, își zise Constance. Stoarse buretele și începu s-o tamponeze pe Claudine cu un prosop uscat.

— Viața dumneavoastră pare atât de dramatică!

— Așa e, fu Claudine de acord. Deși dramatismul e supraevaluat. Nu crezi?

În vreme ce spunea asta, chipul îi fu umbrit de o expresie tristă, reflexivă, iar Constance se hotărî să nu meargă mai departe.

Când terminară, Claudine scotoci prin dulap după ceva ce să pună pe ea, iar Constance luă carafa și ligheanul.

— Am să-l trimit pe Francesco mai târziu, domnișoară Pascal, zâmbi ea, iar Claudine îi surâse și ea. Ca să ia lavoarul.

— O clipă.

Claudine căută printr-o poșetă de pe pat și scoase un pumn de monede pe care i le întinse lui Constance. Aceasta clătină din cap.

— Chiar nu e nevoie.

— Ia-i, copilă!

— N-aș putea.

Claudine trebuie să fi observat cum îi sticleau ochii când se uita la rujurile de pe măsuța de toaletă. Zâmbind, îi zise:

— Ai prefera unul?

Se întinse și luă un tub auriu, cu un model cu frunze. La capăt, erau inițialele „P&T", într-o cunună.

— Inițialele înseamnă Park & Tilford, îi explică Claudine. E o firmă americană.

Constance luă tubul, emoționată.

— Nu cred că știu ce să fac cu el.

— E foarte ușor. Hai să-ți arăt.

Își ținuie buzele și o îndemnă și pe Constance să facă la fel, apoi îi spuse să stea liniștită, în timp ce ea îi aplică un strat generos de ruj roz-cafeniu pe buze. Îi mai puse și pe pomeți un pic.

— Acum ochii, zise ea. Știi ce se spune în legătură cu ochii, nu-i așa?

— Nu. Ce?

— Că sunt oglinda sufletului.

Constance surâse, încercând să nu se miște, pe când Claudine folosea mai multe nuanțe de fard de ochi.

— Credeți că așa și e?

— Nu, zise Claudine, fără să se oprească. Ochii pot să fie înșelători. Eu știu că ai suflet bun din felul în care vorbești. Din felul în care te comporți.

O luă pe Constance de umeri, aplecând-o ușor, și se uitară amândouă în oglindă. Constance nu recunoscu persoana care se uita la ea din oglindă, dar Claudine păru mulțumită de rezultat.

— Nu contează că se bat pentru mine. Ai tot ce-ți trebuie să începi propriul război!

Constance simți cum roșește. Se uită în altă parte.

— Nu mă observă nimeni.

— Asta pentru că te ascunzi! N-ai de ce să te rușinezi să arăți ceea ce ai. Sau ceea ce-ți dorești.

O făcu blând să se așeze pe scaun și începu să-i ia agrafele din păr. Era auriu-închis, blonziu pe unde o văzuse soarele.

— Sunteți sigură?

Lui Constance îi plăcea răsfățul acesta, dar se temea să nu scape lucrurile din mână.

— Doamnei Mays-Smith n-o să-i placă asta.

Claudine se uită neîncrezătoare la ea și râse, strângând-o ușor de umeri.

— Dar, draga mea, zise ea, nu pe doamna Mays-Smith intenționăm noi s-o facem să te placă.

— Ce faceți?

Bella băgă capul pe ușa bibliotecii și-i văzu pe Lucian și pe Nish scotocind printr-un teanc de plăci de gramofon.

— Aveți grijă cum umblați cu ele. Sunt fragile, știți foarte bine.

— Ne retrăim tinerețea irosită, zise Lucian.

— Pe-asta! făcu Nish, scoțând discul din învelitoarea ei de hârtie. Pune-o pe asta!

Lucian se uită la etichetă.

— O, Doamne, te rog...

Bella mimă încruntarea.

— Ai grijă la limbaj, Lucian!

Plecă zâmbind, lăsându-i cu ale lor. Se lăsa seara. Era momentul să se aprindă lămpile. În vreme ce se îndrepta spre salon, se auzi un hârâit, apoi începu muzica, inconfundabilele acorduri din „For He Is An Englishman", din *HMS Pinafore*[32].

[32] *H.M.S. Pinafore, sau Fata care s-a îndrăgostit de-un marinar* este o operetă în două acte pe muzica lui Arthur Sullivan, cu un libret de W.S. Gilbert. A avut premiera la Londra, în mai 1878, iar spectacolul a avut inițial 571 de reprezentații, al doilea record de durată de la acea vreme (n. tr.).

Bella fredona în timp ce-și vedea de treburi. La fel ca majoritatea rivalilor săi, Hotelul Portofino era conectat la electricitate. Dar Bella – și, presupunea ea, majoritatea oaspeților mai în vârstă – preferau atmosfera creată de lămpile cu gaz, ce răspândeau o lumină difuză, autumnală.

Potrivea fitilul unei lămpi mai năbădăioase, când văzu cu coada ochiului ceva ce-o făcu să tresară.

Era Lady Latchmere, stând pe fotoliul verde de lângă fereastră. Părea dezorientată, de parcă tocmai se trezise dintr-un somn neliniștit, plin de visuri.

— Îmi pare rău, domnia voastră, zise Bella. Nu v-am văzut.

— Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac pentru cină, zise Lady Latchmere. Glasul ei era plat, fără emoție.

Muzica se auzea în continuare.

— Nu mă pot abține să zâmbesc când aud acest cântec, zise Bella.

— Chiar așa.

— Italienii ne-au dat opera, iar noi am transformat-o în asta. Ce națiune ciudată mai suntem și noi! Măcar îl avem pe Elgar, presupun.

Se pregătea să-și reia treaba cu lămpile, când Lady Latchmere zise:

— Am văzut spectacolul.

Bella se întoarse:

— Daaa?

— *HMS Pinafore,* la Savoy. Înainte de război. Cu Ernest.

Își scoase un medalion din rochie și îl deschise, făcându-i semn Bellei să se apropie, ca să vadă fotografia dinăuntru. Bella își trase un scaun și se așeză alături de ea, abia observând că muzica se oprise. Luă medalionul care-i fusese oferit. Fotografia înfățișa un tânăr arătos, în uniformă militară.

— A fost fiul meu cel mare, zise Lady Latchmere. A călcat pe o mină terestră. Într-un loc numit Mont Sorrel. Mâine se vor împlini nouă ani. Tăcu o clipă. Nu trecuseră decât cinci minute de când ajunsese acolo.

Bella îi dădu înapoi medalionul. Apoi se surprinse scoțându-l pe cel pe care îl purta și ea la gât. Nu-l mai arătase nimănui până acum, darămite cuiva ca Lady Latchmere. Dar Bella simțea imperios că trebuia s-o facă. De fapt, sentimentul că trebuia să se destăinuiască era atât de puternic, încât se confunda cu necesitatea.

Fotografia dinăuntru era a unui băiat în costum de marinar.

— Acesta e fiul meu cel mic, Laurence, zise Bella. Ar fi împlinit paisprezece ani luna viitoare.

Lady Latchmere o luă și se uită atent la ea.

— Gripa spaniolă mi l-a luat, adăugă Bella. E unul dintre motivele pentru care am venit aici.

— Ca s-o luați de la capăt?

— Într-un loc fără amintiri.

Ceasul ticăia liniștitor. Curând avea să bată de jumătate.

Lady Latchmere închise medalionul la loc și îl puse în mâinile Bellei, pe care i le cuprinse cu ale sale, după care zise:

— Ce bine-ar fi să am curajul tău, draga mea!

În momentul acela, Bella avu brusc sentimentul că femeia cealaltă nu era cu mult mai în vârstă decât ea; că nu erau, poate, mai mult de cinci ani între ele, poate chiar mai puțini.

Diferența era că Lady Latchmere încremenise în timp. Mai rău, chiar, trecutul se adunase înăuntrul ei ca într-o cutie mare, continuând să existe pentru ea în așa fel încât în fiecare zi, de dimineața până seara, era nevoită să-l retrăiască, fără să treacă vreodată de el.

Bella nu-și putea imagina un chin mai mare.

Cina din seara aceea a constat în altă mâncare ligurianăclasică: pui înăbușit în vin alb, cu rozmarin, semințe de pin și roșii, servit cu sote de spanac.

— Asta chiar a fost gustos, îi spuse Betty lui Constance, în timp ce așeza o grămadă de farfurii murdare lângă chiuvetă. Și nici n-a fost greu de făcut.

Constance ar fi vrut să spună că rețeta nu păruse complicată numai pentru că Paola ajutase din nou la gătit. Dar se abținu, mușcându-și limba.

Spre ușoara nemulțumire a lui Constance, nici Betty, nici altcineva nu păru să fi observat transformarea subtilă, dar semnificativă, pe care o adusese Claudine asupra chipului său.

Betty îi înmână lui Constance o tavă plină de boluri de sticlă, cu un amestec cremos, maroniu.

— Asta ce e?

— Tiramisu. E varianta italiană a prăjiturii cu cherry, dar cu amaretto în loc de cherry. Servește-le tu, ca o fată bună ce ești!

Constance își îndreptă umerii, inspiră adânc și porni cu pași mari în sala de mese.

Poate că era ceva în atitudinea sa, dar, de data aceasta exista o diferență palpabilă – simți un șoc ca de electricitate statică, atunci când atingi o clanță metalică.

Când trecu pe lângă Billy – care se întorcea în bucătărie –, acesta fluieră încetișor, apreciativ, iar ea avu o tresărire interioară, deși nu el era ținta ei, dac-ar fi să vorbim cinstit. Puse tava pe bufet și se întoarse spre Bella, care era ocupată cu desertul, pentru instrucțiuni.

Bellei nu i se păru nimic diferit. Dar nici n-avea cum. Era în lumea ei, uneori. O adevărată doamnă visătoare.

Tiramisul era gata să fie servit. În timp ce Constance se apropie de masa lui Claudine, femeia îi făcu cu ochiul. Domnul Turner își ridică scurt privirea, dar pe chip îi apăru o expresie nedumerită, de parcă ar fi recunoscut-o și nu prea – lucru de înțeles, de vreme ce nu prea avusese de-a face cu el.

Roberto a fost cel care și-a dat primul seama. Adevăratul observator al femeilor.

Stătea cu tatăl său și cu Cecil, plictisit de conversația pe care cei doi o purtau în engleză, de neînțeles pentru el. Se îndreptă în scaun pe măsură ce se apropia de ei, zâmbind lasciv când o zări. Ea dădu din cap și îi zâmbi la rându-i, apoi se duse repede la masa lui Nish. Nu-și dorea să-l încurajeze pe Roberto. Cu toate că avea ochi frumoși.

Nish stătea singur, urmărindu-l pe Lucian, care stătea cu Julia și cu Rose.

— Ați fost iar lăsat singur? îl întrebă ea.

— Așa se pare. Se uită atent cum îi punea bolul pe masă. E ceva diferit la tine.

Ea surâse, dar se întoarse fără să spună un cuvânt.

Următoarea oprire și cea mai importantă era la masa lui Lucian. El stătea aproape de Rose, uitându-se la niște cărți

Delfino era o casă veche, nu cu mult diferită de Hotel Portofino, cu o terasă ce dădea spre cheu. Era populară printre germani și, chiar dacă erai din fire sceptic față de aceștia, nu puteai nega farmecul tinerelor pe care le vedeai acolo, dintre care unele, se zicea, făceau plajă goale – *O tempora, o mores!*[13] – și nu puteai nega nici măreția priveliștii de la ferestrele sale, care se întindea până departe, pe coastă, de-a lungul mării albastre, ajungând la Chiavari și Sestri Levante.

[13] „O, timpuri, o, moravuri!" în lb. latină, în original (n. red.).

Se gândea să meargă la Faro di Portofino, dar până la urmă, hotărî să n-o facă. Nu înțelesese niciodată atracția față de far, care răsărise în anii când venise cu Bella pentru prima oară la Portofino și care îl izbise ca o pată în peisaj. Cu toate că, pentru vapoare, era util.

Nu-i ceruse nimeni direct să dea o mână de ajutor la organizarea ceaiului dansant, însă având în vedere că fusese ideea lui, presupunea că avea să-i fie apreciată contribuția.

Totuși, când ajunse înapoi, ceea ce fusese mai greu se terminase. Dar nu așa i se întâmplase mereu? Francesco tunsese și greblase gazonul, iar acum ridica, împreună cu Billy, un cort mare, alb, înfigând cu zgomot înfundat țăruși în pământ, cu ajutorul unui ciocan.

Cecil se duse în pivniță și scotoci după ceva cu care să-i servească pe cei pentru care ceaiul putea să nu fie suficient. Era mândru de colecția sa de vinuri, care conținea mai multe sticle de Petrus din 1915 și un Chateau Margaux din 1900.

Danioni și prietenii lui își doreau, mai mult ca sigur, ceva italienesc, ceea ce lui Cecil îi convenea de minune. Găsise două lăzi de poșircă Piemontese – ieftină, dar acceptabilă – și-i ceruse lui Billy să le ducă sus, la bucătărie.

Hotelul forfotea de viață. Era un lucru ciudat, dar, pe măsură ce pregătirile pentru petrecere își urmau cursul, Cecil devenea din ce în ce mai neliniștit. Mulțimile îl făceau să se simtă nelalocul lui. În plus, mai era grija pentru tablou, care se

poștale, reproduceri de artă pe care le cumpărase în excursia ei la Genova. Îi ajunseră la urechi frânturi din conversația lor – mai degrabă comentarii de-ale lui Lucian.

— E ușor să treci peste școala genoveză, dar Strozzi e fascinant...

Rose dădea din cap, fermecată. Sau să fi fost plictisită? Greu de spus.

Numai Julia ridică privirea când puse deserturile pe masă. Constance șovăi câteva secunde, sperând ca Lucian să o observe și să vadă că era schimbată în bine.

Dar n-o făcu. Continuă să vorbească, de parcă s-ar fi temut să se oprească. Însă mama lui Rose se tot holba la ea cu o răutate plictisită, înfricoșătoare tocmai prin firescul ei. Privirea ei spunea: *Oh, pentru numele lui Dumnezeu!*

Acasă, acest gen de atitudine ar fi trezit în ea un binevenit instinct de autoapărare. Dar aici se simțea ridicolă și expusă.

Nu-și dorea decât să scape, înainte ca lacrimile care-i umpluseră ochii să devină vizibile. Își strecură tava sub braț, apoi ieși iute din încăpere. De îndată ce ajunse afară, își șterse brutal rujul de pe buze.

A doua zi, Cecil se trezi devreme, conștient că avea mai multe de făcut decât în mod obișnuit. După un mic-dejun constând în ouă și mai multe cești cu cafea tare, amară, care ajunsese să-i placă foarte mult, a scris câteva scrisori – inclusiv una adresată cazinoului, mulțumindu-le pentru nota lor de plată, asigurându-i că o va plăti curând.

Lucrul cel mai imporant era să evite să se înnămolească în dramoletele domestice obositoare care aveau de-a face cu Bella sau cu servitorii.

Când termină, Cecil porni într-una dintre peregrinările sale. Se plimbă până la Albergo Delfino, un hotel rival, la care ajunse pe o potecă abruptă, îngustă, de-a lungul căreia stăteau localnicele bătrâne, din loc în loc, croșetând dantelă sau făcând perne. Desigur, nu le luă în seamă.

presupunea că avea să sosească în ziua aceea. O să piardă livrarea? Oare *va fi* livrat? N-aveai cum să fii sigur într-un loc precum Italia.

În vreme ce Paola mătura terasele, pe mesele acoperite de umbrele apărură farfurii cu sendvișuri și carafe cu limonadă. Oamenii se schimbau în haine elegante, iar Cecil își dădu seama că ar fi fost bine s-o facă și el, așa că se duse la etaj și își puse costumul lui preferat, crem, de in, cu o cămașă și un guler nou. Își aranjă mustața cu forfecuța, apoi și-o căni cu nitrat de argint, pe care și-l aplica din două în două zile, cu ajutorul unei periuțe de dinți.

Vântul slab dinspre mare era mângâietor. Cecil se uită în jos, de la fereastră, la pajiștea luminată de soare, la valurile de trandafiri și de crini africani. În asemenea momente, simțea cum se umflă în pene, mândru de realizările Bellei și frustrat că nu-i aprecia eforturile cum se cuvine.

Își propuse să încerce s-o facă de atunci încolo; să fie un soț mai bun. Nu c-ar fi fost rău. Era conștient de cât de haini puteau fi bărbații – toată lumea știa. O taină, o realitate rușinoasă străbătea generațiile. El nu era *atât* de rău, dacă chiar trebuia să o recunoască față de el însuși.

Vremea se menținu minunată. O auzi pe Bella remarcând că nici dacă ar fi dat comandă, n-ar fi putut avea o zi mai frumoasă pentru un ceai dansant.

Pe la trei începură să-și facă apariția oaspeții.

Tocmai se pieptăna, când auzi ușa de la apartamentul doamnelor Drummond-Ward deschizându-se. Glasul lui Rose țâșni, lăsând în urmă o undă de spaimă. Nu avea pălărie. Pe care s-o poarte? Apoi Julia, cu o octavă mai jos.

— Cea pe care ai purtat-o duminică.

Nu, nu putea s-o poarte pe aceea, era boțită.

Măi să fie!

Cecil aşteptă ce aşteptă la etaj, stăpânindu-şi nervii, apoi coborî şi dădu peste Contele Albani – care prefera să-şi facă de lucru – prezentându-i pe Alice şi pe Lucian unui grup de demnitari locali, conduşi de... Danioni.

Betty şi Constance îşi făceau mereu apariţia, precum cucii din ceasornice, cărând ceainice şi platouri pline cu prăjituri şi cu fursecuri. Erau şi produse de patiserie italieneşti incluse în meniu, la insistenţa contelui. Însă Cecil nu le prea băgă în seamă.

Îşi turnă un pahar de vin de Piedmontese. Îl dădu pe gât. Era apos şi acidulat şi îl făcu să tuşească.

Grupurile se fragmentau şi se formau din nou. Bella era la capătul celălalt al pajiştii, frumoasă, într-o *robe de style*[34] Jeanne Lanvin pastel, pe care o cumpărase cu un an în urmă, la insistenţele lui. Stătea în centrul unui cerc format din Danioni, adjunctul acestuia şi dintr-un bărbat din conducerea societăţii de electricitate. Directorul lor de la Backhanders, probabil.

[34] Obiect de îmbrăcăminte din anii 1920, o rochie largă în partea de jos, alternativă a foarte popularelor rochii cu talia căzută din acea perioadă (n. tr.).

Afurisiţii de broscari! Mereu puşi pe cuceriri.

Nish stătea de vorbă cu Alice. Rose stătea alături de mama ei, la o masă, şi se întreţinea cu Lucian. După cât se pare, nu mai văzuse sendvişuri atât de drăgălaşe. O auzi pe Julia retezându-i-o:

— Sunt doar de decor. Nu sunt de mâncat.

Cecil surâse. Însă se simţea frustrat. Nu-i plăcea petrecerea, cu toate că se dăduse peste cap s-o iniţieze. Stătea departe de toată lumea; cu paharul gol strâns în mână, ca un stâlp. Îşi verifică ceasul de buzunar. Trei şi jumătate. Ar trebui să fi sosit deja. Hai odată!

Peste cinci minute, clinchetul conversaţiei politicoase fu acoperit de zgomotul unui motor, care venea din curtea din faţă.

— Scuzaţi-mă, vă rog, zise el, nimănui anume, după care dispăru repede.

Ajunse în curtea din față chiar când doi italieni zdraveni ieșeau dintr-un camion deschis în spate.

— A, făcu el, brusc înviorat. *Buongiorno, amici miei!*[35]

[35] „Bună ziua, prieteni!", în lb. italiană, în original (n. red.).

Fără niciun ceremonial, aceștia înlăturară prelata de pe un colet mare, plat. Cecil își simți pieptul năpădit de emoție.

Bărbații duseră coletul înăuntru, iar Cecil îi urmă și le ceru să-l sprijine de perete, în bibliotecă.

Tocmai îi conducea pe cei doi la ușă, când îl văzu pe Jack coborând scările. Nici că se putea mai bine.

— Aha, zise Cecil. La țanc!

— Am văzut camionul pe fereastră, zise Jack, frecându-și mâinile nerăbdător. A ajuns nevătămat?

— Așa se pare.

— Te superi dacă arunc o privire?

— Mă gândeam să mai amân marea dezvăluire, dacă nu te superi, zise Cecil, stăpânindu-și entuziasmul. Făcu un gest spre grădină. Petrecearea și tot tămbălăul ăsta. O să mi se simtă lipsa.

— Te rog.

— Sunt sigur că merită așteptarea.

În clipa aceea, Plum își făcu apariția țopăind pe scări. Se vedea că uitase de petrecere, pentru că nu era îmbrăcat adecvat.

Poate că, totuși, li se va alătura și-așa. La urma urmei, purta costumul celebrității sale.

— Scuze, băieți! Mă cam grăbesc!

Jack se dădu la o parte, ca să-i permită să treacă. Când dispăru, Jack zise:

— Crezi că ne-a auzit?

— Cine, Plum? Nu! Și chiar dacă a făcut-o, numai la artă nu se gândește el! Mai degrabă, la cum să câștige un meci de tenis.

— Probabil, zise Jack, fără convingere, însă.

Cecil închise ușa bibliotecii, apoi se îndreptă afară, unde îl întâlni pe Danioni stând de vorbă cu unul dintre bărbații care livraseră coletul, prin geamul camionului. *La naiba,* își zise el. *Ce mai urmărește acum ticălosul ăsta?*

Când sosi Cecil, Danioni ridică privirea.

— Aud c-ai avut o livrare.

— Așa e.

— Din Anglia?

Cecil se crispă.

— Nu sunt sigur c-ar fi treaba dumitale.

Danioni zâmbi.

— Tot ce se întâmplă e treaba Consiliului Comunal, *signor* Ainsworth. Poliția. Licențele. Taxele... Făcu o pauză. Asupra importurilor, de exemplu.

— Apreciez acest lucru, zise Cecil. Chiar și-așa, te asigur că, în cazul acesta, nu te privește.

Se scotoci prin buzunarul sacoului după tabachera lui de argint, întinzându-i-o italianului și încercând să nu ia în seamă transpirația care i se prelingea acestuia de la subraț.

— Ce-ai zice de-o țigară?

Betty scotea o tavă cu *Fat rascal* din cuptor, în timp ce Constance intră cu două tăvi de sendvișuri goale. Bucătăreasa își ridică ochii spre ea.

— S-au terminat sendvișurile?

— Până la unul.

— Cam repede.

— Le-au înfulecat, pur și simplu!

— A trebuit să cerșesc fiecare castravete pe o rază de trei mile, pentru astea!

Constance puse tăvile goale în chiuvetă.

— Contele Albani le-a mâncat pe cele mai multe. M-am oprit cu număratul la șapte.

— Îmi plac bărbații cu poftă de mâncare. Ai de ce să-i apuci!

— Betty!

Izbucniră amândouă în râs. Betty zise:

— E greu să mi-l imaginez cu trestia aia de fată.

Constance nu înțelese.

— Așadar, n-ai băgat de seamă, nu?

— Ce anume?

— Că-i face ochi dulci doamnei Mays-Smith.

— Păi, Alice are pe jumătate vârsta lui!

— Vaaai, dar ar putea fi și mai rău. Sunt sigură c-o să-i readucă zâmbetul pe chipul acela acru.

Lui Constance îi plăcea când o auzea pe Betty vorbind așa. Punea în cuvinte toate gândurile sale, deși ea nu îndrăznea să le dea glas.

— Chiar voiam să te întreb ceva. Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Lottie?

— Ce li s-a întâmplat și celorlalți.

Veselia de dinainte fu înlocuită de ceva mai sumbru și mai reflexiv. Cele două femei tăcură.

Apoi, Betty își reveni.

— Hai, făcu ea. Să le punem pe platouri. Nimic mai trist ca un *Fat rascal* rece!

Petrecerea se încheiase. Oaspeții mișunau de colo-colo în grupuri mici, admirând solemnitatea plină de grație a grădinilor și priveliștea mării sclipitoare.

Toropită de fierbințeală, în rochia ei ușoară, dar de ocazie, Bella se pregătea să intre în casă, când îl văzu pe Danioni cu mâna streașină la fereastra bibliotecii, încercând să se uite în încăpere. Îi strigă:

— Vrei să dai lovitura, domnule Danioni?

El se depărtă de fereastră.

— *Non capisco*[36], zise el.

[36] „Nu înțeleg", în lb. italiană, în original (n. red.).

— Cauți să mai șterpelești ceva?

Îmbujorându-se iar de furie, îi arătă inelarul gol, cu o urmă albă pe piele, acolo unde se aflase cândva inelul de safir.

— Vă rog. Danioni mimă dezamăgirea. Trebuie să rămânem prieteni.

— Prietenii nu se șantajează.

— Iar spuneți cuvântul acela! Ridică mâinile, chipurile ofensat. Mi-ai dat un cadou pentru soția mea. Iar eu v-am oferit facilități pentru hotel. Așa merge treaba între prieteni.

— Dai și primești, zise ea rece.

— Da. Dai și primești. Arătă spre hotel. Dar să nu uităm niciunul dintre noi: unii au mai mult de dat decât alții.

Danioni își duse mâna la pălărie și plecă pe alee.

Uitându-se în urma lui, Bellei îi trecu prin minte că Danioni avea dreptate. Unii *chiar* aveau mai mult de dat decât alții.

În același timp, își zise, avea să facă tot ce putea să scape de el.

Misterul forfotei din bibliotecă îi cam dădu peste cap distracția lui Plum. Nu se putuse abține să se întrebe întruna despre ce-o fi fost vorba. Așa că știa că se comportase ciudat. Agitat chiar, după cum spunea Lizzie.

O lăsase în apartamentul lor. Băuse prea mult, în ciuda faptului că era un ceai dansant, iar acum se plângea de dureri de cap. Îl rugase pe Plum să ceară cuiva o aspirină. Desigur, zisese el. Avea să-i ceară Bellei; absolut, așa va face.

Dar, mai întâi, se duse în bibliotecă și închise ușa după el, fără să scoată un sunet.

Se punea ceva la cale. N-ar fi ajuns unde era astăzi dacă ar fi trecut peste detalii.

Traversă încăperea și încercă să tragă sertarele biroului. Văzuse dinainte că era al lui Cecil; de asemenea, că nu avea propria lui cameră de lucru, ceea ce spunea multe despre echilibrul de putere dintre el și soția lui.

Aproape toate sertarele erau încuiate. Dar cel de jos nu. Acolo găsi o scrisoare, de la cazinoul din San Remo. Zâmbi. Putea să ghicească ce scria în ea.

Cu mâinile tremurând – alt necaz care căzuse pe capul lui – scoase foaia din plic. Era o notă de plată. Ochii i se opriră drept la suma din josul paginii: *Totale dovuto*[37]*: 20.530 lire.*

[37] „Totalul datorat", în lb. italiană, în original (n. red.).

Măi să fie! Nebunaticul de Cecil! Dă cu nasul peste tot.

Glasurile de pe hol îl făcură să înțepenească. Când se estompară, se uită încă o dată prin bibliotecă.

Ce-i scăpa?

Apoi îl văzu – sprijinit de perete, înfășurat în pânză și parțial ascuns după un fotoliu. Destul de mic, de fapt. Totuși, inima începu să-i bată cu putere. Se apropie ca să dea pânza la o parte, dar, în clipa aceea, auzi vocea tunătoare a lui Jack și se deschise ușa.

La naiba!

Abia avu timp să se ascundă sub birou, cu inima bubuind, după care cei doi bărbați intrară în bibliotecă.

Jack și Cecil.

— Îmi pare rău, zise Cecil.

Din ceea ce putu Plum să vadă, căra un șevalet.

— Mă refer la petrecere. Ce treabă scârboasă! Nevasta mea mi-a ordonat să fac cum a vrut ea.

Cecil se duse și luă tabloul. Plum se făcu mai mic sub birou, sperând din tot sufletul să nu fie descoperit. Soțul Bellei dădu pânza la o parte și-o lăsă să cadă, apoi așeză ceva pe șevaletul pe care îl desfăcuse și îl sprijinise pe cele trei picioare. Cel puțin, asta bănuia Plum că făcea Cecil. Ceea ce vedea el era doar o pereche de pantofi Oxford, maro, cam scâlciați.

— Primele impresii? zise o voce, a lui Cecil.

Urmă o pauză, câtă vreme Jack examină tabloul.

— E mai mic decât mi-am închipuit, zise el, în final.

Altă pauză.

— Asta e o problemă?

Glasul lui Cecil devenise mai tăios.

Interesul lui Plum crescu. Se dovedea că asista la o conversație cât se poate de interesantă.

— Arta nu se vinde la metru.

Plum se foi sub birou. Simți cum i se pune un cârcel în piciorul stâng. Auzi pasul cuiva dându-se îndărăt.

— Hmmm, făcu Jack.

Când fu sigur că plecaseră, Plum se eliberă din locul unde se ascunsese. Își întinse mâinile și picioarele și începu să se plimbe de colo-colo, exersând firescul, în cazul în care cineva avea să dea buzna în bibliotecă.

Dar nu se putu abține să se holbeze la pictură. O femeie mare, blondă, uitându-se în oglindă.

Plum nu știa nimic despre artă. Însă îi părea de neînțeles că tabloul acesta putea valora atât de mult. Mai mult decât valora el, un sportiv la apogeul carierei sale.

Își trecu mâinile peste haine, ca să se scuture de praf.

Cecil avea să se întoarcă repede, ca să ia tabloul de pe șevalet.

Era momentul ca Plum să-și facă una dintre ieșirile lui grabnice.

Claudine nu fusese invitată la mica cină de la vilă. Dar Jack se trezise brusc cu o invitație surpriză, după ce Rose, fata familiei Drummond-Ward, s-a plâns de o migrenă.

Prea mult soare, probabil. Și prea puțină apă. Oricum, Nish îi dăduse niște prafuri, iar acum zăcea în apartamentul ei, cu o compresă rece pe frunte.

Cecil devenise noul cel mai bun prieten al lui Jack. Ceea ce n-o surprindea deloc pe Claudine.

Semănau ca două picături de apă. Oportuniști. Cecil îi ceruse să vină în locul lui Rose, dar subliniase că era singurul invitat...

— Ce păcat, se pare că zisese el, pentru că știu sigur că Lady Caroline ar fi încântată s-o cunoască pe... doamna Turner.

Claudine nu-și dorea în mod special această vizită. Însă gândul că Jack avea să se ducă acolo fără ea o neliniștea.

Exista un cuvânt pentru ceea ce credea ea – de fapt, știa – că se petrecea aici. Rasism. Și sâcâiala aceasta zilnică o obosea. Albii habar n-aveau ce înseamnă.

La Paris nu prea se simțea lucrul acesta, pentru că erau mulți oameni de culoare acolo – pictori, dansatori, muzicieni.

— Deci?

Cecil părea nerăbdător.

— Nu sunt eu expertul.

— Dar ce-ți spune instinctul?

— E, cu siguranță, stilul lui.

Cecil bătu din palme încântat, ca un copil la un spectacol de magie.

— Dar știi care-i treaba? îl avertiză Jack. El avea un atelier cu sute de astfel de chestii. Pe unele le-a pictat el însuși. La altele a contribuit puțin. Altele au fost făcute sub supravegherea lui. Pare, mai degrabă, „școala lui Rubens" decât un Rubens adevărat.

— Dar ar putea să treacă drept unul?

— Ar putea.

— Și cât costă autentificarea?

— Câteva sute de dolari, cred.

— Nu, vreau să spun... cât ar costa să *i se asigure* autentificarea?

Conversația deveni și mai încordată.

— Ooo... Jack făcu o pauză. Patruzeci la sută, dacă valorează peste o sută de mii. Unu la sută la fiecare două mii.

— Hai să pornim de la douăzeci și cinci, bine?

— Treizeci.

— S-a făcut.

— Se subînțelege, zise Cecil, voi avea nevoie de o copie a scrisorii de autentificare. Și de un avans. Asta înainte să ți-l dau.

— Bineînțeles.

Se făcu liniște. Bătuseră palma? Plum îndrăzni să tragă cu ochiul și văzu că așa era. Apoi, cei doi bărbați ieșiră din încăpere, lăsând pictura acolo, pe șevalet, la dispoziția oricui și-ar fi pus în cap s-o fure.

Și scriitori – ca bunul ei prieten Langston. Creatori. La Grand Duc, unde se distrase cu Ada „Bricktop" Smith și cu Florence Jones, se simțise ca acasă. Aici... Treburile stăteau altfel.

— Nu te superi, nu? o întrebase Jack, înnodându-și cravata în fața oglinzii.

— Îți repet, a zis ea, plictisită. Nu mă supăr.

— Ainsworth zice că Harborne ăsta are o grămadă uriașă, la Londra. Opere de artă, se pare.

— Asta da pleașcă!

Nu intenționase să fie sarcastică. Însă Jack simți asta din tonul ei, așa că se apropiase de ea ca să o îmbuneze în felul lui special – mai degrabă să se consoleze pe el însuși! Ea întorsese capul când a vrut s-o sărute.

— Hai, iubito, i-a zis el. Nu fi supărată. Știi foarte bine c-aș prefera să stau aici, cu tine.

— Abia te văd. Ești plecat tot timpul.

Forța resentimentelor ei o surprinse.

— Știi că trebuie să am grijă de afacerile mele.

— Nu, Jack! Tu trebuie să ai grijă de *mine*! Marșă și mai mult. Nu vrei să fii văzut cu mine, când ieși. Nu-i așa?

El se întorsese exasperat:

— Ți-am mai spus! N-a fost decât un loc!

Privirea ei sceptică spunea că nu era convinsă. Mai încercase o dată:

— Uite care-i treaba. Te-am adus aici, cu mine, nu-i așa?

— Desigur, dragă! Se sprijinise într-un cot. Dar încep să mă întreb de ce.

La un moment dat, Rose deschise ochii și își dădu seama că durerea sâcâitoare dindărătul lor încetase. Mai mult, fusese înlocuită de o iluminare minunată, ca aceea pe care și-o amintea din copilărie, când era ușoară și liberă – un fel de vioiciune pură.

Undeva se auzea muzică. Venea de la parter. Un zăngănit ușor, de zâne care cântă în fundul grădinii.

Se ridică, precum un vițel, și porni încetișor spre ușă. Când o deschise, muzica se amplifică și fu secondată de sunete noi – de râsete și conversație. Veneau dinspre salon.

Recunoscu muzica. Mamă, ce-i mai plăcea cântecul acesta! Era „Sweet Georgia Brown", interpretat de Django Reinhardt.

Coborî treptele, ținându-se strâns de balustradă. În salon se aflau mai multe persoane. Dar era total diferit de ceea ce se întâmpla de obicei. Altă atmosferă. Prin ușa deschisă, văzu că fusese rulat covorul, ca să se elibereze locul pentru dans. Era și Lizzie, soția jucătorului de tenis. Apoi, Claudine și Roberto și încă vreo câțiva. Sorbeau din pahare cu prosecco și dansau.

Ce, Doamne ferește, se întâmpla? Rămase în fața ușii, uitându-se și ascultând.

— Doamne, cât mi-aș dori să dansez ca tine, zicea Lizzie.

— Nu-ți dai seama că e vorba de meserie?

Era glasul lui Claudine.

— Dansezi ca să-ți câștigi existența? o întrebă Lizzie neîncrezătoare.

— Da, printre altele. Claudine făcu o piruetă exagerată. Numele meu e scris cu lumini. Mimă că trasează ceva prin aer. Claudine... Pascal!

— Ce nume fabulos! Pare franțuzesc!

— Păi doar n-am să-l folosesc pe cel de Louella-Mae Dobbs. Mai ales la Paris.

Claudine izbucni în râs.

Roberto o întoarse spre el, ca să danseze împreună. Lizzie arătă spre Lucian, în sensul că urma să danseze cu ea. Era și el acolo! Lucian!

— Unde e soțul tău? o întrebă el.

— S-a dus la culcare. E îngrozitor de plicticos când are turnee.

În sfârșit, Lucian observă că Rose stătea în cadrul ușii. Se îndreptă iute spre ea, aproape mărșăluind.

— Rose! Mama ta a zis că ai o migrenă...

— Mă simt mult mai bine acum.

— Ești sigură?

— Absolut.

Claudine îi strigă:

— Atunci, vino și tu cu noi. Nimeni de-aici n-o să te refuze.

Lucian ridică mâna. După o clipă de ezitare, Rose se hotărî să renunțe la precauții. Se distra toată lumea, așa că de ce să n-o facă și ea?

Ce mult îi plăcea seara! S-a distrat așa cum nu-și putuse imagina vreodată. În lumea lor prețioasă, răsfățată, nu se comporta nimeni așa, niciodată.

Cântecele pe care nu le mai auzise până atunci avură un efect neașteptat asupra ei. O eliberau de sine însăși, apoi o aduceau înapoi, energizată.

Rezultatul era o neliniște minunată. Sau să fi fost prosecco-ul?

— Asta ce e? o întrebă ea pe Claudine.

— „Pine Top's Boogie Woogie." Îl dansam la Paris. Era sălbatic!

— E minunat! strigă ea.

— Știu! zise Claudine.

Roberto turnă restul de prosecco în paharul lui Claudine și-i făcu semn lui Lucian c-ar fi fost cazul să mai aducă, ceea ce el și făcu, înmânându-i un pahar mare lui Rose. Roberto dansa cu foc, făcând figuri și dându-se în spectacol, în vreme ce Claudine și Lizzie se uitau, dându-și coate și chicotind. Lizzie își goli paharul și îl ridică teatral deasupra capului.

Rose dădu lacom vinul pe gât. Lucian o tot întreba dacă se simte bine, iar ea dădea din cap râzând, distrându-se, din ce în ce mai binedispusă.

Era mult mai bine decât o cină ușoară stupidă, la vila aceea plictisitoare.

La un moment dat, își făcu apariția și Nish și li se alătură, țopăind de colo-colo, învârtindu-se, dându-se peste cap.

Toți cei pe care-i plăcea Rose erau acolo. Toți oamenii drăguți, buni. Cineva schimbă muzica și puse un charleston.

— Pe ăsta-l știu și eu! strigă Rose și toată lumea aplaudă. Îl știu!

Muzica se auzi mai tare și deveni mai rapidă. Simți privirea lui Lucian asupra ei. Felul în care o trase aproape, felul în care o ținea, de parcă era făcută din lut, iar el o modela în ceva mai bun, mai serios, o transforma într-o persoană care trecuse prin multe.

Voia să fie sărutată de el. Nu știa să-și fi mai dorit vreodată ceva atât de mult.

Mai târziu, se gândi cât de diferit ar fi decurs lucrurile dacă automobilul Bugatti al domnului Turner n-ar fi tras în fața hotelului la momentul potrivit. Dacă mama ei n-ar fi stat alături de el, iar Bella în spate.

Dacă Julia n-ar fi auzit muzica și râsetele și, după ce schimbase priviri alarmate cu Bella, nu s-ar fi grăbit să investigheze ce se întâmpla. Dacă ea, Rose, n-ar fi fost ultima care dansa, îmbujorată, în extaz, îmbătată pur și simplu de viață.

Până când muzica se opri.

— Ce s-a întâmplat?

Își aruncă privirea spre Lucian, care ridicase acul de pe placa de gramofon. Se uita lung la ceva din spatele ei, la o apariție înfricoșătoare.

Se întoarse cu pieptul palpitând, cu hainele ei fine leoarcă de sudoare. În cadrul ușii stătea mama ei, cu Bella în spate.

— Ce anume, mă rog, întrebă Julia cu glas de gheață, îți închipui că faci aici?

Nish îl găsi pe Lucian în grădină, roșu ca focul. Ametit, cam beat.

— Îngrozitor momentul, zise el.

Ridicară amândoi privirile spre ferestrele luminate ale salonului, unde Bella, Alice și Constance făceau curățenie. Lucian întrebă:

— Ai văzut-o pe Rose?

— O, da! Nish începu să râdă.

Își ridicase privirea, încordat pentru un moment, când se deschisese ușa, dar se relaxă vizibil, ba chiar schiță un zâmbet când văzu cine intra.

Apoi, se întâmplă. Lucrul de care se temeau toți din încăpere, dar care știau, în inima lor, că era inevitabil. Oamenii își asumaseră riscul atunci când se hotărâseră să participe.

Primul semn fu huruitul macabru al motoarelor, al cărui volum sporea treptat, până când deveni bubuitor. În momentul acela, era prea târziu să evadezi. Jaluzelele de prelată pâlpâiau deja, galbene de la faruri. Se auzea zgomot de portiere trântite. Cel care stătea de pază strigă:

— Carabinierii!

Se iscă iadul pe pământ, în vreme ce micșorară iute luminile, iar cei prezenți se împrăștiară – unii părăsind clădirea, alții ascunzându-se pe sub mobile sau repezindu-se pe ieșirile de incendiu și apoi pe acoperiș. La ușa din spate, unde stătea și paznicul, se formă o coadă haotică.

Lucian îngheță, neștiind ce să facă. Fu gata-gata să-i urmeze pe ceilalți, când Gianluca îl apucă de braț și îi împinse pe el și pe Nish într-o încăpere alăturată.

— *Andiamo, andiamo!...*[38]

[38] „Să mergem, să mergem...", în lb. italiană, în original (n. red.).

Cineva dădu la o parte o prelată veche și niște resturi de lemne și apăru o trapă ascunsă. Pe deasupra fuseseră puse niște bucăți de gresie care se confundau cu cele de pe podea.

Gianluca trase de un mâner care se deschise cu ușurință, iscând un miros rece, de pământ, și un nor de praf. În jos se vedea o scară din sfoară.

— Repede! zise el. Intrați aici! Acum!

— Cred că-i trage maică-sa o săpuneală zdravănă acum.

Lucian tresări.

— Dar mama *mea*? A zis ceva?

— Ea strânge după noi, împreună cu Constance și cu sora ta. M-am oferit să le ajutăm și noi, dar a sugerat c-ar fi mai bine să mergem la culcare.

— A sugerat?

— Bine, a spus-o de-a dreptul, râse Nish.

— Nu pot să dorm, zise Lucian. Sunt prea... plin de energie.

— Și eu la fel.

Nish scoase pamfletul din buzunar – cel pe care i-l dăduse Gianluca.

— Așadar, ce părere ai?

— Despre întrunire? Cred că e prea mult de mers.

— Nu trebuie să mergem pe jos. Doar avem bicicletă.

Arătă spre drăcia aceea cu ghidon, pe care Billy i-o procurase lui Plum. Stătea sprijinită de zidul din spatele lor, având încă agățat de coșul din spate, prins cu două benzi elastice, un prosop cu monograma hotelului.

— Dă-i drumul, atunci, zise Lucian. Dacă e musai...

O luară împleticit pe drumul întortocheat, neluminat, spre Rapallo, cu Lucian cocoțat pe ghidon, râzând, în timp ce cântau în cor imnul socialist „Steagul Roșu" într-o italiană stricată.

După vreo cincisprezece minute, opriră trepidând, într-o curte, în fața singurei clădiri ușor de identificat ca fiind un atelier – o construcție de stuc, ca un grajd, mare cât o biserică. Glasurile care se auzeau dinăuntru confirmau că ajunseseră unde trebuia.

Ciocăniră la ușă și le dădu drumul înăuntru un tip mai în vârstă care stătea de pază. Rămaseră în picioare, în spate. Pe o platformă mai ridicată stătea Gianluca, ce fascina publicul. Vorbea cu pasiune, în italiană, lovind cu dosul mâinii în palma celeilalte.

8

Nish bâjbâia de-a lungul străzii, încercând să țină pasul cu Lucian și cu Gianluca. Îi zvâcnea capul și era epuizat după lungul drum de la atelier.

Alergară cu intermitențe, cu opririle de rigoare, ca să se asigure că nu erau urmăriți. Lucrul cel mai important era să iasă de pe drumul principal.

Nish era îngrijorat din cauza bicicletei, pe care n-avusese încotro și-o lăsase acolo. Însă Lucian nu făcu decât să ridice din umeri.

— Nu mi-aș face nicio grijă, zise el. O s-o recupereze cineva.

Se strecurară pe un povârniș abrupt, stâncos și traversară un pârâu, apoi ajunseră la o pădurice de stejari. De acolo, călăuziți doar de lumina lunii, își croiră drum trecând de pe o terasă pe alta, printre șiruri de măslini, până ajunseră la o căsuță albă, singuratică, într-un pâlc de piersici.

Locatarii ei, un cuplu în vârstă, erau, evident, prieteni de-ai lui Gianluca – prieteni și aliați. Deși era aproape ora două dimineața, nu dormeau. Probabil că nici nu apucaseră să se ducă la culcare. Gianluca îi vorbi bărbatului, care era mărunțel, cu un smoc de păr alb și un năsuc cârn. Nish identifică un cuvânt, *cantina* – la care omul surâse și dădu din cap, de parcă știa locul unde se ghemuiseră înspăimântați, mai bine de două ore, până când bărbatul care stătea de pază ciocănise ușor în trapă, ca să le semnaleze că plecaseră carabinierii.

— Zice să așteptăm, îi anunță Gianluca, întorcându-se spre ceilalți. Soția lui va controla drumul spre oraș. Să vadă dacă e sigur pentru noi.

Apăru o bătrână și le făcu semn să intre într-un *salotto*[39] cu acoperiș jos. Era impecabil, cu pereți de un crem rozaliu, de care atârnau farfurii și coșuri de răchită, cu o vază cu flori

colorate pe bufet. Pe polița de deasupra șemineului se afla o cromolitografie înrămată a unui bărbat cu barbă, pe care Nish îl recunoscu imediat ca fiind revoluționarul anarhist rus Mihail Bakunin.

[39] „Sufragerie", în lb. italiană, în original (n. red.).

Femeia semăna cu o pasăre, cu părul ciudat, ca pana corbului. Pășea rar, cu un ușor șchiopătat. După ce plecă din căsuță, bărbatul scoase niște pahărele pe care le umplu neglijent cu *grappa*[40]. Le împărți fiecăruia, și-l ridică pe al lui și toastă:

[40] Băutură alcoolică tare (n. red.).

— *Alla nostra*[41].

[41] „Pentru sănătatea noastră", în lb. italiană, în original (n. red.).

Nish, Gianluca și Lucian îi ținură isonul, după care îi urmară exemplul, dându-le pe gât dintr-o înghițitură. Lucian se întoarse spre Nish.

— Ești în regulă?

— Da, sunt în regulă.

— Te dor picioarele?

— N-am nimic, crede-mă!

— Și capul?

— Mă doare numai un pic. *Grappa* o să mă liniștească.

Era ciudat ca Lucian să fie îngrijorat de sănătatea lui Nish și nu invers. La început, acesta se comportase bine. La urma urmei, era tânăr și în putere. Dar după vreo oră, pantofii lui nepotriviți pentru o asemenea călătorie îi făcuseră bășici, iar mersul devenise un chin.

Fusese și continua să fie îngrijorat, din cauză că îi dezamăgise pe ceilalți – fiind veriga slabă, vulnerabilitatea ce-i punea pe toți în pericol. Ceea ce era, cu siguranță, enervant, având în vedere tot ceea ce pățiseră de la raid încoace. Îngrijorarea îl neliniștea, ceea ce îi provoca dureri de cap, la fel cum i se întâmplase în Franța, unde trebuise să ia, uneori, decizii dificile. Să amputeze sau nu; să panseze sau să lase să moară.

Bătrâna se întoarse și îi murmură câteva cuvinte soțului ei.

— Zice că e liber, îi informă Gianluca.

Porniră la drum, confuzi, dar sporovăind.

Însă nu era chiar așa de liber. Nici n-apucară să ajungă la marginea orașului Portofino, acolo unde Via del Fondaco dă în Piazza della Liberta, că auziră un fluierat îndărătul lor.

Strada, care fusese nefiresc de liniștită, se trezi brusc la viață. Se aprinseră lămpile și jaluzelele fură date în lături, ca și cum locuitorii de acolo voiau să afle sursa zgomotului. Undeva, în față, începu să latre un câine.

Cei trei bărbați fură cuprinși de groază. Se opriră, făcându-și fiecare aceeași socoteală, cântărind în minte posibilitățile.

— Să ne ascundem? întrebă Lucian. Sau să fugim?

— Ne ascundem, zise Nish. Nu sunt în stare să alerg.

— Nici eu, zise Lucian. Dar trebuie.

— Eu zic să fugim, spuse Gianluca.

Așa că o luară la fugă – de-a lungul străzilor atât de înguste încât dacă întindeai brațele dădeai de ziduri – ca niște umbre săltând în lumina slabă emanată de felinarele stradale.

Acum, Nish începu să transpire și simțea năpădindu-l un val de greață. Pietrele erau un chin și, din cauza migrenei, era dezorientat, străduindu-se să-și dea seama încotro se îndreptau, în semiîntuneric. Îi era imposibil să țină pasul, nici măcar cu Lucian, care nu mai fusese în stare să alerge de la război încoace.

Primul care a observat că Nish se clătina a fost Gianluca. Mai târziu, se întrebă cu inima strânsă de vinovăție dacă nu cumva italianul rămăsese intenționat în urmă, din dorința de a-i fi alături. Îl auzi pe Gianluca strigându-l pe Lucian, care fugea în fața lor, la o anumită distanță.

— Nu te opri! Mergi înainte!

Probabil că Lucian păru încurcat când se uită înapoi, pentru că Gianluca a continuat să vorbească.

— Dacă pun mâna pe tine, te expulzează.

Gianluca îl aștepta pe Nish să ajungă la el.

— Hai!

Păşea greoi şi sigur pe el, cu lanterna într-o mână şi cu o ţigară aprinsă atârnându-i în cealaltă. Se opri să tragă un fum, destul de aproape acum, încât să i se vadă, prin crăpătură, doar partea de jos a trupului. Nish observă satisfăcut ruptura din pantalonii lui Danioni, pe care, se vedea limpede, şi-i prinsese prin rugii de mure.

Atunci, însă, Danioni făcu un pas mai aproape şi ceva se schimbă. Spaima, atâta vreme ţinută în frâu, se răspândi brusc, precum ceaţa, astfel încât părea imposibil ca Danioni să nu vadă cum se revarsă din ascunzişul lor. Mâna lui Gianluca apăsă şi mai tare gura lui Nish.

Danioni stătu acolo vreo jumătate de minut, căutând cu privirea şi ascultând. Apoi se auzi iar fluierul şi un glas strigând:

— *Da questo parte! Hanno trovato qualcosa.* „Pe aici! Am găsit ceva."

Danioni se răsuci pe călcâie şi porni spre locul de unde se auzea glasul. La un moment dat, se întoarse şi se uită spre barcă. Dar ce-l deranjase nu fusese probabil foarte urgent, deoarece privirile lui nu întârziară asupra ascunzişului lor mai mult de o secundă.

Nish şi Gianluca zăceau acolo ca nişte efigii pe un mormânt, ascultând cum glasurile şi zgomotul de paşi se estompau, până la linişte. În sfârşit, Gianluca îşi luă mâna de pe gura lui Nish. Poate că a fost o reacţie nervoasă, dar Nish izbucni în râs. Nu zgomotos, dar destul de tare ca să-l îngrijoreze pe Gianluca, pentru că italianul îl linişti iar, ducându-şi degetul la buze:

— Şşşt!

— Dar au plecat, şopti Nish.

— Pentru moment.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. Între ei se petrecu ceva, presant, dar de nerostit. Apoi Gianluca se aplecă, îşi atinse faţa de a lui Nish şi îl sărută pe gură. Moliciunea buzelor lui îl surprinse, iar instinctul îl îndemnă să asculte de ceea ce-i spunea trupul şi să reacţioneze la fel.

— Nu pot.

Își simțea inima bătând, gata să-i iasă din piept.

— Trebuie!

Fluierul izbucni din nou. Polițiștii se apropiau. Gianluca îl înșfacă pe Nish și îl forță să înainteze, târându-l printr-un labirint întunecat de străzi, până când ajunseră, cumva, în port.

La vederea mării nesfârșite, lui Nish îi mai veni inima la loc. Ca totdeauna, era o cale de scăpare, o posibilitate. Dar casele pastelate care se întrezăreau de-o parte și de alta nu mai aveau farmecul de la lumina zilei. Păreau, mai degrabă, amenințătoare, de parcă erau soldați de strajă. La chei, siluetele iahturilor ancorate pâlpâiau ca niște fantome albe, în lumina lunii.

Unde era Lucian? Nish simți nevoia imperioasă să-l găsească.

— Lucian, rosti el.

— Lucian e în siguranță. Giancarlo îl strânse pe Nish de braț. Revino-ți! Ajută-mă să găsim un ascunziș.

Pe plajă era un șir de bărci de-ale pescarilor, cu susu-n jos, pe pietriș.

— Acolo! zise Nish, arătând cu degetul. *Le barche!*

Se târâră sub una dintre ele și se întinseră pe spate, cu piepturile palpitând. Mirosea a lemn umed, a sare și a pește. Gianluca îi puse lui Nish mâna la gură, ca să-i potolească răsuflarea. Pentru o clipă binecuvântată, totul încremeni, întunericul deveni mângâios, singurul sunet fiind zbaterea molcomă a valurilor revărsându-se pe țărm.

Atunci, însă, se auzi iar fluierul, așa cum se așteptau, de altfel. Prin crăpătura îngustă dintre nisip și copastie, zăriră lumina lanternelor măturând plaja. Erau trei bărbați cu totul. Doi dintre ei se îndreptaseră în capătul celălalt. Dar unul, cel cu lanterna, se apropia de șirul de bărci de pescuit.

Danioni.

Dar n-o făcu. Nu fu în stare.

Întoarse capul, așa că buzele lui Gianluca îi atinseră obrazul.

— Nu acum, zise el.

După aceea, porniră în liniște spre hotel. Lui Nish i se limpezi mintea. Deși durerea din picioare îl făcea să tresară, amintirea a ceea ce se întâmplase pe plajă era un analgezic mai puternic chiar decât opiul. Era cât pe ce să vorbească, să explice. Dar Gianluca i-o luă înainte.

— Înțeleg, zise el.

Surâse plin de regrete și-i întinse mâna lui Nish, să i-o strângă.

— Nu, nu înțelegi, zise Nish.

Făcu un pas spre el și-i cuprinse fața în mâini, i-o trase spre el și îl sărută cu pasiune, vârându-i limba în gură, renunțând la orice inhibiție. Gianluca reacționă la fel, apucându-l pe Nish de fese, apoi ducându-și mâna dreaptă peste talia lui, în partea din față a pantalonilor.

Nish își simți bătăile inimii. Se întâmplă un lucru simplu, dar spectaculos, pe care îl așteptase toată viața. N-o mai făcuse până acum, nu mai vorbise despre asta și nici nu văzuse ceva asemănător niciunde. Dar o făcea acum, pentru prima oară și păru lucrul cel mai firesc posibil.

Plum stătea pe pat, în pijamaua lui de mătase, savurând liniștea și sentimentul de superioritate, abia înfiripat, că era treaz în vreme ce toți ceilalți dormeau. Fusese trezit de un zgomot de afară – niște pași hotărâți și strigăte, sunetul unei urmăriri. Dar se domolise destul de repede, așa că se bucură că se trezise.

Avea lucruri de făcut. Un plan pe care dorea să-l ducă la îndeplinire. Iar acesta era momentul perfect, unul pe care nu l-ar fi putut pune la cale mai bine nici dacă l-ar fi ticluit meticulos dinainte.

Îi veni în minte o paralelă cu tenisul. În ceea ce privește jocul, oamenii tind să subevalueze importanța șansei în obținerea succesului.

Cei ce doresc să parieze pe stelele tenisului sunt încurajați să ia în considerare variabile mai concrete, cum ar fi: frecvența cu care jucătorii pot să obțină un as; frecvența cu care parează serviciul adversarului; numărul erorilor neforțate pe care le fac.

Dar, uneori, se întâmplă să nu poți prezice deloc. Chestiuni care, de cele mai multe ori, n-au nimic de-a face cu tenisul.

În februarie anul trecut, Plum și Lizzie fuseseră printre puținii norocoși care aveau bilete pentru așa-numitul meci al secolului, la Carlton Club, la Cannes, între redutabilele jucătoare de tenis ale epocii – Suzanne Lenglen și Helen Wills.

Lenglen era o jucătoare mai în vârstă, mai experimentată și victoria ei n-a fost o surpriză. Însă Wills a jucat excepțional de bine și aproape toți observatorii crezuseră că tânăra californiancă de douăzeci de ani avea s-o spulbere, anul acela, pe regina dramei franțuzești, băutoare de coniac, Lenglen, atât la campionatul din Franța, cât și la Wimbledon.

Apoi s-a întâmplat dezastrul. Wills s-a îmbolnăvit de apendicită și s-a retras din ambele turnee. Lenglen a câștigat campionatul din Franța. Însă la Wimbledon, *ea* a fost cea care s-a retras în runda a treia, pentru că familia ei a rămas fără bani și pentru că, spuneau ziarele, adusese ofense familiei regale, iar spectatorii s-au întors împotriva ei, ceea ce i-a afectat puterea de concentrare.

Plum își râse în barbă. Nu va face niciodată greșeala de a considera că tenisul era totul. La urma urmei, existau căi mult mai ușoare să te îmbogățești.

După ce se asigură că Lizzie dormea, Plum își puse halatul și o luă tiptil spre ușă, în șosete. Se opri pe coridor o clipă, apoi se furișă jos, în foaier.

Pe el îl interesa biroul de la recepție. În unele hoteluri, cineva stătea acolo toată noaptea. Însă Hotel Portofino era o afacere de familie, cu o doză mare de amatorism din mai multe puncte de vedere decât erau patronii dispuși să recunoască.

Sertarul unde văzuse că Bella ascundea cheia de la biroul ei nici măcar nu era încuiat. Nu-i luă decât câteva secunde să găsească această cheie – de fapt, o mulțime de chei.

Descuie ușa de la birou ușor, în liniște. Folosindu-se de brichetă ca de o lanternă, Plum scotoci prin sertarele pupitrului Bellei și găsi cutia mică, în care erau bani. Încercă una dintre chei în încuietoarea cutiei și, spre uimirea lui, se deschise. Era mult prea ușor!

Cutia era plină de bani. Înșfăcă o mână de bancnote, apoi o puse la loc, așa cum o găsise.

Duse cheia înapoi, la recepție, și se pregăti să se întoarcă la etaj, când auzi pe cineva venind pe hol, dinspre bucătărie. Un glas îl strigă:

— Nish?

— Sunt Wingfield, zise Plum, pe un ton pe bună dreptate surprins. Cine e?

Scăpără bricheta și o ridică.

— Sunt Ainsworth, zise glasul de neconfundat al lui Lucian.

— Ciudat loc să ne întâlnim, observă Plum. Ți-e sete?

— Un pic. Și ție?

— Tot cam așa. Lăsă flacăra să se stingă. Păi, atunci, noapte bună!

— Noapte bună!

Urcă scările, simțind privirea lui Lucian în spate, - blestemându-se că nu fusese mai atent. Singura lui consolare fu că Lucian arăta groaznic, transpirat și răvășit. Și de ce îl confundase cu Nish? Cum nu se poate mai misterios.

Cu siguranță, Lucian se întorcea de undeva unde n-ar fi trebuit să fie.

În seara aceea se mai întâmplase ceva, după petrecerea ilicită, dar absolut plicticoasă, în care anumiți oaspeți se implicaseră atât de mult. Întrebarea era: ce?

Dimineața, Bella se trezi devreme și ieși în grădină. Culese mai multe feluri de flori, mai ales trandafiri și camelii, și le

Bella își dădu seama, din intuiție, că se schimbase ceva – nu, era mai mult de-atât, o capitulare – la Lady Latchmere. Vechea duritate și îndârjirea dispăruseră complet.

Chiar în clipa în care Bella o salută dând din cap, se auzi un tropăit sacadat. Sursa se dovedi a fi Julia, care o împingea pe Rose afară din sala de mese, sus, pe scări. Atât Bella, cât și Lady Latchmere se întoarseră repede să se uite.

După plecarea lor, Bella își drese glasul.

— Sper că n-ați fost deranjată de tămbălăul de azi-noapte.

Femeia mai în vârstă surâse ușor.

— Se pare că au avut o seară mult mai veselă decât noi. Nu-mi pare rău decât că n-am lăsat-o și pe Melissa acasă.

Probabil că Bella părea șocată, așa că femeia continuă:

— De dragul lui Ernest, vreau să spun. M-am hotărât să-ți urmez calea și să am vederi ceva mai moderne. Să nu mai judec pe toată lumea.

Acum, veni rândul lui Lucian să părăsească încăperea și să se ducă la etaj. Cele două femei îl urmăriră cum se îndepărta.

— Având în vedere de cum ne-am bătut joc de toate, continuă Lady Latchmere, nu-i putem condamna pe tineri că-și doresc să ia de la viață cât mai mult și cât mai repede posibil. Cine știe cât timp se vor mai bucura de toate?

— „Că n-o să se repete clipa, asta-i ce face viața atât de dulce."

Lady Latchmere căzu pe gânduri.

— E Shakespeare? întrebă ea.

— Emily Dickinson.

— Bietul meu băiat! N-a apucat să guste și el din dulceața vieții.

Ridică vaza cu flori pe care Bella abia acum observă că o adusese ea însăși de la masă. Lucrul acesta nu-l putea face decât cu două mâini, ceea ce însemna că nu mai folosea bastonul.

— Sunt foarte impresionată, draga mea, zise Lady Latchmere. Că te-ai gândit la el.

— O voi face mereu, de-acum înainte, domnia voastră.

aranjă cu grijă într-o vază de cristal. Luă un cartonaș alb și scrise pe el „Pentru Ernest", pe care îl vârî între flori, după care puse aranjamentul pe masa lui Lady Latchmere.

La opt era destul de cald încât să fie deschise ușile de la terasă. Îi ceru Paolei să mătură frunzele și alte gunoaie, apoi o supraveghe pe Constance, care era de serviciu la micul-dejun și le servea cafea Juliei și lui Rose, dintr-o carafă mare, Bialetti. În vreme ce Constance turna, Julia stătea țeapănă, sfidând pe oricine ar fi aruncat o privire în direcția lor. Rose se uita fix în farfuria din fața ei.

Bella nu se putu abține și zâmbi.

În partea cealaltă a încăperii, Lizzie se ascundea îndărătul unei perechi de ochelari negri, dezgustată, în vreme ce Plum înfuleca o farfurie de omletă. Ea refuză chifla pe care i-o oferi printr-o mișcare tăcută din cap.

Surprinzător, Lady Latchmere veni singură, fără Melissa. Se așeză la locul ei la fel de țeapănă ca totdeauna, dar chipul i se însenină la vederea florilor și mai ales când citi bilețelul.

Își aruncă privirea prin sală, căutând-o pe Bella. Când o văzu – ceea ce nu fu greu, deoarece Bella o urmărea, abia așteptând acest moment – ridică mâna aproape imperceptibil, în semn de mulțumire. Bella dădu din cap, apoi își îndreptă atenția în altă parte.

Îl urmărea pe Lucian cum își ungea o felie de pâine prăjită cu gem. Părea epuizat. În vreme ce Paola îi debarasa masa, el își ridică ochii spre ea, încercând să-i atragă atenția, dar ea îl ignoră. Vechea scânteie și raporturile dintre ei dispăruseră cu totul. Dar oare de ce?

Nish, pe de altă parte, părea, în sfârșit, mulțumit, în ciuda faptului că stătea, ca de obicei, singur la masă. Ce băiat ciudat! Un amestec de putere și de slăbiciune, de sărăcie și de independență.

După micul-dejun fu rândul Bellei la recepție. Făcea ordine prin cutia cu chei de la camerele eliberate, când în fața ei apăru Lady Latchmere.

— Te rog, draga mea. Femeia mai în vârstă se uita la Bella implorând-o. Prietenii îmi zic Gertrude.

După întâlnirea lui cu Plum – și după ce se asigură că Nish era bine-mersi în camera lui – Lucian se prăbușise în pat și se cufundase într-un somn adânc, fără vise. Dar se trezise nelinștit, fără să-și poată alunga gândurile de la Paola.

Primul lucru pe care îl făcuse seara trecută, după ce se întorsese la hotel, fusese să se ducă la ea în cameră. Voise să-i povestească, fără să implice pe nimeni, despre întrunire și despre raid.

Își dorea, în schimb, înțelegere și compasiune: la fel cum făcuse și el cu ea, la începutul relației lor, când stăteau de vorbă, șovăitor, dar intens, despre soțul ei mort. La fel cum făcea ea în nopțile în care tuna, iar el se zvârcolea, tresărea și țipa.

Știuse că era înăuntru, pentru că era aprinsă lumina. Bătuse la ușă și o strigase de mai multe ori, dar, drept răspuns, ea stinsese lumina. Iar acum, la micul-dejun îl ignorase din nou, evitându-i privirea, mutându-se iute la alte mese, când înainte ar fi zăbovit la a lui, surâzând, mușcând pe furiș din felia lui de pâine prăjită.

Ce se petrecea, oare?

Trecea pe lângă ușa băii comune de la etajul întâi, când se deschise și ieși Rose de acolo.

Prima reacție, stupidă, a lui Lucian a fost să se încrunte.

— Credeam că ai baia ta.

— O folosește mama acum, îi explică Rose. Și, brusc, mi s-a făcut greață...

Arăta foarte palidă. Vru să spună mai multe, când ușa de la apartamentul său, aflată ceva mai încolo, pe coridor, se deschise și se auzi un glas:

— Rose?

Lucian o împinse înapoi, în baie, și încuie ușa. Rose făcu ochii mari, șocată de un asemenea gest. Nu mai fusese în viața ei, singură, într-o baie cu un bărbat!

Lucian își duse degetul la buze. Pașii se apropiară, țopăind scurt pe dușumeaua de lemn. Apoi, clanța începu să se miște.

— Rose? Ești acolo?

— Ocupat, făcu Lucian, încercând să-și prefacă vocea.

— Scuze, zise Julia.

Însă Lucian îi auzi, în continuare, răsuflarea de partea cealaltă a ușii.

Julia stătea în fața ușii de la baie când Bella veni sus, pe scări. Era impresionant, își zise ea, felul în care Julia reușea totdeauna să-și păstreze cumpătul – la modul rece, desigur. Totul se datora ținutei, decretă ea, amintindu-și cu neplăcere propria-i experiență, când li se predase lucrul acesta în școală.

Prima reacție a Bellei, văzând-o acolo, fu să se îngrijoreze că baia din apartament se defectase sau că era nesatisfăcătoare, din cine știe ce motive. Dar, nu, Julia o asigură că era totul în regulă acolo, având grijă să nu cumva să-i facă vreun compliment din greșeală.

— Ai văzut-o pe Rose? întrebă ea.

— Nu de la micul-dejun zise Bella. Deși chiar voiam să stăm un pic de vorbă despre ea.

— Să stăm de vorbă? Julia deveni precaută.

— Da. Ce-ar fi să... Bella făcu un gest spre apartament.

— Dacă chiar trebuie...

Julia intră prima. Se apropie de fereastră, uitându-se lung spre mare, ca să evite contactul vizual.

— Aș vrea să-mi cer scuze, zise ea.

— Pentru ce?

— Pentru spectacolul jalnic cu care am fost întâmpinați la întoarcerea de la cină, seara trecută.

Bella ridică din umeri.

— N-a fost decât o mică defulare.

— Mai degrabă o beție.

— M-am bucurat s-o văd pe Rose distrându-se, zise Bella. Începusem să mă îngrijorez că nu se simte bine deloc aici.

Julia se întoarse spre Bella.

— Pentru asta voiai să mă vezi?

— Mă gândeam că e momentul să stăm de vorbă. Ca de la femeie la femeie, dacă vrei. Despre Rose și Lucian.

— Am discutat cu Cecil despre aranjamente.

— Da, despre aranjamentele financiare. Mai sunt și alte aspecte de luat în considerare.

Pe buzele Juliei apăru un surâs rece, condescendent.

— Chestiuni de suflet, vrei să spui?

— Desigur. De ce nu?

— Ce sentimentală ești!

— E ceva sentimental dacă vrei să-ți vezi copiii fericiți, la casa lor?

— Nu. Dar este, dacă pui fericirea înaintea statutului și a siguranței.

Bella nu zise nimic. Deschise ușile și ieși pe balcon. O urmă și Julia.

— Te-am jignit? întrebă ea.

Bella zise, fără să întoarcă privirea:

— Absolut deloc.

— Mă tem că da.

— Mă întrebam dacă ești de părere că Rose e pregătită. Asta-i tot.

— E mai mare cu un an decât eram eu când m-am măritat.

— Chiar și-așa, zise Bella. Pare foarte tânără.

Julia reflectă.

— Ar avea de câștigat ceva dacă ar mai aștepta?

— Poate un pic de perspectivă. Să vadă dacă se potrivesc.

— Suntem potriviți vreunii dintre noi? De exemplu, tu și cu mine, Bella... N-ar trebui să ne prefacem că dragostea stă înaintea banilor, când vine vorba de căsătorie.

Această remarcă avusese intenția să o rănească pe Bella și chiar așa se întâmplă.

De unde i s-o fi tras impulsul de a minimaliza și de a domina, atât de puternic în femeia aceasta? Ce-o fi îndurat în copilăria ei?

— Aș putea să întreb.

— Ar fi minunat.

Lucian descuie ușa și începură să chicotească, pregătindu-se s-o deschidă.

Însă nici nu puteau găsi un moment mai nepotrivit. Ieșiră taman când mama lui pleca din apartamentul Juliei și al lui Rose.

Nu îi văzu, dar Julia, ținându-se scai de Bella, dădu practic nas în nas ei.

Rose scoase un țipăt. Julia îi aruncă lui Lucian o privire furioasă și rece, în timp ce-o înșfacă pe Rose de încheietura mâinii și o târî pe coridor înapoi, în camera ei.

Lucian își prinse tâmplele în mâini și le masă ușor.

Situația era de-a dreptul ridicolă, de parcă ar fi fost într-o farsă franțuzească.

Tot trebuia să se întâmple ceva, mai devreme sau mai târziu.

Orice s-ar spune, își zise Plum, în vreme ce împingea ușa apartamentului Epsom, bucătăreasa de aici chiar știa cum se face omleta.

Lizzie stătea ghemuită sub o cuvertură matlasată, împodobită cu păsări și flori roșii. Îndărătul ochelarilor - fumurii, fața ei părea foarte mică. Draperiile erau trase. Plum se duse și căută vergeaua cu care să le deschidă.

— Chiar trebuie? zise ea cu un glas ciudat.

— Cel puțin am aflat de ce te simți așa groaznic.

— M-a vorbit cineva de rău?

— Doar nota de plată de la bar. Făcu o pauză. Ascultă, Lizzie...

— Mmmm?

El își luă inima-n dinți.

— Nu mi-e ușor să ți-o spun, așa c-o să trec peste.

Lizzie se ridică în capul oaselor pe perne, lăsându-și ochelarii în jos.

— Ce? Ce e?

— Avem probleme.

Julia era ca o stâncă în care se acumulaseră disprețul, pizmele și dezamăgirile.

Fără să zică nimic, Bella intră din nou în cameră, apoi părăsi apartamentul. Își dăduse toată silința, dar Julia o exaspera.

Rose stătea pe capacul de lemn al toaletei, îmbujorată și agitată. Lucian se cocoțase pe marginea căzii.

— Ți-e bine? o întrebă Lucian. Ești cam trasă la față.

Clătină din cap.

— Nu mă simt bine deloc.

— Sper că nu ți-e atât de rău încât să nu vii în excursie cu barca, nu-i așa?

Ea se încruntă.

— Ce excursie?

— Cea pe care am stabilit-o aseară.

Rose păru oripilată, de parcă nu-și amintea deloc de un asemenea plan. *E și normal,* își zise Lucian. Se ameți̦se destul de tare.

— Oh, Lucian, făcu ea. Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Ce contează?

Se ridică agitată. Lucian încercă să-i ia mâinile într-ale lui, dar ea și le ascunse la spate.

— Uite ce e, zise el, știu cum e să trăiești cu teama de a nu-i face niciodată pe plac unui părinte.

Rose se liniști și ascultă.

— Tata îmi găsește nod în papură în toate. De când am fost... rănit... parcă nu suportă să mă vadă. Mama îmi spune să nu-mi mai fac probleme, să nu mai tot încerc să-i fiu pe plac și să mă gândesc mai mult la mine.

Rose dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred că acea Rose pe care am văzut-o aseară – fata care dansa cu atâta dăruire – se teme prea tare să-i spună mamei sale că vrea să se ducă într-o excursie cu barca, împreună cu prietenii.

Rose zâmbi timid.

— Oh, Pelham! Se relaxă vizibil, auzind expresia aceasta atât de familiară. Mereu zici așa.

— Dar de data aceasta chiar nu glumesc.

— Bine, atunci. Îi văzu expresia de pe chip. Cât e de rău?

— Atât de rău încât nu pot să achit nota de plată.

— Nota de plată de la hotel?

— Nota de plată de la bar. Și nici pe cealaltă.

Chipul ei îngheță, uluit.

— Dar tatăl tău ți-a dat cinci sute, de curând. Unde s-au dus toți banii?

— I-am pierdut.

Nedumerirea lui Lizzie se transformă în îngrijorare.

— I-ai pierdut?

— Am făcut un pariu cu mine însumi, la Monte Carlo. Mă tem că miza a fost cam mare.

Ea avu măcar bunul-simț să nu se simtă surprinsă.

— N-ai putea să-i ceri mai mulți?

— I-am scris deja. Dar au trecut zece zile. Niciun semn.

— O să-ți trimită, nu-i așa?

El se uită în pământ.

— Cred că de data aceasta, nu.

Ea își mușcă buzele.

— Și-atunci... ce-o să facem?

Plum scoase bancnotele furate din buzunar, ca un magician.

— Am un plan, zise el, fluturând bancnotele.

O privi intens pe Lizzie, ca s-o facă să înțeleagă mai bine gravitatea situației.

— Însă pentru a-l pune în practică, va trebui să fii gata de plecare. În orice clipă.

Betty era o femeie minunată. Cumsecade, grijulie, politicoasă. Constance îi datora totul și nu suporta să audă vorbindu-se nimic rău despre ea. Însă, Doamne, cât era de băgăcioasă!

Erau în bucătărie și pregăteau picnicul pentru excursia cu barca.

Ușa era deschisă. Razele soarelui pătrundeau înăuntru și pisica, pe care Betty o botezase Victoria, „pentru că se crede regină", se furișa de colo-colo, cerșind mângâieri.

Betty pesemne se împiedicase de traista de bumbac cu șnur de pe dușumea. Constance o lăsase deschisă și se vedea tot ce era înăuntru. Și, cât ai zice pește, Betty se aplecă și scoase costumul de baie pe care Constance îl pusese deasupra, după multe deliberări cu ea însăși, dacă se cuvenea sau nu.

Îl ținu în mână, de parcă era un obiect pe care îl adusese pisica. Constance se repezi și i-l smulse.

— Mi l-a împrumutat doamna Turner, zise ea, încercând să se justifice.

Nu că Betty ar fi avut nevoie de explicații.

Îl vârî înapoi, în traistă, după care se întoarse la împachetatul sendvișurilor. Simți privirile lui Betty încă asupra ei.

— Ce e?

— Sper că știi ce faci, o atenționă precaută prietena mamei sale.

— Cum adică?

Nu-și putu stăpâni cuvintele, care țâșniră precum o săgeată.

— Adică să fii atentă! Cum ai putea să porți un flintic ca ăla! Ar trebui s-o știi mai bine ca oricine.

Constance abia de-și putea crede urechilor. S-ar fi putut aștepta la una ca asta de la cei de acasă, dar nu de la Betty.

— Ce vrei să zici?

— Nimic.

— Vrei să zici că e vina mea? Ceea ce mi s-a întâmplat?

Se uită peste umăr, înapoi, și văzu că Betty era roșie ca focul.

— N-am spus asta.

— Dar ai gândit-o. Tu și toți ceilalți.

Betty clătină emfatic din cap.

— Nu vreau să te chinui din nou.

Dar Constance se înfuriase deja.

— M-am săturat, Betty! Să mă tot ascund. Să nu deschid gura. Să trăiesc cu teama că s-ar putea să se interpreteze greșit ceea ce fac, ceea ce spun sau felul în care arăt. Nu vreau decât... să uit.

— Așa merg lucrurile!

— Nu și pentru doamna Turner!

— Ea nu contează. Va fi pusă la punct curând. O să vezi!

Văzând-o pe Constance descurajată, ridică brațele.

— Nu mă lua în seamă, draga mea! Nu sunt decât o bătrână proastă, care a uitat ce-nseamnă să fii tânăr.

Constance se lăsă îmbrățișată, apoi îi spuse lui Betty, punându-i mâinile pe umeri:

— Nu, nu ești așa! Ești cea mai înțeleaptă femeie pe care-o știu.

Ceea ce era adevărat. Constance știa că era pierdută fără ea.

Betty își dădu ochii peste cap.

— Hai, vezi-ți de treabă! Du-te și distrează-te!

Constance împachetă și ultimul sendviș și își puse traista pe umăr. Apoi, îi aruncă lui Betty un surâs fugar, luă coșul și îl cără afară, în curtea din față, unde se adunau excursioniștii. Își puse traista în portbagajul lateral al trăsurii. Între timp, conversația dintre Bella și Lucian era prea tare ca să nu auzi ce ziceau.

— Vine și Rose cu voi?

— Se pare că nu.

Părea indiferent.

— Probabil că doamna Drummond-Ward consideră că ai o influență rea asupra ei.

— Eu și toți ceilalți.

Zise asta explicit, uitându-se la Claudine și la Lizzie, care ieșeau din hotel.

— Bun. Cel puțin te lasă să te concentrezi asupra celorlalți oaspeți ai noștri.

Oftând, le ajută pe Claudine și pe Lizzie să se urce în trăsură, dându-i lui Constance lucrurile lor pentru plajă, ca să le pună în portbagaj.

— Vine și soțul dumneavoastră, doamnă Wingfield? O întrebă el pe Lizzie.

— Mă tem că doarme buștean, zise ea. Își adună puterile pentru meci.

— Dar domnul Turner?

Claudine izbucni în râs.

— Jack nu s-ar urca nici mort într-o barcă!

Lucian surâse.

— Atunci, domnul Albani și cu mine vă vom avea numai pentru noi.

În momentul acela, Roberto ieși în fugă pe ușa din față, se urcă în trăsură și se așeză lângă Claudine. Constance nu putu să nu observe că pe Claudine n-o încântă deloc acest lucru.

Și iat-o și pe Alice, stând oropsită la fereastra din salon, mușcându-și unghia de la degetul mare, în vreme ce se uita cum pleacă excursioniștii.

Glasul tatălui ei răsună familiar și liniștitor îndărătul ei:

— Nu te duci și tu la bal, păpușă?

Era o revenire binevenită la limbajul pe care îl foloseau când era mică. Fără dar și poate, fusese întotdeauna preferata lui. Prințesa lui. Între tați și fii exista întotdeauna rivalitate. Însă în cazul fiicelor, situația era cu totul alta.

— Nu m-a invitat nimeni, tati. Se uită la el plângăcios. Niciodată nu mă invită nimeni.

Cecil se apropie de ea. Îi puse mâinile pe umeri.

— Atunci să te autoinviți. Fă un efort și tu.

Ea râse.

— Nu vrei să rămân piatra din casă, nu-i așa?

— Toți avem nevoie să ne descătușăm din când în când.

— Sunt prea bătrână ca să-mi dau în petic.

— Să-ți dai în petic? Se întoarse, ca să se uite în ochii lui. N-ai decât douăzeci și șase de ani, Dumnezeule! Știi tu cum se spune: multă muncă și distracție puțină.

— Sau multă distracție și puțină muncă, în cazul tău.

— Ei, ei! Destul mă bate mama ta la cap cu asta. Scutește-mă!

Ea surâse.

— Bietul meu tătic bătrân!

Bella intră brusc în încăpere, surprinzându-i pe amândoi cu garda jos.

— Și, mă rog, de ce bietul tău tătic bătrân? întrebă ea amuzată. Se vedea limpede că nu-și dădea seama că-i deranja.

— Se simte frustrat, zise Alice, după un moment de pauză.

Cecil se grăbi să clarifice lucrurile.

— Nu încercam decât să-i sugerez fiicei noastre c-ar putea să se mai distreze și ea, din când în când.

— Iar eu i-am explicat că sunt prea ocupată!

În vreme ce rostea aceste cuvinte, Alice simțea un amestec ciudat de emoții. Indignare și teamă, dar și senzația că cineva îi punea degetul pe rană.

Oare chiar asta voia ea să-i transmită tatălui său? Nu tocmai. Și era adevărat? *Chiar era* ocupată? Așa se simțea. Bineînțeles, dacă ar fi fost cineva care să-i cerceteze zilele în amănunt, ar fi ieșit curând la iveală că nu prea făcea mare lucru.

Deci, de ce se simțea așa? Nu știa. Era una dintre întrebările pe care nu înceta să și le pună.

Până acum. Alice își zise: *Toți ne găsim consolare într-un fel sau altul. Lucian își are pictura lui. Iar eu îl am pe Dumnezeu.*

Curând după moartea lui George, când Alice era cu moralul la pământ, prietena ei catolică, Roberta, îi împrumutase o carte scrisă de un preot. Ea o asigurase pe Alice că avea să-i ofere răspunsuri la multe dintre întrebările care-i frământau mintea.

— E minunat omul acesta, îi spusese prietena ei. Știe totul. Cartea lui e ca un catehism, fiecare întrebare sau afirmație e

urmată de un răspuns. Iar când vei citi răspunsurile... Ei, bine, nu va mai fi nevoie să te chinui. Nu va mai fi nevoie să-ți faci gânduri. Pentru că îți va spune totul mură-n gură!

Care e scopul vieții pe pământ?

Omul este creat să-L preamărească, să-L iubească și să-L slujească pe Dumnezeu, ca să poată ajunge la viața veșnică.

Cât de vechi credeți că e pământul?

Nu avem cum să știm asta, pentru că nu ne-a spus Dumnezeu. Numai El a fost de față în zorii *facerii.*

Poate un copil născut dintr-o căsătorie mixtă, între o persoană protestantă și una catolică, să ajungă în Rai?

Dacă un copil e crescut în rit protestant, are aceleași șanse ca orice protestant. Dacă e crescut în rit catolic, atunci are un mic avantaj – în ciuda exemplului nerecomandat al părintelui non-catolic și al credinței slabe a celuilalt, care s-a hotărât să se căsătorească în afara bisericii.

Cartea avusese asupra lui Alice efectul unei aspirine pentru suflet! Însă o și neliniștise, din cauza tonului, care părea dur și acuzator.

Înainte s-o citească, nu avusese niciun dubiu că George era în Rai și că ea și Lottie, care nu-și cunoscuse tatăl, aveau să-l întâlnească acolo.

Dar cartea o îngrijora, pentru că nu se considera destul de bună ca să ajungă în Rai. Cum să fie, când comisese un asemenea păcat cumplit?

În noaptea de dinaintea plecării lui George pentru prima oară din Anglia, pe când nu erau căsătoriți încă, dormiseră în același pat. Această scăpare, din cauza căreia Alice se simțise mereu vinovată, o rodea acum pe dinăuntru.

Cartea îi dăduse avertismente puternice în legătură cu un asemenea comportament. În cel mai bun caz, ea și Lottie aveau să sfârșească în Purgatoriu, acea „stare intermediară de purificare", chiar dacă Alice se căia. Totuși, toată lumea știa că era greu să găsești pe cineva în Purgatoriu, care era mult mai mare decât Raiul, unde se duceau relativ puțini oameni.

Probabil că Alice avea să hoinărească zile, săptămâni, ani întregi, căutându-l disperată pe George. Lottie avea s-o țină strâns de mână, plângând și întrebând-o: „Unde e tati? Mi-ai spus că va fi aici!"

La câteva săptămâni după moartea lui George, venise Lucian acasă, într-o permisie. Aflând că Alice se închisese în sine și că refuza să vorbească sau să mănânce, se dusese la ea în cameră și o găsise în lacrimi, citind cartea Robertei.

La început, a fost blând, plin de înțelegere, însă atitudinea i se schimbase brusc, după ce a citit câteva pasaje. Se enervase și începuse să strige, spunându-i că toate erau „non-răspunsuri la non-întrebări" și că era o proastă că-și pierdea timpul cu așa ceva. „Dacă există Dumnezeu, zisese el cu chipul roșu de furie, de ce nu e în Franța și în Belgia? De ce n-a oprit moartea lui George?"

Furia lui nu avusese, totuși, efectul dorit, de a o face să vadă lumina.

Îi confirmase, mai degrabă, zelul ei. I-l scosese pe Lucian de la inimă, chiar și după ce acesta fusese rănit. Chiar și după ce se întorsese acasă din centrul de convalescență din Franța.

Pe atunci, ateismul lui era atât de adânc înrădăcinat în el, încât o durea să-l vadă. Așa că hotărâse să nu mai fie martoră la așa ceva – și să nu arate mai multă emoție decât era cazul.

Când îți arăți emoțiile, devii vulnerabil la argumentele celorlalți, și nu-și dorea un asemenea lucru.

Aici, în salon, de exemplu, îi venea să plângă. Însă era peste puterile ei să suporte rușinea de a izbucni în lacrimi în fața părinților. Așa că s-a strecurat repede afară, lăsându-i pe Bella și pe Cecil acolo, uitându-se unul la altul. Totuși, se opri lângă ușă, ca să asculte.

— Cum s-a ajuns la asta? o auzi ea pe mama ei întrebând.

— Zice că nu-i pasă nimănui de ea.

— Poate că are dreptate. Poate că ar trebui să-i găsești pe cineva lui Alice, nu lui Lucian.

Urmă o pauză. Alice își închipui că aude pistoane agitându-se și roți dințate învârtindu-se în capul tatălui său.

— Poate că așa și e, zise el până la urmă și oftă.

Alice știa ce însemna fiecare oftat al lui. Acesta nu era doar de regret, ci și de disperare.

Restul dimineții nu fu prea bun pentru Bella. Când îi întâlnise pe Cecil și pe Alice, era în drum spre biroul ei. Odată ajunsă acolo, scoase caseta de bani și o descuie. Numără bancnotele și se dovedi că lipsea o sumă, după cum se și aștepta.

Într-adevăr, era aceeași poveste veche. Și încă una foarte supărătoare, având în vedere ceea ce trebuia ea să facă mai departe.

Nu mai fusese niciodată la Consiliul Municipal. Era exact cum își închipuia, o clădire mohorâtă și utilitară, dar, pe lângă asta, era înconjurată de Cămăși Negre, lucru la care nu se aștepta. Hălăduiau de colo-colo, fumând și sporovăind. Vreo doi se luptau în joacă, înconjurați de câțiva gură-cască. Jenată, fu nevoită să-i ocolească pentru a ajunge la intrarea din față.

Prima ușă la care ajunse avea numele lui Danioni pe ea. Ciocăni, pregătindu-se sufletește pentru o ofensivă fermecătoare.

— *Signora* Ainsworth! strigă el – evident, pentru urechile altcuiva –, în vreme ce îi deschidea ușa și o invită înăuntru. Ce onoare! Îi făcu un semn spre un scaun. Poate doriți o cafea?

Bella clătină din cap.

— N-am să stau atât încât să ajung s-o beau.

Scoase un plic și îl puse pe masă. Danioni se uită la el, apoi la ea.

— E un cadou, domnule Danioni. Ca de la prieten la prieten.

El zâmbi și înclină capul. Apoi luă plicul și și-l vârî în buzunar.

— *Grazie*.

— Și, mă tem, va fi ultimul.

Simți o mare satisfacție, rostind aceste cuvinte. Lui îi căzu fața.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Ai impresia că sunt o femeie cu posibilități. Dar fiecare bănuț pe care îl câștig se duce în hotel. Pur și simplu, nu-mi permit să te plătesc.

Danioni rumegă toate acestea în liniște. Apoi se aplecă în față, sprijinindu-se în coate. Rosti pe un ton tăios și plin de răutate:

— Nu încercați să faceți pe deșteapta cu mine, *signora*. Sunteți o femeie plină de resurse. Veți găsi dumneavoastră o cale.

Tremurând, pentru că nu se aștepta la acest răspuns, zise:

— Iar dumneata ești un bărbat plin de resurse, *signore*. Vei găsi și dumneata o cale.

Era aproape unsprezece și jumătate când Nish o zări pe Bella ieșind din Consiliul Municipal. Stătea la barul din colțul scuarului de mai bine de-o oră. Între timp, băuse două cafele espresso, fumase patru țigări Caporal și citise două capitole din *O călătorie în India,* amuzându-se de parodierea inteligentă a lui Foster a textelor de călătorie în stilul Baedeker.

De fapt, o zărise și pe Bella intrând, croindu-și drum pe lângă Cămășile Negre.

Ea nu-l observase, slavă Domnului. Însă el o urmărise atent, imaginându-și cum ar fi văzut-o, dacă n-ar fi cunoscut-o.

Era o femeie frumoasă, cu pomeții ridicați și cu mersul legănat, percutant. O recunoșteai și cu ochii închiși.

De îndată ce dispăru după colț, se uită relaxat la Cămășile Negre, întrebându-se dacă și-au cumpărat cu toții uniformele de la același magazin.

Îndărătul lui se auzi un glas:

— Nota dumneavoastră de plată, domnule.

O luă, fără să se uite, dar când despături hârtiuța liniată, văzu că nu era nicio notă de plată. Era un mesaj.

URMEAZĂ-MĂ.

Nish ridică privirea și îl văzu pe Gianluca la câțiva metri de el. Își zâmbiră, în vreme ce lui Nish îi bubuia inima în piept, apoi Gianluca porni spre o intersecție marcată de un chioșc de ziare.

După ce azvârli un pumn de monede pe masă, Nish își vârî tot ce-avea în geantă și îl urmă pe prietenul său.

Străbătură așa, i se păru lui, toate străduțele din Portofino.

De pe Via Roma o luară la dreapta, traversând Piazza Martiri dell'Olivetta, și ajunseră pe Salita San Giorgio. Nish șovăia, încercând să pară firesc, ca orice turist ce explorează orașul.

Când, în sfârșit, Gianluca a cotit-o pe o alee, Nish îl urmă, gândindu-se că-l așteaptă, dar nu văzu pe nimeni acolo, în afară de un preot ce-și repara ghidonul bicicletei și de doi copii desculți care umpleau niște cutii de conserve goale cu apă de la o cișmea.

Continuă să meargă, confuz, până când o mână îl trase printr-o ușă întredeschisă.

Se repeziră imediat unul spre altul, sărutându-se cu foc. Apoi își smulseră unul altuia hainele de pe ei cu disperare, ca să împlinească ceea ce-și doriseră amândoi de-atâta vreme.

După aceea, rămaseră lungiți pe podea, pe un pat improvizat din saci, sprijiniți de saci enormi cu cartofi. Gianluca stătea cu capul în poala lui Nish. Acesta se uită pentru prima oară împrejur.

Era un fel de magazie, cu tavan înalt și cu etajere de-o parte și de alta. Lumina se strecura printr-o singură fereastră murdară. Mai văzu damigene de vin, saci cu cereale, cutii cu fructe și cu legume. Întrebă:

— Ce e locul ăsta?

— E al tatălui meu.

— E fermier?

Gianluca râse.

— Nu. E avocat. Și proprietar de pământuri.

— Cultivă toate astea?

9

Ca să fie sinceră, își zise Claudine, în timp ce se rezema în șezlong, încă nu se obișnuise la Portofino. Era un loc frumos și era fericită că venise – să vadă ea cu ochii ei toate lucrurile despre care auzise. Totuși...

Anomalia dezvăluirilor din noaptea precedentă, ceea ce i-a mers la inimă, a făcut-o să își dea seama cât de mult tânjea partea aceea extrovertită din ea după Lido, din Veneția – felul în care terasele-cafenea și sălile de bal și ritualurile lor ciudate, cum ar fi să stai în pijama toată ziua, contribuiau la impresia de exces permis: distracție pentru care nu trebuia să te simți niciodată vinovat, oricât de mult întindeai coarda.

Ca să facă rost de un loc sau chiar de o cabină pe plaja privată de la Excelsior Palace, trebuise să se împrietenească cu persoane importante, la modul cel mai serios. Pentru Claudine, asta însemnase să se dea în spectacol, ceea ce nu-i displăcuse deloc.

Într-o seară, făcuse o demonstrație de charleston pe ringul de dans din piatră de la clubul de noapte Chez Vous, Excelsior, azvârlindu-și călcâiele în aer în aplauze extatice. Într-alta, cântase „I'm a Little Old Lido Lady", pe o *gallegiante* a lui Cole Porter – o plută uriașă care umbla de colo-colo pe canale –, acompaniată de orchestra de jazz a vechiului ei prieten Leslie Hutchinson.

După aceea, însăși Lady Diana Cooper – îmbrăcată în soldat italian, cu o mantie din pânză albă și o pălărie *bersaglere,* împodobită cu pene de cocoș – îi turnase lui Claudine un pahar de șampanie. „A fost minunat!", exclamase ea. „Vino să ne vezi, bine? Duff și cu mine ne-am luat o *casa* pe Via dei Catecumeni."

— Ia pământul în arendă, iar arendașii îi trimit jumătate din recoltă.

Nish își aprinse o țigară, reflectând la toate acestea.

— Un pic cam burghez, nu-i așa?

Gianluca își înălță capul din poala lui Nish. Se uită fix la el, cu ochi strălucitori.

— Bunicul a cumpărat terenurile de la biserică, în secolul trecut. L-am implorat să le dea.

— Iar el ce-a zis?

— M-a numit anarhist. Gianluca se opri o clipă. De-aia am să plec.

— Să pleci?

— Da, eu și tata. Noi doi nu suntem... *simpatico.*

— Te vrea așezat la casa ta, zise Nish. Râseră amândoi. Unde-o să te duci?

— La Torino. E nevoie de mine acolo.

— E nevoie de tine și aici.

— Nu atât de mult. Gianluca îi luă mâna și i-o mângâie. Trebuie să ducem lupta împotriva lui Mussolini în orașele mari. Se întinse și-i atinse bărbia lui Nish. Poate vii și tu.

— Ce să fac eu în Torino?

— E simplu, zise Gianluca, aplecându-se să-l sărute. Vei învăța să lupți.

Apoi Greta Garbo se apropiase plutind de ea. Garbo! Purta pantaloni și o cămașă albă simplă. Părul ei cenușiu părea încâlcit și nespălat.

— Îmi place de tine, zisese ea.

— Păi, și mie îmi place de tine, dragă! Claudine făcu un semn cu capul spre bărbatul din spatele lui Garbo, care purta un costum Pierrot și avea o expresie de om oropsit.

— Cine e?

Actrița se uitase înapoi.

— Oh, zisese ea pe un ton lipsit de intonație. E Cecil Beaton.

— Fotograful?

Claudine auzise că sunt prieteni.

Garbo dăduse din cap.

— Vrea să mi-o tragă.

Claudine se încruntă.

— Dar credeam că...

— ...e homosexual? Da, e. Dar tot vrea să mi-o tragă.

Actrița ridicase din umeri, de parc-ar fi spus: „Ce să-i faci?"

Fusese departe de tot ce se întâmpla acum – o plimbare cuminte de-o zi cu căruța spre plajă. Își înclină capul într-o parte, ca să-i observe mai bine pe tovarășii ei de călătorie.

În stânga tabloului se afla Constance. Se chinuise o jumătate de oră să fixeze umbrela de plajă. Acum punea masa pentru prânzul de picnic, aranjând sendvișurile micuțe și elegante pe farfurii albe, lucioase. Doamne, cât muncea fata asta! Părea că-i era tare cald în rochia aceea strâmtă, englezească. Oare va avea curajul să se schimbe în costumul de baie pe care i-l împrumutase Claudine? Era atât de *drăguță!* Dar n-avea nicio idee. Absolut niciuna.

Claudine se uită în altă parte. Lucian și Lizzie erau la o oarecare distanță, făcând, pe rând, scufundări și adunând scoici și pietre de pe fundul mării. Nu prea avusese de-a face cu

Lucian, dar părea un tip de treabă. Și Lizzie, deși faptul că bea o îngrijora pe Claudine. Cum zicea mama ei: „Oricare-ar fi întrebarea, răspunsul n-ai să-l găsești pe fundul sticlei."

În ceea ce-l privește pe Roberto... Zăcea leneș în barca ancorată la vreo zece metri de țărm. Toată lumea se întreba de ce nu voia să se alăture grupului. Claudine își coborî ochelarii pe nas și privi mai atent. Avea un trup frumos, fără doar și poate. Însă își pierduse farmecul, într-un fel pe care nu și-l explica.

Așa se întâmplă, uneori. Faci dragoste, iar după aceea, oricare-ar fi fost lucrul care te-a atras la persoana respectivă pur și simplu dispare. Chiar dacă partida de sex fusese bună.

Închizând din nou ochii, reflectă la anul care trecuse. Și Jack fusese bun, la început, în această privință. Serile acelea fierbinți la Hotelul Apollinaire, de pe strada Delambre, urmate de o gustărică la Dôme și de o plimbare de-a lungul Senei. În vreme ce treceau pe lângă standurile închise ale buchiniștilor, discutau despre planurile lor – mai degrabă, ale lui Jack. Ceea ce spera el să vândă, cui și pentru ce sume.

Totul părea atât de departe în trecut!

Și totuși, iată-i aici, tot împreună.

Claudine se ridică, netezind cutele costumului său de baie verde, cu decolteu în formă de V, și păși în mare. Era o înotătoare redutabilă și se avântă în apă, trecând de barca ce sălta molcom pe valuri. Observă că Roberto o văzuse, dar nu-i păsa.

Cu mușchii încordați plăcut, până la durere, urmă curba promontoriului spre peștera pe care o reperase de pe barcă. Își spusese mereu că va trebui s-o viziteze, iar acum sosise momentul.

Se apropie atentă de intrare, având grijă să nu-și strice oja de pe unghiile de la picioare în vreo piatră ascunsă. Când ajunse înăuntru, se lăsă să plutească pe spate, bucurându-se de clipocitul ritmic al apei și de sclipirile razelor de soare care se reflectau în tavanul peșterii.

După câteva minute, simți, totuși, o prezență: cineva înota alături de ea. Înălță capul. El rânjea, de parcă toată treaba – adică violarea plănuită cu grijă a intimității sale – nu era decât o glumă bună. Stilul lui nesimțit o înfurie.

— Lasă-mă-n pace, bine?

Trecu pe lângă el stropindu-l, apoi ieși pe jumătate din apă, ca să se cocoațe pe o prelungire plată a stâncii de la intrarea în peșteră. Însă Roberto, care credea, bineînțeles, că i se punea la încercare ardoarea, înotă după ea. Se urcă pe stâncă și încercă să i se așeze alături. Claudine îl împinse cu piciorul înapoi, în mare.

Evident, Roberto nu se aștepta la represalii. Însă n-o luă nici atunci decât ca pe un joc. O apucă de picior și o trase în apă. Când se apropie destul, încercă s-o sărute, frecându-și fața nerasă de obrazul ei și nasul de ureche. Însă Claudine îl pocni, îndepărtându-l cu toată forța.

— Am zis să mă lași în pace!

În momentul acela, Roberto se opri, încruntându-se nedumerit.

— *Cosa c'è*? întrebă el. „Care-i problema?"

— Nu înțelegi? N-a fost decât o dată! Claudine ridică un deget. O dată!

Se scufundă la suprafață și țâșni pe lângă el ca o săgeată, înainte ca el să aibă șansa să reacționeze.

Era sigură că avea să încerce iar să se ia după ea, așa că răsuflă ușurată când văzu că rămăsese pe stâncă, uitându-se în jos, spre apă.

Nemaifiind urmărită, Claudine nu mai fu nevoită să se grăbească spre plajă. Așa că o luă mai încet, oprindu-se din loc în loc ca să admire peisajul, gândindu-se la Greta Garbo și la Cecil Beaton și cât de frumos ar fi fost dacă măcar acum oamenii ar renunța să-și mai dorească lucruri.

Se pare că era rândul servitoarei italiene să servească, după prânz, cafeaua. Felul în care făceau acest lucru aici o deranja pe Julia – direct din cafetiera de pe sobă și nu dintr-un vas de porțelan.

Era atât de... lipsit de eleganță! Un strop de boemă lipsită de sens. Se hotărî să aibă o discuție cu Bella pe această temă.

Luase un prânz plăcut cu Cecil. Cel puțin mâncarea de la hotel era de încredere. Nimic de zis.

Se simțiseră bine, împărtășindu-și unul altuia noutățile, însă discuția – inevitabil întreruptă de fiecare dată când intra cineva în încăpere – virase spre evenimentele din seara trecută.

Servitoarea, Paola, nu vorbea deloc englezește. Toată lumea știa. Probabil că nu avea nici educație, săraca! Totuși, Cecil a așteptat până rămăseseră cu adevărat singuri, ca să reia conversația.

— Nu ți se pare că ești un pic cam dură cu Rose?

Își aruncă ochii spre fata care își făcea discret o pasienă, pe terasă.

În timp ce Cecil o privea, Julia se bucură pentru a nu știu câta oară pentru cât de norocoasă fusese că Rose era frumoasă.

Uneori i se părea că această frumusețe îi aparținea mai mult ei decât fetei. Frumusețea era o avere care necesită îngrijire și protecție – și, numai Dumnezeu știe, Rose nu era destul de deșteaptă ca să se descurce singură cu un asemenea dar.

— S-a comportat fără pic de rușine, a spus Julia.

— Păi, credeam că ideea e să-i apropiem, nu-i așa?

— Nu cu prețul onoarei numelui ei.

Luă o gură de cafea.

— Și-apoi, nu s-a stabilit nimic încă.

— Nu?

— Mai întâi, n-am vorbit nimic despre bani.

Cecil începuse să se foiască jenat.

— Ce ai în minte?

— Păi, avem casa mamei lui Ivor, din Bayswater. Mă gândeam c-ar putea sta în cele două etaje de sus. Iar cu timpul, s-o stăpânească pe toată.

— Destul de drăguț din partea ta.

— Dar mai sunt și cheltuielile pentru nuntă. Și, bineînțeles, din ce-o să trăiască.

— Sper că băiatul o să-și găsească o slujbă potrivită.

Julia își dăduse ochii peste cap.

— Nu poți ține o casă doar cu speranțe.

— Bineînțeles că nu.

Cecil își slăbise un pic nodul de la cravată.

— Din acest motiv... am să le ofer un venit. Până se pun pe picioare.

— Splendid! Te-ai gândit la sumă?

— Nu încă. Mai... aștept. Să se aranjeze niște lucruri.

Julia râsese melancolic.

— Vrei să zici până când ai să-ți iei inima-n dinți să-i ceri socrului tău?

— Nu m-aș înjosi într-atât.

— La urma urmei, de ce nu? Trebuie să fie o cale prin care să-ți vinzi sângele tău albastru celui care dă mai mult.

— Am eu alte metode de a face rost de bani.

Julia își terminase ceașca de cafea și se ridică de la masă.

— Păi, să nu dureze prea mult. Se uitase iar la Rose, care renunțase la pasiență și rămăsese cu ochii la mare, reflectând, probabil, la propriile-i ambiții imature. Nu vrem ca lucrurile să meargă prea departe fără să știm prețul pe care trebuie să-l plătim amândoi.

Alice era cufundată încă în registrul hotelului, când se întoarse Bella de unde-o fi fost. În oraș, probabil, judecând după hainele ei destul de elegante.

De obicei, Alice nu se ocupa cu contabilitatea, mai ales atunci când avea grijă de Lottie, așa cum se întâmpla acum,

căci Constance fusese solicitată pe plajă. Dar ceaiul fusese, la urma urmei, creația ei, iar Lottie era fericită să se joace cu păpușile pe terasă.

— Am făcut ceva profit, exclamă ea cu mândrie, în vreme ce Bella ieșea din biroul ei, unde își schimbase pantofii și sortase corespondența. La ceaiul dansant. M-am gândit că vrei să știi.

— Bravo! făcu ea destul de plat. Cel puțin, așa simți Alice, în situația aceea.

— Data viitoare va fi și mai și.

Bella puse un pachet în fața ei, pe birou.

— Ăsta a venit pentru tine, zise ea. Hârtia e ruptă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, cercetând paguba.

— Iartă-mă, l-am desfăcut eu. De-abia apoi mi-am dat seama că ți-era adresat ție.

Alice îl luă cu multă grijă. Rupse restul învelitorii și se uită amuzată la cutie.

— Ascultă, draga mea, nu mă înțelege greșit, dar...

Alice se întoarse spre mama ei. Se simțea încurcată, aproape alarmată. Dar Bella continuă:

— ... Având în vedere că stăm atât de prost cu banii, dacă ți-a mai rămas ceva din pensia sau din renta pe care v-a lăsat-o George ție și lui Lottie, atunci... Ar trebui investit în întreținerea acestui loc. Nu în bijuterii Bulgari.

— Dar n-am investit în bijuterii, zise Alice.

Deschise cutia neagră, căptușită cu catifea galbenă. Înăuntru era o brățară rafinată de aur. O ridică, vădit fermecată.

— Chiar n-am cumpărat-o eu.

— Contele Albani, zise, brusc, Bella.

Alice se uită la mama ei, cuprinsă de groază.

— O, nu, exclamă ea și simți cum se face roșie ca focul. Nuuu, nu pot accepta așa ceva!

— Ba *poți,* zise Bella. Întrebarea e dacă *ar trebui.*

— Trebuia să-mi fi dat seama. După cum se comportă.

— Ce vrei să spui?

— E foarte... nerăbdător. Contele Albani.

— *Si.* Contele Albani deschise cutiuța și se uită încântat la brățară. El ți-a trimis acest cadou. Ca semn al... admirației noastre... a lui. Pentru dumneavoastră și pentru întreaga familie.

Închise cutiuța și o împinse cu degetul mare, oftând, în buzunar.

— Vă sunt profund recunoscătoare, zise ea.

— Buuun, zise contele.

Acestea fiind zise, își ridică pălăria, apoi și-o puse la loc, peste ochi.

Constance își luase prânzul, așa cum dictau convențiile, departe de cei pe care îi servea, așezată în spatele coșurilor unde împachetase mâncarea rămasă, farfuriile folosite și tacâmurile. Ceilalți abia terminaseră de mâncat, cu câteva momente înainte. Angajații erau totdeauna ultimii.

Grupul acesta era prietenos și se simțea în largul său alături de ei – în așa măsură încât riscase chiar să-și toarne un strop de vin alb în paharul ei cu apă.

Lizzie mai bău și ea un păhărel. Claudine făcea plajă. Roberto venise la mal pentru prânz, iar acum stătea la marginea apei, aruncând bosumflat cu pietricele în valuri.

Se întâmplase ceva între el și Claudine, acolo, pe stânci. Constance nu prea-și dădea seama ce, deși putea să bănuiască. Între timp, Lucian făcea schițe, într-un costum de baie alb cu dungi albastre, care îi acoperea tot trunchiul lui bine făcut. Constance se uita la el, în vreme ce-și bea vinul cu apă. *Frumos,* își zise.

Își luă costumul de baie împrumutat de Claudine și dispăru îndărătul unor stânci, ca să se schimbe.

Costumul era de la firma Jantzen, verde cu galben, din jerseu elastic, cu o etichetă mică, roșie, înfățișând o scufundătoare, pe poalele fustiței. Constance nu mai purtase așa ceva. O neliniștea felul în care i se mula pe trup, - subliniindu-i fiecare rotunjime. Când termină cu îmbrăcatul, rămase acolo, înțepenită de sfială.

O clipă, tăcură amândouă, cântărind la ce-ar fi fost mai potrivit să spună. Bella vorbi prima:

— Trebuie să stai de vorbă cu el Acum. Ca să clarifici lucrurile.

— Știi unde e?

— În grădină, zise ea. Cred că-și face siesta acolo.

Alice simți că i se face greață de nervi. Sau, poate, era mai mult de-atât – un sentiment de frustrare față de ea însăși, din cauză că nu știa ce vrea, nu știa ce-ar fi fost mai bine pentru ea însăși sau pentru Lottie.

Își târșâi picioarele pe alee, spre locul unde contele Albani stătea relaxat pe o bancă, cu o pălărie de Panama trasă pe ochi.

Oare chiar dormea? În cazul acesta, nu voia să-l trezească. Așteptă câteva clipe, strângând cutiuța în mâini. Faptul că nu mișca fu un motiv de ușurare, căci chiar nu-și dorea această conversație. Era cât pe ce să se retragă, când brusc el începu să vorbească în felul lui afectat:

— Nu-ți face griji. Doar îmi odihnesc ochii.

Își ridică pălăria și îi zâmbi lui Alice plin de farmec, așa cum făcea, probabil, atunci când își dorea să placă.

— Draga mea doamnă Mays-Smith. E întotdeauna o plăcere pentru mine.

— Conte Albani..., începu ea cu glas frânt.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Eu... nu pot accepta asta, făcu ea, mai-mai să-i vâre cutiuța în ochi. E minunată. Chiar rafinată. Dar nu se cade.

El vorbi rar, cu gravitate, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

— Îmi pare rău că gândiți așa.

— V-aș lăsa o impresie falsă dacă aș accepta-o.

Contele dădu din cap.

— Vă înțeleg sensibilitățile, zise el. Și îi voi transmite asta lui Roberto.

Alice tresări.

— Lui Roberto?

— O să-i dai peste cap, zisese Claudine. Nu trebuie decât să ai încredere. Păşeşte hotărât, nu-ţi târşâi picioarele.

Instinctul îi spunea să nu păşească chiar aşa de ţanţoş – nu era genul –, dar s-o facă, totuşi, încrezătoare, ca şi când ar fi fost ceva normal. Ieşi cu mâinile încrucişate la piept...

Dar ce naiba? Doar tocmai de aceea o făcea, ca să atragă atenţia, nu-i aşa?

Porni cu spatele drept şi cu braţele pe lângă trup şi se opri în faţa lui Claudine.

— Doamnă Turner... făcu ea.

Claudine deschise ochii.

— Ooo, vai de mine! strigă ea, bătând din palme şi izbucnind în râs de încântare. Lume, lume, ia priviţi!

— Mă simt ca o proastă, zise ea.

— Arăţi uluitor, zise Claudine. Acum distrează-te!

Încurajată, o porni haihui pe plajă spre locul unde desena Lucian. Simţi privirile lui Roberto când trecu pe lângă el. Dar îl ignoră şi se duse drept la Lucian, care era absorbit în munca lui, cu creionul în gură.

Se opri în faţa lui şi zise:

— Vrei să înoţi cu mine?

— Îhî, făcu el, fără să ridice ochii.

Aşteptă acolo, i se păru ei, ore întregi, până când, în cele din urmă, Lucian se înclină în spate şi ridică privirea spre ea.

O clipă, ochii îi zburară iar la desen. Apoi, însă, şi-i îndreptă iute din nou spre ea, ca într-o comedie cu Charlie Chaplin. Avea o expresie atât de amuzantă – căscă gura şi ochii lui o măsurară de parcă nu mai văzuse vreo femeie până atunci – încât ea abia se abţinu să izbucnească în râs. Zise:

— Mă gândeam că-mi arăţi şi mie peştera.

El dădu din cap în tăcere.

Constance ştia unde e peştera. Îi spusese Claudine. Înotă rapid, în forţă, simţindu-şi plăcut muşchii străbătând apa limpede, azurie.

Din când în când, se oprea să vadă dacă o urmează și Lucian, apoi continua. Când ajunse acolo, se urcă pe stâncile de la intrare și abia avu timp să se aranjeze cât mai bine, că sosi și el. Strigă:

— Unde-ai învățat să înoți?

— La Scarborough. Vara.

Se uită în jur, la întinderea liniștită a mării, la pâlcul de umbrele strălucitoare de pe fâșia de plajă de unde plecaseră amândoi.

— Nu se compară cu ce-i aici. Dar tu?

El se săltă din apă și se așeză la o oarecare distanță de ea.

— La școală. Într-un lac oribil. Îi ziceam „crângul".

— Tot acolo ai învățat să desenezi? La școală?

— Nu. Pur și simplu, am știut dintotdeauna cum se face. Îi urmări privirea spre jocul luminii pe tavanul peșterii. E un efect frumos, nu-i așa?

— E minunat. Cum i-ai zice?

— Cred că luminiscență.

Stătură acolo în liniște, fermecați; ea, de peisajul pâlpâitor, el – era sigură de asta – de emoția ei.

La un moment dat, observă că se uita la ea. Îi adresă un zâmbet timid, neutru, prin care nu cerea și nu oferea nimic. Chiar și-așa, era limpede că Lucian se simțea copleșit.

— Ar fi cazul să ne întoarcem, zise el, spulberând vraja.

— Să ne luăm la întrecere.

Se avântă în apă, înainte ca el să aibă șansa să-i răspundă. În timp ce înota, își imagină privirea și expresia lui.

Lizzie își umplu paharul cu ce mai rămăsese din vinul de la prânz, când o auzi pe Claudine exclamând:

— Măi să fie!

Își ridică ochii.

— Ce e?

— Lucian. Și Constance. Se întorc înotând împreună.

Lizzie se uită, mai degrabă surprinsă decât șocată. Nu prea mai erau lucruri care să o șocheze.

— Doamne, făcu ea. Nu-mi place să folosesc cuvântul „neobrăzare"...

— Dar o să-l spui, nu-i așa? Hai, Lizzie. Las-o pe fată să-și trăiască viața.

În glasul lui Claudine se citea o undă de reproș și, brusc, Lizzie se simți rușinată. Pentru că așa era. Constance era pur și simplu frumoasă. N-avea cum să nu fie dorită.

Poate Claudine regreta că fusese cam tăioasă, pentru că se sprijini într-un cot și întoarse capul spre Lizzie.

— Îmi povesteai despre Pelham.

— Da? se uită în pământ. Doar că l-am bătut la cap mereu. Să se lase de tenis. Eșecul e atât de rău pentru stima de sine!

— Bărbații, cu egoul lor.

Claudine era un partener de discuție foarte bun. Înțelegea totdeauna absolut tot ceea ce voiai să zici – chiar și atunci când nici tu nu știai sigur.

— Sunt atât de copilărești! Lizzie luă o gură zdravănă de vin. Pelham stă bosumflat zile-ntregi, săptămâni chiar, din cauza câte unei prostii de meci de tenis.

Claudine scutură din cap.

— Toți sunt la fel.

— Ca să fiu sinceră, nu-mi mai pasă. Mi-ar plăcea să-l las să fiarbă în suc propriu. Ce bine-ar fi să se adune și să-mi ofere ceea ce-mi doresc!

— Și cam ce ți-ai dori tu??

— Un amărât de copil! izbucni ea, mult mai înflăcărat decât intenționase.

Râse jenată și se trezi cu ochii plini de lacrimi. O surprinse și pe ea că era atât de întoarsă pe dos.

— O, draga mea, încercați asta de multă vreme?

— Nu încercăm deloc! Asta e buba. Partea întunecată a chestiunii. Nici nu-l interesează.

Pe obrajii ei îmbujorați se prelinseră două lacrimi. Le simți ciudat de satisfăcătoare și le lăsă să se scurgă până jos. De-abia atunci le șterse cu mâna.

Claudine se ridică de pe șezlong, se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Ai dreptate. Bărbații sunt niște copii. Dar asta înseamnă că, dacă-i alintăm și dacă-i pisălogim un pic, îi putem învăța să se poarte cum vrem noi.

Căldura arzătoare părea să crească și să tot crească. Constance era obosită și îi era sete. Nu mai aveau apă de băut, deși nimeni nu observase, în afară de ea.

Se schimbase de costumul ud și împachetase tot ce rămăsese de la picnic în coș.

Acum erau gata să se urce în trăsura care, spera ea, avea să vină curând.

Se îndreptă spre stânci, ca să-și ia prosopul și traista.

Dar era cineva care folosea stânca drept paravan, ca să se schimbe.

Îngheță pe loc. Era Lucian. Stătea cu spatele la ea și se dezbrăca, dezvăluindu-și nu numai trupul gol – lucitor, sculptural și alb ca laptele, acolo unde costumul îl apărase de razele soarelui –, ci și o cicatrice vânătă, din talie până la gât.

Icni șocată, dar nu îndeajuns de încet, pentru că el se întoarse și descoperi că-l privește. N-avea să uite niciodată rușinea care i se citea pe chip, în vreme ce se acoperea frenetic cu mâinile.

— Scuze, zise ea și se îndepărtă repede.

Bella tocmai pleca din salon, când se întoarse și îl văzu pe Cecil ieșind din bibliotecă. Părea neobișnuit de hotărât.

— Bellakins! o strigă el când o văzu. Mai ai niște lădițe de prosecco ascunse pe undeva? Pivnița e goală.

— Am păstrat vreo două. De ce mă întrebi?

— Atunci, fii fată bună și scoate o sticlă sau, mai bine, trei.

— Ți-am mai spus, Cecil. Nu ne permitem să-l bem noi.

— Nici chiar atunci când sărbătorim ceva?

— Și ce anume sărbătorim?

El zâmbi.

— Am să-ți arăt imediat.

După două ore, încă șocată de ceea ce văzuse, Bella se afla din nou în salon, întâmpinând confuză oaspeții. Alături de ea, stăteau Paola, Constance și Francesco, așteptând să umple paharele nou-veniților.

Lucian se duse direct la ea.

— Despre ce e vorba?

— Tatăl tău face un anunț.

— În legătură cu ce?

— O să-ți spună el despre ce e vorba. Cum a fost la plajă?

— O revelație, zise Lucian mușcându-și buzele.

Odată ce veni toată lumea, Cecil își lovi de mai multe ori paharul cu o linguriță, ca să atragă atenția oaspeților. Sala se liniști obedientă, chiar și Lottie, căreia i se permisese să stea acolo, în mod excepțional.

Lângă Cecil era șevaletul lui Lucian, pe care se afla așezat un obiect oblong, acoperit cu un cearșaf alb. Bella se holba la el, nevenindu-i să creadă că e adevărat.

— Mulțumesc că sunteți alături de noi la această oră relativ nepotrivită, începu soțul ei, legănându-se pe călcâie înainte și înapoi. Vă promit că nu vă voi face să întârziați la cină. Ochii îi străluceau de exaltare. Trebuie să vă mărturisesc, când vine vorba de artă, sunt cam filistin.

Se auziră râsete politicoase. Însă Bella simți stingherealа și jena lui Lucian.

Îi aruncă o privire tăioasă, de parcă ar fi întrebat-o: „Cum poate să spună un asemenea lucru cu atâta mândrie? De ce?"

Încurajat, Cecil continuă:

— Îmi plac gravurile din *Punch*[42], așa cum le plac tuturor. Dar atât. Las aprecierea lucrurilor de mai mare finețe soției și fiului meu.

[42] Săptămânal britanic de satiră și umor înființat în 1841, faimos pentru caricaturile pe care le-a publicat (n. tr.).

Făcu un gest spre Bella și Lucian, zâmbind.

— Mă tem că și restul clanului Ainsworth e la fel de lipsit de sensibilitate estetică. Așa că n-ar trebui să fiți surprinși că

am ținut, mai bine de o jumătate de secol, un artefact extraordinar pe perete, fără să avem nici cea mai mică idee despre valoarea lui.

Cercetă încăperea – chipurile se înălțau fermecate. *Își savurează clipa,* se gândi Bella, și își dădu seama că, în ciuda tuturor neplăcerilor, se bucura pentru el. Binele lui conta pentru ea și probabil că așa avea să fie mereu. Asta-i căsătoria.

— Din fericire, am cunoscut de curând pe cineva, un nou prieten, care se pricepe bine la artă. Întinse mâna. Fă o plecăciune, Jack.

Jack nu se conformă. Totuși, își ridică paharul și se uită în jur.

— Nu numai că e un *connoisseur,* dar Jack e și om de acțiune. Fratelui meu și mie ne-a luat o viață să ne dăm seama că posedăm o capodoperă. Însă lui Jack nu i-a luat decât o clipită ca să aducă omul care să o autentifice.

În spate se iscă rumoare. Un scârțâit ușor, când se deschise ușa. Bella se întoarse. Văzu cu oroare că era Danioni. Cine îl invitase? Când se uită iar în față, Cecil scotea ceva din buzunar.

— Așadar, continuă Cecil, cu o scrisoare în mână care dovedește acest lucru, am plăcerea să vă prezint o lucrare neidentificată până acum a unui Mare Maestru. Dezvălui tabloul dintr-o mișcare. Dați-mi voie să vi-l prezint pe Peter Paul Rubens.

Se auziră câteva aplauze, dar și icnete și exclamații șocate. Toți vociferau și își iteau capetele, ca să vadă pictura.

Bellei îi ajunse la ureche cum Julia îl întreba de la obraz pe Cecil:

— Așadar, asta te scutește pe tine să te duci cu căciula în mână la bătrânul Livesey?

— Jack e de părere că n-ar trebui să cedăm niciun bănuț sub o sută de mii, îi răspunse el.

Doamne, Dumnezeule, își zise Bella din spatele încăperii. *N-o mai spune la toată lumea!*

Extraordinar, își zise ea, tresărind. Viteza cu care străbătuse încăperea... aproape că ajungea să te facă să crezi în spiritele rele.

Danioni tuși cu mâna la gură:

— Îmi permiteți o vorbă între patru ochi, *signore* Ainsworth?

Cecil se răsuci spre el.

— O, din nou dumneata, făcu el plictisit. Desigur. Ce-ar fi să mergem într-un loc mai retras?

Frustrat că îl întrerupsese, îl conduse pe Danioni în bibliotecă, închizând cu putere ușa în urma lor.

Îi surâse formal, rece.

— Ce noroc pe dumneata, Danioni! Că s-a nimerit să fii aici, chiar la dezvăluire.

— Nu se poate noroc mai mare, mărturisi italianul.

— Ce vânt te-aduce pe-aici?

Danioni își puse valiza pe biroul lui Cecil. O deschise hotărât și scoase de acolo un prosop alb.

Încet, savurându-și gesturile, îl despături, astfel încât să se vadă monograma HP din colțul drept, după care i-l înmână lui Cecil să-l cerceteze.

Cecil își trecu degetul mare peste țesătura fină de bumbac.

— Unde l-ai găsit?

— A fost recuperat de pe o bicicletă. Lăsată la o întrunire ilegală. Ținută de dușmani ai statului italian.

— Doamne ferește! Ce straniu! Ai vreo idee cum a ajuns acolo?

Scoase un carnet și se prefăcu că-l consultă.

— Unul dintre neaveniții pe care i-am arestat a mărturisit c-a furat bicicleta. La cererea lui... William Scanlon.

Cecil nu-și putu ascunde șocul.

— Billy, vrei să spui? Pacostea aia mică?

— S-a înhăitat cu niște derbedei, zise Danioni pe un ton plin de regret.

Plum păru absolut șocat. Îl văzu cum îi mormăi lui Lizzie la ureche:

— O sută de mii de lire!

Chiar în fața lor se aflau Lady Latchmere și Melissa.

— E, cu siguranță, voluptuoasă, zise Melissa.

Lady Latchmere pufni.

— Atât și nimic mai mult!

— Nu e pe gustul tău, mătușă?

— Mă tem că n-am să mă obișnuiesc niciodată cu nuditatea.

Bella își duse mâna la gură, ca să nu izbucnească în râs.

Nu era o surpriză să-l vadă pe Lucian uitându-se atent la tablou. Rose stătea alături de el. Însă curând se depărtă, plictisită, se pare. Lucian nu observă că plecase, așa că își continuă comentariul:

— Câtă vervă în aplicarea culorii, dar, în același timp, câtă delicatețe! Uită-te doar la tonul acesta. E aproape...

Se întoarse, așteptându-se, bineînțeles, s-o vadă pe Rose. Dar lângă el stătea Constance îmbrăcată în uniforma ei de servitoare, cu o tavă în mână.

— Luminiscent? îi termină ea propoziția. Își zâmbiră.

Bella fu impresionată. O fată precum Constance să știe un asemenea cuvânt! De unde l-o fi auzit? Era limpede că n-ar trebui să subestimezi niciodată oamenii.

Danioni stătea într-un colț, discutând cu Roberto, cu un surâs rezervat, ușor superior. Apoi Roberto se depărtă, moment în care Danioni se întoarse și, dintre toți cei de acolo, făcu un schimb de priviri cu Francesco. Era ceva între ei.

I se păru, oare, Bellei sau Danioni chiar dădu din cap, ca și cum ar fi dat sau ar fi primit o instrucțiune?

Se pregătea să se îndrepte spre Cecil, ca să-l felicite pentru discursul lui bine livrat, când acesta apăru alături de el. Observă că ținea în mână o valiză.

Cecil înghiți această informație neavenită și puțin plauzibilă.

— Și ce propui să facem în legătură cu asta?

— Las la latitudinea dumneavoastră. În calitate de stăpân al casei.

— Frumos din partea dumitale, zise Cecil. Bătu din palme. Ei, bine, dacă nu mai e nimic altceva... Era nerăbdător să se întoarcă la petrecere.

— Nu, domnule Ainsworth. Asta-i tot.

Danioni se întoarse să plece. Dar apoi se opri, pipăindu-și sacoul, ca și cum ar fi uitat ceva.

— *Che stupido che sono*![43]

[43] „Ce prost mai sunt!", în lb. italiană, în original (n. red.).

— Ce mai e? întrebă Cecil, din ce în ce mai nerăbdător.

Danioni scoase o scrisoare din buzunarul interior, cu un gest studiat.

— Bine că mi-am adus aminte! Mai era și asta.

Cecil luă plicul oblong dintre degetele lui lungi, pătate de nicotină.

Recunoscu imediat papetăria preferată a Bellei, Smython. Era adresat domnului Henry Bowater, pe Lyndhurst Gardens, numărul 12, Harrogate.

— De unde-l ai?

— A fost găsit pe stradă, zise Danioni.

Cecil îl întoarse. Fusese deschis.

— Aceasta este corespondența particulară a soției mele.

— Mă tem că da.

— E o scrisoare către contabilul tatălui său. Mă tem că nu mă pricep la cifre. Las toate acestea pe seama ei.

— Foarte bine, domnule Ainsworth. Danioni făcu o plecăciune, după care plecă din nou, de data aceasta mult mai emfatic; însă se opri la ușă, ca să-i dea lovitura finală. Un bărbat trebuie să cunoască bine treburile soției sale.

Cecil se uită iar la scrisoare. Se simțea neliniștit, ușor îngrețoșat. Vru s-o deschidă, când apăru Jack în ușă.

— Aici erai! Mă întrebam unde-ai plecat.

10

Nish fu ultimul care examină pictura. Luase decizia să aștepte, scârbit de înghesuiala scandaloasă, care-i amintea de o excursie extrem de obositoare, pe caniculă, pe care o făcuse la Galeria Uffizi din Florența cu câteva luni în urmă.

Era atât de diferit acum, că putea să se uite de aproape la un tablou atât de impresionant. Ai fi stat nemișcat acolo, doar să-l sorbi din ochi. Nu era nimeni care să zică: „Scuzați-mă, vă rog. Soția mea vrea să vadă tabloul, iar dumneavoastră îi blocați vederea." Sau: „Sunteți indian, domnule? Nu știam că li se dă voie indienilor aici..."

Lucrul cel mai contrariant în legătură cu pictura era servitoarea neagră a lui Venus, ascunsă în depărtare, în colțul din dreapta sus. Cârlionții ei bogați erau acoperiți de o tichie albă, strânsă cu o bentiță, dintr-o parte într-alta. Se uita cu admirație vădită la părul lung, blond și ondulat, revărsat pe umerii stăpânei.

Ce-ar fi fost dacă Rubens ar fi inversat lucrurile? Ce-ar fi fost dacă ar fi pictat-o pe Venus neagră? Nish hotărî să discute chestiunea cu Claudine cu prima ocazie. Oare fusese acolo, când și-a ținut Cecil discursul? Nu-și amintea s-o fi văzut...

Era atât de absorbit de tablou încât avu nevoie de câteva momente să observe că intrase Billy în încăpere. Fiul lui Betty se mișca de colo-colo, adunând paharele goale. Se apropie de Nish și întinse tava spre el. Acesta așeză automat paharul acolo, fără să-l privească. Dar băiatul rămase nemișcat, de parcă ar fi așteptat ceva.

— Ce e, Billy? întrebă Nish.

Băiatul nu zise nimic, dar își coborî ochii spre colțul unui plic de sub tavă. Adusese un mesaj. Uitându-se dacă mai era cineva prin încăpere, Nish înșfăcă iute misiva și o desfăcu. Conținea un petic de hârtie cu o adresă:

— Jack! Cecil reuși să-și schimbe expresia într-una de plăcere. Iartă-mă că am plecat de-acolo, dar am fost efectiv luat de guler.

— Am văzut. Ciudat personaj, nu-i așa?

— Așa sunt toți, zise Cecil. Își vârî plicul în buzunarul sacoului: Nu știu ce-ți dorești tu, dar eu vreau un pahar cu prosecco.

VIA GIOVANNI PACINI, 41, TORINO. G.

Când își ridică iar privirea, Billy o zbughise deja spre ieșire.

Nish se grăbi după el, încercând să fie discret, să pară că, de fapt, nu aleargă. După ce îl așteptă să ducă tava la bucătărie, îl urmă de-a lungul coridorului, apoi coborî pe scara metalică în spirală, spre pivnița de vinuri. Lumina era slabă, mirosul rece, stătut, o adevărată ușurare după atmosfera sufocantă din salon.

Nish îi flutură bilețelul în fața lui Billy:

— Cine ți l-a dat?

— Un prieten. Mi s-a cerut să vi-l aduc.

— Asta e tot?

— Ar mai fi ceva.

Scoase un teanc de manifeste legate cu o bentiță de in.

— Mi s-a spus să le dau mai departe.

Nish le luă. Desfăcu panglica și scoase cu grijă un manifest. Anunța o adunare antifascistă. Pe prima pagină era o caricatură grotescă a lui Mussolini, călare pe un măgăruș. Își ridică privirea spre băiat.

— Ți-au spus unde trebuie să mă duc?

Billy clătină din cap.

— Presupun că nu știi să citești în italiană.

— Niciun cuvânt. Dar pot spune că astea nu zic ni'c frumos de bătrânu' Musso.

Nish aranjă pamfletele la loc, de teamă să nu le vadă cineva. În dreapta lui era un raft de piatră plin cu butoaie de vin. Vârî teancul de pamflete îndărătul unuia și dădu să plece. Billy se înspăimântă.

— Doar n-o să le lăsați acolo, nu-i așa? Faceți pușcărie dacă le vede cineva.

— Păi, ce să fac cu ele?

— Le-aș putea ascunde eu, pentru dumneavoastră. Contra cost.

Billy înșfacă manifestele. Nish vru să-l întrebe ce s-a întâmplat cu băiatul rănit, când auzi un zgomot pe scară. Era

Constance, care căra patru sticle goale de prosecco în mâini. Când îi văzu pe Nish și pe Billy, rămase cu gura căscată și fu gata-gata să le scape.

— Scuzați-mă, domnule Sengupta...

Nish își pierdu cumpătul. Intră în panică și trecu pe lângă ea, mai-mai s-o dea jos, fără să scoată un cuvânt, cu ghetele păcănind în vreme ce urca pe treptele de fier.

Ușa din față a hotelului era larg deschisă. Simțea nevoia să iasă, să respire.

Constance căra sticlele goale în pivniță, ca să le depoziteze acolo, când Francesco trecu pe lângă ea, urcând. Nu era ceva neobișnuit în sine. Francesco se ducea deseori în pivniță. Dar, de cele mai multe ori, o băga în seamă. Îi zâmbea sau dădea din cap.

De data aceasta, nu zise nimic; abia dacă se uită la ea. Dacă se gândea bine, singura concluzie logică era că Francesco așteptase pe undeva, pe la mijlocul scării, înainte să vină ea.

Erau șaisprezece trepte. Îl auzise urcând doar șase sau șapte, cu pantofii lui clămpănitori, greoi.

Oare ce făcuse acolo?

De-abia când ajunse jos îi văzu pe Billy și pe Nish și puse lucrurile cap la cap. Totuși, nu prea-i era clar. Fusese și Francesco cu ei? Sau îi urmărise?

Aveau amândoi un aer vinovat, ca și cum ar fi tăinuit ceva. Când i-a văzut, a avut un șoc. Fusese gata-gata să tragă o înjurătură și să scape sticlele din mână. Dar își revenise la timp și își ceruse scuze de la Nish că-l speriase.

Nish plecase fără o vorbă. De fapt, o luase la fugă, lucru puțin obișnuit pentru el.

Acum se întoarse spre Billy, ca să-l ia la rost. Acesta avea ceva ascuns la spate.

— Ce pândeai aici, jos? Și ce ai acolo?

— Ni'c pentru băgăcioși.

Ea lăsă sticlele jos și întinse mâna.

Fără tragere de inimă, Billy îi întinse teancul de pliante. Îl luă pe cel de deasupra. Se uită repede la el, apoi i-l înapoie. Era scris în italiană, însă desenul spunea totul.

— Nu știu ce au toate astea de-a face cu domnul Sangupta. Dar știu că tu ți-o cauți cu lumânarea.

— Numai să nu mă pârăști.

Billy puse teancul înapoi, pe raft.

— Nu le lăsa aici! strigă Constance. Doamna și domnul Ainsworth vin mereu în pivniță!

Billy le luă din nou.

— O să le-ascund sub patul lui Lady Latchmere. Când sunt cu toții la cină.

Constance se uită îngrozită la el.

— Poftim?! exclamă ea.

— Nu face din țânțar armăsar. Nimeni n-o să le caute acolo.

După-amiază, Constance se jucă împreună cu Lottie. Fata avea atât de multe jucării – tot felul de lucruri la care visase și ea când era copil. Un yo-yo, un titirez, mai mulți săculeți cu bile... La urma urmei, era singură la părinți. Jucăriile erau un substitut al fraților și surorilor. Al prietenilor. Era chiar o minune că ajunsese atât de cuminte și sensibilă.

— Se vede că ești tristă astăzi, îi spuse ea lui Constance.

— Taci din gură! Nu-i adevărat deloc!

— S-a întâmplat ceva?

— Bineînțeles că nu!

Câteodată simțea un imbold puternic să-i povestească lui Lottie despre Tommy. Simțea că fetița ar înțelege-o, i-ar fi alături, că ar interesa-o. Însă Lottie era fiica lui Alice, iar când se gândea la asta îi pierea toată pofta. Era conștientă că își dorea din tot sufletul să facă parte din clanul Ainsworth, să fie egală cu ei. Iar în centrul acestor dorințe se afla Lucian.

Cina constând din paste și un fel de brânză cu nume ciudat nu dură mult. Gorgonzelia? Gorginzola? Se gândi tot timpul la ce asistase fără voia ei în pivniță.

Nish și Billy. Ce-or fi discutat, de-i treziseră atât de mult interesul lui Francesco? Și cum de înțelesese el ce vorbeau? Din clipa în care sosise la Hotelul Portofino, toți cei pe care îi întrebai despre Francesco ziceau același lucru: „Aaaa, nu vorbește engleza".

Tot așa vorbeau oamenii din Menston despre bătrânul Bill Evans, grăjdarul: „Aaa, nu-ți face griji, a căzut în cap la naștere..."

Dar dacă greșeau cu toții?

Se simțea precum o mașină. Apăsați pe buton și vă servesc mâncarea. Apăsați acolo și vă spun de unde e vinul. Amețită și cu dureri de cap, ieși pe terasă ca să mai adune din pahare, când îl zări pe Lucian.

Expresia „inima îi tresări, un pic", pe care Constance o considerase mereu o vorbă goală, se dovedi că nu era deloc așa.

Stătea aplecat peste balustradă, uitându-se la peisaj – după stele căzătoare, îi spuse el.

— Deși e cam devreme, adăugă. Perioada cea mai bună este la începutul lui august. În noaptea de dinainte și de după sărbătoarea lui San Lorenzo. Atunci cerul se umple de stele căzătoare și se uită toată Italia la ele.

Constance își sprijini tava de balustradă.

— Sunt chiar stele?

El râse și clătină din cap cu blândețe, însă fără vreun aer de superioritate.

— E o ploaie de meteoriți. Deși catolicii cred că sunt scântei din flăcările care l-au ucis pe San Lorenzo. Știi, a fost ars de viu. De romani. Pe un grătar.

— Ce multe știți, zise Constance. Mi-ar plăcea să știu și eu tot felul de lucruri.

— Știi destule. Știi să conduci o gospodărie. Să ai grijă de un copil.

— Treburi de femeie, nu-i așa?

Zâmbi sardonic.

— Treburi *practice.* Ceea ce știu eu e... inutil, spuse el și trase un fum din țigară. Înseamnă că ți-a plăcut pictura, nu-i așa?

— Pictura? O, da! Și când te gândești că Rubens a pictat-o pe femeia aceea acum trei sute de ani... Și pare atât de actuală.

— Atât de senzuală.

— Atât de *tandră.*

Urmă o pauză. Apoi Lucian zise:

— Știi, ai ochiul format pentru pictură.

Constance ridică din umeri.

— De fapt, n-am mai văzut niciodată un asemenea tablou. Cel puțin, nu atât de aproape. Puteam s-o ating.

— Nu e singurul lucru pe care l-ai văzut astăzi de aproape.

Constance simți cum roșește. Se uită în jur, ca să vadă dacă mai erau pahare de luat.

— Îmi pare rău că ai fost nevoită să vezi una ca asta.

Ea zise:

— N-aveți de ce să vă cereți scuze.

— Probabil că ți s-a făcut greață.

— Mi s-a tăiat răsuflarea, zise ea. Ideea că ar fi putut să i se facă silă i se părea caraghioasă. M-a făcut curioasă să aflu prin ce-ați trecut, de-ați pățit așa ceva. Și cum de puteți suporta.

— Ce, faptul că voi avea toată viața această cicatrice?

Ea șovăi.

— Toți avem cicatrici.

— N-am văzut să fi avut vreuna, astăzi. Se apropie. M-am uitat foarte bine. Nicio imperfecțiune.

— Domnule Ainsworth...

— Te rog să-mi zici Lucian.

De obicei, când Constance se uita la Lucian, se simțea liniștită. Însă nu mai era cazul. Atracția dintre ei nu mai putea fi negată. Până la un punct, amândoi păreau să fie mulțumiți – atât ea, cât și el. Și, oare, n-o căutase chiar ea cu lumânarea?

Fără îndoială, începea să devină periculos.

Îi întinse mâna, pe care Roberto i-o sărută. Apoi plecă din încăpere, neobișnuit de vioi.

Melissa stătea ca pe ghimpi. Când Alice se așeză la loc, zise:

— Ai înapoiat un cadou?

Alice se îmbujoră:

— Nu puteam să-l accept.

— Pentru că e italian?

— Pentru că am crezut că e de la tatăl lui!

Melissa căzu pe gânduri, apoi își reluară jocul.

— Bietul om, făcu ea. De-abia dacă știe un cuvânt-două în engleză. Poate are nevoie ca tatăl să vorbească în numele lui.

Jack simți destul de exact ce se întâmpla în bibliotecă, dinainte să intre. După cum s-a dovedit ulterior, a avut dreptate.

Cecil era acolo împreună cu Francesco și împacheta tabloul în ambalajul de placaj.

— E-n regulă să stăm un pic de vorbă? îl întrebă Jack pe Cecil, aruncându-și privirea spre italianul care se pregătea acum să acționeze cu o șurubelniță și cu o mână plină de cuie lungi.

Cecil se uită la el ca la un nebun.

— Desigur. Ăsta nu înțelege nimic.

— Bine, atunci. Dacă zici tu...

Jack își vârî mâna în buzunar și scoase un cec, pe care i-l înmână lui Cecil. Era de cincizeci de mii de dolari.

— E bine?

Cecil rânji.

— S-a făcut! Să sperăm că se vinde.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Singura întrebare e cu cât.

— S-o țin sub cheie aici?

— Aș prefera s-o iau cu mine, dacă nu te deranjează.

— Va fi în siguranță la tine?

Jack își ridică sacoul și-i arătă un revolver Colt.

— Va fi bine păzită.

Constance simți o amețeală, ca atunci când te ridici prea repede în picioare. Imensitatea spațiului o copleșea atât de tare, încât respira repede, în icnete scurte. Era înspăimântată. Dar nu putea s-o arate. Trebuia să-și păstreze masca impasibilă.

Lucian era stăpânul ei. Superiorul ei social. Ce măști o folosi el?

Se auzi zicând:

— Trebuie să plec.

— Desigur, zise Lucian.

Luă tava goală și plecă la bucătărie.

Când intră Roberto șovăielnic, de parcă nu știa ce căuta acolo, Alice și Melissa jucau Fata Bătrână în salon.

— Domnule Albani, zise Alice, ridicând privirea de la cărțile de joc.

El făcu o plecăciune.

— *Buona sera.*

— Îl căutați pe tatăl dumneavoastră?

— *Scusi?*

— *Tuo... padre?*

— *Si.*

— Cred că s-a dus la culcare.

— *Molte grazie.*

Se întoarse să plece din încăpere. Dar, înainte să iasă, Alice puse brusc cărțile jos și se ridică. Își drese glasul.

— Voiam să vă mulțumesc.

Roberto se întoarse.

— *Si?*

— Să vă spun *grazie* pentru brățară. Ridică brațul și arătă spre accesoriul imaginar. Era frumoasă. Și a fost extrem de generos și de atent din partea dumitale.

El surâse și dădu din cap, deși Melissa era sigură că nu înțelegea un cuvânt din ceea ce spunea prietena ei.

— Înțelegi de ce a trebuit s-o refuz, continuă Alice. Asta nu înseamnă că nu-ți sunt recunoscătoare pentru interesul pe care mi-l arăți.

— Atunci e bine. Ia-o! Cecil se apropie de Francesco și-i făcu semn să-l ajute pe Jack să ducă pictura la etaj.

— Dar vino înapoi, jos, la un păhărel și un trabuc, Jack. Nu-mi place deloc să beau singur.

Așa cum fusese instruită, Claudine descuie, apoi deschise ușa, de îndată ce îl auzi pe Jack ciocănind. Apoi rămase lângă pat, uitându-se cum aducea tabloul împachetat în încăpere împreună cu Francesco și cum îl sprijineau de perete.

— Așadar, gata!

— Gata.

— Îți spun eu, ăsta e mai presus de sabia lui Napoleon.

Era o glumă de-ale lui, o referire la o sabie veche, de proveniență dubioasă, pe care Jack reușise s-o vândă pe bani mulți unui colecționar american.

Jack se uită lung la colet, apoi la Claudine. Ochii îi ardeau de exaltare.

— Ai încredere în mine, păpușă. În comparație cu pictura asta, sabia lui Napoleon e pistolaș de jucărie.

De îndată ce Francesco plecă, Jack scoase revolverul și îl puse cu grijă pe pat. Apoi o privi intens.

— Nu lăsa pe nimeni să intre. Și să nu te miști de-aici. Mă întorc imediat.

— Unde te duci?

— Mai bine să nu știi.

Claudine îl conduse la ușă și încuie după el. Ridică pistolul. După ce verifică dacă era încărcat – era, sau, cel puțin, așa părea – îl puse într-un sertar.

Rămase acolo câteva clipe, contemplând coletul și conținutul său.

Era aproape incredibil că un lucru atât de valoros se afla în aceeași încăpere cu ea. De drept, ar fi trebuit să emane o aură, cumva.

Să iradieze lumină sau căldură – ceva care să te facă să înțelegi cât era de special. Dar nu. Nu era decât o simplă cutie de lemn.

După ce se hotărî asupra unui plan de acțiune, scoase un furou de mătase din scrin și îl vârî în geanta ei de cosmeticale.

Verificând să nu fie nimeni pe coridor, ieși din cameră și încuie ușa după ea.

O porni tiptil prin întuneric, până când ajunse la baia comună și ciocăni ușor.

Lizzie crăpă ușa. Văzând că era Claudine, o înșfăcă de încheietura mâinii și o trase, în liniște, înăuntru.

Era neobișnuit pentru Bella să se scoale înaintea servitorilor. Dar se trezise devreme, la cinci, și se simțea neliniștită.

Se îmbrăcă lejer, cu o rochie înflorată de bumbac, ce-i dezvelea brațele, despre care toată lumea spunea că erau frumoase și care o făceau să se simtă tânără. Nu-și strânse părul. Se strecură afară din camera ei și coborî în bucătărie.

Îi plăcea bucătăria, pentru că era centrul casei. Dacă te gândeai la Hotelul Portofino ca la un vapor, atunci bucătăria era cabina de comandă, cu mânerele și butoanele ei, cu oalele atârnând strălucitoare și luminoase din tavan și cuțitele sclipind pe polițe.

Își trecu degetul pe suprafața netedă, cerată a mesei. O cumpăraseră la o licitație, la Lucca. Ploua îngrozitor și se udase până la piele. Ce ciudat că-și aducea aminte!

Luă o smochină verde dintr-un castron de porțelan, atât de coaptă încât era cât pe ce să-i explodeze în mână. Și-o vârî în gură, aprinse plita și își făcu o ceașcă de ceai.

Deschise ușa bucătăriei și rămase în prag, uitându-se, dincolo de curte, la colinele verzi și la marea sclipitoare de dincolo de ele.

Scena era nemișcată și perfectă, precum o pictură. Simțea deja fierbințeala soarelui. Își dădu pantofii jos și începu să meargă pe afară, cu picioarele goale, încântată că pământul era cald.

Asta ți-ai dorit dintotdeauna, își zise ea. *Păstrează această clipă în suflet. Amintește-ți-o în zilele când viața pare o trudă fără sfârșit.*

Prin fața ochilor îi trecu fulgerător o imagine. Bietul băiat, zăcând pe dușumea atât de neajutorat. Se hotărî să-l întrebe pe Billy despre el cu prima ocazie. Nu că ar fi știut ceva sau, chiar dacă știa, n-avea să-i spună ei nimic. Oare nu-i interzisese chiar ea să mai aducă vreodată vorba despre băiat?

Își sorbea ceaiul, gândindu-se la toate acestea, când auzi ceva: o izbitură înfundată, accidentală, a cuiva care încerca să-și ascundă prezența.

Se uită prin bucătărie. Nu era nimeni.

Când ieși pe hol, îl văzu pe Plum. Era îmbrăcat de călătorie, într-un costum crem, coborând tiptil scările, cu o geantă uriașă pe umăr. Îi strigă:

— Vă furișați fără să vă luați la revedere?

— Doamnă Ainsworth! Îmi pare rău. Se prefăcu destul de bine că nu-l șoca întâlnirea cu ea. Nu știam că s-a trezit cineva.

— Vreți să luați micul-dejun?

— Nu, dacă nu vă deranjează, zise el.

— O, haide! Bella își menținu același ton jovial, normal. Betty va fi îngrozită dacă vă las să plecați fără să beți măcar o ceașcă de ceai.

— Aș prefera să plec, zise el.

— Veți avea nevoie de o trăsură până la gară.

— E totul aranjat, doamnă Ainsworth. Totul. Am vorbit cu Francesco aseară. Am reușit să mă fac înțeles.

Chiar așa? își zise ea. *Măi să fie!*

Plum își reluă drumul spre ușă. Brusc, Bellei îi veni o idee.

— Vrei să stai o clipă?

El se opri și se uită la ceas.

— Desigur.

Bella se duse în fugă în biroul ei și înșfăcă ultima ei scrisoare către Henry și o mână de bănuți. I le dădu lui Plum.

— Vă supărați dacă mi-o puneți la poștă? Când ajungeți la Milano?

Plum se uită la adresă.

— Aaa, Harrogate! Ce oraș frumos!

— Da, nu-i așa?

— Păi, bine, zise el, îndreptându-și umerii. Urați-mi noroc.

— Cel mai bun tenisman britanic!

Ea îi întinse mâna, iar el i-o strânse rânjind.

Ce spectacol! își zise Bella. Ce se petrecea, de fapt? Și unde era Lizzie?

Ușa scârțâi când i-o deschise lui Plum ca să iasă. Francesco îl aștepta, verificând potcoavele cailor. Căută să se uite în ochii lui. I se părea sau era o urmă de spaimă în ei?

Era atât de captivată de uruitul lin al trăsurii care se depărta, încât aproape că nu-l observă pe Danioni, care se apropia de ea pe alee. Și nu numai pe Danioni – mai era un bărbat împreună cu el.

Ea îi aștepta în cadrul ușii, cu brațele încrucișate, incapabilă să-și ascundă iritarea.

— O, cerule! Iar dumneata! Nu poți să ne lași în pace?

— Bună dimineața și dumneavoastră, *signora* Ainsworth.

— Ce mai e, de data aceasta?

— Acesta e *signor* Ricci. De la Inspectoratul Industriei și al Muncii.

Ricci era înalt și gârbovit, cu o mustață stufoasă. Își scoase pălăria, în vreme ce Danioni îi arătă o hârtie.

— Iar aceasta e scrisoarea care îl autorizează să facă o inspecție a condițiilor de lucru din incinta hotelului dumneavoastră.

Bellei nu-i veni să-și creadă urechilor.

— La ora aceasta matinală?

Danioni ridică din umeri.

— Cum ziceți voi, englezii: cine se scoală de dimineață departe ajunge.

Îi conduse în bucătărie și îi obligă să aștepte în picioare până la sosirea lui Betty, care urma să prepare chiflele pentru micul-dejun. Reacția bucătăresei când îi văzu fu absolut predictibilă.

— Ce-i porcăria asta?

— E doar o formalitate, o asigură Bella. Trebuie să cooperăm. Să strângem din dinți.

— Nu mai am dinți de strâns! protestă Betty și căscă gura larg, ca să-i arate Bellei că nu mințea.

Bella se uită cum Ricci își făcea jalnica lui inspecție, în costumul acela negru, urmat de Betty.

La un moment dat, găsi un castron pe masa de lucru. Își apropie nasul, se strâmbă, și se pregăti să scrie ceva în carnețel.

Atunci, Betty izbucni:

— E doar niște aluat. Ce e așa de ciudat?

Betty nu-și lua ochii de la Bella, cerându-i ajutorul, de parcă ea ar fi avut puterea să oprească toate acestea. Bella se simțea îngrozitor. Dar se temea să nu înrăutățească lucrurile și mai mult. Rușinată, își dădu seama că această frică îi întrecea furia; o paraliza, împotriva voinței sale.

Ricci își trecu degetele peste mașina de gătit, să vadă dacă era vreo urmă de grăsime.

Se aplecă și examină conținutul cuptorului prin geamul ușii, pregătindu-se s-o deschidă, când Betty nu se mai putu stăpâni.

— Hei! strigă ea, dându-i peste mâini. Poți să ai tu poruncă și de la regele Italiei, că nu mă interesează! Pe ăsta nu-l deschizi!

Își îndreptă umerii spre ea, cu brațele încrucișate. Ea îl sfidă, provocându-l s-o contrazică.

— Dacă n-o să-mi crească chiflele, o să mi-o plătești cu vârf și-ndesat!

După aceea, se duseră în birou. Bella se așeză la pupitrul ei, mijind ochii la raport, care nu numai că era scris în italiană, dar și cu cele mai mici litere posibil. Danioni stătea în picioare, urmărind-o, bătând darabana cu degetele.

Cu o oarecare dificultate, Bella citi: *Condizioni anti igieniche.* Ridică privirea tăioasă.

— „Condiții neigienice"? N-am citit niciodată o asemenea prostie! Poți să-ți iei cina pe podelele curățate de Betty.

Danioni zise:

Își puse hainele pe el ca prin ceață, fără să-i pese, de data aceasta, cum arată. Cum și-a făcut cărarea sau dacă gulerul era în ordine. Nu mai conta decât confruntarea ce urma.

Trânti ușa și porni țanțoș pe coridor. Ținea scrisoarea în mână. Această... umilință!

Se opri sus, la capătul scărilor. Se întâmpla ceva pe hol. O panică sau o altercație. Greu de precizat. O văzu pe Bella ieșind în grabă din bucătărie, urmată de Betty și, dintr-un motiv sau altul, de Danioni. Ce naiba căuta ăsta aici?

Se îndreptau, ce să vezi, spre Jack! Americanul stătea la poalele scării.

— Unde e? urla el.

— Ce anume? văzu Cecil cum îl întreba soția lui.

Coborî iute treptele, uitând momentan de scrisoare.

— Jack! strigă el. Ce se întâmplă?

Acum, Jack începu să alerge peste tot, ca un nebun, deschizând ușile și uitându-se prin camere.

— Escroci nenorociți! Unde e?

Urletele lui treziseră tot hotelul. Pe palier apărură, pe rând, siluete cu ochii cârpiți de somn.

— Jack! Te rog!

Cecil se apropie de el, dar acesta îl împinse.

— Pleacă de lângă mine!

— Domnule Turner, zise Bella, vă rog să vă calmați. Spuneți-ne ce s-a întâmplat!

Jack își trecu o mână peste bărbia nerasă. Avea privirea sălbatică, chipul palid ca al unui cadavru.

— Tabloul, zise el. A dispărut!

— N-am scris eu raportul ăsta.

— Dar e semnătura dumitale peste tot. I-l dădu înapoi. Așadar, asta ce-nseamnă?

— Aveți la dispoziție paisprezece zile.

— Ca să fac ce?

— Să vă conformați. Altfel, trebuie să închideți.

Se pregătea să reacționeze, când se auzi un zgomot, un răget bărbătesc de groază, de undeva din hotel. Se uită alarmată la Betty.

— Ce, Doamne ferește, a fost asta?

— Nu știu, zise ea. Dar nu-mi place deloc, doamnă. Nu-mi place deloc.

Cecil se trezi singur, în camera lui. Lâncezi în pat vreo câteva momente, ascultând clopotele bisericii, uitându-se meditativ la o mușcătură proaspătă de țânțar de pe braț. Apoi se uită după ceva cu care să-și aprindă prima țigară pe ziua aceea.

Credea că are niște chibrituri în buzunarul sacoului, însă, când se uită acolo, nu le găsi. Era doar scrisoarea pe care i-o dăduse Danioni – cea trimisă de Bella contabilului tatălui ei. O scrisoare pe care Danioni ținuse în mod deosebit s-o aducă în atenția lui Cecil. Oare de ce?

În adâncul sufletului, știa răspunsul. *Hai, omule! Curaj!*

Pe măsură ce citea, i se urca sângele la cap. Simțea o furie profundă, care se confunda cu rușinea. De când dura situația aceasta? Și câți mai știau? Le-o arătase Danioni și celorlalți din biroul lui? Cu siguranță! Așa că tot orașul știa. Nu numai că Bella își făcea de cap, dar și că n-o satisface. Și că el, Cecil, era considerat un fel de... papă-lapte.

Simți că furia îl învigorează. Ca un curent electric. Era cu adevărat extraordinar cum simțea că i se transformă trupul. Ei, bine, o să-i arate el! Afurisită femeie! O să-i arate cine e cocoșul!

11

Bella ajunse la concluzia că exista ceva regizat și formal în împrejurările date. Îi amintea de romanele Aghatei Christie, pe care le citea cu plăcere când avea timp, în care oaspeții unui hotel erau acuzați într-un salon foarte asemănător cu acesta și erau puși să dea socoteală de fiecare mișcare pe care o făcuseră la o anumită oră, dintr-o noapte anume.

Dar nu era singurul lucru care stârnea resentimentele celor ce se adunaseră acolo. Bella făcu o grimasă în vreme ce trecea în revistă panorama chipurilor palide. Oaspeții stăteau prudenți deoparte, arătând ciudat de vulnerabili în cămăși de noapte și papuci, cu ochii scufundați în orbite de oboseală.

Danioni luase frâiele în mâini și îl interoga pe Jack cu o bucurie evidentă. *Cât de odios era omulețul acesta!* își zise ea. *Culmea răului, în Italia modernă.*

— Și sunteți sigur că pictura a fost furată, *signor* Turner?

— Cum să nu! Mă iei de prost?

— Ați căutat bine în camera dumneavoastră?

— Dacă spun c-a dispărut, a dispărut!

Cecil interveni, exasperat.

— Cum ar putea să dispară ceva atât de mare? Chiar de sub nasul dumitale.

— De unde naiba să știu? Doar nu sunt eu cel care l-a furat!

— Dar ești cel care trebuia să-l păstreze în siguranță.

— Ce vrei să zici, domnule Ainsworth?

— Vreau să zic orice-ți trece prin cap, domnule Turner!

Spre ușurarea Bellei, apăru contele Albani. Arăta - impresionant în halatul lui roșu, cu linii șerpuite, din mătase.

— Ar trebui să încercăm să ne calmăm cu toții.

Bella se întoarse spre el.

— Ce ne sfătuiți să facem, conte?

— Să faceți ce-a zis domnul Turner. Să trimitem după polițiști. *Pronto!*[44]

[44] „Rapid!", în lb. italiană, în original (n. red.).

Jack dădu din cap cu entuziasm.

— Și să-i puneți să scotocească tot locul.

— Ce-ar fi să se ducă Lucian după ei?

Lucian sări imediat.

— Desigur! Doar să mă schimb!

Însă Danioni își agită mâinile.

— Nu, nu! Ar fi mai bine dacă toată lumea... dacă ei nu ar mai intra în camerele lor, *signore.* Nu pentru multă vreme.

Instrucțiunile lui nu căzură bine. De la Lady Latchmere, la – mai ales – Julia, vociferară cu toții neîncrezători, pentru că li se cerea să mai stea acolo în ținuta aceea. Însă Cecil păru să fie de acord.

— Danioni are dreptate, zise el. În felul acesta, ne asigurăm că nu va recurge nimeni la tertipuri.

— Ce insinuezi? zise Lady Latchmere răstit.

— Nu insinuează nimeni nimic, o liniști Bella iute.

— Toată lumea e de față? întrebă Cecil.

— Familia Wingfield nu e, zise Alice, uitându-se în jur.

— Domnul Wingfield a plecat în dimineața aceasta, devreme, dezvălui Bella.

Jack păru sceptic.

— Daaa?

— Se duce într-un turneu, îi explică ea. Se va întoarce peste cel mult o săptămână.

— Poate că nu se mai întoarce, zise Jack.

— Dar soția lui e încă aici, sublinie Alice.

Jack se întoarse spre ea.

— Ești sigură?

Interveni alt glas.

— Am văzut-o aseară, Jack. Era Claudine. Chiar înainte să ne ducem la culcare.

Jack se uită sever la ea, iar Bella se întrebă cum de nu știa; de ce nu-i spusese Claudine înainte? N-au fost împreună? Uitase?

— Alice se va duce la ea să vadă dacă e acolo, zise Bella. Constance, vrei să-l trimiți pe Billy la mine? Iar între timp... Poate că un mic-dejun ne va ridica un pic moralul?

Pe Betty n-o încânta ideea că trebuia să servească atâtea porții, într-un timp atât de scurt. Nu însă în asemenea măsură ca pe Constance, când îl văzu pe Billy strecurându-se în bucătărie. Arăta neglijent și cu părul ciufulit.

— Unde-ai fost? îl întrebă ea.

— Niciunde.

Iar pe chip îi apăru imediat un aer vinovat.

— Ei, bine, ești chemat la ordine.

— De cine?

— De doamna Ainsworth. Zicea că vrea să aducă poliția.

Billy tresări.

— Poliția? Pentru ce?

— A dispărut tabloul, zise Betty.

— Da' asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Nimeni n-a zis așa ceva, Billy. Vor să percheziționeze hotelul.

Băiatul păli.

— Dar de ce?

Betty își trecu mâna prin părul lui.

— Nu-ți mai face griji, băiete! Tu trebuie doar *să aduci* poliția, nu să fii dat pe mâna lor.

Constance îl conduse pe Billy în salon. Aproape toți ocupanții hotelului erau acolo, unii mișunând de colo-colo, alții stând jos plictisiți și contrariați. Bella era împreună cu Cecil, cu Lucian și cu Jack. Erau cu toții în halate, vorbeau cu glas scăzut și serios cu italianul acela dezgustător – Danioni, sau cum l-o fi chemat.

— A, Billy, zise Bella când îi văzu. Am nevoie să dai o fugă până-n oraș. *Signor* Danioni îți va spune unde să te duci.

Danioni se uită dur la Billy, cu o privire neobișnuit de intensă.

— Acesta e William Scanlon?

— Da, acesta e Billy, confirmă Cecil.

— Băiatul care a furat bicicleta?

— N-am vrut decât s-o împrumutăm...

Billy se uită frenetic în jur, după ajutor.

— Un binecunoscut tovarăș al unor elemente criminale, zise Danioni.

Constance își dădu ochii peste cap.

— Nu fi tâmpit.

Dar până să apuce să mai spună ceva în apărarea lui, Billy o zbughi spre ușă. Constance nu-l opri, însă Jack fu mai iute de picior.

— Nu, nu, puiule, zise el, apucându-l pe Billy de braț.

— Dați-mi drumul!

— Nu te mai zbate!

— Mă doare!

Probabil că Betty auzise, din bucătărie, strigătele lui. Se repezi furioasă, agitată, în salon, ștergându-și mâinile pe șorț.

— Ce-i asta? Billy?

Ignorând-o, Cecil se întoarse spre Lucian.

— Dă-mi cheile de la magazie! O să-l încuiem acolo.

— Te rog, Cecil, îl rugă Bella. Chiar trebuie?

— „Cei nelegiuiți fug fără ca nimeni să-i urmărească..."[45] Se întoarse spre Danioni. Francesco, omul meu, se poate duce el după polițiști.

[45] Biblia, Proverbe, 28:1 (n. red.).

Billy continuă să se zbată și să se agite, în timp ce Jack și Cecil îl târau afară din încăpere.

Lucian îi urmă, bănui ea, ca să caute cheile.

Constance se apropie de Betty și-i puse brațele pe umeri.

Bătrâna era șocată, avea chipul palid, respira iute și superficial.

— Billy! strigă ea. Billy!

— Mamă!

Strigătele lui de durere răsunară scurt pe hol, după care se estompară în cea mai cumplită liniște.

Bărbații îl târâră pe Billy în magazie, o construcție de piatră ascunsă la capătul unei poteci din spatele hotelului. Francesco o folosea ca să depoziteze unelte și materiale de construcție – și Dumnezeu mai știe la ce, își zise Billy. Cărți deocheate? Animale moarte? Billy îl considerase totdeauna un ciudat.

— Dați-mi drumul! strigă el.

Îl dureau coastele, pentru că ticălosul ăla de Ainsworth îi dăduse un pumn zdravăn, pe furiș, când credea că nu-l vedea nimeni.

Cum de muriseră toți oamenii buni în război – toți frații lui?! Absolut toți! Iar oameni precum domnul Ainsworth scăpaseră basma curată!

Toată lumea vedea că era un pierde-vară. Ce *făcea* el, de fapt? Tăia frunză la câini! Umbla de colo-colo îmbrăcat în haine luxoase, lătrând porunci tuturor. Un fanfaron mișel.

Erau cu toții acolo, pălăvrăgind despre ce făcuseră. Domnul Ainsworth, doamna Ainsworth, Danioni și americanul cu automobilul lui strălucitor. Singura care păruse jenată fusese doamna Ainsworth.

— Pacostea aia mică are plămânii buni, îl auzi el pe domnul Ainsworth.

— Și dă cu piciorul ca un măgar, adăugă americanul.

— Am nevoie de un doctor! strigă Billy. Nu pot să respir!

— Băiatul e devastat, zise doamna Ainsworth.

Dar domnul Ainsworth zise că nu era așa, că era doar speriat din cauză că-l prinseseră cu mâța-n sac. Billy încercă iar:

— Mă doare ceva pe dinăuntru!

Lucrul acesta păru s-o sensibilizeze pe doamna Ainsworth. Se întoarse spre soțul ei.

— N-ar fi bine să-l chem pe Nish să-l vadă?

— Nu fi slabă, o repezi el.

— Vă rog! strigă Billy. Mă doare rău!

— Cecil, te rog!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bella! Bine, dar fă-o repede!

Nish veni după vreo cinci minute. Doamna Ainsworth era cu el, iar americanul și Cecil dispărură – poate că se duseseră înapoi, în hotel, sau că stăteau de pază pe cărare. Oricum, nu-i mai vedea de la fereastră.

Doamna Ainsworth fu cea care descuie ușa ca să-i dea drumul lui Nish să intre. Rămase alături de ei, urmărind cum îl examina pe băiat și mușcându-și unghia de la degetul mare.

Billy se gândise s-o șteargă de acolo în secunda în care se deschisese ușa. Dar, poate, era o idee mai bună. În orice caz, dacă fugea acum nu făcea decât să-o bage pe doamna Ainsworth în belea. Și n-avea nimic cu ea. Era o femeie cumsecade.

Când Nish se lăsă în jos, se uitară unul în ochii celuilalt. Între ei se petrecu ceva. O înțelegere a ceea ce trebuia să se întâmple.

— Respiră greu, fără dar și poate, zise Nish.

Bella întrebă:

— Poți să-i dai ceva?

— Poate un sedativ. Îl va calma. Ușurează constricția.

— Nu-mi trebuie ni'c din astea, protestă Billy.

— Poate ceva pentru dureri, atunci. Nish se uită în jur. Dar geanta e la mine în cameră.

— Danioni n-o să-ți dea voie să urci acolo, zise Bella. Am niște aspirină la mine, în birou. Mă duc eu s-o iau.

Profitând de ocazie, Billy îl apucă pe Nish de braț.

— Sunt în dormitorul doamnei Latchmere, îi șopti el.

— Manifestele?

Billy dădu din cap.

— Sub pat.

— Doamne, Billy! Ești nebun!

— M-am gândit că e ultimul loc în care să caute cineva.

— Au să le găsească polițiștii. Vor scotoci în tot hotelul.

— Cheile sunt la mine în cameră. N-am avut timp să le pun la loc.

— Ce chei?

— Setul stăpânei. I le-am luat din birou.

Se uitară unul la altul, într-o complicitate disperată.

Cecil stătea de pază la poalele potecii, lângă hotel. Bella fu obligată să treacă pe lângă el, în drum spre birou.

În ultima vreme, se comportase ciudat față de ea. Dar știa, pentru că i-o spunea mereu, că avea tendința să fie paranoică. Să exagereze. Și probabil că asta se întâmpla și acum. Așa că nu avea niciun motiv să se neliniștească atunci când se apropie de el.

Nu se uită la ea, prefăcându-se că urmărea un șir de furnici pe pământ. Bella zise:

— Să sperăm că poliția o să-i dea de capăt.

Cecil nu zise nimic, ca și cum n-ar fi auzit-o. Așa că mai încercă o dată.

— Am zis că sper...

— Am auzit ce-ai zis, o repezi el.

Se îndreptă spre un strat cu azalee, de la marginea potecii.

— Ce s-a întâmplat? Îl urmă și întinse mâna, încercând să-l ia de braț. Cecil?

El se smuci și se întoarse spre ea. Chipul îi era alb de mânie.

Nu te apropia de mine!

— Dragul meu, îi spuse ea, ca unui copil mofturos, nu te răzbuna pe mine. Până de curând, tu însuți ai spus că nu ți-ai dat seama de valoarea picturii.

Vru să-l ia din nou de mână, dar el și-o trase la spate, fixându-și ochii-n pământ cu și mai multă îndârjire. Bella nu mai putu să-și stăpânească frustrarea.

— Ascultă, Cecil! Eu sunt cea care ar trebui să fiu supărată, în niciun caz tu! Un incident de felul acesta... Ei, bine, ar putea fi devastator pentru reputația hotelului.

El își ridică privirea și se uită în ochii ei.

— Habar n-ai despre ce e vorba, nu-i așa?

— Știi foarte bine că nu-mi place „să mi se spună".

— Oh, termină cu rahatul ăsta!

— Despre ce rahat vorbești, Jack?

— Că te crezi Regina din Saba. Știm amândoi că ești neica-nimeni.

Claudine primi insulta cu indiferență. Încercă să plece, dar el o apucă iar de încheietura mâinii.

— Să nu-ndrăznești să pleci când îți vorbesc!

Ea încremeni.

— Sau ce?

— O să vezi tu!

O strânse iar de mână.

— Ia-ți mâna aia scârboasă de pe mine!

— Să nu mă contrazici! Indiferent ce-aș spune, ai înțeles?

Avea mai multe opțiuni. Intenționat, fără să-și ia ochii de la pictura mai mare, Claudine o alese pe cea mai directă.

— Indiferent ce-ai spune, Jack, zise ea.

Insolența uluitoare a Bellei era combustibilul care îl întări pe Cecil în drumul său de întoarcere spre hotel. Pe cine credea ea că prostește nerecunoscându-și greșeala?

Se uită în jur la straturile cu flori și la pajiști, la peisajul perfect, și simți cum îl năpădeau resentimentele. Toate acestea erau ale ei, nu ale lui.

Niciodată nu le-a simțit altfel. Iar acum începu să se întrebe ce-o căuta el aici. În locul acesta. În această căsătorie.

Prietenul lui, Horace, îi spusese atunci când aflase de planul lui Cecil de a se muta în Italia că administrarea unui hotel depinde de felul de a fi al oaspeților. Atunci, lui Cecil i se păruse o remarcă banală. Dar, Doamne, câtă dreptate avea!

Ajunse chiar la sfârșitul confruntării dintre Claudine și Jack, la care Lizzie asista din cadrul ușii. Cecil se apropie de ea.

— Ciondăneală între îndrăgostiți?

Îi răspunse fără să se uite la el.

— Așa se pare.

— Încearcă să se pună de acord?

— Habar n-am? Glasul Bellei tremura de consternare. Habar n-am de ce?

Salonul părea o cafenea de gară înțesată de pasageri furioși care așteptau un tren întârziat. Nu vorbea aproape nimeni. Erau prea obosiți și prea agitați.

Claudine nu avea, cu siguranță, niciun chef de conversație. Nu avea chef să facă aproape nimic.

Ce ciudat, se gândi ea.

Când a văzut Hotelul Portofino pentru prima dată, i-a plăcut foarte mult cum arată, mai ales la interior: stilul tipic englezesc, pitoresc, ca un conac măreț de la țară. Dar acum începu s-o neliniștească.

Din cauza agitației... Efectul era același asupra ei, chiar de-ar fi avut ea însăși un rol – ceea ce, recunoștea, chiar așa era.

Oricare-ar fi fost cauza, rezultatul era că, acum, uitându-se în jur prin încăpere – la scaunele cu spătare joase, la plantele de interior imaculate, fără un fir de praf, și la șemineul acela cu poliță mare de deasupra, unde statuetele de copii angelici se jucau vesel îndărătul unui șir de cărți –, această neliniște se reflecta asupra ei.

Studiase tablourile. Erau multe. Femei bogate, albe, mai ales în crinoline, tributare stilului franțuzesc de acum treizeci de ani. Unele dintre ele, știa foarte bine, erau ale lui Lucian.

Nu putea să spună dacă îi plăceau sau nu. Își dădea seama că era bun. Însă trebuia să se adapteze timpurilor. Să fie mai îndrăzneț. Să picteze ca prietenii ei artiști de la Paris.

Rămase cu ochii ațintiți mai ales asupra unuia dintre ele. Era portretul unei femei care semăna tulburător de mult cu Rose. Apoi, brusc, Jack apăru alături de ea și o trase într-un colț.

— Cum adică ai văzut-o pe soția lui Wingfield înainte să te duci la culcare?

Răsuflarea lui mirosea puternic a alcool.

— Exact cum am spus, zise ea, smucindu-se din mâinile lui.

— Dar ți-am spus să nu te miști din cameră.

— Dacă spui tu...

Lizzie încercă să plece, dar Cecil nu ceda așa ușor.

— Ați vorbit cu domna Turner?

— Nu încă. De-abia m-am trezit.

— Dar ați văzut-o aseară, nu? Înainte să vă duceți la culcare.

— Nu-mi amintesc.

Cecil se înfipse în ea, mai mult decât amenințător.

— Doamnă Wingfield, nu vreau să vă speriați, însă coincidența plecării soțului dumneavoastră chiar când a dispărut pictura n-a trecut neobservată.

Lizzie se menținu pe poziție.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic, doamna mea. Doar că, dacă aveți vreo informație care ne-ar putea ajuta să stabilim ordinea evenimentelor, atunci ar fi înțelept din partea dumneavoastră să ne-o împărtășiți. Făcu o pauză pentru lovitura de grație. Mi-ar displăcea foarte mult să-l văd pe cel mai apreciat sportiv al nostru târât în afacerea aceasta murdară. Cu toată publicitatea aferentă.

Lizzie căscă gura. Dar, înainte să fie în stare să răspundă, Bella apăru în spatele lor.

— Micul-dejun vă așteaptă, zise ea senin.

Cecil se depărtă de Lizzie.

— Excelent!

— Îi anunț pe toți să vină în sala de mese.

Bella părea că nu observase nimic nelalocul lui.

— Atunci, hai să mergem. Sunt sigură că doamnei Wingfield îi e foame.

În timp ce Lizzie o porni înainte, Cecil și Bella păși pe hol, fără o vorbă. Se treziră acostați de Julia. Cu orice altă ocazie, Cecil n-ar fi pierdut prilejul să flirteze cu ea. Nu și acum.

— Ce treabă înspăimântătoare, zise Julia.

— Așa e, o aprobă Bella, neutru.

Julia îi aruncă o privire lui Cecil.

— Pari surprinzător de calm.

— Nu se face să-ți pierzi sângele-rece.

— Chiar crezi că tabloul a fost furat?

Bella zise:

— Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar ști ce să creadă, Julia.

În vreme ce intra în sufragerie, Cecil îl observă pe Jack îndreptându-se spre masa lui.

— Sau *pe cine* să creadă, ca să fim mai expliciți.

Jack se întoarse pe loc.

— Asta mă vizează pe mine?

Cecil simți o satisfacție înflăcărată.

— Presupui corect.

— Mă faci mincinos?

— Spun doar că ești cam zgârcit cu adevărul.

— Cecil! strigă Bella.

Cei din încăpere tăcură pe loc, în vreme ce amândoi se uitau îndârjit unul la altul.

Cecil avea avantajul că era îmbrăcat cuviincios. Halatul lui Jack se tot deschidea, dezvăluindu-i pijamaua de flanel de dedesubt.

— Atunci, spune ce-ai în minte, zise Jack.

Cecil zâmbi superior.

— Cred, mai degrabă, că e vina ta, bătrâne! Să ne spui ce știi *tu.*

Jack se uită împrejur la marea de chipuri în expectativă.

— Tabloul era, cu siguranță, în ambalajul lui, când mi l-ai dat. Te-am văzut cu ochii mei când l-ai împachetat.

Dar Cecil prinsese ocazia să facă pe deșteptul.

— Ceea ce mă tot întreb e de ce ai fost atât de dornic aseară să facem schimbul.

— După ce ai insistat să-l arăți la toată lumea, ei, bine... m-am gândit că sunt mai bine *echipat* decât tine să-l țin în siguranță.

Bella zise:

— Sunt sigură că ați făcut ceea ce ați crezut că e mai bine, domnule Turner.

Jack se uită spre Claudine, care stătea singură, cu un pahar de suc de portocale în față.

— Am lăsat-o pe Claudine cu mijloacele necesare să păzească tabloul, în timp ce m-am întors jos cu tine, să încheiem afacerea. Apoi, am urcat pe la unsprezece. Așadar, n-a fost lăsat singur nicio clipă. Până când m-am dus să mă mai uit o dată la el, de dimineață, și am descoperit că a dispărut.

— A dispărut? sugeră Cecil. Într-un nor de fum?

Suflă în mâini, ca un magician.

— Nu cred în magie, zise Jack.

— Ce noroc, zise Cecil tăios. Asta pentru că nici eu nu cred.

— Așadar, cum îți explici asta? întrebă Julia.

— Cred că domnul Turner nu ne-a spus tot adevărul, zise Cecil. Încearcă să ne ascundă cât de neglijent a fost.

Întreaga asistență era acum atentă și implicată.

— Dragul meu, zise Bella. E oare momentul? Sau locul potrivit?

Jack își puse mâinile în șold.

— Ai face bine să-ți susții argumentele, puiule!

— O, sunt sigur că soția ta o poate face. Nu-i așa, doamnă Turner?

Claudine nu zise nimic.

— Sau, poate, continuă Cecil, ar trebui s-o rog pe doamna Wingfield să confirme? La urma urmei, am auzit limpede când ai zis că ați stat de vorbă cu ea. Chiar înainte să vă duceți la culcare.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Poate că am părăsit încăperea, recunoscu Claudine. Dar numai pentru scurt timp.

— Claudine!

Jack se întoarse iute spre ea.

— Ce e, Jack? Ăsta-i adevărul.

— Uite că ne apropiem, zise Cecil.

— Nu mi-am dezamăgit niciodată o prietenă. Am rugat-o să ne întâlnim la baie, clarifică Lizzie chestiunea.

Julie păru oripilată, ca și cum numai ideea de întâlnire într-o baie îi făcea silă.

— Pentru ce?

— Ca s-o ajut să se pregătească de culcare.

— Și cât a durat întâlnirea asta? întrebă Cecil.

— Vreo douăzeci de minute.

— Timp în care doamna Turner n-a stat lângă tablou. Iar dumneavoastră, doamnă Wingfield, n-ați fost cu soțul, nu-i așa?

— Nu neg c-am plecat de lângă tablou, zise Claudine. Însă cineva trebuie să fi avut cheia. Pentru că, jur pe viața mea – se uită în jur, la toți privitorii –, că ușa era încuiată când am plecat eu.

Nish aproape că rămăsese fără țigări. În vreme ce stătea pe terasă privind marea, își scoase din pachet penultima țigară Caporal și oftă. Nu suporta să fie jucătorul-cheie într-o încrengătură de catastrofe înlănțuite.

Spre port plutea un iaht – o panglică subțire de alb în siaj. Nish se uita absent. Peisajul de aici îți juca feste. Infinitul colinelor, cerul neîntinat... Te hipnotizau, amăgindu-te că erai imun la vicisitudinile vieții și că Italia era locul ideal pe care și-l doreau aproape toți turiștii englezi – însumarea binecuvântată de soare a tablourilor, sculpturilor și a clădirilor ei medievale.

Numai că Italia era o țară frântă. Și fusese frântă, în parte, de Aliații care, prin tratatul de la Londra, îi promiseseră teritorii asupra cărora nu aveau cum să garanteze, ca să intre în război alături de ei.

Când se terminase totul, prim-ministrul italian de atunci, Vittorio Orlando, a fost umilit la Conferința de Pace de la Paris și a demisionat.

De fapt, Italia câștigase niște teritorii – Istria, Trieste, Tirolul de Sud. Dar pierduse cea mai mare parte a Dalmației, iar asta

era de ajuns să-i facă să turbeze pe naționaliști și pe fasciști, stârnindu-le indignarea și făcându-i să-l acuze pe Orlando că își asumase o „victorie pe jumătate".

În scenă intrase direct Mussolini.

Nish era atât de cufundat în gânduri, încât trecu ceva vreme până să perceapă zgomotul de pași care se apropia în spatele său.

— Te superi dacă-ți țin companie? zise un glas – al lui Lucian. E o atmosferă care pare otrăvită acolo, înăuntru.

— Te rog, zise el, fără să se întoarcă.

— Ce pui la cale?

— Nu mare lucru. Nish zâmbi. Dacă chiar vrei să știi, mă gândeam.

— O, da? Prietenul lui părea amuzat.

— Mă gândeam că nu putem distruge fascismul decât dacă înțelegem de unde se trage el. Și de ce atrage atâția oameni. Tăcu, o clipă. Ura nu-i de ajuns.

Lucian se așeză alături de el.

— Grea chestiune!

Nish îi oferi ultima lui țigară.

— Ce bine-ar fi să nu fie atât de relevant!

Lucian observase, probabil, că-i tremurau mâinile, pentru că întrebă:

— Te simți bine?

Nish se uită la prietenul său. Nu-și găsea cuvintele.

— Ce e? întrebă Lucian. Hai, spune-mi!

Nish clătină din cap.

— Pentru Dumnezeu, îți datorez viața! Între noi nu există secrete.

— Să spunem c-am fost un prost necugetat.

Lucian râse.

— Nimic nou, atunci.

— Nu e nicio glumă. Am încurcat-o.

— Păi, lasă-mă să te ajut.

— Nu cred că se mai poate face ceva, zise Nish.

Și îi povesti – nu chiar totul, dar destul. Despre Gianluca și Billy, despre manifeste. Lucian îl ascultă fără să facă vreo acuzație.

— Nu e bine, zise el, după ceva vreme. Nu avem cum s-o ținem doar pentru noi. Văzând fața lui Nish, adăugă: Dacă reușesc, ai putea avea o discuție cinstită cu mama.

Nish își stinse țigara.

— Nu mama ta e cea care mă îngrijorează.

Atmosfera din sala de mese era mai relaxată decât se așteptau ei doi; chiflele lui Betty îi fermecaseră. Dar sosirea lor coincise cu aceea a noului amic al lui Danioni – o figură sumbră, de destrăbălat, în ținută de polițist, care includea epoleți argintii și o centură albă, în diagonală, pe veston.

— În sfârșit, zise Bella. Bătu din palme, ca să facă liniște. Aș dori să fiți atenți o clipă, vă rog!

În încăpere se lăsă liniștea. În timp ce omul vorbea în italiană, contele Albani se apucă să traducă. Acesta era, anunță el, sergentul Ottonello, de la Poliția Municipală, care venise să percheziționeze hotelul.

— De asemenea, vă cer permisiunea, zise Ottonello cu o urmă de zâmbet, dar nimeni nu avu niciun dubiu că era, mai degrabă, un ordin decât o întrebare.

Danioni făcu un pas în față.

— Sunt sigur că niște oameni fini ca dumneavoastră nu au de ce să se îngrijoreze.

Apoi dădu să plece. Bella se pregăti să-l conducă la ușă, când Lucian fugi spre ea.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, zise el.

— Acum?

— Mă tem că nu suferă amânare.

— Atunci, să mergem în bucătărie.

Era un fel de a spune „în particular", își zise Nish. De exemplu, se pare că Bella o implica și pe Alice în noțiunea cu pricina – de fapt, pe orice membru al familiei care se întâmpla să fie de față.

Lui Nish nu-i plăcuse niciodată Alice, deși nu-i spusese vreodată lui Lucian.

Era ranchiunoasă și acră, genul de persoană care nu se gândește decât la rău. Așa că era de așteptat ca, atunci când avea să-i audă povestea, să se înfurie mai tare ca mama ei.

— Cum ai putut fi atât de necugetat? se răsti ea, cu chipul său pistruiat devenit stacojiu.

Lucian se grăbi să-i ia apărarea prietenului său.

— Hai, măi, Alice! Nish n-avea de unde să știe că Billy va ascunde manifestele sub patul lui Lady Latchmere.

— Mă refer la amândoi! se răsti Alice. Ce-a fost în capul vostru când v-ați înhăitat cu cine știe ce șleahtă socialistă?

— Speram să mai aflu și eu câte ceva, zise Lucian deschis. Despre politică. Mă gândeam că aș găsi ceva ce m-ar putea pasiona.

— De ce-o fi așa important să *te pasioneze* tot timpul ceva?

— Dacă chiar nu știi, izbucni Lucian, atunci nu merită efortul să te lămuresc eu.

Se uită la mama lui, așteptând un cuvânt de încurajare. Dar ea își ținea capul în mâini.

— Of, Lucian!

— Pardon, doamnă Ainsworth, zise Nish. Lucian n-a știut nimic despre manifeste. E numai vina mea.

— Nu-l lua în seamă, interveni Lucian.

— Nu pot decât să-mi cer iertare, continuă Nish. Pentru greutățile pe care vi le-am creat. După tot ce-ați făcut pentru mine.

Lucian vru să zică mai multe, dar Bella i-o luă înainte:

— N-are niciun rost să pălăvrăgim despre cum am intrat în buclucul ăsta. Trebuie să ne concentrăm la cum să ieșim basma curată.

Alice întrebă:

— N-am putea pur și simplu să luăm prostiile alea de manifeste de acolo?

Bella clătină din cap.

— Au început deja să scotocească după tablou.

— Sunt polițiști peste tot, adăugă Lucian.

— Oare nu există nicio șansă să găsească tabloul și să se oprească? întrebă Nish.

— Banii mei sunt la ticălosul ăla care-a șters-o, zise Lucian. L-am văzut pe Wingfield furișându-se de colo-colo, acum două nopți, cum nu se poate mai ciudat.

— Atunci de ce să nu spunem, pur și simplu, adevărul? întrebă Alice.

Bella se uită la ea.

— Pentru că Danioni caută nod în papură, ca să închidă hotelul.

— Mă voi preda, zise Nish. Spuneți-le că am acționat singur.

Lucian clătină din cap.

— Nu poți să faci așa ceva! În cel mai bun caz, o să te expulzeze. În cel mai rău, o să te bage la pușcărie.

Se făcu liniște. Alice fu prima care rupse tăcerea.

— Nu există nicio ieșire. Va trebui ca Billy să suporte consecințele.

— Alice! Lucian era șocat.

— Ce? Din nou, Alice nu înțelegea nimic. Până la urmă, lui i-a dat prin cap să le pună acolo.

Se întoarseră amândoi spre Bella ca să rezolve problema, așa cum făceau mereu, încă din copilărie. Dar, pentru prima oară, mama lor nu dădea niciun semn.

— Trebuie s-o avertizez pe Lady Latchmere, zise ea, într-un târziu. N-o să-i placă deloc să-și întineze numele cu așa ceva.

Alice se luă după Bella, când aceasta se duse s-o caute pe Lady Latchmere.

— Știi foarte bine că e corect, zise ea. Ce se întâmplă cu Billy.

Bella continuă să meargă, sperând să scape de Alice.

— Betty nu ne-o va ierta niciodată.

— Dar e minor. Cu siguranță, nu-i vor face mare lucru.

— Te rog, spune-mi Gertrude, draga mea.

— Gertrude, trebuie să-ți vorbesc. E o chestiune cam delicată.

Ca și cum i-ar fi simțit agitația, Lady Latchmere o luă de mână.

— Atunci, ar fi bine să nu mai întârzii să-mi spui, draga mea.

Bella vorbi neobișnuit de șovăielnic.

— Am fost informată că percheziționarea hotelului e posibil să dezvăluie anumite materiale explicite, de natură politică. Ascunse sub patul dumneavoastră.

Lady Latchmere păru confuză.

— Sub patul meu?

— Mă tem că da.

— Ce fel de materiale?

— Niște manifeste, zise Bella.

— Și ce spun manifestele acestea?

— Mi se spune că exprimă sentimente defavorabile față de *signor* Mussolini.

La auzul acestor vorbe, Lady Latchmere izbucni într-un râs de încântare. Răsună atât de tare încât Bella se uită în jur, de teamă să nu fi ascultat cineva.

— Pur și simplu minunat!

Bella rămase descumpănită.

— Gertrude?

— Și cine, dacă-mi este permis să întreb, e subversivul dintre noi?

— Nu sunt în poziția de a dezvălui acest lucru. Ca să nu-l incriminez.

— Atunci voi susține că sunt ale mele.

— Poftim?!

Bella nu era sigură că auzise bine.

— Crezi c-ar fi înțelept, Gertrude?

Lady Latchmere își dădu capul pe spate.

— N-avem de unde să știm.

Alice percepu amărăciunea din glasul mamei sale.

— Păi, atunci, probabil că-și merită soarta. Nish zicea că el are cheile de la fiecare cameră din hotel, ascunse în dormitorul lui.

— Nu-l putem arunca în ghearele lupilor, Alice.

— Nu văd altă opțiune.

Bella oftă.

— Ar trebui măcar să-i găsim un avocat.

— Am să vorbesc cu tata, zise Alice, înviorată.

Se întoarse și plecă, simțindu-se brusc utilă. Ce ușurare!

Bella îi strigă:

— Alice, așteaptă! Ți-a spus ceva?

Alice se întoarse spre ea.

— Cine, Billy?

— Nu. Mama ei șovăi. Tatăl tău.

— De-abia de-am schimbat două vorbe cu el toată ziua. De ce mă întrebi?

Bella clătină din cap.

— Se comportă ciudat. Asta-i tot.

— Nicio schimbare, zise Alice.

— Nu, zise Bella. Nu, presupun că ai dreptate.

Lady Latchmere stătea la fereastra din salon, cu un exemplar din *Viața la țară* deschis în poală.

Din profil, chipul ei părea atât de tânăr încât Bellei nu-i veni să-și creadă ochilor.

Oare era aceeași Latchmere care fusese atât de reținută când sosise acolo? Aceeași Lady Latchmere care, cu o săptămână în urmă, făcea atâtea mofturi până și la ceașca de ceai care stătea acum rece pe masă, în fața ei, și cerea să fie luată de acolo?

Toți suntem capabili de schimbare, își zise Bella. *Chiar și în Evul Mediu puteai trăi după legile tinereții.*

— Lady Latchmere, începu ea.

Femeia mai în vârstă își îndreptă ochii albastru-deschis spre ea.

— Lasă-i să-și facă de cap. Uită-te la păunul ăla fudul îngrozitor… Se vede că e un ticălos. Pur și simplu nu suport tiranii.

Bella se simți ușurată.

— O, sunt perfect de acord.

— Herbert… Lordul Latchmere... l-a tiranizat cumplit pe iubitul meu Ernest. L-a amenințat că-l dezmoștenește dacă nu semnează „să-și facă datoria".

— Îmi pare rău s-aud una ca asta, zise Bella. Și chiar așa era. Știu cum s-a simțit și Lucian, sub presiunea voluntariatului. Din partea tatălui său.

— Nu mi-aș dori decât să-l înfrunt din nou. În numele lui Ernest.

— Bieții băieți!

Cele două femei se simțiră din nou unite în durere.

— Abia de mai pot să vorbesc cu el de când s-a întâmplat nenorocirea, recunoscu Lady Latchmere. Nu cred că lucrurile vor reveni la normal între noi doi vreodată.

Încă de când se deschisese Hotelul Portofino, Danioni își dorise cu disperare să-și bage nasul pe acolo.

Îi plăcură în mod deosebit apartamentele care aveau baie proprie. Nu era lux mai mare ca acesta. Își trecu mâna peste robinetele cromate, imaginându-se cufundat în apa înspumată, parfumată, cu umbrele pâlpâitoare ale lumânării dansând pe perete.

Baia lui de-acasă era o nimica toată, înghesuită. Iar toaleta, în curte. Cu o zi înainte, se dusese să se ușureze și găsise un șobolan mort, înțepenit în veceu.

Aici nu vedeai niciodată șobolani morți – deși, își zise el cu un rânjet, îi era ușor să aranjeze ceva în acest sens. Poate în dulapul de la bucătărie. Ce-ar mai țipa țăranca aia de bucătăreasă!

Apartamentul acesta, al bătrânei, avea propria-i baie. În ceea ce privește dormitorul în sine, Danioni nu înțelegea de ce se făcea atâta caz. Era mare, desigur.

Dar nu-i plăcea tapetul discret, floral.

Iar mobila era atât de veche!

Englezilor le plăceau lucrurile vechi. Le plăcea să fie în legătură cu propriul lor trecut.

Drept urmare se temeau de viitor. Nu ca italienii. Nu ca Il Duce[46].

[46] „Ducele", porecla lui Benito Mussolini (n. tr.).

Danioni bătu darabana cu vârful degetelor pe coapse, în timp ce sergentul Ottonello căuta pe sub patul lui Lady Latchmere. De ce dura atât?

Când Ottonello se ridică în picioare, Danioni se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

— *Trovato qualcosa?*[47] întrebă el. Nimic?

[47] „Ai găsit ceva?", în lb. italiană, în original (n. red.).

Ottonello clătină din cap.

— *Sei sicuro?* „Ești sigur?"

Politicos, dar ferm, Ottonello îi sugeră să se uite el însuși. Ceea ce și făcu, lăsându-se în genunchi și uitându-se în locul acela plin de praf.

Ottonello avea dreptate. Nu era nimic acolo. Cum așa?

Chiar când Danioni se ridica în picioare, intră în încăpere domnul Ainsworth.

— Vreo veste bună? întrebă el.

Ottonello îi înmână setul de chei lui Danioni, care le ținu în aer, zăngănindu-le.

— Acestea au fost găsite în camera lui William Scanlon, declară el.

Domnul Ainsworth se întoarse spre Ottonello.

— Da, da, zise el. Dar tabloul?

Ottonello se uită fără să înțeleagă.

— *Il dipinto.*[48]

[48] „Tabloul", în lb. italiană, în original (n. red.).

Sergentul clătină din cap.

— Ce ghinion! zise domnul Ainsworth.

Unul dintre primele lucruri pe care le aflase Constance când se apucase de făcut menajul a fost cum să spele lenjeria.

Era mai complicat decât credea lumea. Erau tot felul de reguli și de ritualuri supărătoare, cum ar fi să pună ciorapii și șosetele la muiat cu o seară înainte și să nu uite să înmoaie puțină leșie în apă. Nu-i plăcuse niciodată lucrul acesta, dar măcar aici lucrurile se uscau repede la soare – și nu era nevoie de leșie, pentru că apa liguriană era natural lipsită de duritate.

Cazanul hotelului – făcut din fier forjat – era cel mai mare pe care îl văzuse vreodată; iar ea lucrase în multe case mari. Domina spălătoria și o făcea să se simtă ca un magician când amesteca rufele cu dispozitivul de spălare.

Astăzi spăla cearșafuri. Acestea se murdăreau repede aici, din tot felul de motive, dar mai ales pentru că era atât de cald. Le pescuia de acolo, le storcea, apoi le punea în coșul pentru lenjerie și le ducea afară.

Din locul unde se afla spălătoria trebuia să treci prin bucătărie ca să ajungi la ușa care dădea spre curte. Descoperi că Danioni postase un polițist de-ai lui afară. O opri când trecu pe lângă el.

— *Scusi, signora!*

Ea făcu semn spre cearșafuri și mimă cum avea să le pună pe sfoară.

— A, făcu polițistul.

Dădu din cap și-i zâmbi, întinzând mâna, ca să-i arate că se putea duce la treaba ei.

Sfoara de rufe era întinsă între doi copaci, pe un petic de iarbă prăfuită, dincolo de curte, înainte de curba ce ducea la magazine.

Coșul era greu. Chiar pe distanță scurtă, o făcea s-o doară brațele și spatele.

Fu o ușurare să-l lase jos. Atunci, atenția ei se îndreptă spre un șir de furnicuțe negre, șerpuind prin iarba cafenie, spre mușuroiul lor aflat la câțiva metri depărtare. Unele dintre ele cărau mâncare în spate.

Constance și-ar fi dorit să știe mai multe despre natură. Să aibă cunoștințe adevărate, științifice. De exemplu, cum de știau furnicile să se urmeze una pe alta. Oare, aveau ochi? Sau se luau după un miros anume sau după un sunet?

O izbi cât de mult semănau oamenii cu furnicile; mai mult decât erau ei dispuși să recunoască. Prea mulți se iau unii după alții orbește, în linie dreaptă, conformându-se fără excepție. Dar, la urma urmei, te conformezi, nu-i așa?, atunci când pedeapsa pentru nesupunere e prea severă.

Viața ca menajeră era conformism absolut. Poartă șorțul acesta. Spală cratițele astea. Scoală-te la timp. Nu te supune și-ți vei pierde slujba.

Soluția era ca actele tale de nesupunere să fie mici și discrete.

Scoase maldărul de cearșafuri ude.

Așa cum se aștepta, dedesubtul lor era un strat neted de cearșafuri uscate, împăturite și călcate.

Își vârî mâna dedesubtul lor și zâmbi când dădu de o umflătură zdravănă.

— *Buun,* își zise ea.

Fără doar și poate, manifestele erau încă acolo.

12

Dacă ar fi fost după Cecil, Billy ar fi murit de foame, în vizuina aceea veche și împuțită. Dar Betty nu avea de gând să lase lucrurile așa. Pregăti o tavă cu sendvișuri și cu bucăți de carne rece rămase de la masă și i le duse ea însăși băiatului. O dureau pulpele în vreme ce urca poteca abruptă de pietriș.

Danioni pusese la ușă un polițist de-ai lui. Acesta nu era neprietenos. Îi zâmbi și-i deschise, după care se așeză alături.

Înăuntru era foarte cald și neaerisit. Lumina pătrundea doar printr-o fereastră cu balamale, de pe peretele opus. În semiîntuneric, Betty zări o masă de lemn, cu o scoabă la margine de care atârnau ferăstraie de diferite mărimi. Peste tot erau împrăștiate șuruburi și șpan.

Billy stătea pe jos, pe niște saci. Când se deschise ușa, clipi și se ridică.

Betty lăsă tava cu zgomot pe masă, apoi se repezi la el să-l îmbrățișeze.

— Of, Billy, zise ea. Ce-ai mai făcut?

— N-am făcut ni'c.

Era furios și sfidător.

— Ia asta.

Betty luă un sendviș și i-l întinse.

— Mănâncă-l.

El îl dădu la o parte.

— Nu mi-e foame!

— Trebuie să te întremezi nițel.

— Ți-am spus că nu mi-e foame, mamă!

— Atunci, bea măcar ceva.

Îi dădu o sticlă cu apă. El o bău cu sete, ștergându-se la gură cu mâneca.

— Cât o să mă țină închis aici?

— Nu știu, Billy.

— N-a fost decât o bicicletă, pentru numele lui Dumnezeu! Urma s-o duc înapoi.

— Nu-i interesează bicicleta aia amărâtă.

— Atunci ce?

— Tabloul.

— Ce treabă am eu cu asta?

— Zic că trebuie să-l fi luat-o cineva. Din camera domnului Turner.

— Și?

— Și au găsit un rând de chei de rezervă. Ascunse la tine în cameră.

Billy rămase tăcut. Clătină din cap, însă Betty băgă de seamă că nu nega că are cheile.

— Of, fiule!

Glasul îi era blând și șoptit.

— Nu e ceea ce crezi, mamă. Habar n-am de niciun tablou. Jur pe mormintele fraților mei.

— Eu te cred. Da' ceilalți nu. Îl trase lângă ea. Dar ce-i cu cheile alea?

— Am făcut un serviciu cuiva. Am uitat să le pun la loc.

Își ridică ochii spre ea. Betty îl întrebă:

— Ce serviciu? Și cui?

Dar Billy nu zise nimic.

Cu toate că percheziția era în toi, ziua se liniști, devenind aproape normală.

Ceea ce-i plăcea lui Alice cel mai mult în legătură cu viața din hotel era sentimentul că pluteai pe un vas de croazieră uriaș.

Lucrul acesta – precum și rolul pe care îl avea ea acolo – o făcea să se simtă în siguranță.

Se pricepea să pună la punct pe toată lumea din jur. Dacă asta părea un defect, era numai pentru că majoritatea oamenilor nu prea înțelegeau ce înseamnă să administrezi un hotel.

În drum spre ușă, își văzu reflexia și se opri, studiindu-și grația încă tânără a siluetei, nefamiliară, de parcă ar fi aparținut altcuiva.

Înainte de război, s-ar fi zis despre ea că nu arăta ca o văduvă. Acum însă era o altă lume. O văduvă putea fi oricum.

Învăluită de încredere ca de o mantie, Alice se întoarse spre masa contelui Albani. Acesta discuta cu Roberto în stilul lor italian, intens.

Se aplecă, își drese glasul, și simți cum cei doi se topesc în tăcere.

— Voiam să vă spun mai devreme că sper să ne iertați pentru tot deranjul acesta, conte Albani.

Contele ridică ochii spre ea atât de măgulitor de parcă doar prin faptul că li se adresa descoperise un adevăr.

— Eu sunt cel care ar trebui să-mi cer iertare. Pentru compatrioții mei. Și pentru stilul lor necioplit și criminal de comportament.

— Vă suntem foarte recunoscători pentru ajutorul dumneavoastră, zise ea. Și pentru excelența englezei pe care o vorbiți.

La acestea, contele făcu o mică plecăciune, iar Alice râse ușor.

— Ce ciudat că Roberto vorbește atât de puțină engleză!

Își întoarse privirea spre Roberto, care-i răspunse printr-un zâmbet obscur. Bănui că știa că se vorbea despre el, dar habar n-avea ce.

— Fiul meu e tânăr și arogant, doamnă Mays-Smith, zise contele Albani. Are impresia că nu are ce să învețe de la mine.

— Chiar așa? se minună Alice. Poate că ar trebui să încerc eu.

— Să-l învățați engleza? Contele ridică o sprânceană. Ce idee excelentă!

— Măcar lucrurile de bază. Atât cât să se descurce.

— Suntem la dispoziția dumneavoastră.

În copilărie, unul dintre romanele preferate ale lui Alice fusese *Grand Hotel Babilon*, de Arnold Benett. Visase să lucreze în instituția exclusivistă de pe malul Tamisei imaginată de Benett.

Îi plăcuse foarte mult Jules, chelnerul-șef, care îi dirija pe cei din subordine, în vreme ce aceștia glisau pe covoarele orientale, „legănându-și tăvile cu dexteritate de jongleuri, primind și executând comenzile cu aerul acela de rofundă importanță a cărui taină o cunosc doar acei ospătari cu adevărat de înaltă clasă."

Țelul lui Alice, așa cum îl vedea ea, era să împărtășească această taină cu Constance și cu Paola.

Din când în când, sfatul ei prindea rădăcini. Constance aplica sugestiile ei cu succes. Dar, Doamne, era o adevărată luptă cu Paola, ceea ce o făcea să se întrebe adesea dacă aceasta are vreun pic de respect pentru ea.

Acum, de exemplu, serveau amândouă răcoritoare oaspeților din salon.

Paola se târa gârbovită, de parcă era cu douăzeci de ani mai în vârstă, cu o expresie furioasă care părea să nu i se mai dezlipească de chip în ultima vreme. „Hai, Paola!", îi spusese Alice cu numai o zi înainte, bătând scurt din palme. „Încearcă să fii și tu mai veselă, cât de cât! *Siate felici!*"

Pe de altă parte, Constance făcea ce i se spunea. Stătea dreaptă, cu umerii trași și cu abdomenul supt.

Bun, își zise Alice. *Ajungem unde trebuie.*

Trecu pe lângă masa unde stăteau Roberto și contele Albani și se opri să le zâmbească. La urma urmei, n-avea de ce să se simtă jenată de darul acela. Stinghereala atrage după sine stinghereală.

Când se întoarse să plece, îl auzi pe Roberto comentând, *E una donna bellissima.* „E o femeie foarte frumoasă."

Împotriva voinței sale, Alice surâse. Frumoasă? Chiar așa?

Alice fu încântată de ea însăși pentru că luase inițiativa. Sărbători asta făcând uz de autoritatea sa. Când o văzu pe Constance plutind cu tava de biscuiți, îi făcu semn să se apropie și îi spuse să le ofere câțiva contelui Albani și lui Roberto.

Constance dădu supusă din cap, apoi se îndreptă spre ei, într-un stil destul de rigid, cu pieptul înainte. Așa cum îi arătase Alice.

În vreme ce Constance întindea tava spre ei, îl observă pe Roberto aruncându-i acesteia o cu totul altfel de privire decât cea pe care i-o acordase ei, ceva mai devreme.

Nu fu nevoie de mare concentrare ca să-l audă rostind printre dinți: *Bellissima!*

Lui Alice nu-i venea să creadă. Se uită la Roberto cu un fel de uluială plângăcioasă, apoi la Constance, care părea la fel de tulburată ca ea, dar din cu totul alt motiv. Era limpede că atenția lui Roberto o deranja. Constance! O servitoare bună la toate, micuță și slăbănoagă, din Yorkshire!

Alice o văzuse flirtând cu Lucian. Credeau că erau subtili cu micile lor ocheade ascunse, dar ea știa ce se petrece. Știa ea ce-și dorea Constance, domnișorica asta cu nasul pe sus.

Toată furia și resentimentele lui Alice izbucniră brusc și se temu că avea să se facă de râs și să înceapă să plângă.

Asta era soarta ei, se pare, să fie dezamăgită de viață. Ceea ce nu era corect.

Tot ce-și dorea, toate aspirațiile sale în legătură cu ceea ce avea să facă, era să ducă o existență convențională de adult – nu una la modă, artistică, așa ca Lucian. O existență obișnuită, religioasă și în spiritul legii, împreună cu un soț și... nu să se modeleze, dar să modifice ceva... da, să se *modifice* pe ea însăși. Să devină mai bună. Să-și șlefuiască muchiile, ca să nu mai fie atât de acră și de chitită să judece pe toată lumea.

Cândva, pe când era tânără, găsise un asemenea om. Apoi, i-a fost răpit pe neașteptate, fără să fie avertizată, fără scuze.

Alice părăsi salonul cu aceste gânduri zgomotoase care-i urlau în cap. Se duse în vestiarul de lângă biroul mamei sale și încuie ușa.

Dacă o făcea în liniște și își ținea batista la gură, atunci nimeni nu avea să-i audă suspinele.

Pe hol, Bella trecu de Danioni și de trei polițiști care se duceau să facă o pauză de țigară la soare. Întrebă cât putu ea de politicos dacă aveau noutăți.

— Îmi pare rău, *signora,* mai durează.

Apăru și contele Albani.

— Se pare că-i place. Să conducă operațiunile.

— Să bage zâzanie, vreți să spuneți.

— Vorbiți cu patimă.

— Mi-e silă de oamenii care profită de necazul altora.

— Încearcă să profite de dumneavoastră?

Bella își mușcă buzele și clătină ușor din cap.

— Draga mea doamnă Ainsworth, faptul că nu aveți încredere în mine e o insultă adusă prieteniei noastre.

Bella se uită la el. Oare ce încerca să afle?

— Amenință prea mult hotelul, zise ea.

Contele izbucni în râs, până când văzu că vorbește serios. Bella continuă.

— L-a adus pe inspectorul de la Sănătate aici, la șapte, în dimineața aceasta. Pretinde că pregătim și servim mâncarea în condiții neigienice.

— Dar e absurd!

— Exact asta i-am spus și eu.

Își duse mâna la gură, brusc copleșită.

— Vă rog, zise contele Albani. Nu vă impacientați. Orice problemă are o soluție.

— Dar cum să rezolv o problemă care nu există?

— A, păi e limpede că nu aceasta e problema care-l preocupă.

Se uită întrebătoare la el. Voia să afle mai multe.

— În Italia, continuă el, un neadevăr atât de mare ca acesta ascunde altul și mai mare. Trebuie să fie altceva între dumneavoastră și domnul Danioni. Pe care nu-l dezvăluiți.

Bella nu zise nimic. N-o atrăgea jocul acesta. Dar apoi, contele zise:

— Voi sta de vorbă cu el.

Își jucase cartea cea mare.

— O, conte! Chiar o veți face?

El făcu o plecăciune.

— Nu există limite, zise el. Nicio limită în ceea ce aș face eu pentru dumneavoastră.

Lizzie se frământa în liniștea terasei de jos. Se cuibări lângă Claudine.

— Sper că nu ți-am făcut vreo problemă.

În timpul acesta, aruncă o privire spre Jack, care stătea singur, cu chipul împietrit, cu un pahar de coniac în mână.

— Draga mea, nu tu ești problema, zise Claudine.

— Nu mi-aș ierta-o dacă aș fi cauza fricțiunii din relația voastră. Când tu ai făcut atât de mult să netezești asperitățile din relația mea.

Claudine zâmbi.

— Așadar, „ați netezit asperitățile"?

— O, da. De două ori, chiar. Nu se putu abține și chicoti. Iartă-mă! Nu știu ce m-a apucat.

— Eu știu, zise Claudine.

— Claudine! o atenționă Lizzie. Să nu te-audă Lady Latchmere!

— N-ai de ce să te temi de Lady Latchmere, zise Claudine. E o femeie de lume, nu face greșeli.

Puterile transformatoare ale neglijeului lui Claudine, combinate cu fardul minunat – buze roșii ca sângele, creionul negru de ochi – depășiseră cele mai nebunești așteptări ale lui Lizzie.

Nu c-ar fi fost *extraordinar* de sălbatice, de vreme ce Plum trebuia să fi rămas treaz mai mult de cinci minute. Dar, de fapt, toată noaptea fusese o lecție.

Se întrebase de mai multe ori *De unde a învățat el să facă așa ceva?* și hotărâse că nu voia neapărat să știe răspunsul.

Claudine zâmbi.

— Pari altă femeie.

— Așa mă și simt.

Dar era, oare, a simți același lucru cu a fi?

Bella se săturase de Danioni și de Ottonello pe ziua aceea. Dar păreau că voiau să scoată tot de la ea și de la Cecil în salon, așa că se conformă, sperând ca Cecil să fie în stare să fie drăguț.

Dar nu fu.

Faptul că nu făcuseră niciun progres în investigație îl posomorî și mai mult.

— Așadar, percheziția nu a scos nimic la iveală, nu-i așa? întrebă el.

Danioni se uită la Ottonello, care zise:

— *Niente.*

— Chiar „nimic"? Nici Bellei nu-i veni să creadă.

— Nicio surpriză ascunsă, *signora,* o asigură Danioni. Se uită la ea cu subînțeles. Oaspeții dumneavoastră trăiesc... *come si dice*[49]... fără păcat, nu?

[49] „Cum se spune", în lb. italiană, în original (n. red.).

— Cecil se repezi înainte ca ea să poată răspunde.

— Și habar n-aveți cum a fost sustras tabloul din camera domnului Turner?

— Nu există nicio urmă.

— Nicio amprentă?

— Clanța? A fost ștearsă.

Urmă o pauză în care meditară cu toții la situația în care se aflau.

— Așadar, zise Bella, ce facem acum?

— Îi luăm băiatului un interogatoriu, zise Danioni. Îl vom face să mărturisească; nu?

Bella se încruntă.

— Să-l faceți să mărturisească?

— Scuze. Engleza mea nu e atât de bună. Voiam să zic să-l „încurajăm".

— Cu blândețe.

— *Si.*

— Fără intimidare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Cecil. Pot să facă ce vor, dacă obțin rezultate!

Bella se întoarse spre el.

— Va trebui să aibă un avocat cu el. Insist asupra acestui lucru.

— Am trimis deja după Bruzzone, zise Cecil.

Lui Rose nu i se păruse niciodată dificil să pozeze. Totuși, îi era greu să reziste prea mult. Așa cum fusese instruită foarte exact de Lucian, își culcase capul pe brațe, ca pe o pernă, ațintindu-și privirea undeva, la mijlocul distanței dintre ei, în timp ce el stătea în apropiere schițând, încercând să-i capteze trăsăturile în cărbune și creion.

Avea să reușească? Era frumusețea mai greu de desenat decât urâțenia? N-ar fi trebuit să fie – nu dacă era un artist atât de bun pe cât se credea el. În cazul acesta, ea abia aștepta să vadă cum urma să se descurce cu bărbia ei perfectă, cu gropiță; cu dințișorii ei mici, impecabili; și cu chipul acela oval, perfect simetric.

Nu că asta i-ar fi făcut pozatul mai puțin plictisitor. Auzise povești despre modele și muze.

Romanele de dragoste pe care le devora erau pline de asemenea personaje.

Mișunau prin Londra și prin Paris, alergând după artiști geniali; inspirându-i cu frumusețea și cu devoțiunea lor, înainte să moară de tuberculoză în camere mizerabile de hotel.

Ceea ce nu spuneau aceste cărți era cât de mult trebuia să stai nemișcată și să pozezi.

Dar, oricum, statul degeaba era la ordinea zilei în Hotel Portofino. Câtă viermuială pentru un tablou stupid! Cine să fi vrut să fure un lucru atât de urât?

Încercând să nu-și miște chipul, Rose întrebă:

— Cât mai durează?

Lucian arătă cu creionul spre carnetul lui de schițe:

— Asta?

— Nu, situația din hotel.

— Habar n-am! Presupun că până când găsesc tabloul. Sau până termină percheziția. Ori una, ori alta.

— M-am plictisit îngrozitor. Cred că va trebui să-mi schimb poziția curând.

— Doar un minut sau două.

Bella ieși pe terasa de sus.

— Aici erați? zise ea.

Luând-o ca pe un semnal de relaxare, Rose dădu jos picioarele și se ridică.

— Lucian m-a întrebat dacă mă poate picta.

— Da?

Bella se apropie și se uită peste umărul lui Lucian, ca să-i vadă munca.

— Nu e cel mai bun lucru pe care l-ai făcut.

— Știu. Rose are ceva greu de prins, pentru mine.

Ei, bine, asta-i răspundea la întrebare. Era mai greu să pictezi frumusețea. Iar ea era atât de mlădioasă, atât de fluidă și de energică în mișcări – coșmarul oricărui artist!

De parcă voia să-i confirme teoria, Rose simți că devine din ce în ce mai neliniștită.

— Trebuie să plec, îi anunță ea. Mama s-o fi întrebând unde sunt.

— Desigur, zise Bella zâmbind. Trebuie să faci ce dorești, copilă.

Bella se uită după Rose cum intra sprintenă în casă. Apoi se întoarse spre Lucian.

Dinspre hol veneau plutind zgomote de ciorovăieli obosite.

Glasuri profunde, de bărbați furioși; femei țipând și consolându-se.

Lucian întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Billy, zise Bella, cu răsuflarea tăiată. Au venit să-l ia.

Parcă era o execuție publică; tot hotelul se strânse afară, la ușa din față. Dar brusc liniștea mormântală fu presărată de murmure incitate. La capătul aleii apăru o caleașcă unde se afla *signor* Bruzzone, avocatul care avea să-l asiste pe Billy, împreună cu un bărbat mult mai tânăr, foarte arătos.

Cecil își făcu loc prin mulțime, ca să-l salute.

— *Signor* Bruzzone?

— *Si.*

Bărbatul mai în vârstă făcu o plecăciune și își șterse fruntea de sudoare.

Avea picioarele și trupul lungi, nas proeminent și ochii cenușii, tăioși.

Cecil se întoarse spre însoțitorul lui.

— Iar dânsul e...?

Celălalt bărbat se prezentă:

— Sunt Gianluca Bruzzone, *signore*. Tata mi-a cerut să-l însoțesc. Dacă e nevoie de traducere.

— Cu siguranță va fi nevoie, zise Bella, care se dusese alături de Cecil. Ce noroc că vorbești engleza!

— Îmi cer scuze, zise Gianluca. Nu am prea folosit-o.

— Mie mi se pare că vorbești excepțional, zise Bella. Unde ai învățat-o?

— La universitate, *signora.*

— Hai să mergem, zise Cecil.

Contele Albani făcu un pas în față, ridicând din umeri pe sub sacou.

— Am să-i însoțesc, îi anunță el. Ca să-l ajut pe *signor* Bruzzone.

— Mă gândeam că vrei să știi: nu s-a descoperit nimic la percheziție.

Acesta se opri din hașurat și se încruntă.

— Absolut nimic?

— Nici urmă de ceva!

— Pe cuvânt, ce ușurare! Se opri un moment. Păi unde naiba sunt?

— Nu știu. Dar nu sunt în hotel.

Lucian o cuprinse pe mama sa cu brațele și o trase aproape de el.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o asemenea situație.

Bella îi mângâie părul.

— Nu fi prostuț! Și mie-mi pare rău.

— De ce?

— C-am fost atât de nerăbdătoare cu tine. O să țină cât o ține.

— Ce să țină?

— Totul. Sau, poate, nimic.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu, Lucian. În clipa aceasta, nu mai sunt sigură de ceea ce vreau să spun în legătură cu orice.

Se simțea împovărată, atât de apăsată de griji încât un triumf aparent, cum ar fi acela că poliția nu găsise manifestele, nu avu efectul liniștitor la care s-ar fi așteptat.

În asemenea momente, totul își pierdea strălucirea, așa că, uitându-se în jur, nu mai văzu lumea remarcabilă pe care o crease ea, ci doar un loc plat, fără formă, plin de oameni… nici măcar oameni nu se puteau numi. Erau ca niște arbori mergători.

Stătea cu mâna stângă atârnând fără vlagă. Lucian i-o strânse ușor. Simțea limpede schimbarea care se petrecuse în ea; adaptarea încordată, dușmănoasă la o nouă realitate.

— O să treacă, zise el. Ceea ce simți tu acum. Și eu mă simt deseori așa. Ca să fiu cinstit, aproape în fiecare zi, câte un pic. Secretul e să continui să respiri.

— Mă duc și eu cu ei, zise Nish. Vreau să mă asigur că Billy va fi în ordine.

Bella îi puse mâna pe braț recunoscătoare, în vreme ce acesta se duse lângă Gianluca. Observă că se uitară amândoi, pe furiș, unul la altul. Dar n-aveau cum să se cunoască, nu-i așa?

— Vă voi ține și eu companie, zise Lucian și li se alătură celorlalți.

Așteptară lângă trăsură, iar Cecil și Francesco porniră spre magazie, să-l aducă pe Billy.

Prima impresie a Bellei când și-au făcut apariția a fost că Cecil sărise rău peste cal.

Nu numai că-i legase lui Billy mâinile la spate, dar îl și înșfăcase cu o mână de gât, în timp ce îl conducea cu cealaltă.

Deschise gura ca să protesteze, apoi și-o închise la loc. N-avea niciun rost să-l enerveze mai rău pe Cecil. Nu acum.

Betty părea uluită. Încerca să-și ascundă lacrimile cu mâinile. Constance o ținea pe după umeri. Bella se apropie de ea.

— O să se întoarcă la noi cât ai clipi, Betty, îți promit. Sunt sigură că nu e decât o încurcătură îngrozitoare.

Asta e, își zise Cecil. *O problemă în minus.*

Odată spectacolul terminat, oaspeții se dispersară prin hotel.

Cecil îi urmă, gândindu-se relaxat că poate era timpul pentru un păhărel.

Fără să se adreseze cuiva anume, se trezi rostind cu glas tare:

— Ce lucru vulgar!

Jack mergea în fața lui. Îl auzi pe Cecil și se întoarse.

— Mai ai ceva de zis?

— Da. E o tâmpenie.

— Ce e o tâmpenie?

— Ideea că micul Billy Scanlon ar fi vreo minte criminală. El și țărănoii lui de prieteni. E incredibil, zău!

— Din punctul meu de vedere, zise Jack, e singura explicație.

— Nici chiar așa, bătrâne!

— Ai tu altă idee?

— Cam da.

— Păi, atunci, luminează-ne!

Jack își încrucișă brațele, luând o poziție sfidătoare.

— Tu ești cel care a pus la cale furtul tabloului, Jack. Nu știu cum, dar știu de ce. Ca să mă păcălești cu partea mea din prețul de vânzare.

Jack își ridică o aripă a sacoului, dezvăluind revolverul de la centură.

— Repetă ce-ai spus și te omor pe loc!

Probabil că Bella se uita la ei din partea cealaltă a holului, pentru că veni repede și zise:

— Domnilor! Vă rog!

Cecil scoase cecul din buzunar și i-l puse lui Jack în față.

— Să nu-ți închipui c-ai să mai vezi un sfanț înapoi din cele cincizeci de mii! Hai să-i zicem comision de asigurare.

— Nu valorează nici o zecime din asta!

— Ce vorbești? Un Rubens original?!

Cecil se ută la el cu o privire provocatoare. Jack își încordă mușchii.

— O să ai de-a face cu avocații mei!

— Mai întâi o să ai tu de-a face cu ai mei!

— Ia vino aici, Claudine!

Jack se uită în jur după ea, așteptându-se să-i fie alături. Dar Claudine rămase acolo unde era, lângă biroul de recepție.

— Am zis să vii aici! repetă Jack.

— Nț! Clătină din cap. Nu merg nicăieri cu tine!

Se îndreptă cu pași mari spre ea și încercă s-o apuce de mână, dar ea se smuci.

— Nu mă atinge!

— Claudine!

— Du-te la soția ta, Jack!

El se holbă la ea, ca și cum abia acum își dădea seama cât de mult o urăște.

— Curvă proastă și nenorocită! Cine altul de-aici o să te mai plătească?

— Am banii mei.

La acestea, se apropie mai mult de ea, amenințător. Zise încet:

— Jigodie!

Claudine izbucni într-un râs nervos, sec.

— Nu ți-a scăpat ceva, Jack?

Ciudat, își zise Cecil, cât de mult îl provocă acest comentariu pe Jack. Își duse mâna drept la pistol și lumea se adună cu răsuflarea tăiată, uitându-se la el cum îl îndrepta spre ea.

Cineva, probabil Melissa, țipă. Cecil își simți inima bubuind – niște bătăi rapide, premonitorii – de parcă întregul lui corp îl întreba: *Ce-ai de gând să faci?*

Adevărul era că nici el nu știa și, în vreme ce stătea în dubii, Bella făcu un lucru extraordinar. Se duse și se postă între Jack și Claudine.

Apoi, femeia mai în vârstă, Lady Latchmere, făcu același lucru, fixându-l pe Jack cu privirea ei de oțel.

— Ceea ce pentru cineva e gunoi pentru altul e o comoară, domnule Turner. Felul în care se comportă cineva e ceea ce-l definește. Nu contează de unde se trage.

Jack rămase câteva momente nemișcat, ca să nu-și piardă autoritatea. Apoi însă, dându-și seama că nu-l susținea nimeni, își vârî pistolul la loc și, adunându-și ultimele resturi de demnitate, se răsuci pe călcâie și urcă treptele spre apartamentul lui.

Cecil îl chemă la ordin pe Francesco, ce urmărea scena din ușa bucătăriei. Îi spuse în italiana lui șchioapă:

— Ajută-l pe domnul Turner să-și facă bagajele. Și asigură-te că părăsește hotelul.

Bineînțeles că Danioni era conștient de cine era Albani: un membru al vechii elite, al vechii nobilimi papale. Oamenii de genul lui erau prizonierii trecutului.

— Ca și dumneata.

Danioni se strâmbă dezaprobator.

— Și, totuși, observă Albani, v-ați străduit să le învățați limba.

Danioni se uită la el. Se hotărî să fie cinstit.

— Cândva, am vrut să emigrez. În America.

— Ar trebui să exersezi mai mult. După cum merg lucrurile aici...

Danioni alese să treacă peste acest comentariu. Albani îl ațâța. Iar el nu avea să se lase întărâtat.

— Oare mi-ar plăcea în Anglia? întrebă el.

Albani râse. Se ridică și se duse la fereastră, îmbrățișând cu privirea imaginea frizeriei de vizavi.

— Oamenii, vremea... Sunt prea reci pentru un bărbat cu sensibilitățile dumitale. Deși femeile pot fi mai calde. Se întoarse și-i zâmbi conspirativ. Și sunt multe lucruri în cultura lor pe care un italian le-ar putea admira. De exemplu, au unele superstiții care i-ar putea fascina pe ai noștri.

— Aaa, da! *Empirismo Inglese*.

— Și, desigur, ei iubesc Italia. Mai mult ca numeroși dintre italienii din sud.

— Niște țărani afurisiți!

Albani se întoarse, se apropie de Danioni și rămase în spatele lui, privind în jos. Tonul lui deveni mai tăios când întrebă brusc:

— De ce vrei să-i alungi pe englezi de la Portofino?

Întrebarea îl luă pe neașteptate.

— Cine zice asta?

— Ai amenințat că le vei închide hotelul.

— Nu eu.

— Mă simt ușurat. Asta pentru că i-am făcut o recomandare senatorului Cavanna să stea acolo.

Danioni se foi neliniștit.

— Cavanna? Poate a fost... o neînțelegere.

— Mă bucur că spui asta. Parcă s-a făcut un raport.

Aceștia nu înțelegeau necesitatea unui bărbat puternic care avea să conducă Italia înapoi, spre ordine și legalitate, sau ceea ce părea, la o primă vedere, legalitate.

În această lume postbelică, exista o nouă aristocrație: *cinterocrazia* sau „aristocrația tranșeelor". Ce sacrificiu echivalent făcuse Albani?

Sânge, tradiție, patrimoniu. Lucrurile acestea erau importante, da. Dar cei de teapa lui nu aveau chef de luptă revoluționară.

Din acest motiv, Mussolini vorbea despre a nu mai folosi aiurea titluri precum „conte".

Voise să anuleze toate titlurile papale acordate din 1870 și numise o comisie să cerceteze chestiunea.

Până la urmă, n-a ieșit nimic. Dar asta numai pentru că trebuia să-și păstreze biserica alături.

Totuși, Albani avea o oarecare putere și influență. De aceea, în ciuda disprețului lui, Danioni simți o neliniște în piept când contele intră în biroul său din Clădirea Municipală: o vizită rapidă, nesolicitată și, ca să fim sinceri, neașteptată.

Danioni făcu repede ordine pe birou și aranjă plantele la distanță egală una de alta.

Primul lucru pe care îl făcu contele după ce îl salută în scârbă pe Danioni fu să-i ofere un trabuc bun, cubanez, pentru care acesta îi fu cât se poate de recunoscător.

Cei doi vorbiră în italiană, Danioni îmblânzindu-și accentul local grosolan, ca să pară mai rafinat.

Albani urmări cum își făcea tacticos ritualurile de fumat trabuc – tăierea vârfului, apoi încălzirea, pentru a putea fi mai ușor de aprins.

— Văd că apreciați lucrurile bune, domnule Danioni.

— Rareori mi se oferă ocazia să ajung la ele. Danioni trase un fum zdravăn. Apoi scoase trabucul din gură și îl cercetă. De unde le aveți?

— De la Londra.

— Sunteți un mare iubitor al englezilor.

Danioni se îndreptă spre fișetul metalic din colț. În câteva secunde, găsi un exemplar al raportului de sănătate și siguranță al Hotelului Portofino. Îl scoase și îl flutură ca pe un pahar spart.

— Nu e decât o ciornă. Dar, vă rog, asigurați-o pe *signora* Ainsworth că... această impertinență a fost pusă acolo unde merită.

Rupse ostentativ raportul și îl aruncă în coșul de hârtii de lângă birou.

Albani se uită atent la el. Apoi, în timp ce-și punea pălăria și își lua mănușile, puse o întrebare:

— De ce nu vii să-i spui dumneata, Danioni? Sunt sigur că va fi încântată s-o audă din gura dumitale.

— Desigur, zise Danioni șovăitor. Ar fi o plăcere.

— Uită-te! îl îmboldi Lucian pe Nish. La cine iese.

Cei doi erau în orașul Portofino, pe o bancă.

De unde stăteau ei, se vedea bine ușa de la Birourile Municipale; la fel și banda de Cămăși Negre care se tachinau și se hârjoneau în fața ei. Nish citea o carte, dar își ridică privirea, la avertismentul prietenului său. Ceea ce văzu îl surprinse.

— La așa ceva nu m-aș fi gândit vreodată, zise el.

Danioni și contele Albani părăsiră clădirea și traversau scuarul.

— N-am încredere în contele Albani, zise Nish.

— Trebuie să ai încredere în cineva.

— Am încredere în tine.. N-ajunge?

Lucian râse.

— Probabil că nu.

— Credeam că am încredere în Gianluca. Acum, însă, nu mai știu sigur.

Ce ciudat, își zise Lucian; chiar în clipa aceea, Gianluca ieși din clădire. Se observară simultan unii pe alții.

În timp ce italianul se apropie, Nish și Lucian se ridicară.

Lucian fu primul care întrebă:

— Ce face Billy?

— E speriat, zise Gianluca. Dar tata își va da toată silința să-l apere. Tăcu. Trebuie să-mi cer iertare. V-am pus în pericol.

— E adevărat, zise Nish, cu o ferocitate care îl surprinse pe Lucian. Și nu numai pe noi. Și pe cei mai dragi nouă.

Gianluca zise împăciuitor:

— N-aveam de unde să știu că hotelul...

— ...avea să fie percheziționat? îi termină Lucian fraza.

Gianluca dădu din cap.

— Dar nu vă faceți probleme. Mă voi întoarce diseară. Să iau manifestele.

— S-ar putea să fie o problemă, sări Nish ca ars. Nu mai sunt la mine.

Chipul lui Gianluca se înăspri.

— Nu înțeleg. La cine sunt?

— Nu știm, zise Lucian. Am venit aici să-i spunem lui Billy că nu mai sunt acolo unde le-a ascuns.

— Tata o să-i transmită mesajul, zise Gianluca. Îl găsiți înăuntru.

În timp ce Lucian o zbughi să-l caute pe Bruzzone, Nish și Gianluca rămaseră pe loc.

Timiditatea se risipise, dar în locul ei apăru mai degrabă pragmatismul decât pasiunea. Poate că era mai bine așa, își zise Nish. Mai bine pentru amândoi. Îl întrebă pe Gianluca:

— Mai pleci?

— Mâine. Poate poimâine. Trebuie.

Nish zâmbi melancolic. Îi strânse mâna pe care Gianluca i-o întinse.

— Atunci, *addio,* zise el.

— *Arrivederci.*

— Până când ne vom reîntâlni?

Gianluca dădu din cap. Vru să se depărteze, să se retragă, dar Nish îl ținu strâns de mână și făcu un semn cu capul spre Cămășile Negre, care păreau că nu-i observaseră nici acum.

— Merită ăștia? Să întorci spatele familiei tale? Prietenilor? Merită să te pui în primejdie?

— Ai impresia că sunt o glumă. Cu mersul lor țanțoș, de cocoșei. Cu uniformele lor ridicole.

Nish nu spuse nimic, însă expresia de pe chipul lui confirma spusele lui Gianluca.

— Nu-ți face iluzii, continuă acesta. Sunt oameni care caută să profite de ceea ce e mai rău în noi – lăcomia, egoismul. Capacitatea noastră de a urî. Nu le pasă deloc de ceea ce ne face oameni diferiți, unici, vrednici de iubire, umani. Nu înțeleg decât mentalitatea de turmă. Ochii lui obosiți se fixară asupra lui Nish. Nu e loc în lumea lor de oameni ca noi.

Nu exista nicio regulă care să spună că știrile importante trebuiau livrate cu parcimonie.

Lui Danioni îi luase mai puțin de un minut să-i spună Bellei despre raportul de igienă – anume, că se constatase că era plin de erori și de neînțelegeri. Domnul Ricci fusese mustrat și se putea chiar să-și piardă slujba din cauza asta.

— E o rușine, zise el. Provocarea e să nu se mai întâmple vreodată așa ceva.

În vreme ce vorbea, contele Albani se uita la el aprobator.

Bella nu prea știa ce să spună, așa că s-a limitat la platitudini.

— Vă sunt recunoscătoare, domnule Danioni. M-ați liniștit.

Danioni făcu o plecăciune slugarnică.

— Mă tem că a trebuit să închidem bucătăria, așa că nu pot să vă ofer nimic de mâncare. Dar îl veți găsi pe soțul meu pe terasă. Va fi fericit să vă servească cu un păhărel.

Danioni se furișă afară.

Bella se întoarse spre contele Albani și îi surâse obosită.

— Vă mulțumesc! Nu știu cum o să mă revanșez.

— Tot ceea ce-mi doresc e să vă văd zâmbind din nou.

— Mi s-a luat o greutate de pe inimă.

— Atunci, sunt fericit. Și simt că mi-am făcut datoria.

— Trebuie să-i dau veștile bune lui Betty.

Se întoarse să plece, dar el o opri, punându-i o mână pe umăr.

— E un sfat prietenesc – indiferent care ți-ar fi temerile, nu există nimic mai rău decât să-l lași pe Danioni să te muște. O va face mereu, mereu, ca un câine turbat.

Ea se gândi o clipă, apoi zise:

— Da, da. Înțeleg.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Cecil era să-l întrețină pe Danioni. I se strânse inima când îl văzu pe tipul acela odios apărând pe terasă, cu nasul fremătând, ca un castor.

Cecil încercase să-și distragă atenția citind ziarul. Dar gândurile i se tot întorceau la scrisoarea Bellei și la dorințele sordide pe care le exprima aceasta. Una era ca bărbații să se amestece în așa ceva. Cu totul alta era situația în cazul femeilor.

Aceasta era modernitatea, nu-i așa? Evident că da. Era, de asemenea, rezultatul predictibil al unor doctrine nocive cum ar fi sufragismul, asupra cărora Cecil se exprimase totdeauna foarte limpede.

Îi oferi lui Danioni un trabuc și îi turnă niște *grappa*. Se pregătea să-și pună și lui un whisky, când Danioni întrebă:

— Unde vă e mânia, *signore?*

— Mânia?

— *Si.* Eu, dacă aș fi pierdut un lucru de valoare... Se strădui să găsească expresia potrivită... *Avere un diavolo per capello.* Aș fi turbat, cum ziceți voi.

Cecil se uită la el lung, impasibil.

— Doar pentru că nu zbier și nu dau din mâini și din picioare cum faceți voi, afurisiții de italieni, nu înseamnă că nu sunt furios.

— A, deci o țineți înăuntru.

— Tata m-a învățat să-mi stăpânesc furia. Pentru că oamenii nu se pricep deloc să-și stăpânească prostia.

— Dar e pe punctul să explodeze, nu-i așa? Era limpede pentru Cecil că încerca să-l provoace. Ca Vezuviul. Ce-o să faceți când veți descoperi cine-a furat tabloul?

— Știi ce se spune despre răzbunare, Danioni.

— Doamnă Ainsworth.

— Bella, vă rog.

— Bella. Și *bella*. Zâmbi la această mică glumă. Mi-e greu să-ți spun.

Bella se simți brusc descurajată.

— Continuă. Fără ocolișuri. Așa, ca între prieteni.

— Astăzi am reușit să-ți iau greutatea de pe umeri. Cu Vincenzo Danioni. Dar mâine s-ar putea să se întâmple din nou.

— De ce zici asta?

— Într-o zi, curând, vara va lua sfârșit. Iar eu mă voi întoarce la Roma.

Pe Bella o alarmă gândul acesta.

— Te vei mai întoarce? îl întrebă ea, sperând să nu pară prea disperată.

El ridică din umeri.

— Poate anul viitor. Dar nu contează atât de mult, pentru că soțul tău va fi aici, ca să te apere, nu?

— Desigur.

— Și, cu toate acestea, mi-ai cerut mie ajutorul. Nu lui.

Ridică din sprânceană.

— E adevărat, zise ea, apoi își duse mâna la gură, ca să se oprească din dezvăluiri.

— Cunosc o mie de oameni ca Danioni. Sunt convinși că li se cuvine ceva. Și sunt hotărâți să pună mâna pe acel ceva.

— Dar l-ai avertizat.

— Pentru moment, poate. M-am prefăcut că sunt prieten cu el, l-am flatat, l-am tratat un pic. Dar se va întoarce. Asta dacă nu scapi de orice influență pe care o are el asupra ta.

Bella nu spuse nimic.

— Nu-ți cer să-mi spui mie, continuă contele Albani. Ca să fiu sincer, nici n-aș vrea să știu. Dar ca prieten...

Ea ridică privirea, ademenită de căldura, de dorința lui vădită de a o ajuta fără să-i ceară nimic în schimb.

Italianul râse și trase un fum din trabuc, umplându-și gura de fum.

După ce-l savură vreo câteva secunde, îl dădu afară într-un nor dolofan.

— Și totuși, pe cine vă veți răzbuna? Pe *signor* Turner? Pe campionul dumneavoastră de tenis englez? Pe amărâtul de William Scanlon?

Când rosti numele lui Billy, Cecil se răsuci pe călcâie.

— A zis băiatul ceva?

Danioni dădu din cap.

— E fidel *omertei*[50].

[50] Se referă la codul tăcerii respectat de cei din organizațiile de tip mafiot (n. red.).

— Dar polițiștii îi urmăresc și pe derbedeii aceia pe care i-ai menționat?

Italianul dădu din cap.

— Și pe domnul Wingfield. Să verifice dacă nu ascunde ceva pe la Milano. Cu mingile și cu rachetele lui.

— Dar Turner?

— Numele lui a fost transmis la *Guardia di Finanza*[51].

[51] „Garda Financiară", în lb. italiană, în original (n. red.).

— Așadar, pot să-i urmărească tranzacțiile?

— Dacă domnul Turner încearcă să vândă tabloul, vor ști asta. Danioni făcu o pauză, apoi încercă o nouă tactică. Sergentul Ottonello... e de părere că tabloul va reveni la dumneavoastră.

— Mă rog să aibă dreptate.

— Nu mă lasă inima să-i spun că umblă după cai verzi pe pereți, cum spun americanii.

— Ia ascultă, zise Cecil. Ce naiba vrei să zici cu asta?

— Că-și pierde vremea, nu-i așa?

— N-am nevoie de o lecție de engleză, fraiere. Vreau să știu ce urmărești.

— Haideți, *signor* Ainsworth! Știm amândoi adevărul.

— Să fiu al naibii dacă știu!

— Vreți să vi-l spun eu?

— Dă-i drumul, bătrâne!

— Adevărul este că știți exact ce s-a întâmplat cu tabloul dumneavoastră.

Cecil simți că se răsucea ceva în el.

— Ce? Câine împuțit!

Danioni zâmbi, savurând defăimarea.

— Haideți, domnule Ainsworth...

— Cum îndrăznești să vii aici și să abuzezi de ospitalitatea mea, cu insinuările dumitale meschine și alunecoase? Dacă știi atâtea despre furt, probabil că ești implicat și dumneata. Dumneata și afurisiții ăia de polițiști inutili.

Danioni își goli paharul și îl trânti pe jos.

— Am să vă fac tuturor raport la Consulatul Britanic, îl avertiză Cecil.

— Chiar așa? Danioni își scoase trabucul din gură și îl aruncă pe jos. Oi fi eu câine, *signor* Ainsworth. Dar avem o zicătoare aici, în Italia. Strivi chiștocul cu călcâiul. *Cane non mangia cane.* „Câinii nu mănâncă alți câini."

Dintr-un motiv sau altul, Lottie fu greu de liniștit în seara aceea.

Întâi, s-a plâns de un țânțar în cameră, apoi că pe iepurele ei de jucărie îl doare burta.

— Încetează cu mofturile, zise Constance cu blândețe. Vrei să mă întind alături de tine până adormi?

Lottie dădu din cap că da.

Constance se așeză alături de ea și rămaseră așa, în liniște, ascultând fâșâitul depărtat al mării. Era liniștitor pentru amândouă.

— Astăzi nu mi-a plăcut, zise Lottie.

Constance o mângâie pe păr, simțind o undă de afecțiune.

— Nici mie.

— Billy o să fie bine?

— Bineînțeles că va fi. N-a făcut nimic rău.

Mă rog, nu prea *mult.*

Constance fusese atât de ocupată la bucătărie și să o ajute pe Paola la curățenie, încât uitase de manifeste.

Nerăbdătoare ca Lottie să adoarmă, încercă să grăbească treaba, cântându-i cântece populare vechi din Yorkshire.

Acestea o liniștiră și pe Constance, în timp ce se întreba unde-o fi fost Nish, ca să-i transmită pachetul.

În camera lui, decise ea.

Se duse mai întâi acolo, oprindu-se în drum pe la spălătorie. Își puse un șorț mai mare, pe cel albastru, pe care îl folosea când gătea, și înghesui pachetul în buzunarul din față.

Bătu puternic la ușa lui Nish, fără niciun rezultat. Era pe cale să bată din nou, când, la capătul coridorului apăru silueta de viespe a Melissei.

— E în grădină, strigă ea. Cu domnul Ainsworth.

— Cu domnul Ainsworth?

— Cel tânăr, o lămuri Melissa, apropiindu-se. Cred c-ar trebui să zic conașu' Ainsworth, dar prea sună școlărește. Ești bine?

— Cum nu se poate mai bine. Mulțumesc, doamnă.

— Pari îmbujorată.

— Am alergat, zise Constance. Am tot urcat și coborât scările.

— Da, zise Melissa. Sunt o mulțime de scări aici, nu-i așa? Ochii îi alunecară spre umflătura din șorțul lui Constance. Te doare stomacul?

— Nu, doamnă. De ce întrebați?

— Te ții de abdomen cu mâna.

Constance râse nervos.

— O, așa fac mereu. E un obicei al meu.

— Hmmm. Melissa păru neîncrezătoare. Păi, te las să-ți faci treaba.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Constance schiță o reverență și-o luă iute pe scări, fără să știe dacă să râdă sau să se alarmeze de concluzia la care, se pare, ajunsese Melissa.

Urmă pâlpâirea felinarelor, până la banca cea mai apropiată de casă. Lucian și Nish se uitau lung spre mare, sporovăind prietenește, cu câte un pahar de *grappa* în mână.

Scârțâitul pantofilor ei pe pietriș îi făcu să se întoarcă.

— Sunt doar eu, zise ea. Îmi pare rău că vă întrerup. Dar n-am știut când mai găsesc o ocazie mai bună să-i înapoiez asta domnului Sengupta.

Asigurându-se mai întâi că n-o vedea nimeni, scoase pachetul învelit în pânză. I-l înmână lui Nish. Acesta se uită la Lucian, apoi la Constance.

— E ceea ce cred eu?

Ea aprobă, dând din cap.

— Unde Dumnezeu le-ai găsit?

— Sub patul lui Lady Latchmere.

— De unde-ai știut să cauți acolo?

— Billy mi-a spus unde voia să le ascundă, domnule. Știam că nu e o idee bună. Așa că le-am schimbat locul.

— Unde?

— Undeva unde nu i-ar fi trecut nimănui prin cap să le caute.

Le spuse despre coșul de lenjerie și despre polițist. Despre cum, după aceea, le pusese într-o găleată veche de tablă și le acoperise cu cârlige de rufe.

Lucian și Nish izbucniră în râs. Constance simți cum o străbate un fior triumfător. Apoi, însă, Lucian își luă capul în mâini.

— Și când te gândești că ne-am chinuit o după-amiază întreagă întrebându-ne unde-or fi!

— Îmi pare rău, domnule Ainsworth. V-aș fi spus mai devreme. Dar n-am vrut să-l bag pe Billy într-o belea și mai mare decât cea în care e acum.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, zise Lucian.

Nish era și mai exuberant.

— Ești îngerul meu păzitor, zise el.

Se ridică și, brusc, Constance se simți îmbrățișată de-și pierdu răsuflarea. O izbi mirosul lui plăcut – delicat, floral.

— Îmi vine să te sărut! declară Nish.

Lucian le zâmbi amândurora.

— Potoliți-vă!

Constance se îndreptase iar spre casă, ca să termine treaba la bucătărie. Nish o urmase, ca să-și actualizeze jurnalul.

Acum, Lucian stătea singur, ascultând cântecul cicadelor la lumina lunii, luptându-se cu gândurile. Cu demonii săi, îi veni lui să le spună, dar era peste măsură de dramatic.

Pentru moment, demonii lui erau în așteptare, mulțumită în mare parte Paolei și magiei ei înduioșătoare.

Paola. O dorea și avea nevoie de ea. Dar se detașase de el. Observase ceea ce încerca să nu observe, că o dorea și că avea nevoie de Constance. Apoi, Rose...

E o nebunie, își zise el. *O nebunie creată de mine.*

Se ridică și se îndreptă spre curte. Măcar puteau să stea de vorbă despre asta. Erau buni la făcut conversație, în ciuda barierei de limbă. Nu era nevoie de multe cuvinte ca să te faci înțeles.

Printre jaluzele străbătea o lumină slabă. Lucian bătu la ușă. Dar nu-i răspunse nimeni.

— Paola! o strigă el. Ieși, te rog!

Ușa se crăpă puțin, dezvăluind o dungă din chipul obosit al Paolei.

— Încetează zise ea. Te rog!

— Tu și cu mine, zise el. Trebuie să stăm de vorbă.

Ușa rămase tot așa. Ea închise ochii.

— Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi!

— Pleacă! Aici. Nu mai vine aici!

Cuvintele ei aveau sonoritatea unei lovituri de palmă peste față.

— Dar am nevoie de tine, zise el. Am nevoie de tine, Paola!

I se frânse glasul și ochii i se umplură de lacrimi furioase.

— *Perche mi rendi tutto questo cosi difficile?* „De ce faci lucrurile și mai grele pentru mine?“

— Nu înțeleg.

— Nu ești pentru mine. Du-te! Acum!

Și închise ușa.

Bella stătea la măsuța ei de toaletă, cu un teanc de scrisori de la Henry în mână.

Nu se ferea să recunoască faptul că îi era teamă – cu adevărat teamă.

În trecut, îi fusese uneori frică de soțul ei. Dar trecuse mult de atunci, cel puțin un an.

În cea mai mare a timpului reușeau să conviețuiască în pace; să facă mariajul să meargă îndeajuns de bine, să nu fie o minciună atunci când prietenii o întrebau despre asta, iar ea le răspundea: „Foarte bine, mulțumesc!“

Când Cecil sărea peste cal, făcea următoarea observație: „Nu există căsătorie fără fricțiuni, nu-i așa?“ Urma o conversație din care reieșea că divergența era totuna cu pasiunea. Iar prietena, căci era, invariabil, o femeie – prietenii bărbați nu erau pe placul lui Cecil – o strângea pe Bella de mână, într-o solidaritate tăcută.

Mai devreme, fusese martoră la un scandal uriaș între Cecil și Danioni, stând față în față și țipând unul la altul, pe terasa de sus.

Își făcuse un plan – unul care însemna să se expună pe ea însăși, cu dorințele ei cu tot, atât de mult încât să nu mai ascundă nimic.

Era un joc de noroc, fără îndoială.

Dar nu exista altă cale. Contele Albani avusese dreptate.

Trebuia să distrugă puterea pe care Danioni o avea asupra ei. Iar aceasta însemna să fie cinstită cu Cecil, oricât de dureros era și oricât de sălbatice ar fi fost consecințele.

Îl auzi cum pășește pe coridor și apoi cum intră în dormitorul de alături. Strânse scrisorile în mâini și intră pe ușa dintre ei. El se întoarse și privi spre ea. De fapt, prin ea.

— Am să-și spun ceva, zise ea.

Avea ochii goi, înghețați.

— Nu te obosi. Știu totul.

Scoase o scrisoare din buzunar și i-o aruncă în față. Ea o apucă repede și văzu imediat despre ce era vorba și cui îi era adresată.

Domnului Henry Bowater.

Înlemni.

Cecil se apropie mult de ea – destul cât să-i simtă mirosul de alcool din respirație.

Apoi ridică palma și o lovi.

13

Când primele raze de soare se izbiră de jaluzele, Bella stătea lungită, trează, în pat.

Cât dormise? Poate o oră sau două. Se auzeau păsările cântând, clopote bătând și alte sunete luminoase ale dimineții. Dar ea nu simțea decât singurătate și dezolare. Nu-și putea lua gândul de la evenimentele din seara trecută. Șocul loviturii lui Cecil. Amețeala începătoșată, în timp ce se prăbușea la pământ.

Ce ciudat, își zise ea, *că sunt eu! Că am atât de multe, în ciuda a tot ceea ce-am pierdut de-a lungul drumului. Că m-am arătat lumii cu toate atributele bunăstării și ale succesului. După care această întâmplare.* Cu toate că nu era pentru prima oară când se întâmpla așa ceva – dimpotrivă.

La fel ca orice om a cărui credință în Dumnezeu se manifesta tăcut, de la sine, Bella se întrebase adesea cum s-ar fi simțit dacă s-ar fi convertit la altă religie. Acum înțelesese. Ar fi fost o iluminare neașteptată. Simți un soi de iluminare și acum, însă îndreptată spre ea însăși, nu spre cine știe ce divinitate adormită, nepăsătoare.

Se sculă, cu băgare de seamă, în capul oaselor. Își duse degetele la gura umflată, rănită, și la vânătaia de deasupra ochiului drept. La atingere, o dureau amândouă.

Trecu absent cu privirea peste florile care dansau și se răsuceau pe tapet. În lumina scăzută arătau cafenii și putrede. Își imagină niște insecte târându-se pe ele.

Îi reveni o amintire: chipul ei presat pe pat, greutatea copleșitoare, trupul lui Cecil apăsând-o. Se luptase cu toate puterile să se dea într-o parte, să se elibereze, ca să poată respira, să poată să se roage, să reziste.

Mai întâi, umplu cada. Turnă câteva picături de ulei aromat, gândindu-se că aveau s-o liniștească, apoi stătu în apă până

deveni călâie. Își îmbrățișă genunchii și se uită la rotocoalele argintii de la suprafață, prea uluită ca să plângă. Dincolo de zidurile hotelului, își imagină ea, ziua va decurge normal.

Turiștii se vor trezi devreme, pentru o partidă de înot, în zori, din motive de sănătate. Cârciumarii își vor șterge mesele. Chiar acum, auzi în depărtare păcănitul molcom al unei bărci cu motor. Cum așa? La fel se simțise când murise Laurence: aceeași neîncredere că viața celorlalți nu se sfârșise odată cu a ei.

Dar în cazul lui Laurence existase un înainte și un după. Cu Cecil, trauma era diferită. Lucrurile stăteau altfel. Erau limpezi și adevărate. Incontestabile.

După ce se îmbrăcă, se așeză încet în fața oglinzii și încercă să-și ascundă vânătăile cu fard. După câteva minute de tamponări și de ungeri, se opri să-și evalueze opera, observând că nu putuse nicicum camufla un vas de sânge spart din colțul ochiului.

Dintr-un motiv sau altul, asta o înfurie peste măsură. Dar era o furie ascuțită, agitată, care, bănuia ea, avea să se risipească repede. Înțelese pe loc că trebuia să se folosească de ea cât o mai simțea.

Își luă inima-n dinți și se îndreptă spre ușa dintre cele două camere. Încercă s-o deschidă. Era încuiată, ceea ce-o surprinse. Răsuci și scuturâ închizătoarea, apoi încercă să audă ceva.

Nimic.

Așadar, încuiase ușa! Ei, bine, avea și ea o cheie. O găsi în sertarul noptierei. Dar descoperi că el lăsase cheia în ușă.

Iritată, gata să izbucnească, se năpusti afară, pe coridor, și încercă să deschidă ușa de la intrare. Și aceasta era încuiată.

Bătu și strigă:

— Cecil! Deschide, te rog!

Nimic.

Furia i se domoli, așa cum își zisese și ea, iar în locul ei apărură îngrijorarea și o curiozitate îndârjită.

Îndrăzneață, pentru că va face tot ce-i stătea în putință să și-o satisfacă.

Împietrită, pentru că nu-i mai păsa ce avea să se întâmple.

Dacă motivul pentru care Cecil nu-i răspundea era că zăcea mort, în patul lui, atunci, asta era!

În vreme ce Lucian se îndrepta spre grădină cu creioanele și cu carnetul lui de schițe, se strădui să nu se uite spre camera Paolei.

La urma urmei, lumea era strălucitoare – verde și înmiresmată. Un loc al devenirii. Important era să n-o piardă din ochi, îndiferent de ce se petrecea în jur.

Poate că ar fi fost bine să se mute permanent aici? Nu neapărat *aici,* ci în Italia.

Prietenul lui, Keane, se mutase pe Pantelleria – o insulă dintre Sicilia și Tunisia, cu izvoare termale și cu clădiri solide de piatră, numite *dammusi.* Keane stătea acolo și picta viile. Îi scrisese lui Lucian: „Trebuie să vii! Aici se poate trăi ieftin și bine."

Oare lui Constance i-ar plăcea acolo?

Nici nu știa de unde-i venise această întrebare. Banalitatea unora dintre fanteziile sale îl făcea să se rușineze. Constance în rochii înflorate, culegând struguri. Constance îmbăind un copilaș, casa răsunând de plescăitul apei și de râsete. Constance prăjind slănină pe o sobă.

Unele dintre ele erau senzuale. Constance în pat, alături de el, goală. Constance peste el, călărindu-l, aplecându-se să-l sărute, în timp ce el îi mângâia sânii...

Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Adună-te!

Ce se întâmpla aici?

Constance, Paola și Rose. Ele formau vârfurile unui triunghi, cu Lucian în centru – geometria dezolantă a dorinței.

Începu să-și dea seama acum că nu se purtase deloc bine cu Paola.

Nu fusese abuziv sau violent, dimpotrivă: relația lor fusese tandră și iubitoare. Dar ignorase esența ei inechitabilă. Sau,

Lucian își luă carnetul de schițe și începu s-o deseneze. În timp ce mâna i se mișca repede pe foaie, ochii îi săreau de la ea la schiță. Dar pe măsură ce treceau minutele, se trezi că se uită mai mult la Constance decât la desen.

În regulă, își zise el. *Așadar, mă holbez pur și simplu la ea. Ce e greșit în asta?*

Știi foarte bine, îl contrazise conștiința. *E nepoliticos și libidinos și, în același timp, o violare a intimității ei.*

Brusc, de parcă ar fi conșientizat tot timpul, Constance se uită drept la el. Simți un fior în tot trupul. Se uitară unul la altul o veșnicie, parcă asumându-și deschis atracția pe care o simțeau unul față de celălalt, până când, în cele din urmă, Lucian fu copleșit de intensitatea privirii ei și lăsă ochii în jos.

Îi păru rău imediat.

Își ridică iar privirea, încercând să reafirme această legătură.

Ea închisese ochii și întorsese capul. Dar chiar și de acolo unde stătea, o văzu zâmbind.

Cecil părăsise hotelul devreme, îmbrăcat impecabil. Când își trăsese mănușile, își cercetă o zgârietură de la încheietura mâinii, după care o luă spre Portofino, unde se hotărî să caute o trăsură care să-l ducă la gară. Francesco avea alte treburi și nu voia să-l amestece pe Lucian.

În vreme ce mergea, se gândea la evenimentele din seara trecută. Desigur, n-a fost deloc de bun augur ceea ce se întâmplase.

Nimănui nu-i plac încăierările, cu atât mai puțin lui. Dar cu nevestele e la fel ca în cazul copiilor. Când fac prostii, trebuie să li se dea o lecție.

Fusese bătut de-atâtea ori la grădiniță și la școala publică – uneori de profesori, alteori de institutori; uneori cu un papuc sau cu un pantof de sport, ceea ce nu durea prea tare, alteori, cu un baston, ceea ce durea mai rău.

Ceea ce făcuse Bella era inacceptabil și va trebui să-și asume responsabilitatea. Ca soț, avea datoria să o ajute în situația dată.

mai degrabă, se gândise că nu conta – ceea ce așa era, din punctul lui de vedere. Însă pentru Paola contase foarte mult. Părinții lui o angajaseră și, chiar dacă el nu o vedea ca pe o servitoare, aceasta era realitatea.

Apoi, era Rose, despre care îi era din ce în ce mai greu să aibă vreo părere.

O briză ușoară îl mângâie pe față, risipindu-i reveria. Se cocoță pe un zid dintre un arbore al lui Iuda, cu frunzele în formă de inimă, și un șir de chiparoși italieni. Arborele Iudei fusese frumos în primăvară, când se umpluse de mănunchiuri de flori purpurii. Acum nu făcea decât să absoarbă razele soarelui, de parcă ar fi vrut să-și facă rezerve pentru primăvara viitoare.

Tocmai începuse să schițeze dealurile și linia țărmului, când îi atrase atenția ciripitul ascuțit și alarmat al unui lăcustar.

Se răsuci, încercând să vadă unde era și o zări pe Constance făcându-și drum cu grijă pe cărare, spre promenadă. Era îmbrăcată cu costumul de baie al lui Claudine, cel pe care îl purtase la plajă, cu un prosop în jurul taliei.

După ce-i acordă timpul necesar să ajungă pe promenadă, își împachetă toate cele necesare pentru desen și o urmă. Când ajunse la poarta care dădea spre țărm, se uită în dreapta și-n stânga, încercând să aibă vedere spre Constance, fără să se dea de gol.

Era deja la marginea apei. Trecând de poartă, se uită cum se cufundă în mare. Era o înotătoare puternică, încrezătoare, și, într-o clipită, ajunse la peste o sută de metri depărtare de țărm.

Deasupra plajei se întindea un parapet nu prea înalt. Lucian se așeză îndărătul lui.

Nu-l ascundea cu totul, dar era ceva mai puțin vizibil decât dacă s-ar fi dus până jos, pe plajă. Iar când Constance se întoarse să înoate înapoi, se ghemui până când se asigură că ea ieșise din apă.

Când se uită iar, stătea lungită pe o grămadă de pietre, cu ochii închiși, și fața în sus, savurând soarele timid al dimineții.

Ajunse la gară cu douăzeci de minute la dispoziție până să plece trenul de Genova.

Își cumpără niște țigări și fumă vreo două, alături de o cafeluță, la barul din gară. Din când în când, își pipăia buzunarul interior al sacoului, unde se afla cecul lui Jack Turner. Îl și scoase de câteva ori și se uită la el, doar ca să fie sigur.

Călătoria cu trenul trecu repede.

Citise ultimul ziar englez din scoarță-n scoarță, iar cele italiene se vindeau numai la Mezzago. Dar își luase o carte cu el. Nu era ceea ce s-ar numi un cititor pasionat, dar îi plăcea foarte mult *Trei într-o barcă*, pe care o citise prima oară pe când era tânăr și care îl făcea mereu să râdă – mai ales partea cu Montmorency și cu șobolanul de apă mort.

Când ajunse în Geneva, Cecil luă o birjă de la gara aceea măreață până la locul de întâlnire stabilit, o cafenea imediat după colț de Consulatul Britanic, de pe Spianata dell'Aquasola.

Era încă dimineață, dar jucătorii de cărți grizonanți colonizaseră deja mesele șubrede, de tablă, de pe trotuar.

Dându-și pălăria jos, Cecil comandă un espresso.

Godwin era deja acolo – stătea la bar, mestecând temeinic o *brioscia*. Era micuț și rotofei, cu bruma de păr care-i mai rămăsese pieptănat cu grijă pe scăfârlie. Își ridică privirea.

— Ainsworth?

— Domnule Godwin! E o plăcere să vă cunosc!

— Și pentru mine. După corespondența noastră din ultima vreme.

Godwin se uită la ceas.

— Omul dumitale întârzie.

— Acordă-i un minut. E foarte de încredere.

În situația dată, Godwin îl văzu pe Francesco înaintea lui.

— Acela e? întrebă el, arătând spre silueta filiformă, aplecată, din cadrul ușii.

— Exact, zise Cecil, făcând un semn cu mâna, ca să-i atragă atenția lui Francesco.

Îi sugerase să-l ducă la Mezzago cu trăsura. Ca să poată lua trenul spre Genova împreună. Dar Francesco fusese de părere că ar fi mai sigur dacă ar călători separat.

Francesco schiță un semn cu capul. După ce-și croi drum, cerându-și scuze, printre ceilalți clienți, îi dădu lui Cecil hârtia pe care o strângea în mâna dreaptă.

— Francesco mi-a fost de mare ajutor cu împachetarea tabloului, explică Cecil, și a aranjat și cu transportul. Ca să nu mai vorbim de hârțogăraia aferentă livrării.

Francesco dădu iar din cap. Cecil observase că-i plăcea să fie lăudat. Dar, la urma urmei, cui nu-i place?

Fusese un plan inteligent. Ingeniozitatea consta în banalitate. La fel ca în cazul trucurilor magicienilor, nu fusese vorba decât despre distragerea atenției, a privirii.

Jack Turner se uitase la Francesco cum bătea cuiele în ambalajul de lemn când împacheta tabloul împreună cu Cecil. Dar nu văzuse decât un cui, după care fusese atât de prins în discuția cu Cecil încât nu observase că pe celelalte Francesco le vârâse pe furiș în buzunar.

Apoi așteptase să plece Claudine din cameră, așa cum îl avertizase Cecil că se va întâmpla, la un moment dat. Nici n-apucase bine să dispară în întunericul coridorului și în baie, că Francesco ieșise repede din umbră. Se ascunsese în debara, prefăcându-se că aranjează lenjeria.

După ce închisese ușa în urma lui, Francesco se dusese la colet și desprinsese iute o latură prinsă doar într-un cui. Scosese tabloul, tăiase hârtia din spate și desprinsese rapid pânza de pe rama pe care o pusese apoi la loc, în colet, și îl închisese. După care se dusese iar la ușă, având grijă să șteargă clanța.

Întreaga operațiune durase mai puțin de un minut.

Mai târziu, în seara aceea, îi înmânase printre barele porții încuiate prietenului său, Alessandro, un obiect pătrățos, mare. Acesta se oferise să-l ducă omului celui mai de încredere al lui Godwin, Lorenzo Andretti.

— După cum vezi, zise Cecil, actele sunt făcute.

Godwin miji ochii. Apoi îl întrebă pe Francesco în italiană:

— Ți-a dat Andretti vreun mesaj pentru mine?

Francesco scoase la iveală alt document împăturit pe care i-l dădu.

— Vorbesc engleza, *signore,* zise el, cu un accent greoi.

— Deși uneori e mai bine să ascundă lucrul acesta, adăugă Cecil, rânjind.

— Nu sunt mulți care știu engleza, observă Godwin.

— Doar cei care au emigrat.

— Și-au fost trimiși înapoi.

Cecil trecu peste asta. Făcu un semn cu capul spre document.

— E totul în ordine?

— Andretti confirmă că tabloul a fost predat în condiții perfecte.

— Excelent! Cecil se întoarse spre Francesco. Atunci, ne vedem când mă întorc.

Cecil se uită după el cum pleca. După ce se asigură că a dispărut, se întoarse spre Godwin, care scoase un plic din servieta lui.

— Chitanța dumitale.

Cecil o desfăcu și îi examină conținutul cu nesaț.

— Am inclus un preț minim de rezervă de cincizeci de mii de lire, așa cum ne-am înțeles, zise Godwin. Cu toate că e limpede că ne așteptăm la mai mult.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Și, bineînțeles, avansul dumitale, sub forma unui cec bancar. Îi înmânâ un al doilea plic lui Cecil. Douăzeci și cinci la sută din prețul minim de rezervă, minus comisionul nostru.

Cecil îl desfăcu și pe acesta.

ÎMI PARE RĂU – stop – ȘCOALA LUI RUBENS, NU RUBENS – stop – MERITA ÎNCERCAT – stop – ORICUM VÂNDUT – stop – O MIE DE LIRE – stop – TRIMIS PARTEA TA – stop – CECIL – stop.

Se lăsă pe spate și își examină opera. Da, era în regulă.

Și-acum, să se bucure puțin de peisaj.

Mai mult ca s-o impresioneze pe Bella decât pentru plăcerea lui, Cecil își târî pașii prin Porta Soprano, poarta cu turn din zidul vechi al cetății, până ajunse la vechea biserică gotică Sant'Agostina. Îi trecu prin minte să intre, dar se răzgândi – toate lumânările alea, frescele și sfinții de ghips îl plictiseau de moarte. Așa că cercetă scuarul din față, Piazza Sarzano, murdară și plină de porumbei.

Acolo găsi negustori de fructe și legume, tarabe cu dantelă – peste tot dădeai de afurisita asta de dantelă! – și cu genți de piele, de vânzare.

O fată cu ochi vioi, de vreo șaisprezece ani, cu niște cârlionți negri, îi zâmbi când trecu pe lângă taraba ei, unde vindea niște flori amărâte.

Faptul că luă un singur buchet de trandafiri – cel puțin așa *credea* el, că erau trandafiri – păru s-o încânte cum nu se poate mai mult. Probabil, își zise el, fusese evenimentul ei pe ziua aceea.

Cecil nu înceta să se minuneze de cât de anost își trăiau unii viața.

În vreme ce fata îi înfășura florile în hârtie, se uită la forma sânilor ei pe sub rochia cenușie, prea mică pentru ea, și se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o.

Alice era năpădită de bănuieli. În vreme ce stătea la fereastră pieptănându-și și prinzându-și părul, uitându-se la împreurimile hotelului, o văzu pe Constance făcându-și drum dinspre țărm, în costumul acela de baie ridicol, de împrumut, acoperită doar de un prosop.

— Pare în regulă. Și-l vârî în buzunar. Și am asigurarea dumitale că vânzarea se va face în privat?

Godwin îi aruncă o privire dezamăgită.

— Te rog, domnule Ainsworth. Discreția a fost totdeauna cuvântul nostru de ordine.

Întinse mâna, iar Cecil i-o strânse ferm, apoi împinse scaunul îndărăt și își luă pălăria. Era pe punctul să plece, când Godwin își drese ostentativ glasul. Desigur, tranzacția era incompletă.

— Aaa, făcu Cecil, ce năuc sunt!

Scoase din buzunar un plic. Godwin examină certificatul de autenticitate.

— Iată, deci, zise Cecil. Dovada că deții acum un Rubens sută la sută autentic, fără niciun dubiu.

Godwin puse dovada în servietă, apoi îi surâse vag lui Cecil.

— Ai vreun plan pentru ziua aceasta?

Cecil îi răspunse că s-ar putea să se culturalizeze puțin.

— Îți pot da o adresă, zise Godwin, a unui loc unde cultura e deosebit de seducătoare.

Cecil se gândi o clipă, apoi se strâmbă din nas.

— Știi ce? Cred că mai bine nu.

— Cum dorești.

De fapt, Cecil își plănuise o zi obișnuită, respectabilă. După ce se despărți de Godwin, o luă alene, scăldat în razele soarelui, spre Via Dante unde, în tihna de catedrală de la Banco Popolare, depuse cele două cecuri – pe cel de la Godwin, de 12.000 de lire, și pe al lui Jack Turner, de 50.000 de lire. Funcționarul, un bătrân care transpira abundent, cu pince-nez, rămase cu gura căscată și își umflă obrajii nerași la vederea lor – cum era și normal, de altfel.

Apoi se duse la oficiul de telegrame, ceva mai sus, pe aceeași stradă, vizavi de secția de poliție.

Își iți capul și o urmări pe fată îndreptându-se spre ușa bucătăriei de pe lateralul casei și dădu să se întoarcă, când îl văzu pe Lucian venind pe aceeași rută dinspre plajă.

Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama ce se petrecea.

Mai târziu, la micul-dejun, se uită precaut la Constance, cum se mișca plutind printre oaspeți. Se apropie de mai multe ori de masa unde mâncau Lucian și Nish. De fiecare dată, Nish ridică privirea spre ea și-i zâmbi. Însă Lucian evita cu sârg contactul vizual. Nici măcar nu se uita în direcția ei.

Asta-i spunea lui Alice tot ceea ce trebuia să știe.

Însă acum mai era ceva.

Intra întotdeauna, după micul-dejun, în salon, ca să aranjeze lucrurile. Multora dintre oaspeți le plăcea să se ducă acolo cu ultima lor ceașcă de cafea, ca să citească sau să-și facă planuri în legătură cu ziua respectivă. Tocmai se pregătea să mute un teanc de cărți de pe una dintre mese, când descoperi caietul de schițe al lui Lucian.

De obicei, era foarte grijuliu cu el. Era, cu siguranță, o întâmplare că îl lăsase pe brațul canapelei, gata-gata să cadă. Poate că venise aici cu Constance înainte de micul-dejun, înainte ca ea să se ducă să se schimbe?

Poate ei...? Nu, nu! Se simți jenată numai gândindu-se la asta. Jenată în numele lui Lucian, desigur.

După ce se uită să fie sigură că nu se mai afla nimeni în încăpere, îl deschise.

În timp ce răsfoia paginile grele, ușor îngălbenite, privirea i se opri pe o schiță a lui Constance – se vedea limpede că era Constance – pe țărm.

De undeva, izbucni un hohot de râs. Lottie înveselită de Constance. Alice închise iute caietul. Dar apoi, după ce așteptă preț de un minut, îl redeschise și studie din nou schița. Pe Alice o tulbură observând cât de mult se concentrase Lucian asupra acestei fete. Și nu numai că desenul era rafinat și senzual. Văzuse multe dintre lucrările lui Lucian de-a lungul

anilor ca să știe ce fel de efecte căuta el, mai ales atunci când subiectul era silueta feminină. Însă aici părea... obsedat. Fermecat.

O luă pe urma râsetelor de afară, de pe terasă. Când se uită peste parapet, le văzu pe Constance și pe Lottie alergând de colo-colo, urmărindu-se în joacă, în timp ce Lucian stătea deoparte, schițându-le pe hârtie.

Alice rămase cu ochii la ei până nu mai putu suporta căldura uscată, înăbușitoare. Apoi o luă de-a curmezișul, spre recepție, unde țineau cheile de rezervă.

N-avea ce face, Lucian o obliga să acționeze așa. Constance era dădaca fiicei sale. Toată lumea părea să uite lucrul acesta.

Alice urcă treptele spre camera lui Constance, unde intră. Se opri cu spatele la ușă, ascultând. Apoi se relaxă, lăsându-și privirea să cerceteze mica încăpere. Chiar cu fereastra deschisă, era foarte cald și înăbușitor, însă nu arăta rău, cu toate că tapetul era mai simplu decât cel din camerele oaspeților, iar prețul de pe podeaua de gresie era cam rărit. Constance o ținea ordonată, ceea ce era un punct în favoarea ei.

Prima țintă a lui Alice fu vechiul scrin din lemn de pin. Deschise fiecare sertar în parte și răscoli prin bruma de lucruri ale lui Constance. Cum de reușea să se descurce cu atât de puțin? Nu-i luă prea mult și nici nu descoperi nimic interesant, în afară de sutienul scump al lui Claudine care ieșea în evidență printre desuurile ei destul de ponosite.

La fel, singurul lucru de interes de pe noptieră era un tub lucitor de ruj, care tot de la Claudine trebuie să fi fost. Alice se încruntă în vreme ce reflecta la natura acestei relații. Era, oare, o altă dovadă că femeia aceasta nu-și cunoștea lungul nasului? Nicio grijă, Claudine nu avea clasă. De unde se trăgea ea *cu adevărat*? Alice își dorea cu disperare să afle.

Sentimentul că-i scăpa ceva nu-i dădea pace. Unde ascund oamenii lucruri, de obicei? Unde-ar ascunde ea ceva? Își vârî mâna sub pernă și, când o întoarse, nimic; apoi căută sub saltea.

Și acolo le găsi. Un teanc de scrisori adresate lui Constance.

Lui Alice începu să-i bată inima năvalnic, mai degrabă de curiozitate decât de emoție. Își șterse mâinile lipicioase de rochie, apoi luă unul dintre plicuri și scoase cu grijă conținutul – o scrisoare și un medalion ieftin de argint. Trecu repede peste conținutul aproape de necitit, apoi o întoarse iute, ca să vadă semnătura: *Al tău pentru totdeauna, Mam X.*

Avea gura uscată, respirația grăbită și lacomă.

După ce puse scrisoarea jos, desfăcu medalionul, forțând mica balama cu unghia degetului mare.

Când văzu conținutul, înlemni. Apoi întinse degetul mic atingându-le, ca să se convingă că nu se înșela. Erau o fotografie a unui băiețel și o buclă de păr castaniu, legate împreună cu un șnur de bumbac.

Lottie dădea o petrecere cu ceai pentru jucăriile ei.

Constance încerca să se concentreze asupra fetiței care se juca, dar se simțea mereu distrasă de Lucian – de felul în care acesta o privea, de parcă nu era decât o imagine: picioarele întinse și capul înclinat. Simțea vag că nu trebuia să-și dea seama de asta sau să nu arate că-și dădea seama, însă îi era imposibil.

Lottie se străduia să-l facă pe ursulețul ei de pluș să stea în capul oaselor în fața unei ceșcuțe așezate pe o farfuriuță de jucărie. Dar acesta cădea mereu, iar ea își dădu seama că nu-i ajungeau două mâini ca să-i reușească.

— Lucian? zise ea.

— Ce e, Lots?

— Vrei să te joci cu noi?

— O clipă.

Lucian mai adăugă un ultim detaliu desenului său și se dădu pe spate, ca să-l evalueze, după care îl puse deoparte și se apropie repede să se alăture petrecerii. Salută:

— Prezent la datorie, domniță!

Constance zâmbi. Lucian se purta atât de frumos cu nepoata lui!

— Aici erai, zise Alice, de parcă s-ar fi ascuns intenționat de ea.

— Eram în toiul unei petreceri.

Ridică ursulețul de pluș, în timp ce Alice cercetă scena. Constance observă că privirea femeii nu o includea și pe ea. Alice se întoarse spre Lucian.

— Putem sta un pic de vorbă?

Tonul ei era scurt și poruncitor.

— Desigur.

Se opri, așteptând ca ea să vorbească.

— Între patru ochi, zise ea.

— Bine.

— Ooo, făcu Lottie.

— Mă întorc imediat, Lots. Îți promit.

Constance simți cum încearcă să-și ceară scuze în trecere. Dar își dădu seama că nu era indicat să-i răspundă.

Nu-i plăcea Alice și nici nu avea încredere de ea.

Alice îl conduse pe Lucian în casă și sus, pe scări, în camera ei, după care îi dădu una dintre scrisorile lui Constance. El o citi în liniște. Când termină, zise:

— De unde o ai?

— Nu contează. Important e ce scrie.

Se uită iar la scrisoare.

— Și de ce mi-o arăți mie?

— Oh, Lucian.

— Chiar așa, Alice. De ce?

— Ca să te opresc să te mai faci de râs. Și să ne faci de râs pe toți.

O clipă, se uitară lung unul la altul. Înainte să poată spune ceva, Lucian lăsă să-i cadă scrisoarea din mână pe dușumea și părăsi încăperea.

Când ieși din bucătărie, Bella îl văzu pe Cecil, prin ușa deschisă din față, traversând curtea spre casă. Îi lucea fața de sudoare. Strângea în mână un buchet amărât de flori și avea o mină voioasă. Se temuse de momentul acesta toată ziua.

— Tu ai putea fi ursulețul, zise Lottie.

Îi arătă unde să se așeze și cum să țină jucăria, cu ceșcuța în lăbuță. Ea apucă toarta ceainicului cu mâinile unei păpuși cu care se juca, prefăcându-se că toarnă. Apoi zise:

— Ursulețul o iubește pe Annabelle.

— Și care e Annabelle?

Constance ridică păpușa care-i fusese repartizată, iar Lucian zâmbi.

— Ursulețul are gusturi excelente, a zis el.

— Dar nu poate fi iubitul ei, zise Lottie.

— Asta numai pentru că e ursuleț?

Lottie nu se lăsă impresionată de logica lui Lucian.

— Pentru că e „prea devreme", prostuțule!

Lucian se aplecă și o mângâie pe nepoata lui pe păr.

— Și de ce e prea devreme, Lots?

— Nu știu. Așa zice mami.

La acestea, Lucian și Constance se uitară unul la altul, ca la un semn.

— Însă, adăugă fetița, pot sta împreună.

Le făcu semn celor doi cum că ar trebui să apropie jucăriile, așa că aproape-și atinseră mâinile. Atunci Lucian o mângâie pe Constance cu degetul mic.

Era pentru prima oară când o atingea în felul acesta, iar efectul fu electrizant.

Încremeni, abia venindu-i să creadă că se întâmplase una ca asta.

Își lăsă capul în jos, până când se strădui să ridice ochii și văzu că el se uita insistent la ea.

Îi zâmbi, iar ea simți cum se îmbujorează.

Apoi, însă, se auzi un glas.

— Lucian! strigă Alice.

Cei doi își depărtară repede mâinile.

Lucian se sculă clătinându-se în picioare, în vreme ce sora lui venea cu pași mari prin iarbă.

Acum, că nu mai putea fi evitată confruntarea, își dorea s-o amâne pentru mai târziu. Se grăbi să ajungă la scară, ca să scape de el. Dar nu fu destul de iute și era prea târziu.

— Bella!

Ea nu se opri. Dar ajunse pe palier și rămase descumpănită, pentru că el era hotărât s-o ajungă din urmă. Ceea ce și făcu, urcând trei trepte odată, ținându-se de balustrada care scârțâia sub greutatea lui. În vreme ce se apropia, ea se dădu îndărăt. Cecil respira greu. Gâfâia.

— De ce naiba fugi de mine? Am cele mai bune vești!

Claudine tocmai ieșea pentru o plimbare de seară când auzi glasul tunător al lui Cecil. Ușa apartamentului Goodwood, pe care tocmai o deschisese, dădea direct pe palier, așa că văzu tot.

O văzu pe Bella, cu brațele atârnând neputincioase, lipindu-se de perete. Și îl văzu pe Cecil, cu răsuflarea tăiată, venind spre ea, cu un buchet ciufulit și aproape ofilit.

Avea destulă experiență pe lumea asta ca să-și dea seama imediat ce anume vedea. Dar ca să se convingă mai bine, avea nevoie de mai mult.

Înainte ca vreunul dintre ei s-o vadă, se retrase iute, apropie ușa și se uită prin crăpătură.

— Am vorbit cu Heddon, zicea Cecil. Se pare că tabloul a fost asigurat. Așa că mă aștept să iau ceva bani din asta. Vorbea repede, cu o bonomie stridentă, falsă. Va fi destul ca să punem un pic deoparte pentru nunta lui Lucian. Și să plătim câteva... datorii pe care le-am acumulat. Se opri, ca să-i dea răgaz să asimileze această revelație. S-ar putea să-mi mai rămână câteva sute, ca să-ți pui pe picioare locul ăsta. Dar numai dacă îmi promiți că n-o să folosești banii pentru a plăti datoria tatălui tău. Izbucni într-un râs forțat, care se izbi, însă, de tăcerea împietrită a Bellei. Cecil păru descumpănit. Mă gândeam c-o să te bucuri.

— N-am cum să mă bucur câtă vreme bietul Billy e închis.

Claudine abia putu s-o audă.

— Așa e. Păi, poate că mă duc să văd ce-i de făcut. Iar când mă întorc... Se uită la buchet, dar decise că nu era potrivit să i-l dea Bellei. Poate stăm de vorbă.

Soția lui îl privea, fără să aibă vreo reacție. Tonul lui deveni lingușitor și fermecător.

— Mi-ai provocat un șoc oribil, Bellakins. Cum altfel să reacționeze un bărbat când află că soția lui se giugiulește pe la spatele lui? Și se pare că știe tot orașul....

Aha, asta era, deci, își zise Claudine. *Bravo ei!*

— Desigur, văd acum că poate am avut mâna cam grea. Ceva mai grea decât era necesar.

El nu se mai putu uita în ochii ei.

De câte ori văzuse Claudine scena asta!

Bărbații de genul lui Cecil nu voiau niciodată să se confrunte cu realitatea faptelor sau cu propriile lor comportamente.

Uită-te la el cum se întoarce și-o ia la fugă pe scări, ca un copil prins că a furat o prăjitură, la o petrecere.

De îndată ce dispăru din vedere, Bella se prăbuși. Se lăsă să alunece pe perete, ca o marionetă stricată. Claudine deschise larg ușa și se repezi s-o liniștească.

— Hei, făcu ea blând. Vino, hai să te ajut.

O conduse în apartamentul Goodwood și încuie ușa. Bella se așeză pe marginea patului, în timp ce Claudine îi examina zgârieturile și vânătăile. Era agitată și nerăbdătoare să se explice.

— Nu e ceea ce crezi... începu ea.

— Nu spune nimic. Nu e nevoie să inventezi scuze pentru mine.

— Dar l-am provocat.

Claudine o repezi:

— Nu-mi veni mie cu rahaturi de genul *Eu sunt de vină.* Majoritatea bărbaților n-au nevoie de prea multă provocare. Și sunt familiarizată cu tot felul de oameni. Tăcu, arătând spre urmele de pe fața Bellei. Vrei să ți le ascund?

— Mulțumesc, dar pot s-o fac și singură.

— Păi, lasă-mă măcar să-ți pun ceva pe tăietura asta. Căută în caseta ei cu cosmeticale. Știi că ești mai puternică decât el, nu-i așa?

— Nu prea cred că fața mea e de acord cu asta.

— Nu mă refer la genul acela de putere. Orice prost își poate folosi pumnii. Tamponă puțină cremă pe buza Bellei, care arăta mai rău decât i se păruse la început. Văd cum se uită toți la tine, în hotelul ăsta. Ca să-i îndrumi și să le dai un sfat înțelept. Ca să-i ajuți.

Bella se ridică. Se duse la măsuța de toaletă și se uită în oglindă.

— Mulțumesc, zise ea. Doamnă... Se opri.

— Te rog. Claudine făcu o plecăciune. Spune-mi Claudine. Domnișoara Claudine Pascal.

— Atunci, îți mulumesc, Claudine. Pentru că mi-ai fost ca o soră.

Americanca zâmbi.

— În sfârșit, o vorbă frumoasă.

În copilărie, Alice și Lucian avuseseră o guvernantă irlandeză, domnișoara Corcoran, care purta o pelerină neagră, de merinos, și o bonetă.

Era slabă și purta ochelari, dar nu era atât de bătrână pe cât părea, cu toate că lui Alice i se părea matusalemică. Secretul ei consta în faptul că era stăpânită și liniștită tot timpul.

Nu ridica tonul niciodată, lucru neobișnuit pentru o guvernantă, nu apela la pedepse corporale, cu toate că, uneori, îi trimitea la culcare fără gustarea de seară. Și mai neobișnuit, domnișoara Corcoran era o profesoară excelentă, deși pe ea o interesa mai ales arta, așa că Lucian a avut mai multe de câștigat de la ea decât Alice.

Acum, în răcoarea bibliotecii, făcând abstracție, pe moment, de treaba cu Constance, Alice închise ochii și încercă să ia legătura cu domnișoara Corcoran, în vreme ce se pregătea să-i predea prima lecție lui Roberto.

Avusese impresia că nu-i va răspunde la oferta pe care i-o făcuse. Nu păruse deloc entuziasmat când discutaseră subiectul prima oară.

Însă după prânz, contele Albani se strecurase după ea în bucătărie și o întrebă dacă i-ar fi convenit să înceapă în seara aceea, pentru că Roberto era absolut entuziasmat de ideea de a învăța limba engleză.

— Poate, îi sugeră el, prima lecție ar putea fi despre cum faci cunoștință cu cineva?

Alice zise că, după părerea ei, era o idee excelentă.

Când apăru Roberto – proaspăt spălat și mirosind a apă de colonie – nu părea chiar încântat. Dar măcar era aici și trebuia să fie cât de cât interesat, altfel de ce i-ar fi sugerat tatăl lui acest lucru?

Îi întinse mâna să i-o strângă, așa cum făcuse domnișoara Corcoran, și zise:

— *How do you do?* „Ce mai faceți?"

Roberto o imită:

— *How do you do?*

El îi luă mâna și, în loc să i-o strângă, i-o sărută. Alice roși și surâse. Surâse și el, îndurându-se cu greu să-i lase mâna. Ea zise:

— *My name is Alice.* „Numele meu este Alice."

Roberto repetă:

— *My name is Alice.*

— Nu, spune numele *tău.*

— Aaa! *Mi dispiace. Your name is Roberto.* „Numele tău e Roberto."

— Nu. *My name is Roberto.* „Numele *meu* e Roberto."

— *Sono confuso.* „Sunt derutat."

— Imaginează-ți cum mă simt eu, oftă Alice.

— *Cosa stai dicendo*? „Ce spui?"

— Mi-ai trimis un dar rafinat, zise Alice, dar nu ești în stare să te prezinți cum trebuie. Orice-aș spune eu, tu tot n-o să pricepi, nu-i așa?

Ea clătină din cap. El făcu la fel. Ea continuă:

— Ți-aș putea spune că arăți înfiorător de bine. Dar în realitate ești doar un copil.

— *Riproviamo*[52].

[52] „Să încercăm încă o dată", în lb. italiană, în original (n. red.).

Îi făcu semn să se ridice.

— Și că nu mi-aș pierde vremea cu treaba asta idioată, dacă ar exista un englez cât de cât decent cu care să mă căsătoresc…

Roberto făcu o plecăciune adâncă.

— *Your name is Roberto,* zise el.

Cecil se resemnă cu faptul că dispoziția Bellei rămase la cele mai joase cote pentru o vreme.

În parte, era și vina lui.

Trebuia să recunoască, comportamentul lui nu fusese impecabil. Dar mai erau și alți factori de luat în considerare, cum ar fi stresul de a administra Hotelul Portofino; treaba cu tabloul; nesiguranța în legătură cu Lucian și Rose; obișnuita insatisfacție a Juliei față de orice; și, desigur, schimbarea care se contura în ceea ce-o privea pe Bella, la fel ca în cazul atâtor femei de vârsta ei, ceea ce-o făcea iritabilă și isterică.

Cu cât se gândea Cecil mai mult la asta, cu atât i se părea mai convingătoare teoria aceasta a schimbării. Acesta era motivul pentru care Bella nu voia niciodată să se culce cu el. Tărășenia ei cu Henry Șicenumeomaiavea era limpede o pasiune romantică, nu una sexuală, oricât ar fi sugerat contrariul respectiva scrisoare. Căci de ce s-ar fi culcat ea cu idiotul acela – care era, probabil, homosexual, să fim serioși – și nu cu Cecil, a cărui vigoare fusese remarcată de toate femeile cu care fusese vreodată?

Soluția era să-i ofere Bellei puțin spațiu, o vreme.

De aici, această vizită la Luigi, barul lui preferat din Portofino.

Nu cel mai salubru loc, cu siguranță – dădea spre un pâlc de tufișuri, chiar vizavi de ușa din spate a Birourilor Municipale –, însă vindeau prăjituri acceptabile și te puteai ameți ușor cu *grappa,* pentru mai nimic.

Cecil se pregătea s-o ia spre casă când ușa din dos a clădirii din față se deschise și ieșiră nici mai mult, nici mai puțin decât Danioni, urmat de Francesco.

Cecil rămase cu gura căscată. Era adevărat? Da, era! Mai mult, din atitudinea lor relaxată, prietenoasă, își dădu seama că se cunoșteau bine.

Cecil strigă:

— Francesco?

Francesco încremeni, alarmat că fusese prins în flagrant. Cu siguranță își zicea: *Să fug? Nu, n-are niciun rost. Mai bine să ies cumva basma curată din tărășenia asta.*

— *Signore!* zise el și se înclină.

Cecil se uită când la Francesco, când la Danioni.

— Ce naiba cauți aici? Se întoarse spre Danioni. Ce-nseamnă asta?

Danioni arăta cum nu se poate mai nepăsător.

— Doar un văr al meu, *signor* Ainsworth… Rânji și îl apucă pe Francesco de umăr. Doi veri care se vizitează, atâta tot.

— Aș vrea să stăm de vorbă, zise Cecil. Acum, dacă nu te superi! Apoi, îi lătră lui Francesco: Iar cu tine o să mă văd la hotel!

Danioni îl conduse sus, pe scări, spre biroul lui.

— Da, aștept o vizită de la consulul britanic, în niciun caz din partea domnului Ainsworth!

— În regulă, te-ai distrat destul.

— Sunt surprins că vreți să stați de vorbă cu mine.

— Nu la fel de surprins ca mine, văzând că am avut tot timpul un spion printre noi.

— Aaa, da! Danioni își țuguie buzele. E o dezamăgire pentru dumneavoastră, după câte văd. Așadar, vreți să fim din nou prieteni?

Cecil se așeză. Îi veneau greu cuvintele prin care să-și ceară iertare, dar era hotărât s-o facă.

— Poate că limbajul pe care l-am folosit ultima dată când am vorbit a fost cam… Uite ce e, în febra momentului, poate că te-am acuzat de niște lucruri…

— Adică „micile mele insinuări alunecoase"?

— În lumina a ceea ce știm acum că nu știm, nu merită să ne împiedicăm de asemenea detalii.

— Vreți să vă cereți scuze?

— Pot să fac ceva mai bun decât asta. Cecil scoase un teanc de bancnote din buzunarul sacoului. Având în vedere ceea ce știi despre afacerile mele intime… Alese câteva, apoi mai adăugă vreo două, și le puse pe masă. Acesta e prețul pe care sunt dispus să-l plătesc. Ca să oprești investigațiile poliției.

Danioni întinse mâna, dar Cecil își ținea mâna peste bancnote.

— Și să te asiguri că îl eliberează pe William Scanlon. Își retrase mâna. Precum și să scapi de orice sentimente negative pe care ți le-am stârnit.

Danioni înșfăcă banii. Își linse degetul și îi numără cu atenție, înainte să îi vâre în buzunar.

— Și astea? continuă Cecil, scoțând alte bancnote. Hai să-i zicem un gest de bunăvoință. Le aruncă pe birou. Ca de la câine la câine.

Alice se căznea încă să-l învețe pe Roberto, când o văzu pe Bella, prin ușa deschisă, traversând salonul. Se scuză, se ridică și fugi după ea.

— Ce e, Alice? Ești îmbujorată.

— Putem sta de vorbă undeva? Între patru ochi.

Trecură prin bucătărie în oficiul mamei sale. Bella încuie ușa, apoi se așeză la birou. Îi făcu semn fiicei sale să se așeze, dar aceasta clătină din cap.

— Mă gândeam c-ar fi bine să vezi astea, zise ea.

Scoase teancul de scrisori ale lui Constance din poșetă și i le puse în față.

Bella se uită lung la ele, dar nu le atinse.

— Ce sunt astea?

— Scrisori. Către domnișoara March.

— I-ai interceptat corespondența? Ochii aspri, plini de reproș ai Bellei îi fixară pe ai fiicei sale.

— Le-am găsit în camera ei.

— Ce căutai acolo?

Alice țâțâia de nerăbdare. Ce întrebare era asta?

— Mi-am dat seama demult că ceva nu e în regulă cu ea, zise. Iar acum avem dovada.

Își încrucișă brațele cu mândrie.

Bella tăcu, ca și cum ar fi luat act de situația dată. Apoi zise:

— Pune-le la loc, Alice.

— Poftim?!

— Pune-le la loc! În clipa asta! Glasul mamei sale era calm, dar rece.

— Păi nu le citești?

— Bineînțeles că nu.

Alice se încruntă și se scărpină la tâmplă cu degetul mic. Nu se aștepta la așa ceva.

— Dar nu vrei să știi ce fel de fată e?

— Știu deja ce fel de fată e. Glasul Bellei deveni mai sonor. Toată lumea știe. E cinstită, drăguță, conștiincioasă…

— Și mama unui copil din flori! o întrerupse Alice. La cincisprezece ani!

Între cele două femei care se uitau fix una la cealaltă se lăsă liniștea. Alice simți cum i se accelerează pulsul, cum îi palpită pieptul. Nu-și amintea să mai fi fost atât de îndârjită – atât de *furioasă*.

Într-un târziu, Bella zise stins:

— Unde-am greșit cu tine?

— Cu *mine*?

— Cum am putut crește o fiică atât de lipsită de sentimente? Atât de *lipsită de empatie?*

Alice deveni stacojie.

— *Lipsită de empatie*? Ce vorbă idioată mai e și asta? Prefer să fiu așa decât fără niciun Dumnezeu!

— Cumva, reușești să fii și una, și alta.

— E absurd!

Alice se aplecă și luă scrisorile, dar Bella rosti scurt:

— Nu. Lasă-le aici.

— Dar…

— Du-te, Alice! Pleacă acum! Și închide ușa după tine!

Îi trebuiră câteva momente să înțeleagă porunca Bellei. Când, în sfârșit, pricepu, Alice făcu întocmai, ieși furtunos, trântind ușa într-atât de tare încât întregul hotel păru că se cutremură.

14

Ce ciudat! își zise Lucian. *Felul în care privești un lucru îl schimbă cu totul. Vezi lumea prin prisma dispoziției tale sufletești.* Iar starea lui sufletească era acum mohorâtă și cinică.

Se simțea încătușat. Manipulat.

Venise în grădina aceasta măreață, cu poteci simetrice și cu straturi îngrijite cu tufe și flori exotice, ca să reflecteze asupra situației sale. Dar gândurile i se împrăștiau peste tot, iar căldura era insuportabilă.

Vila părea că se conturează amenințător în spatele său. Se întoarse și o percepu neutru. Cu logiile sale umbroase și cu strălucirea lui galbenă, ca de lămâie, Hotelul Portofino se cerea văzut din față. Nu era, ca alte vile înșiruite una peste alta pe dealuri, ascuns îndărătul unor pâlcuri dese de chiparoși. Nu, motivul construirii unei case ca aceasta, într-un astfel de loc, pe povârnișul care dădea spre mare, era să fie admirată. Să domine peisajul marin. Grădina fusese proiectată cu același scop.

Ștergându-și fruntea de sudoare, se întoarse și cercetă panorama.

În urmă cu treizeci de ani, îi spusese mama lui, zona aceasta nu era deloc dezvoltată.

Portofino fusese un sătuc drăguț de pescari, cunoscut doar câtorva aleși, cu reputația că se ajungea greu acolo, din cauza drumurilor îngrozitor de proaste. Calea ferată schimbase totul. Acum, chiar dacă trenurile aveau opriri destul de scurte la Portofino, la Santa Margherita și la Rapallo, aduceau în fiecare an mii de turiști. Și, bineînțeles, era valabil și reversul, deoarece muncitorii din vechile comunități agrare migrau spre orașe, mai ales la Genova, unde găseau de lucru în port și în construcții – slujbe mai bune și mai sigure decât să plantezi măslini și portocali.

Veneticii, precum Ainsworth, transformaseră Riviera liguriană. Dacă-i întrebai, îți răspundeau că veniseră acolo ca să trăiască în armonie cu natura. Și da, desigur, grădinile înseamnă natură, bun-gust și frumusețe. Dar mai înseamnă și îmblânzirea naturii. Impunerea propriei voințe. Înlocuirea castanilor prezenți acolo de secole cu cedri de Liban și cu chiparoși, pentru că... pentru că se putea.

Unele dintre aceste grădini erau ridicole. Lucian le văzuse cu ochii lui. Aveau lacuri și grote, cascade și pavilioane gotice. Măcar mama lui avea simțul măsurii.

Adevărul era că se îndrăgostise de peisajul acesta la gândul că îi plăcea și lui Rose – când crezuse că era genul de persoană care aprecia aceleași lucruri ca el. S-a dovedit că nu. Dar era acesta un impediment? Însemna, oare, neapărat că nu puteau fi fericiți împreună?

Se întoarse și iat-o, plutind pe pajiște cu umbreluța ei de soare. Era frumoasă, ca întotdeauna. Și tot ca întotdeauna, simți mâna călăuzitoare a mamei sale în garderoba ei – o rochie elegantă, dreaptă, fără mâneci, care-i scotea în evidență trupul delicat.

Dar Julia n-o să-i fie alături pentru totdeauna. Rose se va schimba cu timpul. Amândoi aveau să se schimbe. Ar putea să crească împreună, în paralel. Multe cupluri o fac, chiar dacă se trag din medii foarte diferite.

— Credeam că pictezi, zise ea, apropiindu-se de el.

Avea mâinile la spate, de parcă ar fi ascuns ceva.

— Da? Se întoarse cu spatele la peisaj. Nu prea sunt în dispoziția de a lucra.

Crease deja o atmosferă jenantă. Și-o reproșă imediat. *Străduiește-te mai mult, pentru numele lui Dumnezeu!*

— Mâine e ultima noastră zi, spuse ea.

— Doamne, atât de curând?

— Trei săptămâni au trecut în zbor.

— Chiar așa.

— S-ar putea să nu mai avem ocazia să stăm de vorbă cu adevărat. Așa că aș dori să-ți mulțumesc. Pentru tot ce ai făcut ca să ai grijă de mine. Ca să mă faci să mă simt aici ca acasă.

Era un mic discurs drăgălaș, iar Lucian fu realmente înduioșat.

— A fost o plăcere pentru mine, zise el.

— Și aș dori să-ți dau asta.

Dezvălui obiectul pe care îl ascundea la spate. Era un cartonaș dreptunghiular, iar pe el se afla o pictură – un peisaj de coastă frumos, dar simplu.

— Am lucrat la el. În secret.

Lucian îl luă.

— O, Rose. E...

— ...nu e prea bun, știu.

— Mă pregăteam să spun „minunat".

Ea zâmbi.

— Nu e nevoie să te prefaci.

— Dar nu mă prefac deloc. Faptul că l-ai creat chiar tu. Pentru mine. În situația în care pictura nu face parte dintre interesele tale.

Încerca să-i dea cât se poate de multă încredere în ea. Rose începu să râdă.

— *Chiar* nu e punctul meu forte. Păși mai aproape de el, abandonând orice rezervă. M-am străduit, chiar așa. M-am străduit să-mi placă pictura de dragul tău. Dar nu văd în ea ceea ce vezi tu. Pentru mine nu e decât culoare și formă.

El ridică din umeri.

— E mai bine să fii cinstit. În orice caz, continuă, încercând o glumă isteață, aproape toată arta e *obsedată* de culori și de forme. S-ar putea să-ți schimbi părerea după ce-ai să vezi un tablou de Paul Klee.

— Poate. Părea nesigură. Cum să nu fie? Așadar, nu te-ai supărat, nu?

El clătină din cap.

— M-aș supăra mai tare dacă aș crede că te prefaci că-ți place arta. Doar ca să-mi faci mie plăcere.

— Dar asta e! Asta fac eu. Mă străduiesc să le intru oamenilor în grații.

Gheața începu să se spargă.

Înainte de ziua aceasta, Lucian nu și-o putea imagina decât spunându-și sieși un asemenea lucru în gând, într-o clipă de slăbiciune, în niciun caz rostindu-l cu glas tare, în fața cuiva. Faptul că găsise curajul să procedeze astfel era, după părerea lui, un semn de progres.

Lucian supralicită:

— Să-i faci pe plac mamei tale, asta vrei să zici.

— Și tuturor celorlalți.

Rose se întoarse. O luă înapoi, spre vilă. Când vorbi iar, zise cu glas tremurând:

— Mă străduiesc atâta să fiu interesantă... când, de fapt, nu sunt deloc așa.

— Dar *ești* interesantă, se auzi Lucian insistând.

Ea clătină din cap.

— Nu sunt sigură nici măcar dacă mă pot face plăcută cuiva.

— Cum poți să spui așa ceva?

Se apropie de ea și vru s-o îmbrățișeze. Dar ea îl respinse.

— Lucian, nu sunt o proastă. Înțeleg că oamenii n-au cum să se entuziasmeze de cei care nu sunt cinstiți cu ei înșiși.

— Nu, zise Lucian. Nu e atât de simplu.

Dar Rose se îndepărtase deja.

Nish îi urmărise pe Lucian și pe Rose de pe o bancă din partea cealaltă a grădinii. Își alesese cu grijă locul, ca să fie sigur că nu-l vedeau. Nu prea vedea bine, din cauza unui gard viu ornamental prea mare.

Nu-i putuse auzi, dar părea că se certaseră sau că discuția fusese cel puțin încordată, țâfnoasă. În timp ce o urmărea pe

— Asta nu prea e prietenie, dacă ar putea fi distrusă de un asemenea lucru. Îl luă de mână. Așadar, te vei mulțumi să te lași mâncat de viu de frământările acestea?

— Am de ales?

— Foarte trist.

Ceva din tonul lui Claudine îl supără pe Nish.

— N-am nevoie de mila ta.

Ea zâmbi, fără să-i ia în seamă izbucnirea răutăcioasă.

— Nu numai de tine mi-e milă mie. Pot să scriu un roman despre iubirea interzisă. Își puse mâna pe umărul lui. Ai nevoie de aliați, Nish. Toți cei care nu sunt ca toată lumea așa fac. Nu c-ar fi neapărat ca tine. De altfel, uneori e chiar mai bine să nu fie la fel. Ridică din umeri. De exemplu, lui Lucian îi plac femeile. Asta nu înseamnă că nu va înțelege. Sau că nu va fi receptiv.

Nish era pe cale să-i răspundă, când auzi un zgomot depărtat de trăsură, care venea de pe alee. Se uită la Claudine.

— Billy, zise el. Domnul Ainsworth îl aduce astăzi.

Claudine dădu alene din cap.

— Billy cel veșnic norocos.

Cecil fu aproape impresionat.

Îl ținuseră pe Billy într-o celulă a secției de poliție din Piazza della Liberta. Un pic cam aspră și mirosind a pisoar, dar nu-l bătuseră. Și-apoi, Billy era tânăr.

O fi arătat el cam neconsolat, dar băieții de vârsta lui rezistau la orice și chiar erau încurajați în acest sens.

Ținând cont de toate acestea, îl înșfăcă pe Billy chiar înainte să ajungă la ușa bucătăriei și îl împinse cu spatele la zid.

Nu strica să-i reamintească cine era stăpânul.

— Ia-o mai încet, musiu Scanlon.

Billy se zbătu, contorsionându-și trupul, împingându-l pe Cecil.

— Mă doare!

Cecil îl strânse și mai tare.

Rose păşind spre hotel, observă că alături de el stătea Claudine, cu ochelarii ei de firmă şi cu o pălărie de pai cu boruri largi. Se uita şi ea, dar mult mai ostentativ.

— Eu, una, nu văd cum ar merge, zise ea.

— Ce nu vezi cum ar merge?

— Mica încercare de a-i cupla.

— Ar face copii frumoşi, zise Nish.

— Şi noi doi am putea face copii frumoşi.

Râseră amândoi. Claudine se aşeză lângă el. Îşi aprinse o ţigară.

— Nu e ea sufletul lui pereche.

— Oare au oamenii suflete pereche? se întrebă el.

— Întotdeauna. Nu însă dacă le e al naibii de frică s-o şi recunoască.

Nish simţi cum îl furnică ceva. Slăbiciunea lui – şi o ştia, pentru că nu era prima dată – era că se credea stăpân pe imaginea pe care o proiecta. Un fel de aroganţă. Totuşi, acum înţelese că femeia aceasta reuşise să vadă dincolo de carapace.

— E chiar atât de clar?

— Pentru mine, da.

Se uită la ea, brusc înspăimântat.

— Şi n-ai să spui nimănui, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Nu e treaba nimănui, în afară de tine.

— Cum de-ai ghicit?

— N-am ghicit. Spune-i intuiţie. Un al şaselea simţ. Trase adânc din ţigară, apoi dădu fumul afară cu satisfacţie. Mulţi dintre prietenii mei de la Paris sunt ca tine. Cei mai dragi mie.

Înainte să-i răspundă, observă că Lucian se uita la ei. Îi făcu agale un semn cu mâna. Claudine îl întrebă:

— Ai încercat vreodată să-i spui?

— Doamne, nu! Şi nici n-am să-i spun vreodată!

— Nu să-i spui ce simţi pentru *el.* Ci cum simţi tu aşa, în general.

— De ce să distrug cea mai frumoasă prietenie pe care-am avut-o vreodată?

— Ia ascultă, lichea mică! Am dat bani ca să te eliberez. Și pot plăti, la fel de bine, să te bag la loc la fel de repede. Îl plesni pe Billy, în joacă, peste obraz. Îl am pe domnul Danioni la degetul mic. Deci, și pe tine!

Billy dădu din cap fără să rostească un cuvânt.

— Așa că, de-acum încolo, dacă-ți spun „Sari!", singura ta întrebare va fi „Cât de sus, domnule Ainsworth?" Ai înțeles?

Billy dădu iar din cap:

— Da, domnule Ainsworth!

— Bun. Slăbi strânsoarea. Și-acum, valea!

Deschise ușa și-l împinse pe Billy înăuntru, fără să lase mâna de pe umărul lui, în vreme ce intrau amândoi în bucătărie.

Aerul era greu de mirosul bogat de alimente nepreparate și de transpirație.

Nu era pentru prima oară când Cecil se întreba cum putea să lucreze cineva într-o încăpere întunecoasă și sufocantă ca aceasta.

Betty se întoarse când auzi ușa. Îl strigă pe Billy și se repezi să-l îmbrățișeze cu brațele ei vânjoase și albe. Cecil surâse senin.

— Întoarcerea fiului risipitor.

— Am crezut că mor de grija ta, zise Betty. Se dădu un pas în spate, ca să-l vadă mai bine pe Billy. Ai slăbit.

Billy își dădu ochii peste cap.

— N-am lipsit nici măcar douăzeci și patru de ore, mamă!

— Îți fac un sendviș. Cu o bucată zdravănă de salam.

— Nu-mi place salamul.

— Atunci, cu ouă. Îți plac ouăle.

Îl împinse să se așeze pe un scaun, apoi se apucă să taie pâinea.

La auzul zarvei aceleia, Bella ieși din birou.

— A ieșit pe cauțiune?

— A fost eliberat necondiționat, rosti Cecil. A fost de ajuns cuvântul meu că nu cred că Billy are de-a face cu dispariția tabloului.

Betty, care ungea pâinea cu unt, își ridică privirea.

— Dar ce se mai întâmplă cu bicicleta, domnule Ainsworth?

— I-am sfătuit să treacă peste asta. A fost înapoiată proprietarului. Împreună cu o mică sumă de bani, pentru închirierea temporară.

— Ooo, domnule! Nu știu cum vă voi putea vreodată răsplăti pentru amabilitatea dumneavoastră!

Lui Cecil îi plăcea foarte mult când i se vorbea astfel, mai ales de către servitori. Se uită la Billy.

— Nu-ți cer decât să-l faci să-și vadă lungul nasului de-acum înainte, zise el.

— Dar n-am cum, zise Betty. Cum s-o fac, când nu-mi mai văd capul de treabă aici?

Bella se apropie de ea, ca s-o liniștească.

— Nu te frământa, Betty. Găsim noi o soluție.

Dar Betty îi dădu înainte.

— Poate c-ar fi mai bine dacă l-aș trimite pe flăcăul ăsta acasă, doamnă. Știți dumneavoastră, să-mi dau demisia.

O spunea ca să impresioneze? Cecil nu-și dădu seama.

— Nici să n-aud de-așa ceva, zise Bella. Am fi de-a dreptul pierduți fără tine aici.

— Fiți binecuvântată, doamnă Ainsworth.

Scenele sentimentale de genul acesta îl plictiseau pe Cecil, așa că se detașă o clipă. Însă când ridică privirea, așteptându-se s-o vadă pe Bella alături de Betty, aceasta dispăruse.

Fir-ar al naibii! Unde se dusese, oare? La ea în birou?

Îi auzi zgomotul pantofilor pe dușumeaua de pe hol. Așadar, se ducea în dormitor. Bun. O va urma.

Ieși în fugă din bucătărie și o luă după ea, pe scări. O văzu pe palier, ridicându-și poalele rochiei ca să meargă mai repede. Însă cum ajunse la capătul scărilor, Julia ieși din apartamentul ei.

Nu era momentul acum. Pe de altă parte, Cecil n-ar fi pierdut nicio ocazie să stea de vorbă cu Julia. Exista ceva înviorător în rigiditatea ei, ceva liniștitor în temeinicia relației lor după atâția și-atâția ani. Pe lângă asta, o găsea încă foarte atrăgătoare.

— Cecil!

— Julia!

— Te cam grăbești. Îi urmări privirea, până la capătul coridorului. Te urmăresc creditorii?

— Foarte nostim. Dar gluma te vizează mai degrabă pe tine, mă tem.

Ea ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui?

— Hai să stăm de vorbă. Cecil îi făcu semn să se retragă amândoi în apartamentul ei, care era înțesat de geamantane deschise și de genți în curs de împachetare.

— M-ai prins într-un moment jenant, zise Julia.

— Într-adevăr.

Cecil se uită la o grămadă de jupoane de pe un scaun. O urmă pe balcon. Se uitară lung, în tăcere, la marea întunecată, liniștită. Cecil întrebă:

— Ți-a plăcut la noi?

— A fost tolerabil.

— O! se strădui să nu pară dezamăgit.

— Mi-ar fi plăcut să fi văzut și să fi auzit ceva mai puțin despre unii dintre oaspeți... și ceva mai mult despre tine.

— Asta mai e încă posibil.

Julia se uită la ceas.

— În optsprezece ore vom fi plecat.

— Nu neapărat aici. Coborî glasul. Am de gând să ajung la Londra ceva mai des decât în ultima vreme.

Ea se încruntă.

— S-a schimbat ceva?

— Situația mea. Și, desigur, avem de aranjat o nuntă.

— Ai mijloacele s-o faci?

— Da.

Julia izbucni în râs.

— O, Cecil! Cât am așteptat clipa în care vei spune „Da"!

El surâse, îi luă mâna și o duse la buze.

— Și tu vei spune „da"?

— O, bineînțeles, zise Julia. Cu siguranță.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Lucian era o conversație cu tatăl său. Dar iată-l, practic sărind pe scări, spre umbrarul unde se ascundea el, încercând să citească un roman de John Galsworthy recomandat de Nish. Încercase, dar dăduse greș. Nu prea era vreun mare iubitor de lectură.

Lăsă cartea jos și își făcu curaj.

— Aici erai! Te joci de-a v-ați-ascunselea?

Chipul lui Cecil era îmbujorat și părea că abia-și trăgea răsuflarea.

— Dacă vrei tu.

— Pe cine încerci să eviți?

— Nu sunt sigur. Pe mine, la fel de mult ca pe alții.

Lucian știa că genul acesta de răspuns avea să-l înfurie pe tatăl său.

— Nu fi atât de amărât, i-o reteză Cecil. Am să-ți arăt ceva.

Îi întinse o bucată de hârtie. Lucian o despături și citi ce scrisese tatăl lui cu obișnuita-i cerneală de culoarea vinului de Burgundia.

Avem onoarea să anunțăm logodna dintre Lucian, fiul Prea Onorabililor – Domnul și Doamna Cecil Ainsworth din Portofino, Italia – și Rose, fiica Domnului și Doamnei Jocelyn Drummond-Ward, din Londra.

Nu era tocmai o surpriză. Discutaseră, el și părinții lui, luni de zile despre nuntă, atât de mult încât devenise un lucru abstract, ipotetic.

Faptul c-o vedea acum negru pe alb dădea totul peste cap.

Forța și formalismul frazării nu lăsau niciun dubiu că era un eveniment real, programat, de neignorat, așa că era mai bine să-l ia în seamă.

— Mă gândeam să ne ducem la oficiul telegrafic mâine, zise tatăl său. Să dăm sfară-n țară.

Lucian dădu din cap, fără să zică nimic.

— Așa că va trebui să te cam grăbești.

— Să mă grăbesc. Da. Desigur.

— E vreo problemă?

Lucian nu zise nimic.

— Pe Rose încerci s-o eviți?

— Nu.

— Atunci, care-i problema?

— Nu sunt sigur.

Îi înapoie hârtia tatălui său.

— Nu ești sigur de ce?

— De faptul că eu și Rose ne... înțelegem unul pe altul.

Cecil se încruntă.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Nu *prea ne potrivim*.

— Dar familiile noastre s-au căsătorit între ele de generații întregi.

— Mă refeream la aspectul emoțional.

Ochii injectați ai lui Cecil deveniră sceptici.

— Ia ascultă! Termină cu prostiile astea muierești! Da, ai pornit-o oribil în viață și te-ai ales cu o rană urâtă. Dar războiul s-a terminat de mai bine de opt ani.

— Știu.

— Păi, atunci, adună-te! Ești în viață, nu-i așa? Respiri, gândești, mergi. Milioane de oameni n-au avut norocul ăsta.

Lucian simți cum i se urcă sângele-n cap.

— Ai impresia că nu sunt conștient de asta? Că umbrele astea nu mă urmăresc zi și noapte?

— Atunci, ieși la lumina soarelui, omule! Începe și tu să trăiești puțin! Cecil se opri. Ți se oferă mâna unei fete frumoase, dintr-o familie excelentă. Și o casă la Londra. Și un venit de o mie cinci sute pe an. Majoritatea tinerilor cu un strop de sânge în vene n-ar da cu piciorul la așa ceva. Nu s-ar codi, invocând probleme *emoționale.* Ridică hârtia. Asta va apărea în *The Times,* săptămâna viitoare. Așa că fă-ți datoria.

— Da, tată.

— Așa cum mi-am făcut-o și eu pe a mea.

Îi lipi hârtia de piept, obligându-l s-o ia.

În timp ce se întorcea spre casă, Lucian se uită la scrisul mărunt al tatălui său, care fusese dintotdeauna la limita lizibilității.

Împături hârtia, mai întâi în jumătate, apoi iar în jumătate și iar în jumătate. După care vârî micul pătrat în buzunarul pantalonilor, astfel încât să-l deranjeze ori de câte ori va da de el, să-i amintească să acționeze până nu era prea târziu.

După-amiaza se târa monoton, iar Nish nu-și putea găsi locul.

Încercă să citească, dar cuvintele refuzau să ajungă la el. Încercă să scrie, dar constată că vorbele îi erau banale, neinspirate.

Îl găsi pe Lucian în camera lui, schimbându-se într-un costum mai elegant. Pesemne că recunoscuse bătaia jucăușă în ușă a lui Nish, pentru că strigase „Intră!" cu glasul acela pompos, de stentor – o glumă de-ale lor mai veche.

Lui Nish i se luă o piatră de pe inimă. Se uită gânditor la prietenul lui, care își încheia butonii de la cămașă.

— Mă întrebam ce-ai de gând.

Lucian își dădu ochii peste cap.

— Nu-ncepe și tu.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Doar un ultimatum pe care mi l-a dat tata. Făcu un semn cu capul spre paginile ziarului de pe pat. E vorba de căsătoria cu Rose.

— Felicitări!

Nish nu-și pierdu tonul zglobiu.

— Mulțumesc. Nici n-am vorbit cu ea, încă.

— Și când ai de gând?

— Cât mai curând posibil.

Nish deschise gura ca să vorbească, dar nu putu rosti niciun cuvânt. *Avem impresia că suntem tare moderni,* își zise el. *Dar suntem, de fapt, al naibii de eduardieni.* În minte, îi plutea un rând dintr-unul dintre romanele lui preferate, *Casa veseliei*[53]: „Situația li se putea limpezi doar printr-o explozie bruscă a simțămintelor; iar mintea lor nu era croită, prin educație și prin cutumă, pentru o astfel de izbucnire."

[53] Roman de Edith Wharton, publicat în 1905 (n. tr.).

Nish își feri privirea.

— Voiai ceva? întrebă Lucian, care era pe punctul să izbucnească.

Nish scutură din cap.

— Nimic important.

— Ești sigur?

— Poate să aștepte.

Urmă o pauză ceva mai lungă. Apoi, Lucian zise:

— Nu-ți dorești niciodată să ne întoarcem în timp?

— Până unde?

— Trouville. După război.

— La sanatoriul de recuperare?

— Da. Eram atât de îmbătați de sfârșitul războiului!

Nish chicoti la o asemenea întorsătură nostalgică.

— Afurisitele alea de cocioabe Nissen![54] N-aveai nicio treabă. Zăceai acolo, în pat. Unii mai și lucrau.

[54] Structură prefabricată din oțel, semicilindrică, pentru uz militar, mai ales pentru construcția barăcilor (n. tr.).

— Îmi amintesc de rigolele acelea pline de flori.

— Frumos din partea ta. Eu îmi amintesc de meciurile de box și de jocurile acelea stupide de pe plajă. Partidele de înot forțate. O grămadă de trupuri albicioase, slăbănoage. Se cutremură. Parcă eram la școală, la orele de sport, în fiecare zi.

Lucian începu să râdă, iar lui Nish îi tresăltă inima la gândul că reușise să-l înveselească.

— Uiți cât eram de fericiți pentru că eram încă în viață.

— În unele privințe, lucrurile erau mai simple, consimți Nish.

Lucian făcu ultimele ajustări la costum, netezindu-și reverele. Apoi se pieptănă și se dădu cu briantină. Arăta minunat, ca un zeu grec.

— În ordine, zise el. Urează-mi succes.

Constance venise în salon, nutrind cât de cât speranța să-l întâlnească pe Lucian. Însă, bineînțeles, nu era acolo – și nici în alte încăperi publice. Era, cu siguranță, în camera lui, unde servitorii nu aveau acces decât atunci când era nevoie de făcut curățenie.

Pe o masă, zări exemplarul din *Iliada* pe care ea și Lucian îl citiseră împreună. Îl luă și îi răsfoi paginile, amintindu-și.

Prin glasvand se strecură un zgomot care o făcu să înțepenească.

Era cineva pe terasă. Două persoane. Un bărbat murmura ceva. O femeie râse ușor, dregându-și glasul. Se auzi ceva, ca un tropăit de ponei. Apoi, liniște; o liniște prelungită, grea. Primul care vorbi fu Lucian.

— Vreau să-ți vorbesc.

Rose îi răspunse:

— Dar trebuie să-mi fac bagajele.

— Se poate amâna.

— Încearcă să-i spui mamei una ca asta.

Nemulțumită că nu auzea prea bine, Constance se duse tiptil la perete, lângă glasvandul deschis, și se lipi de el.

Nu s-ar fi cuvenit s-o facă. Era o viclenie. O indiscreție. Cum ar zice mama ei? „Curiozitatea a ucis pisica". Dar, oricum, ar fi aflat până la urmă. Așa că de ce să nu audă acum, chiar din gura păcătosului?

Din nou, Lucian:

— M-am gândit la ceea ce mi-ai spus tu. La cât de greu îți e să fii sinceră cu tine însăți. Treaba e că și eu simt exact la fel.

— Da? Rose păru șocată.

— Absolut. Mi-am petrecut toată viața încercând să fiu la înălțimea așteptărilor celorlalți. Și, drept urmare, fără să mă iubesc pe mine.

— Dar... de când suntem aici, mi s-a părut că ești atât de sigur pe tine...

— Poate că locul acesta, Italia, îmi permite să mă comport ceva mai firesc. Ceva mai cinstit. Deși nu îndeajuns de cinstit.

Urmă o pauză. Apoi, Rose întrebă cu glasul ei cântat:

— De ce-mi spui toate acestea acum?

— Pentru că vreau să știi că avem mai multe în comun decât crezi.

— Oare?

Lui Constance i se făcu inima cât un purice. Ce urma? O cuprinse un sentiment de spaimă, ca atunci când te afli pe marginea unei stânci și te uiți la marea înspumată.

— Nu trebuie să te temi niciodată, când ești cu mine, să fii tu însăți, continuă Lucian.

Glasul lui era atât de mângâietor încât Constance simți că i se frânge inima. Se auzi un fâșâit, apoi Rose zise rugător:

— Ridică-te, Lucian. Te rog!

Era ca la film, scena finală devastatoare; dar, de data aceasta, se întâmpla în realitate.

Rose zise:

— Nu trebuie să faci asta.

Fată deșteaptă, își zise Constance. *Știi cum să-l iei.*

Dar Lucian îi dădu mai departe.

— Așa e, nu trebuie, Rose. *Vreau* s-o fac.

Urmă o pauză. Apoi el puse întrebarea mult-așteptată. Întrebarea pe care Constance sperase, împotriva oricărei realități, că nu avea să i-o pună decât ei.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Cecil stătea în față, lângă ușile de la terasă – autoproclamat maestru de ceremonii.

Părea că se simțea extraordinar. Când o să se termine odată toate acestea?

— Julia? Vino să stai lângă mine. Se uită în jur. Și unde sunt fericiții protagoniști?

Rose se afla în spate, arătând înmărmurită în rochia aceea dreaptă, ciudată, care o făcea să pară numai piele și os. Aruncând priviri disperate după ajutor, ridică stângaci o mână și se ghemui mai mult în fotoliu.

— L-a văzut cineva pe Lucian? Nu-mi spuneți că a dat deja bir cu fugiții!

Un val de râsete emoționate îl întâmpină pe Lucian, care apăru în cadrul ușii.

— Sunt aici, tată.

Bella se uită cum se strecura prin mulțimea curioasă, pe lângă Paola și Constance, ce stăteau tăcute cu tăvile de băutură.

Se opri alături de Rose și se uită în jur, la mulțimea chipurilor surâzând încurajator, deși Paola era disprețuitoare, iar Constance gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— Acum, zise Cecil, are cineva un pahar cu niște lichid spumant?

Bella le făcu semn Paolei și lui Constance să înceapă să servească prosecco.

Dar atunci se petrecu ceva extraordinar. Constance își puse tava jos, pe o masă, și fugi din încăpere. Paola vru s-o ia după ea, dar Bella o opri.

— Nu, Paola. E nevoie de tine aici. Mă duc eu.

Bella o urmă pe Constance până în camera ei. Fata închisese ușa. Bella își lipi urechea de tăblie și o auzi pe Constance suspinând.

Rămase acolo până când fata se mai liniști. Apoi o auzi cum scotocește, de parcă ar fi căutat ceva care s-o consoleze.

Cecil ceru să se strângă toată lumea – familia, oaspeții și toți angajații – ca să sărbătorească logodna.

Părea hotărât să facă senzație.

Bella îl auzi fluierând pe coridoare, pocnind din degete, în timp ce țopăia prin grădină ca să-i adune pe rătăciți.

— Ați auzit?... Vești minunate, nu-i așa?... Am simțit eu că se va întâmpla astăzi...

La recepție, lipi un bilețel lapidar care îi oferea posibilitatea să spună el însuși întreaga poveste: „Recepție formală: ora 6 pm, Salon".

Cu toate că anunțase, desigur, pe toată lumea cu care se întâlnise în ultimele două ore, inclusiv pe Bella: „Grozavă treabă, nu-i așa?"

Folosise pretextul ca să se apropie de ea. Simți cum se încordează, respingându-l, în clipa în care o lipi de perete în sala de mese, unde ea aranja tacâmurile.

— Mă bucur că ești fericit, zise ea, în vreme ce se retrăgea de-a-ndăratelea, ca un crab, ura pe care o simțea în clipa aceea față de el fiind mai puternică decât oricare alte interese ar fi avut.

Sigur că era fericită pentru fiul ei. Care mamă nu s-ar simți așa? În același timp, însă, îi era limpede că mariajul cu Rose era, pentru Lucian, un compromis ingrat.

Recepția era jenantă încă de dinainte să înceapă.

Cecil uitase să verifice stocurile de vin spumant ale hotelului sau să o informeze pe Betty despre necesarul de aperitive. Aceasta trimise câteva platouri cu măsline și tot felul de alune și nuci, pe care el le respinse ca fiind nepotrivite, până când interveni Alice, spunându-i că nu era corect, deoarece bucătăreasa trebuia anunțată dinainte să pregătească mâncare pentru un eveniment ca acesta. Lui Francesco i se ordonase urgent să cumpere prosecco.

La ora stabilită, se strânse mulțimea, așa cum conveniseră. Majoritatea oamenilor se îmbrăcaseră elegant, dar Bella nu avusese timp de asta.

Căutarea deveni frenetică. Bella auzi cum se deschideau și se închideau sertarele, o ușă de șifonier izbindu-se. Constance zise:

— Unde naiba sunt?

Iar apoi glasul îi deveni de-a dreptul disperat:

— S-au dus! S-au dus toate! O, Tommy...

Bella coborî repede în biroul ei și luă scrisorile din sertarul în care le încuiase.

Apoi urcă și bătu ușor la ușă.

Melissa stătea alături de Lady Latchmere, urmărind toastul lui Cecil:

— În cinstea lui Lucian și a lui Rose!

Totul era atât de incitant!

Sigur că știa că urma să se întâmple, dar nu se așteptase să se facă anunțul acum sau să fie și ea amestecată în asta.

Erau un cuplu frumos, nu putea nega nimeni. Nu-și petrecuse prea mult timp alături de niciunul dintre ei, așa că nu știa cât de bine se potriveau.

Alice, cu care se împrietenise, nu prea avea niciodată nimic de zis despre Lucian. Cu toate acestea, Melissa simți o întrecere implicită. Așa se întâmpla adesea, nu-i așa?, între frați.

Melissa sorbi din paharul ei cu prosecco și cioni cu Lady Latchmere, care era la al doilea ei limoncello.

— Îmi sunt tare dragi nunțile reușite, zise ea. Ție, nu?

— N-am fost la prea multe, recunoscu Melissa.

— Păi, nu contează. Una singură contează cu adevărat. Lady Latchmere își înclină capul. Îți face cineva curte, draga mea?

— Doamne! chicoti Melissa. Ce întrebare!

— Nu e nevoie să fii sfioasă. La vârsta ta, respinsesem mai mult de o duzină.

— Te rog, mătușă! N-am putea schimba subiectul?

Dar femeia mai în vârstă era de neoprit.

— Dacă e vorba de bani...

— E vorba de simpatie.

— ... sunt dispusă să plătesc eu.

— Numai că eu aș prefera să-mi continui educația.

Lady Latchmere se încruntă.

— Educația?

— La universitate, zise Melissa, înflăcărată că ajunsese pe terenul ei preferat. Poate că îmi dau și eu doctoratul.

— Ești sigură?

— Absolut convinsă.

Lui Lady Latchmere îi trebui o clipă să digere vestea pe care Melissa i-o adusese la cunoștință cu o fermitate care o surprinsese până și pe ea.

— Foarte bine, dragă, zise ea. Nu vreau decât să te văd împlinită și fericită.

— Sunt împlinită și fericită.

— Dacă zici tu.

Melissa o sărută pe obraz.

— Aș prefera să mă căsătoresc cu o carte bună.

Lizzie stătea cu paharul ei de apă minerală în mână – o dată-n viață, nu avusese chef să bea prosecco – când îl văzu pe Plum prin ușa deschisă a salonului. El scăpă geanta, în timp ce ea se repezi să-l îmbrățișeze.

— O, Plum, dragul meu! Te-ai întors!

Plum îi dădu la o parte brațele din jurul gâtului, observând vorbăria și râsetele vesele.

— Ce frumos din partea lor c-au organizat o petrecere în cinstea victoriei mele!

— Ai câștigat?

— Nu tocmai, bătrânico! Am pierdut în runda a treia, cu un francez.

Lizzie se încruntă.

— Nu pari prea afectat.

Plum își bătu ușor buzunarul cu palma și făcu cu ochiul.

— Am pus un mic pariu. Pe celălalt tip.

— O! Începu să priceapă. Asta înseamnă că suntem în regulă?

— Suntem în regulă, iubito.

— Păi, zise ea, s-ar putea să am niște vești chiar mai bune.

— Da?

— În ultimele zile, m-am simțit cam ciudat. Deși e mult prea devreme, probabil, să mă pronunț, desigur... Dar, s-ar putea să fiu, cum să zic... știi tu...

Ochii lui Plum se făcură mari, într-o întrebare nerostită, la care Lizzie răspunse dând din cap și cu un zâmbet sfios.

Se auzi un glas răgușit, îngroșat de lacrimi:

— Cine e?

— Sunt doamna Ainsworth. Bella.

Ușa se deschise. Ochii fetei erau umflați și roșii, chipul – ud de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise ea.

Bellei i se topi inima.

— Ce s-a întâmplat, Constance? Nu-mi place deloc să te văd așa de disperată.

— Am pierdut ceva foarte drag mie.

Bella intră în încăpere. Apoi o luă pe Constance în brațe, ca o mamă.

— Fii cuminte, fii cuminte!

— Oh, doamnă!

Bella o făcu blând să se întindă pe pat.

— Mă tem că e o treabă cam complicată. Scoase scrisorile din buzunarul rochiei. Pe acestea le-ai pierdut? Pe ele le căutai?

Ochii uluiți ai lui Constance trecură de la ea la scrisori și invers. Pe chip i se citeau șocul, jena și furia.

Cu ochii în lacrimi, le înșfăcă și deschise plicul de deasupra, ca să caute, presupuse Bella, medalionul, care se mai afla încă acolo. Ușurată, dar îngrijorată, se întoarse spre Bella.

— Le-ați citit?

— Nu. Deși mă tem că le-a citit altcineva.

Constance reflectă o clipă la toate acestea, la consecințele groaznice.

— Deci știți totul?

— Știu de nenorocirea ta, da.

Constance se ridică. Părea fragilă, subțirică, dar hotărâtă. Își dădu la o parte șuvițele ude de păr de pe față.

— Deci, mă dați afară.

— Să te dau afară?!

Bela se dădu îndărăt. Nu la asta se aștepta ea.

— Desigur. Doar nu mă mai vreți aici. Să am grijă de Lottie. După ce ați aflat totul.

Fata începu să se uite în jur, probabil după geamantan, dar Bella o opri. Îi făcu semn să se așeze la loc.

— Nu cred că există nimeni mai nimerit ca o mamă ca să aibă grijă de un copil.

— O mamă care n-a avut niciodată un soț?

— Dar care face tot ce poate să n-o definească acest lucru.

Constance deschise medalionul și se uită lung la fotografie.

— Care și-a abandonat fiul.

— Dar îl păstrează alături de inima ei.

Constance pufni și ridică privirea.

— Credeam că mă veți judeca. Majoritatea oamenilor o fac.

— Am învățat să mă abțin, zise Bella. Tăcu o clipă. Cu toții avem dreptul la o șansă să corectăm lucrurile. Până la proba contrară.

Constance își îndreptă iar privirea la fotografie.

— Nu știu de unde să încep.

— Ai putea să începi, zise Bella, prin a-mi povesti câte ceva despre băiatul tău.

Cecil se întreba unde-o fi plecat Bella atât de repede. O întrebă pe Lady Latchmere, care, întâmplător, stătea alături de el. Aceasta îi răspunse:

— Probleme cu servitoarele, cu aerul cuiva care îndurase multe asemenea inconveniente, la vremea sa.

Răsuflă ușurat, câtă vreme lucrul acesta nu avea de-a face cu el.

Se plimbă printre oaspeți, răspândind bonomie și - poruncindu-i Paolei să umple mereu paharele tuturor, indiferent de rezervele de prosecco pe care le aveau.

Apoi suferi un șoc. Plum Wingfield, reînviat din morți! Alături de Lizzie, care părea neașteptat de mulțumită că stătea de vorbă cu el. Li se alătură.

— A, Wingfield! Te-ai întors!

— Așa se pare.

Se comporta rece și rezervat. Una peste alta, nu părea nici pe departe mulțumit să-l vadă pe Cecil. Ceea ce îl provocă pe acesta să-l umilească.

— Soția ta ți-a dat raportul despre tot circul care s-a petrecut câtă vreme ai fost plecat?

Plum își capul.

— Mi-a spus câte ceva.

Cecil se întoarse spre Lizzie.

— Și i-ai spus că era cât pe ce să fie implicat?

Plum se făcu roșu și se uită la soția lui.

— Implicat?

Cecil hohoti.

— În furtul tabloului, omule!

— Mă pregăteam să i-o spun, zise Lizzie cu glas egal.

— Nu mă deranjează să-ți spun eu, îl anunță Cecil, aplecându-se conspirativ spre el. Au fost câțiva gata să te judece *in absentia.* Se îndreptă la loc, savurând disconfortul lui Plum. Dar le-am retezat-o scurt: „Nu, doar e englez! Și, pe deasupra, mai e și un adevărat erou sportiv! Plum Wingfield e mai presus de orice reproș!" Sorbi din prosecco. Ar fi cumplit dacă s-ar dovedi contrariul. Nu-i așa?

Încet-încet, salonul începu să se golească.

Oaspeții se îndreptară spre camerele lor. Câțiva mai zăboveau în fața scării ca să schimbe o vorbă. Holul răsuna de râsete și de șuieratul șoptit al bârfelor.

Alice își dorea într-o oarecare măsură să fie acolo, să li se alăture. Dar sarcina ei era să supravegheze debarasarea paharelor goale, ștersul podelelor.

Oricum, era demnitate în muncă. Nu lucrase, oare, Isus însuși ca tâmplar, până la treizeci de ani?

Biblia i-a fost întotdeauna ajutor și alinare. Ori de câte ori se simțea excedată de mulțimea sarcinilor care i se dădeau, Alice își amintea de Geneza 2:2: „Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea s-a odihnit de toate lucrurile sale, pe care le-a făcut."

Doar o zi de odihnă din șapte! Dacă a fost de ajuns pentru Dumnezeu, era și pentru ea.

Acestea fiind zise, unde naiba o fi fost Constance când era nevoie de ea? Se smiorcăie în camera ei. Reflectează la propriile-i greșeli.

Alice simțea din tot sufletul că legătura ei cu fetița ar trebui limitată; totuși, nu până-ntr-acolo încât să se ocupe tot timpul ea însăși de copilă.

Îl văzu pe contele Albani apropiindu-se din partea opusă a încăperii, îmbrăcat într-un costum negru și majestuos, ca de obicei.

Se opri din ceea ce făcea și îi zâmbi, pentru că trebuie să te comporți totdeauna civilizat.

— Ce ocazie fericită! zise el.

— Fratele meu e, cu siguranță, un bărbat fericit.

— Domnișoara Drummond-Ward e fermecătoare. Englezoaică până-n măduva oaselor.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Paola trecu iute cu o tavă plină de farfurii goale. I se păru, doar, lui Alice, sau văzu cu adevărat o anumită ostilitate în privirea pe care i-o adresă contelui? Ca și cum observația lui atinsese o coardă sensibilă. Italienii cu zâzaniile lor! Uneori, era greu să-ți dai seama ce se petrece.

— Plecați mâine? întrebă Alice.

— La nouă.

— Sper să vă revăd, conte Albani. Pe dumneavoastră și pe Roberto.

— Sper și eu, din tot sufletul.

Alice era pe punctul să sfârșească această conversație, când el vorbi din nou.

— Înainte să te retragi, mi-aș dori să clarificăm o neînțelegere. Se scotoci în buzunarul interior al sacoului și scoase cutiuța de bijuterii. Sper să reconsiderați situația.

El deschise cutia, cu unghiile lui perfecte ca niște gheare înfipte în plușul albastru. Alice uitase cât era de frumoasă brățara.

— Pot? întrebă ea.

— Desigur.

O scoase cu băgare de seamă și o ținu în lumină.

— E foarte drăguță.

Contele înghiți, de parcă el însuși o lucrase.

— La fel ca dumneata, Alice.

Lui Alice îi trebuiră câteva secunde să priceapă remarca. O agitație nervoasă, care amenința să dea pe dinafară, îi umplu pieptul. Simți că începe să tremure, în timp ce rosti mai liniștit, dar și mai cu foc decât intenționase:

— Conte Albani...

— Iartă-mă, dar trebuie să-ți dezvălui ce e în inima mea.

— Dar Roberto?

— Vorbesc în numele meu, zise contele Albani. O să îmbătrânești așteptând să auzi ceva de la el.

Alice scutură din cap.

— Nu, zise ea. Nu se cuvine.

— Pentru un bărbat cu experiență și posibilități, să se căsătorească din nou?

— Să se căsătorească?! Vă rog!

Lăsă să-i cadă brățara înapoi în cutie. Apoi se întoarse de la el.

— Nu-mi cereți asta!

— Alice...

— Nu! Pentru dumneavoastră, nu sunt Alice. Sunt doamna Mays-Smith.

Înainte ca el să poată zice ceva, ea părăsi încăperea în fugă, fără să-și dea șansa să se întrebe dacă nu cumva își lăsase inima acolo.

Călătoriile spre casă erau întotdeauna descurajatoare. Dar în timp ce Julia păşea pe peron cu Rose, cu un hamal împingând bagajele înapoia lor, avu o senzaţie neobişnuită – de tristeţe amestecată cu un uşor regret. Bineînţeles, şi-o respinse repede, pentru că nu putea să devină sclava unor asemenea sentimente. Să se concentreze, mai bine, asupra a ceea ce se realizase: logodna. Deşi, apropo de subiectul acesta, Rose părea mai puţin extaziată decât se aşteptase Julia.

Fiica ei de-abia scosese o vorbă în caleaşcă, în drumul spre Mezzago.

Julia n-avusese altceva de făcut decât să stea cu mâinile în poală, uitându-se la peisajul plictisitor care trecea pe lângă ele şi la Francesco scuipând în drum. Dezgustătoare creatură!

Când ajunseră, în sfârşit, în sala de aşteptare, Julia fu mai mult decât uimită să-l vadă pe Nish stând deja acolo, cu unica lui valiză la picioare.

Desigur, India era britanică, iar indienii, oamenii noştri; unii dintre ei luptaseră vitejeşte, curajos, în timpul războiului, în ciuda impedimentelor create de turbane – că doar majoritatea dintre ei purtau turbane, nu-i aşa? –, dar, zău, era mai bine să reduci contactul cu ei la minimum, chiar şi în cazul celor educaţi. Asta îi făcea să nu-şi ia nasul la purtare.

Indulgenţa Bellei faţă de personaje ca Nish era, îşi zise ea, regretabilă. Cine ştie la ce putea duce o asemenea atitudine?

— Domnule Sengupta, zise ea.

— Doamnă Drummond-Ward. Rose.

— N-am ştiut că vom călători în compania dumneavoastră.

— Mă tem că n-o veţi face. Nish arătă spre teancul de manifeste împachetate de lângă el, pe bancă. Mă duc la Torino. Ca să le distribui. Şi să mă întâlnesc cu un prieten.

— Un prieten, zise Julia, zâmbind. Ce frumos!

Nu prea-i plăcea omul, dar Bellei nu putea să nu-i fie milă de Francesco.

Nici n-apucase bine să se întoarcă de la Megazzo, unde le lăsase pe cele două doamne Drummond-Ward, că se şi pregătea

pentru aceeași călătorie – a treia, pe ziua aceea – încărcând bagaje în trăsură și verificându-și caii, în vreme ce următoarea tranșă de pasageri își lua rămas-bun.

Lady Latchmere vru să se asigure că ea și Melissa vor avea trăsura numai pentru ele două.

— Așa va fi, a zis Bella. Doamnele Drummond-Ward, contele Albani și domnul Sengupta au plecat deja.

Alice adăugă:

— Iar soții Wingfield și domnișoara Pascal mai stau o zi.

— Aveți alți oaspeți care trebuie să sosească? întrebă Melissa.

— Un grup de la Zürich, zise Bella. Ne rămân câteva zile să organizăm totul.

— Ei, bine, zise Lady Latchmere, zâmbind. A fost, cu siguranță... palpitant.

— Ne dăm toată silința, a spus Bella.

Așa era, își zise ea – și se simți deodată epuizată de-atâta efort.

— Eu și mătușa mea ne-am îndrăgostit foarte mult de Hotelul Portofino, zise Melissa.

— Le voi povesti tuturor prietenelor mele despre el, adăugă Lady Latchmere. Și despre doamna drăguță care îl administrează.

Bella strânse mâna întinsă a femeii mai în vârstă.

— Și s-ar putea să ne mai vedem?

— Cine știe, draga mea? La vârsta mea...

Melissa întrebă:

— Dar nu-i așa, Alice, că vei veni să mă vizitezi la Londra?

— Așa sper, zise Alice. De fapt, chiar voiam să te întreb ceva...

O conduse pe Melissa deoparte, ca să vorbească între patru ochi, lăsându-le pe Bella și pe Lady Latchmere împreună.

— Apreciez cât de înțelegătoare v-ați dovedit față de tot ce s-a întâmplat, zise Bella.

— O, nu mi-aș fi dorit să pierd asta pentru nimic în lume, zise Lady Latchmere. A fost ca într-un roman de Agatha Christie.

— Într-adevăr, zise Bella. Deși nu prea cred că ea însăși și-ar putea închipui niște personaje atât de pestrițe.

— Prostii, draga mea! Suntem în anii '20, știi foarte bine. O strânse pe Bella de mână. Lumea e în schimbare. Spre bine, sper.

Bella surâse ușor.

— Mi-aș dori să am încrederea ta, Gertrude.

Era neobișnuit pentru Bella să simtă vreun atașament deosebit față de oaspeții hotelului care plecau.

Însă când caleașca trecu huruind pe poartă afară și o luă spre dreapta, simți o undă de tristețe, ceva ca dorul de casă pe care îl simțea când era la școală – o greutate în stomac și un nod în gât care nu se materializa niciodată, sau aproape niciodată, în lacrimi adevărate.

În drum spre camera ei, se opri pe hol și se uită în jur. Acesta era tot visul ei. Munca ei. Alesese o nuanță de verde pentru lambriul de pe scări. Cumpărase candelabrul cu sutele lui de cristale scânteietoare. Culesese florile care împodobeau biroul de la recepție și scrisese cu foiță aurită cuvintele „HOTEL PORTOFINO" pe tăblia de pe peretele din spate.

Alesese tablourile de pe pereți, încluzând și câteva de-ale lui Lucian.

Se oprise la perdele de muselină diafane pentru salon și nu la dantelă, pentru că făceau încăperea să pară mai răcoroasă, răspândind lumina soarelui într-o ceață superbă, de vis.

Se asigurase că au și un gramofon, pentru tineri, și numere vechi din *Country Life,* pentru cei mai în vârstă, ca să se simtă ca acasă.

Toate acestea erau pentru ceilalți. Acum însă avea un pic de timp pentru a se bucura ea însăși de el, înaintea sosirii următorului val de oaspeți. Un pic de timp în care să nu facă nimic.

În vreme ce urca la etaj fredona – un cântecel stupid dintr-un musical din copilăria ei, nu-și mai amintea numele. *Ce ciudat,* își zise ea, *câtă putere aveau cântecele! Emoțiile pe care ți le puteau provoca.*

El lăsase ușa camerei deschisă. Cu alte cuvinte, o descuiase.

Bella se uită înăuntru, dar această violare a teritoriului o făcu să n-o mai simtă ca fiind a ei.

Cum îndrăznește să-i colonizeze dormitorul, așa cum făcuse și cu trupul ei? Totuși, intră și se uită împrejur. Ce se schimbase? Ce făcuse el? Ce *voia*?

O porni spre măsuța de toaletă, atentă să nu alunece pe covorul persan, când observă un plic pe pat, adresat ei, cu scrisul acela atât de familiar. Îl luă și îl deschise.

Înăuntru se afla un cec completat pe numele doamnei Arabella Ainsworth, pentru suma de 1.000 de lire, semnat *Right Hon Cecil Ainsworth*[55].

[55] „Onorabilul Cecil Ainsworth", în original (n. red.).

Se întoarse și îl văzu.

— M-am gândit că ar putea fi de ajutor, zise el.

— Să fie de ajutor la ce? Se apropie de el, cu cecul în mână. La *asta*? Arătă spre urmele de pe chipul ei, ascunse de fard, dar încă vizibile.

Cecil se contorsionă – da, acesta era cuvântul.

— Nu, zise el. Nici măcar eu n-aș putea fi atât de mitocan. Ne ajută să fim iar prieteni.

Bella rosti:

— Nu vreau să fim prieteni.

Rupse cecul în bucățele pe care le împrăștie la picioarele lui. Cecil se uită cum cădeau pe dușumea.

— N-am să iau niciun bănuț de la tine. Am jucat după regulile tale de prea multă vreme, Cecil Ainsworth. E momentul să le fac pe ale mele.

Își lipi palma de pieptul lui și îl împinse ușor, dincolo de prag, apoi, în camera lui. El avu bunul-simț să nu se împotrivească. Apoi, ea închise ușa și o încuie, aruncând cheia

în coșul de hârtii din colț. Indiferent de ceea ce avea să-i rezerve viitorul – iar ea avea planuri, planuri mărețe – acesta nu va avea nicio legătură cu Cecil. Până aici!